

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

sı ağırıma gitti. Elbette, ayrılmaya karar verdiğimizde/karar verirse başka birini bulacağını biliyordum ama acı çekeceğimi bilmiyordum. Kendimi zavallı gibi hissederek oturmaya devam ettim.

Sonunda Bruce ayağa kalktığı anda peşinden gittim, ama bacaklarım uyuşmuştu. Tökezleyip yere yığıldım. Avucumun içindeki sıyrığı görürce irkildim.

Bruce kalkmama yardım etti ama gönülsüzce.

"Yürüyüş yapmak ister misin?" diye sordum. Omuzlarını silkti. Yürüdük. Garaj yoluna, oradan aşağıya, arabaların daha çok olduğu sokağa.

"Çok üzgünüm," dedim. Bruce hiçbir şey söylemedi. Eline uzandım, parmak uçlarım hafifçe eline değdi. O elini uzatmadı. "Bak," dedim çaresiz bir halde, "her şeyin... artık bizim..." Sesim titriyordu. Bruce bana soğuk bir bakış attı.

"Artık benim kız arkadaşım değilsin," dedi. "Ara vermeyi isteyen sendin, hatırlıyor musun? Ben de aşağılık adamın tekiyim," dedi.

"Arkadaşın olmak istiyorum," dedim.

"Benim arkadaşlarım var," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Bir dolu yapmacık insan."

Omuzlarını silkti.

"Bak," dedim. "Biz... sadece..." Yumruğumu dudaklarıma dayadım. Kelimeler beni düş kırıklığına uğrattı. Geriye kalan sadece hicinkinkilerdi. Zor yutkunuyordum. Bundan kurtul dedim kendi kendime. "Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, benim hakkımda ne düşünüyor olursan ol, babanın mükemmel bir adam olduğunu bilmeni istedim. Onu severdim. O, şimdiye kadar gördüğüm en iyi babaydı ve gittiği için üzgünüm, tüm bunlardan dolayı kendimi çok berbat hissediyorum..." Bruce öylece bana bakıyordu. "Ve eğer beni aramak istersen..." demeyi becerdim sonunda.

"Teşekkürler," dedi. Döndü ve eve doğru yürümeye başladı. Bir dakika sonra ben de peşinden gitmek için döndüm, sadık bir köpek gibi başım önümde uyuşuk uyuşuk arkasından yürüdüm.

Gitmeliydim, ama yapamadım. Akşam duası için kaldım, boyun-

larında Musevilerin törenlerde kullandıkları tallit denilen atkı bulunan adamlar Audrey'nin oturma odasını doldurmuştu. Kimi omuzlarıyla üstü örtülü aynalara yaslanmıştı, kimi sert, tahta sıraların üzerine oturmuş dizlerini dövüyordu. Bruce ve arkadaşları tepsiyi bırakıp muhabbet etmek için beyaz-krom mutfakta bir araya geldiklerinde de orada kalmaya devam ettim. Grubun dışındaydım ve o kadar üzgündüm ki orada, Audrey'nin İspanyol çini döşemelerinin üzerinde hicinkinkilere boğulacağımı sandım. Bruce bir kez olsun bana bakmadi.

Güneş batarken ev yavaş yavaş boşaldı. Bruce arkadaşlarını toplayıp kendi yatak odasına çıkarttı ve yatağa oturdu. Eric, Neil ve Neil'in hamile eşi kanepeye, George da Bruce'un masasındaki sandalyeye oturdu. Ben de beynimin derinliklerinde, birlikte geçirdiğimiz yılların bir anlamı varsa eğer, benimle tekrar konuşup onu rahatlatmama izin vereceğini düşünerek yere oturdum.

Bruce atkuyruğunu çözdü, saçlarını savurup tekrar topladı. "Hayatım boyunca çocuk oldum ben," dedi yüksek sesle. Hiç kimse ne yanıt vereceğini bilmiyordu sanki, normal olarak yapmalarını tahmin ettiğim şeyi yaptılar. Eric nargileyi doldururken George takım elbisesinin ceketinin cebinde çakmak arandı, Neil de kapının altına havluyu itirdi. İnanılmaz, diye düşündüm, keskin, histerik bir kahkaha patlamasına dönüş. Ölümle baş etme yolları, cumartesi gecesi elektrik kesilmesiyle baş etme yollarıyla aynıydı.

Eric bana isteyip istemediğimi sormadan nargileyi Neil'e verdi. İstemiyordum ve o da büyük olasılıkla bunu biliyordu. Esrarın bana yaptığı tek şey uykumu getirmek ve her zamankinden daha iştahlı yapmaktı. Kesinlikle ihtiyacım olan ilaç bu değildi. Yine de bana da teklif etse daha iyi olabilirdi.

"Baban gerçekten çok sakın bir adamdı," diye mırıldandı George, herkes aynı fikirde olduğuna mırıldandı. Ayağa kalkmak için büyük çaba sarf ederek kapıdan dışarı çıkan Neil'in hamile eşi hariç. Belki de hamile olduğunda ayağa kalkıp gitmek için her zaman büyük çaba sarf etmek gerekiyordu. Kim bilir? Neil gözünü dikip bez

leyla_yy (ZeZe)

spor ayakkabılarına baktı. Eric ve George ne kadar üzgün olduklarını tekrarladılar. Sonra herkes şampiyonluk maçı hakkında konuşmaya başladı.

Dumanın arasından Bruce'a bakarken her zaman çocuk olduğunu düşündüm. Bir dakika için gözlerini yakaladım ve birbirimize baktık. Nargileyi bana doğru uzattı: Biraz ister misin? Kafamı hayır anlamında salladım ve sessizliğin içinde derin bir soluk aldım.

"Yüzme havuzunun bittiği zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum.

Bruce cesaretlendirici bir şekilde başını salladı.

"Baban çok mutlu olmuştu," dedim. Arkadaşlarına baktım. "Dr. Guberman yüzme bilmiyordu..."

"...hiçbir zaman öğrenemedi," diye ekledi Bruce.

"Ama evinin bir yüzme havuzu olsun diye çok ısrar etmişti. 'Çocuklarım yazları artık terlemeyecek!'"

Bruce güldü.

"Havuzun bittiği gün devasa bir parti vermişti." Şimdi George başını sallıyordu. O da o gün oradaydı. "Yiyecek getirmişti. Bir düzine karpuz siparişi vermişti..."

"...Ve küçük bir fiç," dedi Bruce gülerek.

"Ve bütün bir öğleden sonra ağzında puros, üzerinde adının baş harflerinin yazılı sadece bu özel günde giymek için satın aldığı bornozuyla etrafta dolaşmıştı, tıpkı bir kral gibiydi," diyerek lafımı tamamladım. "Yüz kişi vardı herhalde..." sesim titriyordu. Gökyüzünde alutun bir halka gibi asılı duran dolunayın altında sıcak küvetin içindeki Bruce'un babasını, dişlerinin arasında dumanı tüten bir puro, arkasındaki rafta bir bardak birasıyla hatırlıyordum.

Nihayet kendimi sağlamda hissettim. Esrar içmiyordum, onu öpmeme izin vermiyordu ama tüm gece boyunca hikâyeler anlatabilirdim. "Bayağı mutlu görünüyor," dedim Bruce'a, "çünkü sen mutluydun."

Bruce sessizce ağlamaya başladı ve kalkıp yanına oturduğumda hiçbir şey söylemedi. Elimi uzatığımda bile. Kolumu omzuna koydu-

ğumda bana yaslandı ve ağladı. Gözlerimi kapattığımda tek duyduğum arkadaşlarının kalkıp kapıya doğru yürüdüğüyü.

"Ah, Cannie," dedi.

"Şş," dedim ve onu sarstım, tüm vücudumla ileri doğru itip ya-tağın arkasına, içi küçük dernek ödülleri ve Musevi okulundan aldığı hizmet plaketiyle dolu rafın altına doğru hareket ettirdim. Arkadaşları gitmişti. Sonunda yalnızdık. "Tamam, tamam." Islak yanakla-rını öptüm. Karşı koymadı. Dudakları benimkilerinin altında sakince duruyordu. Beni öpmüyordu, ama beni itmiyordu da. Bu bir başlan-gıçtı.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Ne istersen yaparım," dedim. "Hatta... şey istersen... olur. Se-ni seviyorum..." dedim.

"Hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı ellerini tişörtümün altına doğru kaydırırken.

"Oh, Bruce," dedim soluk soluğa. Bunun olduğuna ve beni iste-diğine inanamayarak.

"Şş," dedi, birkaç dakika önce benim onu susturduğum gibi. Be-ceriksizce sutyenimin kopçasını bulmaya çalışıyordu.

"Kıyıcı kilit," diye fısıldadım.

"Gitmeni istemiyorum," dedi.

"Gitmem," dedim. Yüzümü boynuna yasladım, kokusunu içime çekiyordum, hoş bir sigara, tıraş losyonu ve şampuan kokusu. Kolla-rının etrafımda olduğunu hissetmek çok hoştu, mükemmel ve hoş, hepsinden ötesi anlayışlı bir adamın sevgisi her zaman istediğim şey-di. "Sen istemediğin sürece gitmem."

Onun için en iyisini yapmaya çalışıyordum, en sevdiği yerlerine dokunuyor, ellerimi onun sevdiğini hatırladığım şekilde hareket etti-riyordum. Onunla yeniden birlikte olmak kendimi mükemmel hisset-meme sebep oluyordu, tekrar başlayabilirdik, tekrar *başlıyorduk*. Bir daha asla vücudum hakkında yazmayacağına yemin etmesi şartıyla *Moxie*'deki makaleyi köprünün altından akıp gitmiş su olarak görebil-irdim. Her şeyin sonunda, babasının ölümüyle bir çift gibi olmuştuk.

leyla_yy (ZeZe)

Birlikte. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım, yüzünün yan tarafını öptüm, içimden gelen küçük sesi ve tutkunun sancısını susturmaya çalışıyordum ama o hiçbir şey söylemedi.

Daha sonra başım omzunda ve parmak uçlarımla göğsünde daireler çizirken kendimi bundan daha iyi hissedemeyeceğimi düşündüm. Belki de daha önce çok toydum ama şimdi doğru şeyi yapmak, kadın olmak, yanında durup bu geceye başlamak için hazırdım.

Ama belli ki Bruce'un düşüncesi farklıydı. "Gitmelisin," dedi kollarımdan sıyrılıp arkasına dönüp bakmadan banyoya doğru yürüken.

Bu beklenmedik bir şeydi. "Kalabilirim," diye seslendim.

"Bruce beline sardığı havlusuyla banyodan dışarı çıktı. "Sabah annemle birlikte sinagoga gitmeliyim, işler karışabilir, eğer..." Sesi titriyordu.

"Tamam," dedim yeminimi düşünerek; bir yetişkin olacaktım, ne istediğimi değil onun neye ihtiyacı olduğunu düşünecektim. İstedğim şey bu telaşı geri çekilme yerine yavaşça ikimizi de uykuya sürükleyecek uzun, tatlı, ağır bir sokulma olsa bile. "Sorun değil," dedim ve toparlandım. Kütotumu düzelttim sonra Bruce dirseğimden tuttu ve birlikte kapıya doğru yürüyüp annesiyle arkadaşlarının beklediği oturma odasını geçtik.

"Beni ara," dedim, sesimin titrediğini hissediyordum, "ne zaman istersen."

Başka tarafa baktı. "Yarın yoğun olacağım," dedi.

Derin bir soluk aldım, sakinleşmeye çalışıyordum. "Tamam," dedim. "Sadece yanında olduğumu bil."

Ciddiyetle başını salladı. "Farkındayım, Annie," dedi, sanki ona kalbimi sunmak yerine mali plan tavsiyesi vermişim. Öpmek için yanına gittim. Yanağını uzattı. Güzel, diye düşündüm arabaya binerken, direksiyonu sınırsız tuttum, böylece ellerimin titrediğini göremeyecekti. Sabırlı olmalıyım. Mantıklı olmalıyım. Onu beklemeliyim. Beni çok seviyordu ve yine sevecek, diye düşündüm karanlığın içinde hızla eve giderken.

ALTI

Psikoloji dersi alırken profesör bize aralıklı ödüllendirmeyi öğretmişti. Her biri sürgülü olan üç ayrı kafese üç grup fare konuluyor. Birinci grup sürgüye her baskı yaptığında ödüllendiriliyor, ikinci grup ne kadar baskı yaparsa yapsın asla ödüllendirilmiyor, üçüncü grupsa rasgele aralıklarla ödüllendiriliyor.

İlk grup sonunda garantilenmiş ödülünden dolayı sıkılıyor. Hiç ödül görmeyen fareler de bıkmıyor ama gelişigüzel ödüllendirilen fareler, her seferinde bir mucize beklentisiyle, bu defa daha şanslı olacaklarını umarak sonsuza dek sürgüye baskı yapmaya devam ediyor. Sınıfta bunları dinlediğim anda ben de babamın faresiyim diye düşünmüştüm.

Eskiden beni sevdiğini hatırlıyorum. Fazla ellenmekten dolayı kenarları aşınmış fotoğraflarla kartları vardı. Senaryo bir: Annie üç yaşında, kucağına oturup başını göğsüne dayadığı babası ona *Where the Wild Things Are*'i okurken sesinin içinde gürlediğini duyuyor. Senaryo iki: Annie altı yaşında, ılık bir cumartesi günü babasının elini tutmuş, ilk testinden geçmek üzere ilkokulun kapısından içeriye giriyor. "Çekinme," diyor babası ona yanaklarını öperken. "Çok iyi geçecek."

On yaşındayken bütün günlerimi babamla beraber geçirdiğimi, ufak tefek işleri birlikte yaptığımızı, sekreteriyile buluştuğumuzu, gömleklerini götürdüğümüz kuru temizlemecideki Bayan Yee'yi, takım elbisenin fiyatını öderken babama saygıyla bakan satış elemanını hatırlıyorum. Peynir satan bir dükkândan henüz kızartılmış kahve çekirdeği kokulu müthiş krem peynir ve plakçıdan caz plakları alırdık. Herkes babamın adını biliirdi. "Dr. Shapiro," diye selamlar, ona ve

leyla_yy (ZeZe)

bize gülümser, büyüğünden küçüğüne sıra halinde dizilirlerdi. Babam içtenlikle elini başıma koyar, atkuyuğumu okşardı. "Bu Cannie, en büyüğü," derdi. Peynir dükkânındaki tezgâhtardan binadaki güvenlik görevlisine kadar herkes onun kim olduğunu bildiği kadar benim kim olduğumu da bilirdi. "Baban senin çok akıllı olduğunu söy-lüyor," dediklerinde gülümseyerek akıllı görünmeye çalışırdım.

Ama büyüdüğüm böyle günler seyrelemeye başladı. Aslına bakarsanız babam benimle eskisi gibi ilgilenmiyordu. Lucy'le, Josh'la hat-ta annemle bile ilgilenmiyordu. Eve geç gelir, sabah erkenden çıkar-dı, tüm hafta sonunu işyerinde geçirir ya da "kafasını toparlamak için" uzun yolculuklara çıkardı. Her türlü şefkat, bizim yararımıza olan her uyarı küçük dozlarda, gelişigüzel sunuluyordu. Ama beni sevdiği, elini başıma koyduğu, başımı ona yasladığı zaman... Dün-yada bundan daha güzel bir duygu olamazdı. Kendimi önemli hisse-derdim, sevildiğimi hissederdim ve bu duyguyu tekrar yaşayabilmek için ne gerekirse yapardım, ellerim kanayana dek sürgüye baskı yap-a-bilirdim.

Bizi ilk terk ettiğinde on iki yaşındaydım. Okuldan eve geldiğim-de o da evdeydi, yatak odasında atletlerini ve çoraplarını bavuluna koyuyordu. "Baba?" dedim, günün ortasında onu evde gördüğüm için şaşırıştım. "Sen... biz..." Bir yere mi gidiyorduk acaba? Hüz-nü gözlerinden okunuyordu. "Annene sor," dedi. "O sana açıklar."

Annem de açıkladı tabii; annem de babam da bizi çok seviyor-lardı, ama ikisi anlaşıyorlardı. Bense popüler kızlardan biri olan Hallie Cinti'den öğrendiğim gerçeğin şokundan hâlâ uyuşmuş hal-deydim. Hallie benimle aynı kız futbol takımındaydı, ama kültürel açıdan tamamen farklı bir ligdeydi. Sanki ona pas atarken topla bir-likte pis kokumu ve mikroplarımı da gönderecektim gibi sahada ona pas atmamı istemezmiş gibi bakardı.

"Babanla ilgili olanları duydum," dedi, Hallie Cinti, onun gibi tiplerin nadiren uğradığı yemekhanenin köşesindeki masama vura-rak. Hallie ve arkadaşı Jenna Lind çantalarını iki plastik sandalyenin arkasına takıp gözlerini bana diktiklerinde satranç kulübündeki ço-

cuklar ve Genç Müzakereciler ağızları açık bakakaldılar.

"Neyi duydun?" diye sordum tedbirli davranarak. Altı yıldır be-ni önemsemeyip görmezden gelen Hallie'ye ya da saçları her zaman mükemmel yapılı Jenna'ya güvenmiyordum.

Hallie yanıt vermek için sabırsızlanıyordu. "Dün gece annemi konuşurken duydum. Bir dış teknisyeniyle Copper Hill Caddesine ta-şınmış."

Fıstıklı sandviçimle oynayarak zaman kazanıyordum. Bu doğru muydu? Hallie'nin annesi nereden bilebilirdi? Biliyorsa bile neden konuşuyordu? Aklımda bu sorular ve dış gıcırdaattığım kadınların yar-ım yamalak hatırladığım yüzleri uçuşuyordu.

Jenna eğildi. "Hem de daha yirmi yedi yaşındaymış."

İyi. Dedikodunun nedeni buydu demek. Hallie ve Jenna bana, müzakere takımındaki arkadaşlarım da onlara dikkatle bakıyorlardı. Sanki bir anda sahneye itilmiştim de ne diyeceğimi ya da ne oynaya-cağımı bilemiyordum.

"Yani doğru mu?" diye sordu Hallie sabırsızlanarak.

"Abartılacak bir şey yok," dedi Jenna, halimden anlıyor gibi ya-pıp onlara açılacağımı sanıyordu. "Benim annemle babam da boşan-dı."

Boşanmak, diye düşündüm, kelimeyi anlamaya çalışarak. Ger-çekten böyle mi oluyordu? Babam bizi bırakır mıydı?

Gözlerimi kaldırıp popüler kızlara baktım. "Gidin başımdan," dedim. Müzakere takımındaki arkadaşlarımdan birinin şaşkınlıktan soluğunu tuttuğunu fark ettim. Kimse Hallie ve Jenna ile bu şekilde konuşamazdı. "Beni yalnız bırakın. Gidin başımdan!"

Jenna gözlerini sağa sola oynattı. Hallie sandalyesini geriye itti. Timsahlı gömlekler giyip öğlen yemeğinde diyet kola içen popüler kızların masasına dönerken, "Sen zavallı şışkonun tekisin," dedi ale-lecele.

Yavaş yavaş yürüyerek eve gittiğimde annemi yemek masasının üzerine ve tezgâha dizilmiş, yarısı paketlenmemiş bakliyatlarla birlik-te mutfakta buldum. "Babam başka biriyle mi yaşıyor?" diye sordum

leyla_yy (ZeZe)

kendimi tutamayarak. Üç paket tavuk göğsünü dondurucuya koyup iç çekerken elleri de kalçasındaydı.

"Bunu bu şekilde öğrenmeni istemezdim," diye mırıldandı.

"Bana Hallie Cinti söyledi," dedim.

Annem tekrar iç çekti.

"Ama o hiçbir şey bilmez," dedim, annemin de aynı fikirde olduğunu umarak.

Annem mutfak masasına otururken bana da oturmamı işaret etti. "Bayan Cinti babanla aynı hastanede çalışıyor," dedi.

Yani hepsi doğrudu.

"Bana her şeyi anlat. Çocuk değilim ben." Ama o anda anababasının ona yatakta kitap okuduğu ve karşından karşıya geçen elinden tuttuğu küçük bir çocuk olmayı istardım.

Annem iç çekti. "Aslında bunu baban açıklamalıydı."

Ama ondan bir açıklama asla gelmediği gibi iki gece sonra babam da geri geldi. Josh, Lucy ve ben avluda durup küçük kırmızı spor arabasından bavulunu indirişini izledik. Lucy ağlıyordu, Josh ise ağlamamaya çalışıyordu. Babam çakıl döşeli garaj yolunda her adım da botlarının toprakları gıcırdatarak yürürken bize bakmadı bile.

"Cannie?" dedi Lucy burnunu çekerken. "Şimdi gelmesi iyi bir şey mi? Bir daha gitmeyecek değil mi?"

Kapıya bakıp sessizce arkasından kapanışını izledim. "Bilmiyorum," dedim. Cevaplara ihtiyacım vardı. Babam çok uzaktı, annem yardım etmiyordu. "Merak etme," diye azarladı beni. Yüzünde uykusuzluğun izleri vardı. "Her şey iyi olacak tatlım." Bunu bana asla tatlım demeyen annem dedi. Korksam da daha derine inmem gerekiyor.

Hallie Cinti'yi sonraki pazartesi öğleden sonra kızlar tuvaletinde buldum. Aynanın karşısında durmuş gözlerini kısarak Bonnie Belle dudak parlacığını sürüyordu. Gırtlığını temizledi. Bana aldırmadı. Hafifçe omzuna vurdum, yüzünü bana döndü, dudaklarını nefretle büzdü.

"Ne var?" dedi.

Ben gırtlığımı temizlerken o da bana ters ters bakıyordu. "Ee... şu şey... babam hakkında," diye başladım.

Hallie başını çevirdi ve çantasından pembe plastik bir tarak çıkarttı.

"Geri geldi," dedim.

"Senin adına sevindim," dedi Hallie, saçlarını tarayarak.

"Belki nedenini biliyorsundur. Annen söylemiştir."

"Sana söylemek zorunda mıyım?" dedi alay ederek.

Tüm hafta sonumu bu olasılığı düşünerek geçirmiştım. Popüler olmayan tumbul Cannie Shapiro bakımlı ve güzel Hallie'ye ne teklif edebilir ki? Sırt çantamdan iki şey çıkardım. Birincisi beş sayfalık *Romeo ve Juliet* özetiydi. Diğer bu sabah annemle babamın içki dolabından yürüttüğüm votkaydı. Hallie ve ekibi eğitimde benim kadar ilerlememişlerdi, ama diğer çalışma alanlarında çok başarılıydılar.

Hallie votkayı elimden kapmış gibi kapağının açılmış olup olmadığını kontrol etti. Sonra kâğıtlara uzandı. Hızlıca geri çektim.

"Önce konuş."

Omuzlarını silti, şişeyi çantasına sokup tekrar aynaya döndü. "Annemi telefonla konuşurken duydum. Dedi ki, dış teknisyeni arkadaşına ona çocuk istediğini söylemiş," dedi. "Anladığım kadarıyla babam da artık çocuk istemiyor. Tabii sana bakınca," diye devam etti, "nedenini anlayabiliyorum." Bana döndü, sırtıyordu, kâğıdı almak için elini uzattı.

Ben de kâğıtları ona doğru fırlattım. "Kendi el yazınla yaz yeter. İmlâ hatalarını da yaptım merak etme, böylece gerçekten senin yaptığını inanırlar."

Hallie kâğıtları aldı, ben de sınıfa döndüm. *Daha fazla çocuk yok.* Bu davranışı beni çok duygulandırmıştı.

Bundan sonra neredeyse altı yıl bizimle kaldı, ama artık eskisinden çok farklıydı. Gece yatarken bize kitap okuması, cumartesi öğleden sonrası dondurma yiyip pazar öğleden sonrası çıktığımız gezintilerdeki şefkat ve sevgi gösterileri bitmişti. Babam sanki otobüste ya

leyla_yy (ZeZe)

da trende yalnız başına uyuyakalmıştı da yirmi yıl sonra tekrar uyan-
dığında etrafı yabancı insanlarla çevrilmişti: Buluşıklara yardım bek-
leyen, grup çalışmasına götürülmeyi bekleyen, sinemaya gitmek için
10 dolar, izin, ilgi ve sevgi bekleyen annem, kardeşlerim ve ben. Bize
artık uysal kahverengi gözleriyle şaşkın şaşkın bakmıyor, bakışları git-
gide sertleşiyordu. Bu insanlar da kim? diye düşünüyordu sanki. On-
lara daha ne kadar katlanmalıyım ve neden onlara borçluymuşum gi-
bi davranıyorlar?

Sevgi dolu bir insandan, ilgisiz, dalgın ve hatta bazen kaba bir in-
sana dönüştü. Tüm bunlar onun başka çocuk istemediğiyle ilgili sır-
rını bildiğim için miydi? Belki de bizi de hiç istememişti. Diğer kadı-
nı özlediği için mi böyle davranıyordu, onun tek gerçek aşkı olduğu
için mi? Belki neden bunlardan biriydi ama başka şeyler de olmalı-
ydı.

Babam plastik cerrahıydı, hâlâ işine devam ediyor olmalı. Bu işe
askerdayken başlamış. Yanık vakalarıyla, yaralanmış askerlerle, savaştan
kimyasal maddeler ya da şarapnel yüzünden buruşmuş, biçimsiz-
leşmiş pembe tenleriyle dönen adamlarla uğraşmıştı.

Ama gerçek yeteneğini biz Pennsylvania'ya taşınınca keşfetti.
Burada yaptığı iş askerleri değil, karınlarını sıkılaştıracak, gözkapak-
larındaki sarkıklığı düzletecek, birkaç becerikli bıçak hareketiyle gi-
dılarını yok edecek dikkatli ve becerikli cerrahlara binlerce dolar bı-
rakmaya gönüllü, yara izleri giderilen sosyete hanımlarını kapsıyordu.

Başarılıydı. Bizi ilk kez bırakıp gittiğinde Larry Shapiro Phila-
delphia'da karın çatlakları, çene ve burun ameliyatları konusunda en
yetenekli adam olarak nam salmıştı. Büyük bir evimiz, dönemeçli ka-
raj yolumuz, yüzme havuzumuz vardı. Babam Porsche, annem Audi
kullanıyordu. Haftada iki gün temizlik yapan bir hizmetçimiz vardı.
Annemle babam her ay akşam yemeği davetleri verirdi ve tatilde
Colorado'da kayağa, yazları da Florida'ya giderdik.

Sonra bizi terk edip geri döndü ama yaşamlarımız ayrı düşmüş-
tü artık. Tıpkı çok sevip tekrar tekrar okuduğunuz bir kitabı bir ge-
ce yine okumak için yanınıza aldığınızda aniden yere düşüp onlarca

sayfasının yere saçılması gibi. Bu hayatı istemiyordu. Bu çok açıktı.
Evin ve arabanın taksitlerini ödemeye mecbur bırakılmaktan, alış-
kanlıklardan ve zorunluluklardan dolayı mutsuzdu. Bu mutsuzluğu-
nu bizden, bir sebepten dolayı özellikle benden gizliyordu.

Sanki bana bakmaya bile tahammülü yoktu. Yaptığım hiçbir şey
doğru olmuyor, bir sonuç vermiyordu.

"Şuna bak!" diye bağırıyordu, matematiğimin B olduğunu görün-
ce. Yemek masasında oturuyordu, elinde bildik bir İskoç viskisi var-
dı. Kapı girişinde dolanıyor, karanlıkta gizlenmeye çalışıyordum.
"Bunun için mazeretin nedir?"

"Matematiği sevmiyorum," dedim. Aslında notumdan dolayı
mahcuptum. Hayatım boyunca A'dan düşük not almamıştım ama ne
kadar çok çalışıp fazladan yardım alsam da matematiği kafam almı-
yordu.

"Ben tıp fakültesini çok mu seviyordum sense?" diye öfkeyle ba-
ğırdı. "Nasıl bir potansiyelin var farkında mısın? Sana bahşedilen ye-
tenekleri israf etmenin ne kadar yazık olduğunun farkında mısın?"

"Yeteneklerim umrunda değil. Matematiği sevmiyorum."

"Güzel," dedi omuz silerek, karneyi sanki bir anda pis bir ko-
ku yaymış gibi fırlatıp attı. "Sekreter ol o zaman. Bak bakalım umur-
suyor muyum?"

İşte hep böyle kaba, öfkeli, düşüncesiz ve sert davranıyordu bi-
ze karşı artık. İştene eve gelir, çantasını hole atar, önce kendine viski
koyar, sonra bize öfkelenir, yukarı yatak odasına çıkar, kapısını da ar-
kasından kilitletti. Ya orada kalır ya da oturma odasında bir köşeye
çekilir, ışıkları kısar, Mahler'in senfonilerini dinlerdi. Daha on üçüm-
de olsam da, temel müzik değerlerinin yararını bilmesem de, hiç dur-
madan Mahler dinlemenin hayırlara vesile olmadığına farkındaydım.

Bizimle konuşma zahmetine katlandığında bunu sadece ne ka-
dar yorgun olduğundan, değerinin anlaşılmadığından, bizim için ne
kadar çok çalıştığından şikâyet etmek için yapardı. "Sizi züppeler,"
derdi kötü kötü. "kayak takımınız ve yüzme havuzunuz bile var."

"Ben kayak yapmaktan nefret ediyorum," demişti Josh, kim se-

leyla_yy (ZeZe)

ver ki. Bir tur kaydıktan sonra kulübeye döner, sıcak çikolata içer ve sıkılır. Eğer geri gitmesi için zorlarsak kayak hocasını soğuktan tahriş olan cildi yüzünden canının çok yandığına inandırır, onu ilkyardım kabiniinde uzun içliğiyle sıcak lambalar altında bulurduk.

“Rec Center’da diğer çocuklarla birlikte yüzmeyi tercih ederim,” dedi Lucy, o da haklıydı. Hepimizinkinin toplamından daha çok arkadaşları vardı. Telefon her zaman çalırdı. Babamın diğer bir hassas noktasıydı bu. Akşam yemeği sırasında çaldığında, “Ah şu Allah’ın belası telefondan kurtulamadık!” diye bağırır, açmamıza da izin vermezdi. Ofisinden de arıyor olabirlerdi sonuçta.

“Bizden bu kadar nefret ediyorsan, neden çocuk yaptın?” diye bağırdım, bildiğimin doğru olduğu düşüncesiyle sataşıyordum. Hiç cevap vermedi, sadece daha çok hakaret etti, daha çok sinirlendi, daha çok tepesi attı. Josh daha altı yaşındaydı, “bebekti.” Lucy on iki yaşındaydı, babam ona aldırış etmiyordu. Notlarına bakıp başını sallayarak “aptal,” bardak kırığında da “sakar,” diye hakaret ederdi. Bense on üçünde bir “köpektim.”

Haklıydı, on üç yaşındayken pek de iyi göründüğümü söyleyemem. Bir gecede çıkmış gibi görünen göğüsler ve kalçalarla birlikte, altçenemi düzeltmek için de ağızmda bir sürü tel ve bant vardı. Sağlarım yüzüme hiç yakışmayan Dorothy Hamill modeli kesilmişti. Giysilerimi dökümlü dursunlar diye iki beden büyük giyerdim. Ayrıca tüm bir yılı göğüslerimi saklamak için kambur durarak geçirmiştım. Notre Dame’in Kamburunun dişleri telli ve sivilceli versiyonuydum adeta. Kendimi bir baş belası, babamın zaman geçirmek için savaş açtığı şeylerin bir yığını gibi hissediyordum. Yaradılış, bakım, mükemmellik, hepsi güzellikle ilgiliydi. Formunu koruyamayıp cökmiş bir eş hoş görülmeylebilirdi ama başarısız bir kız çocuğu, besbelli affedilmezdi. Ve ben başaramamıştım. On üç yaşımıdayken güzel denebilecek hiçbir tarafım yoktu ve bu gerçeği babamın nefret dolu sert bakışları ve dediği her şey doğruluyordu.

Golf arkadaşlarından birine, “Cannie çok zekidir,” dediğini duydum. “Kendi başının çaresine bakabilir. Güzel değil ama zeki.”

Duyduklarımı inanamayarak öylece kalakalmıştım ve sonunda duyduklarımın doğruluğuna kendimi inandırdığımda, araba tekerleği altında ezilmiş tenekeler bir kutu gibi paramparça olmuştu. Aptal değildim, kör de. Farrah Fawcett’tan, ya da filmlerdeki erkeklerin yatak odalarında asılı posterlerdeki kızlardan farklı olduğumu anlamamın pek çok yolu vardı. Ama başımı okşayıp beni öptüğünde sakalının yanaklarımı gıdıkladığı zamanları hatırlıyordum. Onun kızıydım, küçük kızı. Beni sevdiğine inanıyordum. Ama o benim çirkin olduğumu düşünüyor. *Güzel değil...* Ama hangi baba küçük kızının güzel olmadığını düşünür? Gerçi ben küçük değildim. Ve sanırım artık onun kızı da değildim.

Bu zamana kadarki fotoğraflarıma baktığımda, ki sadece dört fotoğrafım olduğunu söylesem eminim şaşırırsınız, gözlerimde o korkunç çaresiz bakışı görüyorum. *Lütfen beni sev*, diye yalvarıyorum. Parmaklıklara dizilmiş kuzen dizisinin arkasına saklanmaya çalıştığım bir havuz partisinde, dudaklarımda incinik bir gülümsemeyle köpeklerin altındayken bile. Omuzlarımı ve başımı eğmiş kambur duruyordum, kendimi daha kısa ve daha küçük yapmak için. Kaybolmaya çalışıyorum.

Yıllar sonra üniversitede bir arkadaşım çocukluk korkularını anlatırken ona babamla yaşamamın nasıl bir şey olduğunu açıklamaya çalışıyordum. Ağzımdan, “O bir canavardı,” diye çıktı. Kolejde İngilizce bölümü öğrencisiydim, Chaucer ve Shakspeare, Joyce ve Proust’dan anlıyordum. Yine de bundan daha iyi bir kelime bulamamıştım.

Arkadaşımdan yüzü ciddilemişti. “Taciz mi ediyordu seni?” diye sordu. Az kalsın gülecektim. Babamla diyalogumun ne kadar çirkin, şişman ve beceriksiz olduğumla ilgili yorumlardan öteye gitmediğini göz önünde tutarsak taciz aklıma gelebilecek son şeydi.

“Sana küfür mü etti?” diye sordu.

“Çok fazla içerdi,” dedim. “Bizi terk etti.” Ama asla bana vurmamıştı. Hiçbirimize vurmamıştı. Öyle yapsa belki çok daha kolay olurdu. Böylece bunun bir adı, içine koyabileceğimiz bir kutusu ve

leyla_yy (ZeZe)

kutuya yapıştırabileceğimiz bir etiketi olırdı. Yasalar, otoriteler, bahrnaklar, muhabirlerin ne çektiğimizi ciddi şekilde tartıştığı ve bize yardım ettiği TV programlarında olurdık.

Ama bize asla dokunmazdı. Ve on üç on dört yaşlarımda bize yaptıklarını anlatacak tek kelime bulamıyordum. Bu muhabbeti nasıl başlatabileceğimi bile bilmiyordum. Ne diyebilirdim? "Cimri mi?" Cimri olmak prensipli olmak demekti, akşam yemeğinden sonra televizyon seyredermemek demekti; babamın akşam yemeklerindeki alışılmış sözlü saldırıları, kırıcı, sahip olduğum olanakları hayata geçirmemi engelleyen, beni hep çıkamaz yollara sürükleyen sözleri değil.

Ayrıca kim bana inanırdı? Babam arkadaşlarını her zaman kendine hayran bırakırdı. İsimlerini ve hatta erkek arkadaşlarının isimlerini bile aklında tutar, kibarca yaz planlarını ve üniversite ziyaretlerini sorar öğrenirdi. Bana inanmazlardı, inansalar da bir açıklama isteyecleklerdi. Ama bir açıklamam, bir cevabım yoktu. Savaş alanındayken savaşa neden olan tarihsel faktörleri ve sosyo-politik nedenleri oturup düşünmek gibi bir lüksünüz olmaz. Sadece başınızı eğip hayatta kalmaya çabalar, kitabın sayfalarını geriye doğru çevirip kapatır, hiçbir şey kırılmamış, hiçbir şey yanlış değilmiş gibi farz etmeye çalışırsınız.

Lise sondan önceki yaz annem Josh ve Lucy'i hafta sonu için Martha's Vineyard'a götürdü. Orda bir arkadaşının kiralık evi vardı ve Avondale'den çıkmayı çok istiyordu. İlk yaz çalışmam yerel bir kulüpte çankurtaranlıktı. Anneme evde kalıp köpeklerle bakacağını, işime de devam edeceğimi söylemişim. İyi olur sandım. Ev bana kalacaktı, yirmi üç yaşındaki erkek arkadaşımı onun uyanık bakışlarından uzak tutup misafir edebilecek, eve istediğim zaman gelecek, istediğim zaman gidebilecektim.

İlk üç gün çok güzeldi. Dördüncü sabahın ilk saatlerinde eve geldiğimde on iki yaşında olduğu gibi babamı yatak odasında buldum. Bavulu yatağın üzerindeydi, beyaz tişörtlerini ve siyah çoraplarını yığılmıştı. Belki de geçen sefer aldıklarının aynaları diye düşündüm.

Önce onlara sonra da ona dik dik baktım. Babam da bana uzun bir süre baktı. Sonra iç çekti.

"Yeni numaramı aldığımda," dedi, "ararım."

Omuz silktim. "Ne fark eder ki," dedim.

"Benimle böyle konuşma!" dedi. Böyle şeylerden nefret ederdi. Saygı beklerdi, hak etmemesine rağmen.

"Adı ne?" diye sordum. Gözlerini kıstı.

"Çok mu önemli?"

Ona baktım, ne diyeceğimi bilemedim. Ne değişecekti? Mesele isim miydi?

"Annene de ki..." diye başladı. Kafamı salladım.

"Hiçbir şey diyemem," dedim. "Pis işlerine beni bulaştırma. Söyleyecek bir sözün varsa git kendin söyle."

Umrunda değil der gibi omuzlarını silkti. Birkaç tişört ve birkaç kravat daha aldı.

"Gittiğin için çok memnunum. Bunu biliyor musun?" dedim. Sabahın erken saatlerinde evin sessizliğinde sesim fazla yüksek çıkmıştı. "Sensizken daha iyi olacağız."

Bana baktı. Başını salladı. "Evet," dedi, "belki de öyle olur."

Tekrar bavullarının yanına döndü, ben de yatak odama geçtim. Babamın bana yıllar önce kitap okuduğu yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Bunu bekliyordum. Böyle olacağını biliyordum. İyileşmek üzere olan bir yaranın kabuğu düştüğünde hissettiğiniz sızıya benzer bir şey hissederim sanyordum. Hafif bir sızı, bir yokluk hissi. Sonra her şey bitecekti. İşte bu kadar. Yatağımda rahat etmek için dönüp dururken hissedeceğimi sandığım, hissetmeyi istediğim şey buydu diye düşündüm acımasızca. Önemli değil dedim kendi kendime defalarca ama neden ağladığımı anlayamıyordum.

Son babalık rollerinden biri olarak Princeton'a gitmemi istediğin ben de öyle yaptım. Oysaki Smith'e gitmek istemişim. Kampus, takım koçu, kendimi öğrenmeye verip özgür hissetmek, sadece kızların olduğu bir okul fikri hoşuma gitmişti.

leyla_yy (ZeZe)

"Unut bunu," dedi babam masada. Gideli altı ay olmuştu ve güzel kız arkadaşıyla güzel bir bölgede güzel bir eve yerleşmişti. Bizimle akşam yemeğinde buluşmak için sözleşip sonra iptal etmiş ve iki kez ertelemişti. "Seni lezbiyenler okuluna göndermem."

"Larry," dedi annem, sesi sakın ve umutsuzdu. Tüm iyi mizacı ve neşesi yok olmuştu. Ondan sonra kolayca gülümseyebilmek yıllarını almıştı.

Babam onu duymazdan geldi, biftek batırılmış çatalı havadaydı. Kuşkuyla gözlerle bana ters ters baktı. "Lezbiyen değilsin, değil mi?"

"Hayır baba," dedim, "aslına bakarsan üç erkekle grup seksini ediyorum."

Lokmasını çiğneyip yuttuktan sonra dudaklarını peçeteyle sildi. "Yani tahminimden iki fazla insan seni çıplak görmek istiyor, öyle mi?" dedi.

Princeton'ı Smith kadar sevmedim. Kampus çok başarılı bir deney için hazırlanan tiyatro sahnesine benziyordu. Herkes sarışın, zengin ve mükemmeldi; saçları koyu renk, kaygan tenli, egzotik ve mükemmel kızlar hariç. Orada geçirdiğim hafta sonu boyunca tek bir şişman ya da sivilceli kız görmemişim. Sadece gotik taş salonun altındaki söğüt ağaçlarının dibine sıralanmış parlak saçlı, düzgün beyaz dişli ve mükemmel giysiler içinde mükemmel vücutlu insanlar görüyordum.

Burada sefil olacağımı söylememe rağmen babam umursamadı. Ayak diredim. Ya Princeton'a gidersen ya da hiçbir yere, diye yanıt verdi. Bir zaman sonra Campbell Salonuna sepetlendim. Derslere başladım, mezuniyet hediyesi olan dağ bisikletim kütüphanenin bisiklet parkından çalındı, sonra boşandılar, o daha iyisine gitti ve sırf ben başka bir yere gidemeyeyim diye ödediği okul harcı faturalarını da bizim üzerimize yaktı. Böylece takımdan ayrıldım; benim için büyük bir kayıp değildi, sanırım takım için de. Böylece çalışanlarının bile yetersiz bulduğu yiyecek servisinde çalışmaya başladım.

Eğer üniversite yılları hayatın en güzel yıllarıysa, şunu söylemeliyim ki hayatımın en güzel yıllarını yağda yumurta ve yumuşak domuz

pastırması artıklı tabakları yıkamak, yerleri silmek, sınıf arkadaşlarıma gözümün ucuyla bakıp bu ciltleriyle benim asla olamayacağım kadar güzel, çekici, rahat olduklarını düşünmekle geçirdim. Hepsinin saç kesimleri daha güzeldi. Hepsi zayıftı. Evet zayıflardı çünkü her yemekten sonra parmaklarını boğazlarına sokup kusarlardı ama beyin, güzellik, dondurma ve vişneli turta yiyip hâlâ zayıf kalabilmek gibi bir kadının isteyebileceği her şeye sahip olmak için yalnızca küçük bir bedeldi bu.

Kampus gazetesinde yazdığım ilk yazının başlığı, "Güzel Saçlar"dı. Birinci sınıf öğrencisiydim. Editörün adı Gretel'di, kumral saçları vardı, yazmaya devam etmemi istemişti. İkinci sınıfta artık bir köşe yazıyordum. Birinci sınıfta son sınıf düzeyinde bir yazar olmuştum, her saatimi bir şeyleri atarak ya da *Nassau Weekly*'nin yerlerini, Aaron Burr Salonunun tozlu ofislerini silerek geçirmiyordum ve hayatım boyunca yapmak istediğim şeyin bu olduğuna karar vermişim.

Yazmak kaçmamı sağlıyordu. Herkesin sık ve modaya uygun olduğu Princeton'dan, salonda boy gösteren o geleceğin küçük çaplı Ortadoğu prensliklerinin yöneticilerinden kaçmamı sağlıyordu. Ailemin ısrarlarından ve devam eden mutsuzluğumdan kaçmamı sağlıyordu. Yazmak okyanusa, rahatça hareket edebileceğim, mutlu ve güzel olabileceğim, hem görünür hem görünmez olabileceğim bir yere süzülme gibiydi. Bilgisayarı başına oturtmak, boş bir ekran ve göstergenin yanıp sönmeye başladığı en iyi kaçış yoluymdu.

Kaçtığım çok şey vardı. Princeton'da geçirdiğim dört yıl içinde babam yeniden evlendi ve iki çocuğu oldu. Daniel ve Rebecca. Bana fotoğraflarını gönderme ve doğumlarını bildirme yüzüzlüğünü de gösterdi. Minik ayak izlerini ve bebek suratlarını görünce mutlu olacağımı mı düşündü acaba? Tekmelenmişim sanki. Demek ki çocuk istiyordu ama bizi değil.

Annem tekrar işe döndü ve öğretmenlik sertifikasını aldığından beri haftalık telefon görüşmelerimiz, okulların ve çocukların ne kadar değiştiğiyle ilgili şikâyetlerle doluydu. Konu açtı: Düşündüğü hayat

leyla_yy (ZeZe)

bu değildi. Elli yaşına geldiğinde gelmeyi umduğu nokta bu değildi.

Bu arada Lucy, Boston'da okulun ilk yılında sınıfta kaldı, evde yaşıyordu, öylesine bir devlet okuluna gidiyordu ve ona uygun olmayan bir adamla birlikteydi. Josh günde üç saatini jimnastik salonunda geçiriyordu, vücudunun üst kısmı ağırlık kaldırmaktan şişmişti ve homurdanmak dışında pek konuşmuyordu.

"Eğitimi tamamla yeter," dedi annem, bıkılmış bir şekilde. Babamın geç kalmış denetimlerinden, arabasının bozulmasından, kız kardeşimin iki gece üst üste eve gelmeyişinden sonra. "Yeter ki bitir."

Ve sonunda mezun olacağım haziran ayı geldi çattı.

Yaz boyunca birkaç zoraki öğle yemeği ve Noel tatilleri dışında babamı görmemişim. Doğum günü kartları (genellikle zamanında) ve okul harçları (her zaman geç ve genelde gerekenin yarısı kadar) gönderirdi. Onun yapılacaklar listesinin dikkate değmez bir parçası olduğumu hissediyor, mezuniyetime gelmesini de beklemiyordum. Umursayacağını asla düşünmezdim. Ama bir hafta öncesinden buluşmak için beni arayıp mezuniyetimi dört gözle beklediğini söyledi. O ve daha tanışmadığım yeni eşi geleceklerti.

"Emin değilim... Sanmıyorum..." diye kekeledim.

"Cannie," dedi. "Ben senin babamım. Ve Christine, Princeton'u hiç görmedi!"

"Öyleyse Christine'e kart yollayacağını söyle," dedi annem ters ters. Anneme babamın burada olacağını söylemeye korktum, ama babama nasıl hayır diyeceğimi de bilemiyordum. Sihirli kelimeleri söylemişti. *Ben senin babamım*. Soğuk tavrına, terk edip gitmesine, yeni eşi ve yeni çocuklarına rağmen onun sevgisine hâlâ aç olduğumu anlardım.

Babam, yeni eşi ve yanında çocuklarıyla İngilizce Bölümünün töreni sırasında geldi. Yaratıcı yazım konusunda küçük bir ödül almıştım, ama onlar benim ismini duymak için geç kalmışlardı. Christine sıkı ve formda vücudu, sarı lüleleriyle minyon yapılı bir şeydi. Çocuklar çok sevimliydi. Laura Ashley elbisem sadece yatakhane de iyi gö-

rüntüyordu. Törendeyse kombinezondan farksızdı, ben de kanepede gibi görünüyordum.

"Cannie," dedi babam, beni tepeden ırnağa süzerek. "Anlaşılan üniversitenin açılışlarıyla iyi anlaşılmışsın."

Aptal plaketimi sıkıca kavradım. "Çok teşekkürler," dedim. Babam, *ne kadar alıngan değil mi?* dercesine gözlerini yeni eşine çevirdi.

"Sadece takılıyorum," dedi, sevimli çocukları bana hayvanat bahçesinde büyük beden bir hayvanmışım gibi dikkatle bakarken.

"Ben, ee... tören için biletlerinizi aldım." Yalvarmak zorunda kalıp en sonunda yüz dolar ödediğimden bahsetmedim. Herkesin dört bilet hakkı vardı. Princeton yönetiminin henüz üvey anneler, üvey babalar, yeni üvey kardeşler gibi kişileri kapsayan ailelerle uğraşan bir yatakhane yoktu.

Babam kafasını salladı. "Gerek yok. Sabah ayrılacağız."

"Ayrılmak?" diye tekrar ettim. "Ama mezuniyeti kaçıracaksınız!"

"Susam Sokağından yer ayırttık," diye cırladı küçük eşi Christine.

"Susam Sokağı!" diye vurguladı küçük kız.

"Princeton yolumuzun üstünde olduğu için uğradık."

"Şey... çok iyi etmişsiniz." Ve bir anda gözlerim yaşardı. Dudağımı ısırabildiğim kadar hızlı ısırardım ve plaketi öyle sıkı kavradım ki ellerimde bir hafta geçmeyen çürükler oluştu. "Uğradığınız için teşekkürler."

Babam başını salladı, bana sarılacakmış gibi bir hareket yaptı ama sadece omuzlarımı kavramakla yetinip takım kaptanlarının sporcularına yaptığı şekilde sarı. "Tebrıklar," dedi. "Seninle gurur duyuyorum." Ama beni öptüğünde dudakları tenime değmedi bile ve biliyordum ki gözleri hep kapıdaydı.

Her nasılsa tören bitti, yatakhane eşyalarını toplayıp eve döndüm. Diplomamı odamın duvarına astım ve bundan sonra ne yapacağımı hayal etmeye çalıştım. Mastır yapmak söz konusu değildi.

leyla_yy (ZeZe)

Kendi hazırladığım kahvaltılara, ağız sulandıran domuz pastirmalarına ve yağda yumurtalara rağmen hâlâ yirmi bin dolarlık borcum vardı. Daha fazla borca giremezdim. Böylece, iktisadi durgunluğa rağmen kolej mezunu, tecrübesiz ve bütün bir yazını ülkenin kuzeydoğusunda yemek servisinden kazandığı dolarlarla aldığı üçüncü el arabasını bir yukarı bir aşağı sürmekle geçiren biriyi görüşmeyi kabul eden bir avuç dolusu küçük gazeteyle iş görüşmeleri yapmaya başladım. İş görüşmelerine gitmek üzere yola çıktığımda kendi kendime artık babamın faresi olmayacağıma dair söz vermiştim. Sürgüyü açacaktım. Babam bana mutsuzluktan başka bir şey veremezdi ve daha fazla mutsuzluğa ihtiyacım yoktu.

Erkek kardeşimden babamın batıdan başka bir tarafa taşındığını duydum, ama ayrıntıları sormayınca kimse de anlatmadı. Ne hesabımıza para yatıyor, ne de doğum günü kartları geliyordu. Lucy'nin mezuniyeti geldi geçti, Josh'ın haber vermek üzere gönderdiği kart geri döndü. Anlaşılan babam nerede olduğunu bildirmeden taşınmıştı.

"Onu internetten ya da başka bir yerden bulabiliriz," diye öneride bulundum. Josh ters ters baktı.

"Neden?"

Diyecek bir şey bulamadım. Onu bulursak gelecek miydi sanki? Umursayacak mıydı bizi? Muhtemelen hayır. Üçümüz de uğraşmaktan vazgeçtik. Gitmek istiyor madem biz de bırakalım gitsin, dedik.

Yirmili yaşlarımıza onsuz girdik. Josh yokuş korkusunun üstesinden geldi ve bir buçuk yılını bir kayak merkezinden diğerine sürüklenmekle geçirdi. Lucy ise eski profesyonel bir hokey oyuncusu olduğunu iddia ettiği bir adamla Arizona'ya gitti. Kanıt olarak bir akşam yemeğinin ortasında dışındaki köprüyü çıkarttıp, bütün dişlerini kaybettiğini göstermişti.

Hepsi buydu, yeterli değil miydi?

Babamın aşağılamaları, eleştirileri, kusurlu olduğumu hissettirmesi beni incitmişti. Ne zaman bir adamla buluşsam kendimi dikkatle izliyordum. Kadın dergilerinde hep bununla ilgili testler oluyordu.

Bu editörü gerçekten seviyor muyum, yoksa aslında babamı mı arıyorum? Peki bu adamı seviyor muyum, yoksa onun beni babam gibi terk etmeyeceğini bildiğim için mi onunla birlikteyim, diye soruyordum kendime.

Şimdi bütün bu kaygıların beni nereye sürüklediğini merak ediyordum. Yapayalızdım. Beni ailesinden biri olmamı isteyecek kadar seven adam ölmüştü ve ne kadar üzüldüğümü artık ona söyleyemezdim. Şimdi ilk kez Bruce hayatında beni anlayabileceği, duygularımı paylaşabileceği bir duruma gelmişti ama benimle konuşmamıştı bile. Zalimce bir şaka gibiydi, altımdan halıyı çekmeleri gibi, yani babamın hissettirdiği gibi.

Philadelphia Üniversitesi Kilo ve Yeme Bozuklukları Merkezi'nin tartıları el arabası gibiydi. Büyüklükleri normal tartıların dört katı kadardı, etrafları da parmaklıklarla çevriliydi. Eylül ayından beri benim de her hafta hissettiğim gibi, üzerine çıktığında insanın kendini çiftlik hayvanı gibi hissetmemesi zordu.

"Bu alışılmadık bir durum," dedi Dr. K, tartının kırmızı dijital ekranına bakarak. "Üç kilo altı yüz gram vermişsiniz."

"Hiç yiyemiyorum," dedim uyuşuk bir halde.

"Daha az yiyorum demek istiyorsunuz herhalde," dedi.

"Hayır, ağzıma attığım her şeyi kusuyorum."

Önce bana sonra da tartıya sert sert baktı. Sayı hâlâ aynıydı. "Odama geçelim," diye teklif etti.

Ve yine oradaydık: Ben sandalyede, o masasında. Onu en son gördüğümden daha bronzdu, büyük olasılıkla beyaz önlüğünün içinde hep bronz görünüyordu. Bruce'u son gördüğümden beri altı hafta geçmişti ve işler umduğum gibi gitmiyordu.

"Pek çok hasta ilaç kullanmaya başlamadan önce kilo alır," dedi. "Bir çeşit son zafer haykırışıdır bu. Yani, dediğim gibi bu pek alışılmış bir şey değil."

"Bir şey oldu," dedim.

Keskin bir bakış attı. "Bir makale daha mı?"

"Bruce'un babası öldü," dedim. "Bruce benim erkek arkadaşım... Eski erkek arkadaşım. Babası geçen ay öldü."

Başını eğdi; ellerine, dosyasına, sonra bana baktı.

"Bunu duyduğuma üzuldüm."

"Beni arayıp haber verdi... Cenaze törenine çağırıldı... Ama kal-

leyla_yy (ZeZe)

mama izin vermedi. Onunla kalmama izin vermedi. Korkunç haldeydi... ve çok üzücü... haham sürekli oyuncak mağazalarına gittiğini anlattı ve ben kendimi berbat hissettim..."

Gözyaşlarım yüzünden gözlerimi zor kırpyordum. Dr. K. bana bir kutu kâğıt mendil uzattı. Gözlüklerini çıkartıp iki parmağıyla bunun kemigine bastırdı.

"Ben kötü biriyim," diye zırladım. Bana nezaketle baktı.

"Niye? Onu bıraktığın için mi? Bu çok aptalca. Böyle olacağını nereden bilebilirdin?"

"Hayır," dedim. "Bilemeyeceğimi biliyorum. Ama şimdi... tek istediğim onun yanında olmak, onu sevmek ama o buna izin vermiyor ve ben çok... yalnız hissediyorum..."

İç çektii. "Bir şeylerin bitmesi zordur. Kimse ölmesede, en iyi düşüneminde olsan da, kimseyle yakın olmasan da. Hatta her konuda en iyi sen olsan da. Hiçbir zaman kolay değildir. Her zaman acı verir."

"Sadece korkunç bir hata yapmışım gibi hissediyorum. Olanları her yönüyle düşünememişim gibi. Ondan ayrılmanın bana ne hissettireceğini bildiğimi sanıyordum. Ama öyle değilmiş. Yapamadım. Böyle olacağını tahmin etmemiştim. Ve şimdi onu özlemekten başka bir şey gelmiyor elimden..." Güçlkle yutkundum, hıçkırıklar boğazımda tıkanıyordu. Hayatım boyunca benimle ilgilecek, acımı anlayabilecek birini beklediğimi açıklayamazdım. Acı ne demek bilirim sanıyordum ama şimdi anlıyorum ki bilmiyordum.

Ben ağlarken o gözlerini başımın üstünde bir yerlerde duvarda bir noktaya odakladı. Sonra çekmeceyi açıp bir deste kâğıt çıkarttı ve yazmaya başladı.

"Konunun çok mu dışına çıktım?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Kısa sürede kendini toparlayıp tekrar yemeye başlayacağına eminim ama bence yardım alman iyi olabilir."

"Yo, hayır," dedim. "Terapi olmaz."

Gülümsedi. "Burada ufak bir antipati mi seziyorum?"

"Hayır, buna karşı değilim ama işe yaramayacağını biliyorum," dedim. "Büyük bir hata yaptım. Onu yeterince sevip sevmediğimden

emin değildim ve şimdi sevdiğimi anladım, babası öldü ve o artık beni sevmiyor." Doğruldu ve yüzümü sildim. "Ama ona yardım etmeye hâlâ istiyorum, gerçekten. Kendimi iyi hissetmek, bir şeyleri doğru yaptığımı hissetmek istiyorum."

Beni tekrar muayene masasına oturttu. Elleri sırtımdaydı, koluma lastik bir boru bağladı ve yumruğumu sıkmasını istedi. İğneyi saplar ken kafamı başka tarafa çevirdim, ama işini öyle ustalıkla yapıyorduk ki hissetmedim bile. İkimiz birlikte ampulün kanımla doluşunu seyrettik. Ne düşündüğünü merak ediyordum. "Neredeyse bitti," dedi sessizce, iğneyi çabucak çıkartıp yaranın üzerine gazlı bez koyarken.

"Lolipopu hak ettim mi?" diye şaka yaptım. Onun yerine bana bir yara bandı ve üzerinde iki isimle iki telefon numarası yazan bir kâğıt uzattı. "Al bunu," dedi. "Ve Cannie, yemek yemelisin. Baktın ki hâlâ yiyemiyorsun mutlaka bizi ara, o zaman sana gerçekten bir danışman önermem gerekecek."

"Bu kadar şişmanken, birkaç günde ağıltan ölmem herhalde, değil mi?"

"Sağlığına zararlı," dedi ciddiyetle. "Metabolizmana ters etki edebilir. Tavsiyem hafif şeylerle başlamak... Tost, muz, gazsız bira."

Lobide bana bir tomar kâğıt verdi. "Egzersiz yapmayı da ihmal etme," dedi. "Daha iyi hissetmeni sağlayacak."

"Annem gibi konuşuyorsun," dedim, kâğıtları çantama tıkar ken. "Ayrıca Cannie..." Elini koluma koydu. "Kafana takmamayı den."

"Biliyorum," dedim. "Sadece her şeyin daha farklı olmasını istedi m."

"İyi olacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ve..." Sesi zayıfladı. Rahatsız görünüyordu.

"Kendinin kötü bir insan olduğunu nasıl düşünürsün?"

Mahcp olmuşum. "Üzgünüm. Ben bunu öylesine söylemiş tim..."

"Hayır, hayır. Tamam. Sadece demek istediğim..."

leyla_yy (ZeZe)

Asansör kapısı yavaşça açıldı ve içerdekiler bana baktı. Doktoru bakıp bir adım geriledim.

"Kötü değilsin," dedi. "Sınıfta görüşürüz."

Eve gittim ve telefona saldırdım. Tek mesajım vardı, o da Samantha'dan.

"Merhaba Cannie, ben Sam... Hayır, hayır Bruce değil. O yüzden suratındaki şu acıklı bakıştan kurtul ve yürüyüş yapmak istersen beni ara. Sana buzlu kahve ısmarlarım. İyi gelir. Erkek arkadaştan daha iyi. Hoşça kal."

Telefonu yerine bıraktım, çalmaya başladığında tekrar kaldırdım. Belki bu kez Bruce'dur diye düşündüm.

Ama arayan annemdi.

"Neredeydin?" diye sordu. "Ne zamandır arayıp duruyorum."

"Mesaj bırakmamışsın," diye belirttim.

"Sonunda seni bulacağımı biliyordum," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Of, biliyorsun..." dedim, sesim cılız çıkıyordu. Annem Bruce'un babası öldüğünden beri gerçekten büyük çaba sarf ediyordu. Ailesine kart yollamış, sinagoga bağış yapmıştı. Beni her gece arayıp şampiyonluk maçı, Switch Hitters ve Nine Women Out karşılaşmasına gelmem için ısrar ediyordu.

"Yürüyüş yapıyor musun?" diye sordu. "Bisiklete biniyor musun?"

"Çok az," dedim iç çekerek, Bruce'un evimde zaman geçirmenin tatilinden çok bir triatlon antrenmanı gibi olduğundan şikâyet ettiğini hatırladım. Çünkü annem her zaman bir yürüyüş, bisiklet gezisi, erkek kardeşime sağlık kontrolü yaptırdığı Yahudi Merkezinde ikiyeli basketbol maçı düzenlemekle uğraşırdı, bu sırada Bruce da spor sayfalarını okurdu.

"Yürüyorum," dedim. "Nifkin'i her gün dışarı çıkartıyorum."

"Cannie bu yeterli değil! Eve gelmelisin," dedi. "Şükran Güni için burada olacaksın, tamam mı? Çarşamba günü mü burada olursun?"

Üff. Şükran Güni. Geçen sene Tanya başka bir çifti de davet etmişti. İkisi de kadındı tabii ki. Bir tanesi ete elini sürmemiş, geniş omuzları ve kısıcık kesilmiş saçlarıyla son sınıftaki flörtüme benzeyen kız arkadaşı yanında mahcup mahcup otururken o heteroseksüellerden "damızlık" diye söz etmişti. Daha sonra kız gözden kayboldu, satatlar sonra onu oturma odasında futbol maçı seyrederken bulduk. Marlboro alışkanlığı yüzünden tat alma duygusu ölmüş olan Tanya yemek boyunca mutfakla masa arasında koşturup fazla pişmiş, fazla lapalaşmış, fazla tuzlu yemeklerle dolu kâselerin birini bırakıp diğerini getirmekle uğraştı. Bir de vejetaryenler için Tofurkey denen bir yemek vardı. Josh perşembe akşamı finalleriyle ilgili bir şeyler mırıldanarak erken kaçtı ve Lucy tüm akşamını telefonda, sonradan ondan yirmi yaş büyük ve evli olduğunu öğrendiğimiz esrarengiz erkek arkadaşıyla konuşarak geçirdi.

"Bir daha asla," demiştim o gece Bruce'a, kanepede kendime rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyordum ve Nifkin de müzik setinin arkasında titriyordu. Odadaki boşluğu Tanya'nın dokuma tezgâhi işgal etmişti ve ne zaman eve gelsem oturma odasına kamp kurmak zorunda kalıyordum. Ek olarak, iki uğursuz kedisi, Gertrude ve Alice, Nif'e gizlice yaklaşmak için zaman kolluyordu.

"Niye hafta sonu eve gelmiyorsun?" diye sordu annem.

"Meşgulüm," dedim.

"Kafayı Bruce'a takmışsın sen," diye düzeltti. "İddiaya girerim ki orada oturmuş Bruce'un sana yazdığı eski aşk mektuplarını okuyorsun ve şu anda seni aramasi ihtimalinden ötürü telefonu kapatmamı umuyorsun."

Lanet olsun. Nasıl yapar bunu?

"Hayır," dedim, "telefon cihazımın çağrı bekleme özelliği var."

"Boşa para," dedi annem. "Bak, Cannie. Belli ki sana kızgın. Şu aralar geri dönmeyecek..."

"Farkındayım," dedim soğuk bir şekilde.

"O zaman problem ne?"

"Onu özledim," dedim.

leyla_yy (ZeZe)

"Neden? Neden bu kadar çok özlediğin?"

Bir dakika boyunca hiçbir şey diyemedim.

"İzin verirsen bir şey soracağım," dedi tatlılıkla. "Onunla konuş-
tun mu?"

"Evet. Konuştuk." Aslında bunalımdayken iki kez ben onu ara-
mıştım. İki konuşma da beş dakikadan kısa sürmüştü, her ikisi de bana
nazikçe yapması gereken işler olduğunu söylemesiyle son bulmuştu.

Annem üstelemeye devam etti. "Seni arıyor mu?"

"Çok fazla değil. Tam olarak değil."

"Konuşmayı kim bitiriyor? Sen mi o mu?"

Fazla oluyordu. "Bakıyorum da heteroseksüel tavşiler verme are-
nasına geri dönmüşsün."

"Buna icazetim var," dedi annem neşeyle. "Şimdi, kim telefonu
kapatıyor?"

"Değiştiriyor," diye yalan söyledim. Aslında, Bruce kapatıyordu.
Her zaman Bruce kapatıyordu. Sam'in söylediği gibi benimki marazi
bir durumdu ve bunu biliyordum ama kendimi durduramıyordum,
bu da her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

"Cannie," dedi. "Neden ona biraz izin vermiyorsun? Kendine de
tabii. Eve gel."

"Meşgulüm," diye itiraz ettim, ama direncimin kırıldığını hisse-
debiliyordum.

"Kurabiye yapacağız," dedi tatlılıkla. "Uzun yürüyüşler yapıp bi-
siklete bineriz. Belki günü birliğine New York'a gideriz..."

"Tanya ile birlikte elbette."

Annem iç çekti. "Cannie," dedi, "onu sevmediğini biliyorum,
ama o benim arkadaşım... En azından düşünceli olmayı deneyemez
misin?"

Biraz düşündüm. "Hayır. Üzgünüm."

"Anne kız birlikte vakit geçirebiliriz eğer gerçekten istersen."

"Belki," dedim. "Burası çok yoğun ve önümüzdeki hafta sonu
New York'a gitmem gerekiyor. Sana söylemiş miydim? Maxi Ry-
der'la röportajım var."

"Gerçekten mi? Şu İskoç dizisinde bir harikaydı."

"Ona iletirim."

"Dinle Cannie. Artık onu arama. Ona biraz zaman ver."

Haklı olduğumu biliyordum elbette. a) Aptal değildim ve b) Sa-
mantha'dan bunu hep duyuyordum zaten, ayrıca tüm bekâr arkadaş-
larımdan ve bu konuya aşına olan tanıdıklardan. Nifkin konuşabil-
seydi muhtemelen ondan da duyardım. Fakat bir şekilde kendimi
durduramıyordum. Sürekli bir işaret gelmesini bekleyen, örnekleri
analiz eden, her konuşmada kelimelerin arkasında gizli anlamlar, giz-
li işaretler, *evet, seni hâlâ seviyorum, elbette hâlâ seviyorum* cümlesini
arayan bir zavallı haline gelmiştim.

İkinci beş dakikalık telefon konuşmamızda utanarak, "Seni gör-
mek istiyorum," demiştim.

Bruce iç çekmiş "Bence beklemeliyiz," demişti, "hemen ilişkiye
atlamak istemiyorum."

"Ama birbirimizi ara sıra göremez miyiz?" demiştim bana uyma-
yan, normalde konuşmalarında kullanmadığım cılız, alçak bir ses to-
nuyla. Yine iç çekmişti.

"Bilmiyorum Cannie," demişti, "bilemiyorum."

"Bilmiyorum," "hayır" demek değildi ve bundan onunla birlik-
te olabilmek, ne kadar üzgün olduğumu, onunla tekrar birlikte olma-
yı ne kadar istediğimi söyleyebilmek için son bir şansım olduğu sonu-
cunu çıkarttım... Sonra bana geri dönecekti. Tabii ki dönecekti. Üç
yıl önce ilk kez yatağında birbirimize sahip olduğumuzda bana, "Se-
ni seviyorum," diyen o değil miydi? Her zaman evlilikten bahseden,
yürüyüş yaparken bebekleri sevmek için duran, ne zaman Sansom
Sokağı'nda yürütsek beni kuyumcuya doğru sürükleyip yüzük parma-
ğımı öpen ve bana her zaman beraber olacağımızı söyleyen o değil
miydi?

Bu kaçınılmaz, dedim kendi kendime. Sadece biraz zaman ge-
rek.

"Sana bir şey sormama izin ver," diye başladım.

Yemek eleştirmeni Andy gözlüklerini burnunda yukarı itirdi ve

leyla_yy (ZeZe)

giysisinin kollarına bakarak mırıldandı. "Duvarlar açık yeşile boyanmış, pervazlar da yaldızlı," dedi yumuşakça. "Fransız usulü."

"Fabege yumurtasının içinde olmak gibi," dedim hoşnutlukla, etrafa bakınırken.

"Fabege yumurtasının içinde olmak gibi," diye tekrar etti Andy. Cebinde sakladığı teybi kapatmasıyla hafif bir klik sesi duydum.

"Erkekleri anlatsana," dedim.

"Önce mönü işini halletsek?" dedi ikna etmeye çalışarak. Bu bizim standart anlaşılmazdı: Önce yemek, sonra benim erkekler ve evlilik hakkındaki sorularım. Gün sadece ikimize aitti ve olası bir eleştiri yazısı için krepleriyle son günlerde pek revaçta olan bu yeri seçmiştik.

Andy mönüü inceledi. "Ben baharatlı et, salyangoz, armutlu ve Gorgonzola peynirli yeşillik almayı düşünüyorum ve başlangıç için de mantarlı pufböreği," dedi. "Sen de ana yemek için herhangi bir krep alabilirsin, sade peynirlinin dışında."

"Ellen?" diye tahminde bulundum. Andy başını salladı. Andy'nin eşi Ellen, hayatın en büyük ironilerden biri olarak, damak zevki konusunda asla maceraya atılmazdı. Soslardan, baharatlardan, etnik mutfaklardan kaçınıp, mönüleri kaşlarını çatıp ciddi bir şekilde inceler ve her zaman sade tavuk göğsü, mantarsız, terbiyesiz patates püresi ya da bunlara benzer şeyler arardı. Bana anlattığına göre onun için akşamları vakit geçirmenin en ideal yolu, film kiralayıp şuruplu donmuş waffle yemekten ibaretti. Andy ona tapardı... Yine bir Sezar salata ya da bir parça balık sipariş edip yemeğinden zorla yediğinden bile.

Garson su bardaklarımızı yeniden doldurmak için yavaş yavaş yaklaştı. "Başka bir şey var mı?" dedi sözcükleri uzata uzata. Bu kaba tarzından ve parmaklarına bulaşmış mavi boyadan gündüzleri garsonluk yapan bir ressam olduğunu düşündüm. Son derece ilgisiz görünüyor. *Dikkat et*, demeye çalıştım telepati yoluyla. İşe yaramadı.

Ben salyangoz ve içinde karides, domates ve kremalı ıspanak olan bir krep söyledim. Andy ise baharatlı et, salata ve mantarlı, keçi

peynirli, kızarmış bademli bir krep aldı. İkimiz de birer kadeh beyaz şarap söyledik.

"Şimdi," dedi, garson mutfaka doğru koşar adım giderken, "sana nasıl yardım edebilirim?"

"Onlar nasıl..." diye başladım. Andy elini kaldırdı.

"Geneli mi konuşuyoruz yoksa özeli mi?"

"Konu Bruce," diye itiraf ettim. Andy başını çevirdi. Üçümüzün birlikte çıktığı ilk ve son eleştiri yemeğinden beri Andy Bruce'dan pek hazzetmiyordu. Bruce, Ellen'dan bile kötüydü. Andy işyerinde ertesi gün, "Seçici bir vejetaryen bir yemek eleştirmeninin korkulu rüyasıdır," diye mesaj yolladı. Yiyecek tek bir şey bulamamasına ilaveten Bruce elindeki mönüyle masayı aydınlatan ve yeterince uzakta bulunan mumu nasılsa devirmeyi becermiş, mönüü tutuşturmuş, üç garsonla şarap uzmanını çağırıp isminin gizli kalması konusunda tizlenen Andy'i erkekler tuvaletine kaçmak zorunda bırakmıştı. "Dikkat çekmeme siyasetini sürdürmek zorlaşıyor," demişti ertesi gün, "hele üzerine yangın söndürücü köpük sıkılıysa."

"Sadece şunu bilmek istiyorum," dedim. "Demek istediğim, anlamadığım şey..."

"Çıkar ağzından şu baklayı artık Cannie," diye ikaz etti Andy. Garson geri döndü, salyangozumu Andy'nin önüne, Andy'nin baharatlı etini de benim önüme koydu ve aceleyle döndü. "Affedersiniz," diye seslendim arkasından. "Zamanınızı ayırabilerseniz eğer biraz daha su alabilir miyim?" Garson sürahiye uzanırken derin bir iç çekti.

Önce bardaklarımız dolduruldu, Andy ve ben tabaklarımızı değiştirdik. Sözüme devam etmeden önce yemeğini tatması için bekledim.

"Yani bu şey gibi, tamam, ara vermek isteyen bendim biliyorum ve şimdi onu özlüyorum ve bu, bu acı..."

"Keskin bir bıçak yarası gibi mi yoksa sürekli zonklayan bir ağrı gibi mi?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Andy gözlerini gözlerime dikti, altın çerçeveli gözlüklerinin ar-

leyla_yy (ZeZe)

kasındaki iri kahverengi gözleri masumdu. "Evet, belki biraz," dedi sonunda.

"Beni tamamen unutmuş," diye yakındım, salyangoza bıçağımı saplarken. "Sanki hiç önemim yokmuş... onun için hiçbir şey ifade etmemişim gibi hissediyorum."

"Kafam karıştı," dedi Andy. "Onu geri mi istiyorsun yoksa onun miras kalanla mı ilgileniyorsun?"

"Her ikisi de," dedim. "Tek bilmek istediğim..." gözyaşlarımı engellemek için bir ağız dolusu şarabı yutuverdim. "Bir şekilde onun için bir şey ifade edip etmediğimi öğrenmek istiyorum."

"Bir şey ifade etmiyormuşsun gibi davranması bir şey ifade etmediğin anlamına gelmez," dedi Andy. "Bu büyük olasılıkla bir oyun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu adam sana tapıyor," dedi Andy. "Oyun olmayan işte bu."

"Peki neden benimle konuşmak istemiyor? Nasıl bu kadar..." Acı ve kesin bir son olduğunu belirtircesine elimi havada salladım.

Andy iç çekti. "Bazı erkekler böyledir."

"Sen de mi?" diye sordum.

Duraksadı, sonra başını salladı. "Benim için bitmişse bitmiştir."

Omzunun üzerinden bizim garsonun yaklaştığını görebiliyordum. Tedirgin bakışlı, koyu renk saçlı, takım elbisesinin üzerine önlük giymiş bir adam tarafından izlenen bizim garson ve artı iki garson daha. Müdür, diye düşündüm. Andy'nin en çok korktuğu şey, yani birinin onu tanıması.

"Mösyö!" diye başladı takım elbiseli adam, bizim garson başlangıç yemeklerimizi kaldırır, diğer garson sularımızı tazeleyip üçüncüsü de pek de kirlenmemiş masamızdan kırıntıları temizlerken. "Her şey istediğiniz gibi miydi?"

"Güzel," dedi Andy zayıf bir sesle, birinci garson tabaklarımızın yanına gümüş çatal-bıçak, ikinci garson taze ekmek ve masanın ortasına tereyağı koydu, üçüncü garson da aceleyle mumu yakmaya çalışıyordu.

"Lütfen istediğiniz bir şey varsa söyleyin. Herhangi bir şey!"

Adam lafını coşkuyla bitirmişti.

"Söylerim," dedi Andy. Sıraya dizilmiş üç garson, endişeli ve anlaşılmaz bir kırılganlıkla bakarak her lokmamızı izledikleri restoranın köşelerine çekildiler.

Umrunda değildi. "Sadece hata yaptığımı düşünüyorum," dedim. "Sen biriyle ilişkini bitirmekle hata yaptığımı düşündün mü hiç?"

Andy başını salladı, hiçbir şey söylemeden krepinden bir lokma teklif etti.

"Ne yapmalıyım?"

Krepini yerken düşünceli görünüyordu. "Bunlar yabancı mantar değil sanki. Tadı yerli gibi."

"Konuyu değiştiriyorsun," dedim yakınlıkla. "Sen... Tanrım. Çok sıkıcıyım değil mi?"

"Asla," dedi Andy içtenlikle.

"Hayır, öyleyim. Etrafındaki herkesi kendinden uzaklaştıran kadar sürekli eski erkek arkadaşlarından bahseden ve sonunda arkadaşışız kalan o korkunç insanlara döndüm..."

"Cannie..."

"... Tek başlarına içmeye başlar ve evcil hayvanlarıyla konuşurlar, benim de günün birinde yapacağım gibi, of Tanrım," dedim, ekmeğe ekmek sepetinin üstüne aniden yarı sahte bir şekilde kapaklanırken. "Bu bir felaket."

Müdür aceleyle geldi. "Madam!" diye haykırdı. "Her şey yolunda mı?"

Doğrudum, üstüme bulaşan ekmek kırıntılarını temizledim. "Yolunda," dedim. Telaşla uzaklaştığında tekrar Andy'e döndüm.

"Ben ne zaman madam oldum ki?" diye sordum hüzünle. "Yemin ederim, son gittiğim Fransız restoranında bana matmazel demişlerdi."

"Neşelen hadi," dedi Andy baharatlı etinin sonunu uzatarak. "Bruce'tan daha iyisini bulacaksın, vejetaryen olmayacak, böylece ben de mutlu olacağım ve her şey yoluna girecek."

Denedim. Gerçekten denedim. Ama Bruce gizemiyle öylesine meşguldüm ki işte doğru düzgün bir şey yapmam bile güçleşmişti. Amtrak metrosuyla New York'a, geçen yıl Oskar'a aday gösterilen romantik drama *Trembling*'in sonunda Parkinson hastalığına yenik düşen zeki bir beyin cerrahını oynayan Maxi Ryder'a giderken bunları düşünüyordum.

Maxi Ryder İngilizdi, hangi magazin dergisine inandığınıza bağlı olarak yirmi yedi ya da yirmi dokuz yaşındaydı. Kariyerinin başlarında çirkin ördek yavrusu olarak bilinirdi, ta ki sıkı Pilates ve Zone diyetiyle (artı plastik cerrahi dedikoduları) mucizevi şekilde kendini kuğuya çevirene kadar. Başlangıçta tam formunda ve çok güzeldi ama *Advanced Placement* adlı yabancı bir filmde, kadın öğretmenine karşı kontrol edemediği duygular besleyen utangaç İskoçlu okul kızını oynadığı başarılı rolü için tam dokuz kilo almıştı. Zamanla bu film Amerika'ya ulaştı, Maxi dokuz kilodan kurtuldu, saçlarını kestane rengine boyattı, İngiliz menajerini başından attı, Hollywood'un en iyi ajansıyla anlaştı, yapım şirketi kurdu (Maxi'd Out adını verdi) ve yıldızların evlerini konu alan *Vanity Fair*'de başrol aldı, üstünde sadece boynuna doladığı tüylü uzun bir şalla "Maxi'nin Yolculuğu" manşetleri altında baştan çıkarıcı, kıvrak pozlar verdi. Başka bir deyişle, Maxi yerine varmıştı.

Fakat tüm bu yeteneğine ve güzelliğine rağmen Maxi Ryder düşüşünü engelleyemedi, tahmin edebileceğiniz en bilindik yolla.

Yirmili yaşlarda, henüz meşhur olmaya başlayanların yaptığı tipik şeyi yaptı ve Julia Roberts'ın başlatıp kendisinden sonra gelen neslin de devam ettirdiği üzere rol arkadaşına âşık oldu. Ama Julia

leyla_yy (ZeZe)

aşğını mimbere hızla sürüklerken, zavallı Maxi kalbinin kırıldığıyla kaldı, tekrar tekrar hem de. Üstelik bu sessiz sedasız da olmadı. Aşk olduğu *Advance Placement*'in yardımcı yönetmeni, Altın Küre ödül törenine *Sabil Güvenlik*'teki kadınlardan biriyle gelmişti. Aralarındaki uyumun hiçbir şekilde gözden kaçmayacağı *Trembling*'de yarım düzine ateşli aşk sahnesi yaşadığı rol arkadaşıyla ilgili haberler Barbara Walters'ın "En Etkileyici On insan" röportajıyla aynı sıralarda tüm dünyada duyuldu. Bu hayal kırıklığından sonra takıldığı on dokuz yıldındaki rock yıldızı ise iki hafta sonra yeni tanıştığı bir kadınla Vegas'ta evlendi.

"Hâlâ basında yer alması şaşılacak şey," demişti Midnight Oil'in tanıtımcısı Roberto bir hafta önce. Midnight Oil, Maxi'nin çalıştığı büyük şirketlerin tersine New York'ta küçük bir Halkla İlişkiler firmasıydı. Ama Maxi *Advanced Placement* ile *Trembling* arasında altı haftasını İsrail'de Yedi Gün Savaşı sırasında kibutzlarda geçen bir kısa film yapmakla geçirmişti... Kısa filmlerin de genelde kısa vadeli tanıtım acenteleri olurdu, Roberto'nunki gibi.

Seven Day Soldier muhtemelen Amerikan sanat evlerinde konuşulmayacak, *Trembling* gibi Oskar'a aday olmayacaktı. Tabii üstüne imzasını koyup filmi yüceltmek için kendisi bir şeyler yapmazsa. Filmi halka tanıtmaya ve ücret almaya anlaştığı anlamına gelen sözleşmeyi imzalamadığı sürece Maxi muhtemelen bu film için tanıtım da yapmazdı.

Anlayacağınız üzere yapımcılar Maxi'nin gücünün esas alan büyük bir hafta sonu açılışı için fırsat yakaladıklarını düşünüyorlardı. Onu Avustralya'daki av partisinden hemen buraya getirip şehrin doğusundaki kral dairesinin sundurmasına oturtular ve Roberto'nun söz ettiği gibi, "seçilmiş muhabirleri" onunla yirmi dakikalık bir görüşme için davet ettiler. Ve Roberto da, Tanrı onun vefalı kalbini kutasın, önce beni aradı.

"İlgilenir misin?" diye sordu.

Tabii ki ilgilenirdim. Betsy de editörlerin kucaklarına haber düşüğünde hep yaptıkları gibi heyecanlandı, Gabby'nin tek amlık mu-

cizeler hakkında atıp tutmasına ve çıkardığı onca kuru gürültüye rağmen.

Ben mutluydum, Roberto da öyle. Sonra Maxi'nin tanıtımcıları harekete geçtiler.

İşte ben, masamda kederli, Bruce'la en son görüştüğümüz günden beri kaç gün geçtiğini (on), toplam kaç dakika konuştuğumuzu (dört) sayıp bir geleceğimiz olup olmadığını söyleyecek bir numorologdan randevu almayı düşünürken telefon çaldı..

"Ben NGH'den April," dedi telefonun diğer ucundaki ses. "Maxi Ryder'la görüşmek istiyordunuz, değil mi?"

Istemek mi? "Cumartesi sabah onda röportajımız var," dedim April'a. "Midnight Oil'den Roberto ayarladı."

"Evet. Anlaşma yapmadan önce birkaç sorum olacak."

"İsminizi tekrar alabilir miyim?" diye sordum.

"April. NGH'den." NGH Hollywood'un en büyük, en tanınmış halkla ilişkiler şirketi. Eğer ünlüysen, kırk yaşın altındaysan, kendini bir çeşit ahlaksızlığın ve/veya illegal bir durumun ortasında bulmuşsan ve hem bu ünü koruyup hem de bunlardan uzak durmak istiyorsan seni arar bulurlardı. Robert Downey birinin odasında eroin den kendinden geçmiş halde bulunduktan sonra NGH'yi kiralamıştı. Courtney Love burnunu, göğüslerini yaptırıp tarzını yeniledikten sonra NGH de onun imajını yeniledi ve küfürbaz tanrıçayı modayı takip eden bir masal perisine çevirdi. *Examiner*'de biz onlar için Olmayacak İşler, deriz... Mesela onlarla bir röportaj mı yapmak istiyorsunuz, ya da birinin portresini mi yazmak istiyorsunuz? Olmayacak. Şimdi besebelli Maxi Ryder da onların hizmet listesine eklenmişti.

"Güvence vermenizi istiyoruz," diye başladı NGH'den April, "bu röportajın tek konusu Maxi'nin işleri olacak."

"İşleri mi?"

"Rolleri," dedi April. "Oyunculuğu. Özel yaşamı değil."

"O bir şöret," dedim nezaketle. Ya da en azından ben nezaketle söyledigimi düşündüm. "Onun işi ünlü olmak zaten."

April'ın sesi donmuş sıcak şekerleme gibiydi. "Onun işi oyuncu-

leyla_yy (ZeZe)

luk," dedi. "Tüm bu ilgi, sadece işinden dolayı."

Normalde olurların bırakır, dişlerini sıkarak, sırtını ve zorla kabul ettirmeye çalışmaları saçma şartları kabul ederdim. Ama bir önceki gece uyumamıştım ve bu April hep yanlış düğmelere basıyordu. "Ah, hadi ama!" dedim. "People'ı ne zaman açsam onu dar, yırtmaçlı eteklerle ve büyük, koyu renkli, yüzünü gizleyen gözlüklerle görüyorum, ama siz bana onun sadece bir oyuncu olarak tanınmak istediğini söylüyorsunuz, öyle mi?"

April'in sözlerini yarı şaka olarak algılamasını umduysam da tepkisinden öyle anlamadığı belliydi.

"Ona aşk hayatı hakkında bir şey soramazsınız," dedi April şiddetle.

İç çektim. "Peki," dedim. "Mükemmel. Film hakkında konuşacağız."

"Yani şartları kabul ediyor musunuz?"

"Evet. Ediyorum. Aşk hayatı yok. Etek yok. Hiçbir şey yok."

"O halde sizin için ne yapabileceğime bakayım."

"Size söyledim, Roberto röportajı çoktan ayarladı!"

Ama kapatılmış bir telefon hattına konuşuyordum.

İki hafta sonra, röportaj için yola çıktığım kasım ayının son cumartesi sabahı hava kapalıydı, yağmur çiseliyordu. Sanki parası olan herkes şehri terk edip Bahamalara ya da Poconos'da kır evine gitmiş de sokaklar çöpür dağıtıcılara, saç örgülü siyah kızlara, bisikletli, pasaklı ve korkunç beyaz çocuklara, sekreterlere ve Japon turistlere kalmıştı. Kıvrıkcık saçları neredeyse göğsüne değen bir adam gülümsedi ve ben yanlarından geçerken gidip japon turistlere teslim etti. Çenesinde sigil vardı, sigilin üzerinde de iki tüy bitmişti. Şanslı günümdeyim.

Yirmi blok boyunca Bruce'u düşünmemeye ve saçlarımı fazla ısılatmamaya çalışarak yürüdüm. Otelin kocaman, mermerden, huzurlu, kendimi üç farklı açıdan görebildiğim aynalarla çevrili bir lobisi vardı.

Erken gelmiştim, bu yüzden oyalanmak için gezinmeye karar

verdim. Otelin hediyelik eşya mağazasında çeşitli pahalı bornozlar, beş dolara dış fırçaları ve içlerinde Moxie'nin kasım sayısının da bulunduğu farklı dillerde birçok dergi vardı. Birini kapıştım gibi Bruce'un makalesini açtım. "Düşmek", diye okudum. "Bir Adamın Oral Maceraları." Hah! "Oral maceralar," Bruce'un en iyi yaptığı şey değildi elbette. Salyalarını fazla akıttı. Margarita ıslaklığında bir sulu-luk anından sonra ondan, "insan bide" olarak söz etmişim. Başlangıçta çok kötüydü. Elbette böyle özel bir olayı sadece tek bir kadınla denediğini, o kadının da ben olduğumu söyleyecek hali yok, diye düşündüm memnuniyetle ve tekrar makaleye döndüm. "Bir keresinde kız arkadaşımın benden 'insan bide' olarak bahsettiğine kulak misafiri oldum," diye okudum. Duymuş mu? Yüzüm kızarmıştı.

"Bayan? Dergiyi satın almayı düşünüyor musunuz?" Tezgâhın arkasındaki kadını soran. Bir paket sulu meyve sakızı ve dört dolarlık bir şişe suyla birlikte dergiyi aldım. Buz gibi soğuk lobideki pelüş kanepeye yerleştim ve okumaya başladım:

Aşağıya Doğru

On beş yaşında ve bakırken, diş telleri takıp annemin aldığı dar külotları giyerken, arkadaşlarım ve ben kendi kendimize Sam Kinson taklidi yapar, gülerdik.

"Kadın!" derdi ateşli bir şekilde, saçlarını omuzları üzerinde sallayarak. Sahnede küçük, tombul, bere takan, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi yürürdü. "Bize ne istediğini söyle!" Bir dizinin üzerine çöker, yalvarırdı, "Neden EVET demek bu kadar ZOR. Tam ORASI, bu İYİ, ya da HAYIR, bu DEĞİL desen. BIZE NE İSTEDİĞİNİ SÖYLESEN!" diye haykırdı, ortalıkta dinleyiciler toplaşmaya başlarken.

Krize girecek kadar gülmemizin nedenini bilmeden kahkahalarla gülerdik. Bu kadar zor olan ne olabilirdi? Merak ederdik. Seks, tecrübe ettiğimiz kadarıyla bu kadar gizem içermiyordu. Sabunla, durula, tekrarlar. Bizim repertuvarımız buydu. Gürültü patırtı yok, karı-

leyla_yy (ZeZe)

şıklık yok ve tabii kargaşa yok.

C. bacaklarını ayırıp, sonra da kendisini parmak uçlarıyla araladığında...

Aman Tanrım, diye düşündüm. Sanki bacaklarımın arasına bir ayna koyup görüntüyü tüm dünyaya yayınlamış gibi hissettim. Güçlkle yutkunup okumaya devam ettim.

"...Kinison'un ağıtına yumruk kaldıran adamlara karşı ani ve eksiksiz bir acıma hissettim. Düşünebildiğim en iyi şey, özelliiksiz bir yüze bakmak gibi olduğuydu. Tüyler, göbek ve üzerindeki eller, sağda ve solda yumuşak uyluklar ve karşımda bir gizem, on beş yaşımdan beri izlediğim pornografilerdekine benzer can sıkıcı kavisler, katlar ve çıkıntılar. Ya da sadece bir yakınlık belki. Ya da sadece benim bir duyurluğum. Bir gizemle yüzleşmek korkutucu bir şeydi.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadım ve sonra başının o anda ne kadar uzakta olduğunu hatırladım. "Bana ne istediğini söyle, ben de yapayım." Ama farkına vardım ki bana ne istediğini söyleyerek ne istediğini bildiğini de itiraf etmiş olacaktı. Bir başkası onun yabancısı, meçhul kalbine gözünü dikip bakmış, coğrafyasını öğrenmiş, sırlarını ortaya çıkarmış olacaktı. Ve her ne kadar başka aşkları olmuş olduğunu bilsem de, bu ona her nasılsa farklı ve daha özel görünmekte. Bir başkasının onu burada, bu halde görmesine izin vermişti. Ben de bir erkek ve eski bir Sam Kinison dinleyicisi olarak onu cennete götürmeye, doymuş bir kedi yavrusu gibi miyavlatmaya, Önceki Gidene ait tüm hatıra kalıntılarını yok etmeye karar vermişim."

Yabancı meçhul kalp, homurdandım. Önceki Giden. Biri bana bir kürek getirsin?

"Ve denedi, ben de denedim. Parmak uçlarıyla, kelimelerle, hafifçe bastırarak ve soluk alıp vererek ve iç çekerek. Ben de denedim. Ama dil parmak gibi değildi. Çenemdeki keçi sakalı onu çıldırtıyor-

du, ama kesinlikle onun çıldırmak istediği şekilde değil. Telefonda benden İnsan Bide olarak söz ettiğini duyduğumda ise daha iyi yapıldığımı bildiğim şeylere sığınmak daha kolay görünmüştü.

Hangimiz ne yaptığımızı biliyoruz? Herhangi bir erkek bunu biliyor mu? Arkadaşlarıma sordum. Önce hepsi kahkahalarla gülüp kadınlarını tavandan kazıyacıklarına yemin ettiler. Onlara bira ısmarladım, bardakları hiç boşalmadı ve birkaç saat sonra daha mükemmel geççeime ulaştım: Elimizde hiç ipucu yoktu. Hiçbirimizde.

"Geldiğini söylüyor," dedi Eric kederle. "Ama bilmiyorum, erkek..."

"Belli olmuyor ki," dedi George. "Nasıl bilebiliriz?"

Gerçekten, nasıl? Biz erkeğiz. Bizim güvenirlige, güçlü kanıtlara ihtiyacımız var, bizim diyagramlara ve kılavuzlara, gizemin çözülmesine ihtiyacımız var.

Ve gözlerimi kapattığımda onu hâlâ görebiliyorum, ilk seferki gibi uzanıyor, minicik bir kuşun kanatları gibi sımsıkı sarılmış, istiridye pembesi, asla bilemeyeceğim, sadece anlamama izin verilen. küçücük hayatlarla dolu okyanus suyu tadında. Umarım anlayabilmişimdir. Umarım anlamışımdır.

"Tamam, Jacques Cousteau," diye söyledim ve ayağa kalktum. Gözlerini kapattığında beni hâlâ görebildiğini yazmış. Peki, bu ne demek? Ayrıca bunu ne zaman yazmış? Hâlâ beni özlüyor madem, neden aramıyor? Belki de, diye düşündüm, tüm bunlardan sonra bir umut olabilir. Belki de onu aramalıyım. Belki hâlâ bir ihtimal var.

Asansörle siyah streç pantolonlar, siyah bluzlar ve siyah botlar içindeki her türden genç ve asalak reklamcının kanepelerde oturup sigara içtiği yirminci kattaki konuk salonuna çıktım.

Savaş yorgunu Maxi Ryder'in gerçek boyutlardaki karton maketinin altında oturanlardan birine, "Philadelphia Examiner'dan Cannie Shapiro," dedim.

Asalak Kız isimlerle dolu sayfaları uyusuk uyusuk çevirdi.

"Sizi bulamıyorum," dedi.

leyla_yy (ZeZe)

Harika. "Roberto burada mı?"

"Bir dakika önce dışarı çıktı," dedi, eliyle kapıyı göstererek.

"Ne zaman geri geleceğini söyledi mi?"

Omuzlarını silkti, anlaşılan kelime hazinesi bu kadardı.

Sayfalara dikkatle bakarak, tersten okumaya çalıştım. Adım yazıyordu: Candace Shapiro. Ve üzerine siyah kalın bir çizgi çekilmişti. Kenarına, "NGH," diye not düşülmüştü.

Tam o sırada Roberto aceleyle geldi.

"Cannie," dedi, "burada ne yapıyorsun?"

"Bana..." dedim, gülümsemeye çalıştım. "Maxi Ryder ile röportaj yapacağımı söylemiştin."

"Aman Tanrım," dedi. "Kimse seni aramadı mı?"

"Neyle ilgili?"

"Maxi bazı röportajlarını azaltmaya karar verdi. Sadece *Times*'a ve *USA Today*'e röportaj veriyor."

"Bana kimse söylemedi." Omuz silktim. "Artık buradayım ve Betsy bir makale bekliyor."

"Cannie, çok üzgünüm..."

Üzgün olma, aptal, diye düşünüyordum. Bir şey yap!

"... Ama yapabileceğim bir şey yok."

Ona en iyi gülüşümle gülümsedim. Büyük-önemli-bir-gazetede çalışıyorum diye belirtildiğini umduğum en hoş gülüşümle. "Roberto," dedim, "onunla konuşmayı planlıyordum. Boş sayfa ayırdık. Bu makaleyi içeriğe aldık. Kimse beni aramadı ve cumartesi günümü buraya gelmek için harcadım..."

Roberto ellerini ovuşturmaya başladı.

"Sadece on beş dakika bile görülebilseniz gerçekten minnettar olacağım."

Şimdi Roberto hem ellerini ovuşturuyor hem de bir o yana bir bu yana yürürken dudaklarını ısırtıyordu. Hepsini kötü işaretlerdi.

"Dinle," dedim yavaşça, ona doğru eğilerek, "bütün filmlerini izledim, hatta direkt video olanları da. Tam bir Maxi uzmanı olduğumu söyleyebiliriz. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" Belindeki

cep telefonu çalınca, duraksadığını gördüm.

"April?" dedi. *April*, dedi sessizce. Roberto tatlı biriydi, ama çekmecedeki en keskin bıçak değildi.

"Onunla konuşabilir miyim?" diye fısıldadım, fakat Roberto çöktan telefonu kılıfına koymuştu.

"Şartlara uyma konusunda emin olamamışlar."

"Ne? Roberto, dediği her şartı kabul ettim..."

Sesim yükseliyordu. Kanepedeki asalak yaratıklar anlaşılmaz şekilde dehşete düşmüş gibi bakmaya başladılar. Koridorda geriye doğru ilerleyen Roberto gibi.

"April'le konuşmama izin ver," diye rica ettim, elimi cep telefonuna doğru uzatarak. Roberto başını salladı. "Roberto," dedim, sesimin değiştiğini fark ederken, ofise elim boş döndüğümde Gabby'nin şeytani bir zevkle bana nasıl bakacağını hayal ettim. "Makale olmadan geri dönemem!"

"Bak Cannie, çok özür dilerim..."

Bocalıyordu. Bunu görüyordum. Aynı anda zayıf bir kadının baldırına kadar uzanan topuklu deri çizmesiyle koridorda sekerek yanımıza doğru geldiğini gördüm. Bir elinde cep telefonu, diğerinde bir telsiz tutuyordu ve kırışık, özenle makyaj yapılmış yüzünün pek de anlamsız olmayan bir görünüşü vardı. Ya yirmi sekizinde oldukça olgun görünen biriydi ya da kırk beşinde mükemmel bir plastik cerrahi eseri. Şüphesiz April'di bu.

Sivilcelerimi, öfkemi, siyah elbisemi ve kanepedeki herhangi bir asalağın giydiğinden çok daha demode olan geçen yazdan kalma sandaletlerimi küstah, kısa bir bakışla inceledi. Sonra Roberto'ya döndü.

"Bir problem mi var?" dedi.

"Bu Candace," dedi Roberto, güçlkle işaret ederek. "*Examiner*'dan."

Dik dik baktı. Üzerimden almadığı bakışları yüzünden sivilcelerimin arttığını hissettim.

"Bir problem mi var?" diye tekrarladi.

"Birkaç dakika öncesine kadar yoktu," dedim, sesimi sakın tut-

leyla_yy (ZeZe)

maya çalışarak. "Saat ikide bir görüşmem vardı. Roberto bana iptal edildiğini söylüyor."

"Bu doğru," dedi tatlılıkla. "Röportajları büyük gazetelerle sınırlandırmaya karar verdik."

"*Examiner* pazar günleri 700.000 tiraja sahip, bu da makaleyi yayımlayacağımız gün," dedim. "Biz doğu kıyısındaki en büyük dördüncü şehiriz. Üstelik kimse bana röportajın iptal edildiğini söyleme zahmetinde bulunmadı."

"Bu Roberto'nun sorumluluğundaydı," dedi ona bakarak.

Roberto'nun bunu yeni duyduğu aklı, ama Bayan Kitten'ı yalanlamadı. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Özrünüzü kabul ediyorum," dedim, "ama Roberto'ya da söyle-dğim gibi, bu durumda pazar günü sayımızda bir boşluk olacak, üstelik bütün günüm mahvoldu." Teknik olarak doğru değildi bu. Muhtemelen April'in da bildiği gibi sürekli makaleler gelirdi ve boşluğu herhangi bir şeyle doldurabilirdik. Günümü çarçur etmeye gelsek, her zaman New York'a bedava biletim olurdu ve orada yapacak bir şey bulurdum.

Ama tepem atmıştı. Bu insanların yüzüzlüğü, bana böyle kaba davranmaları ve bundan ötürü üzüntü duymamaları yüzünden!

"Bu kadar yol geldikten sonra hiç değilse birkaç dakikalığına görüşeyim."

April'in ses tonundan samimiyetsizliği okunuyordu. "Geç vakitlere kadar koşturuyor ve bugün öğleden sonra Avustralya'ya gidiyor," dedi, sanki benim gibi bir şehir sıçanının hiç duymadığı bir yer-miş gibi özellikle vurgulayarak. "Ve" diye devam etti, küçük bir defteri paldır küldür açtı, "patronunuzla bir telefon görüşmesi yapmışız bile."

Patronumla mı? Betsy'nin bunu yapmış olması olanaksızdı, bunu yapmış ve bana söylememiş olması olanaksızın da ötesindeydi.

"Gabby Gardiner ile," diyerek cümlesini bitirdi.

Afallamıştım. "Gabby benim patronum değil!"

"Üzgünüm," dedi April, sesi üzgünmüş gibi gelmiyordu, "ama

yaptığımız düzenleme bu."

Konuk salonuna doğru gittim ve pencere kenarındaki bir sandalyeye oturdum. "Bakın," dedim. "Buradayım ve Maxi'nin bütün filmlerini izlemiş, buna hazırlanmak için zaman harcamış biriyle hızlı bir röportajın hepimiz için daha iyi olduğu konusunda hemfikir olduğumuza eminim. Beklemekten memnuniyet duyuyorum."

April bir dakika kadar durdu ve sonunda, "Güvenliği mi çağır-mam gerekiyor?" diye sordu.

"Bir neden göremiyorum," dedim. "Burada oturup Bayan Ryder'in işini bitirmesini bekleyecek ve eğer Avustralya'ya gitmeden önce ayracak birkaç dakikası varsa, bana söz verilen röportajı yapacağım." Nasıl titrediğimi görmemesi için yumruklarımı sıkıtm ve son kartımı oynadım. "Elbette, Bayan Ryder'in benim için ayracak birkaç dakikası yoksa" dedim tatlılıkla, "ben de burada başıma gelenlerle ilgili bir yazı yazarım. Soyadınız neydi?"

April kötü kötü baktı. Roberto ona yanaştı ve sanki zorlu bir tenis maçı yapıyormuşuz gibi gözlerini bir ona bir bana çevirdi.

"İmkânsız," dedi.

"İlginç bir soyadı," dedim. "Ellis Island spesyallerinden biri mi?"

"Üzgünüm," dedi, "ama Bayan Ryder sizinle görüşmeyecek. Telefonda benimle oldukça alaycı bir ses tonuyla konuşmuştunuz..."

"Oh, alaycı muhabir! Bahse girerim daha önce hiç böylesini gör-memiştiniz!"

"Bayan Ryder'in sizin nazik ilginize ihtiyacı yok..."

"Çok iyi," diye patladım, "ama yalakalarınızdan ya da uşakları-nızdan ya da stajyerlerinizden biri bu kadar yolu gelmeden önce beni arama nezaketinde bulunamaz mıydı?"

"Roberto'nun arayacağını sanıyordum," dedi yine.

"Ama aramadı," dedim, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Berabereyiz. Durdu ve bir süre ters ters baktı. Ben de ona. Roberto duvara dayandı, aslında titriyordu. Asalaklar sıraya girmiş duruyorlardı, gözleri bir ileri bir geri hareket ediyordu.

leyla_yy (ZeZe)

"Güvenliği arayın," dedi April sonunda ve topuğu üzerinde döndü. Omzunun üzerinden tekrar bana baktı. "Sen," dedi. "Canın ne istiyorsa onu yaz. Umrumda değil."

Sonra gittiler: Bana özür dilercesine çaresiz son bir bakış atan Roberto, siyah botlar giymiş asalaklar ve April ve Maxi Ryder'la görüşme olanağım. Hepsini asansöre binene kadar orada oturdum. Sonra da ağlamaya başladım.

Hep söylediği gibi, otel lobilerindeki tuvaletler sinir bozukluğu için harika yerlerdir. Otelde kalanlar çoğunlukla odalarındaki tuvaletleri kullanırlar. Sokaktaki insanlar genelde en özel otellerin bile lobilerine kolayca girebileceklerini ve rahatsız edilmeden tuvaleti kullanabileceklerini bilmezler. Tuvaletler ferah ve süslüdür, saç spreyi ve tampondan, gözyaşlarınızı silip ellerinizi kurulumak için havluya kadar her türlü konfora sahiptir. Bazen üzerine yığılabileceğiniz bir ka-nepe bile vardır.

Sendeleyerek asansöre ve oradan da temiz rulo havlu almak için üzerinde, "bayan," yazısının okunduğu altın rengi kapıya doğru ilerledim. "Lanet olası Maxi Ryder!" dedim, kapıyı çarpıp oturdum ve ellerime gözlerimi kapattım.

Başımın üzerinde bir yerlerden tanıdık bir ses, "Anlamadım?" dedi. "Neden?"

Kafamı kaldırdım. Tuvaletin kapısının üzerinden bir yüz bana bakıyordu.

"Neden?" dedi Maxi Ryder tekrar. Büyük mavi gözleri, hafif çilli yumuşak cildi, standart insan saçından daha canlı ve parlak görünen kestane rengi bukleleriyle en az perdedeki kadar güzeldi. Küçük, damarlı ellerinden birinde ince bir sigara tutuyordu. Sigarasından cömert bir fırt alışını ve tavana doğru üfleliğini seyrettim.

"Burada sigara içme," dedim. Düşünebildiğim ilk şey buydu. "Alarmı çaldiracaksın."

"Sigara içtiğim için mi bana lanet okuyorsun?"

"Hayır. Beni beklettığın için."

"Anlamadım."

Spor ayakkabılı iki ayak, mermerin üzerinde gıcırdayarak tuvaletin kapısının önüne gelip durdu. "Anlat bakalım," dedi, bana yaklaşılarak. "Bir açıklama istiyorum."

Klozete oturdum. Önce April, şimdi bu! İsteksizce öne doğru eğildim ve kapıyı açtım. Maxi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir yanıt bekleyerek öylece duruyordu. "Ben *Philadelphia Examiner*'danım," diye başladım. "Senin röportaj yapacağımı sanıyordum. Senin küçük Gestapon o kadar yolu geldikten sonra bana görüşmenin iptal edilip ileriki bir tarihe ertelendiğini ve bunu ofisimdeki kadınla..." yutkundum, "mide bulandırıcı kadınla konuştuğunu söyledim," dedim. "Yani günümü mahvetti. Pazar ekinde bahsetmiyorum bile." İç çektim. "Tabii ki bu senin hatan değil. Bu yüzden üzgünüm. Sana lanet okumamalıydım."

"Kahrolası April," dedi Maxi. "Bana söylemedi bile."

"Şaşırmadım."

"Saklıyorum," dedi Maxi Ryder ve sinirleri gerilmiş bir şekilde kıkırdadı. "Aslında April'dan."

Yumuşak, kültürlü bir sesi vardı. Düşük belli bir kot pantolon ve pembe yuvarlak yakalı bir tişört giymişti. Saçları büyük olasılıkla kuaförün yarım saatini almış doğal görünümlü bir haldeydi, küçük ıslıtlı kelebek tokalarla süslenmişti. Tanıştığım genç ve ünlü çoğu kadın gibi zayıftı. Bileklerindeki ve kollarındaki kemikleri, boynundaki damarları görebiliyordum.

Somurtkan dudakları kırmızıya boyanmıştı. Gözlerine dikkatlice kalem çekilmiş ve gölgelendirilmişti. Yanakları ise gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Röportajın için özür dilerim," dedi.

"Senin hatan değildi," dedim tekrar. "Peki, buraya neden geldin? Başka bir yerde lavaboya giremedin mi?" diye sordum.

"Of," dedi ve uzun bir nefes aldı. "Bilirsin."

"Aslında zayıf, zengin, başarılı bir film yıldızı olmadığım için bilmiyorum."

leyla_yy (ZeZe)

Ağzının bir tarafı garip bir şekilde açıldı ve tekrar kırmızı bir kavisle titreyerek kapandı. "Hiç kalbin kırıldı mı?" diye sordu titrek bir sesle.

"Aslında, evet," dedim.

Gözlerini kapattı. İmkânsız derecede uzun kirpiği solgun çilli yakraklarına değdi degecekti, altından gözyaşları akıyordu.

"Bu çekilir şey değil," dedi. "Ne demek istediğimi bile anlatamıyorum..."

"Hayır. Hayır. Anlıyorum. Ne hissettiğini biliyorum."

Daha önce aldığım rulo havlulardan birini ona uzattım. Aldı ve sonra bana baktı. Bu bir test diye düşündüm.

"Evim bana verdiği şeylerle dolu," diye başladım, enerjik bir biçimde başını salladı, bukleleri hopladı.

"İşte bu," dedi, "bu doğru."

"Onlara bakmak canımı acıtıyor ama onları atmak da canımı acıtıyor."

Maxi hızla kendini yere bıraktı ve serin mermer duvara yanağı degecek şekilde yaslandı. Bir dakikalık tereddüitten sonra ben de ona katıldım, bir yandan da olanların anlamsızlığını ve makalenin girişi için nasıl harika bir şey olduğunu düşünüyordum: *Jenerasyonunun en çok alkışlanan genç aktrislerinden Maxi Ryder banyoda yere oturmuş ağlıyor.*

"Annem her zaman, sevilmek hiç sevilmemiş olmaktan iyidir der," dedim.

"Buna inanıyor musun?" dedi.

Bunun için yalnızca bir dakika düşünmem yeterliydi. "Hayır. Hiçbir zaman buna inandığımı düşünmedim. Keşke onu hiç sevmeseydim, onunla hiç tanışmasaydım, çünkü güzel zamanlar geçirmiş olsak da böyle hissetmeme değmezmiş."

Bir dakika kadar yan yana oturduk.

"Senin adın ne?"

"Candace Shapiro. Cannie."

"Onun adı neydi?"

"Bruce. Ya seninki?"

"Maxi Ryder."

"Bunu biliyorum. Yani, onun adı ne?"

Yüzünü korkunç bir şekilde soktu. "Bilmediğini söyleme! Herkes biliyor! *Entertainment Weekly* hikâyesini yaptı. Çizimlerle!"

"Bundan bahsetmem net bir şekilde yasaklandı." Aslında birden fazla aday vardı, ama bunu söylemek pek mantıklı değildi.

"Kevin," diye fısıldadı. *Trembling*'deki rol arkadaşı Kevin Britton olmalıydı bu.

"Hâlâ Kevin mı?"

"Hâlâ Kevin, her zaman Kevin," dedi üzüntüyle, el yordamıyla başka bir sigara ararken. "Kevin'i her şeyi denememe rağmen unuttum. İçki... uyuşturucu... çalışmak... Başka erkekler..."

Birden kendimi çok masum hissettim.

"Sen ne yapıyorsun?"

Bana neyi sorduğunu biliyordum. "Bilirsin. Muhtemelen senin yaptığın gibi şeyler." Bir elimi alınma koyarak hayattan bezmiş gibi yaptım. "Brad Pitt'le kendi adamıza kaçamak yapıp New England'da İlama çiftliği alarak acımı unutmaya çalışıyorum..."

Koluma yumruk attı. Sımsıkı kapatılmış yumruğu ani bir esinti yarattı. "Ciddiyim! Belki de aklıma gelmeyen bir şey yapıyorsunuzdur."

"İşe yaramayan birkaç şey. Banyo, duş, bisiklet sürmek..."

"Bisiklet süremem," dedi somurarak.

"Paparazzilerden dolayı mı?"

"Hayır. Bisiklet sürmeyi hiç öğrenmedim."

"Gerçekten mi? Bruce, eski erkek arkadaşım da bisiklet süremezdi..." Sesim kesildi.

"Tanrım, bu durumdan nefret etmiyor musun?"

"Tamamen alakasız şeylerin unutmaya çalıştığın kişiyi hatırlatmasından mı? Evet. Nefret ediyorum." Ona baktım. Ben muhtemelen bota kutusuna batmış, burnu akan bir enkaz gibi görünürken, o banyonun mermer duvarlarıyla çevrelenmiş yüzüyle, her an çekime hazır görünüyordu. Adalet diye bir şey yok diye düşündüm. "Sen ne

leyla_yy (ZeZe)

yapıyorsun?" diye sordum.

"Yatırım," dedi Maxi hemen. "Paramı yönetiyorum. Annemle babamın paralarını da." İç çekti. "Kevin'in parasını da yönetirdim. Keşke beni bırakacağını bilseydim."

Maxi'ye saygı duydum. "Yani, sen..." beynimi uygun kelime için zorladım, "günlük ciro yapıyorsun?"

Kafasını salladı. "Hayır. Bütün günümü bilgisayar başında geçirecek kadar vaktim yok. Stokları topluyorum ve yatırım fırsatlarını araştırıyorum." Ayağa kalkıp gerindi, elleri olmayan kalçalarındaydı. "Mülk alıyorum."

Duyduğum saygı, korku ve merakla karışık bir saygıya dönüşmüştü. "Ev gibi mi?"

"Alıyorum, yeniletiyorum, kârla satıyorum ya da iki film arasındaysam bir süre oturuyorum."

Parmaklarının kalemime ve defterime uzandığını fark ettim. İncelediğim onca özgeçmiş arasında Maxi'nin emlakçılık yaptığını hiçbir yerde okumamıştım. Bu harika bir sayı olacaktı. "Hey," dedim, "sence... yani meşgul olduğunu söylediler biliyorum, ama belki... birkaç dakika konuşabilir miyiz? Böylece ben de makalemi yazmış olurum?"

"Tabii," dedi Maxi, omuzlarını silkti ve banyoda olduğumuzu yeni fark etmiş gibi etrafına baktı. "Hadi buradan çıkalım, olur mu?"

"Avustralya'ya gitmiyor musun? April öyle söylemişti."

Maxi kızmış görünüyordu. "Yarın gidiyorum. April yalancının teki."

"Olabilir," dedim.

"Hayır, gerçekten. Oh, anladım. Şaka yapıyorsun." Ve bana gülümsedi. "İnsanların nasıl olduğunu unutmuşum."

"Genelde senden daha iriler."

İç çekti, kendine baktı ve sigarasından derin bir nefes aldı. "Kırkına geldiğimde," dedi, "yemin ederim, her şeyi bırakacağım ve adada etrafı hendeklerle ve elektrikli tellerle çevrili büyük bir kale yapıp saçlarıma boya sürmeden, kaşık kaşık krema yiyeceğim."

"Mirabella'da..." diye belirttim, "böyle demiyordun. Orada yıldız bir kez kaliteli bir filmde yer almak istediğini ve çocuklarını bir çiftlik evinde büyütmek istediğini söylemiştin."

Kaşlarını kaldırdı. "Okumuş muydun?"

"Senin hakkında her şeyi okudum," dedim.

"Yalan. Hepsi yalan," dedi neredeyse neşeyle. "Mesela bugün Mooma diye bir yere gidiyorum..."

"Moomba," diye düzelttim.

"Ve Matt Damon ya da Ben Affleck ile bir şeyler içeceğim. Ya da belki her ikisiyle de. Sevgili gibi görüneceğiz ve birisi 6.Sayfa'yı arayacak, fotoğraflarımız çekilecek ve daha sonra muhtemelen April'in ödeyeceği bir akşam yemeğine gideceğiz, tabii ki ben akşam yemeği yemeyeceğim çünkü Tanrı korusun, ağzımda bir şey varken, ağzım açıkken ya da erkekleri öpmekten başka bir şey için ağzımı kullanırken asla fotoğrafım çekilemez..."

"... Ya da sigara içmekten başka."

"O da olmaz. Kanser lobisi, bilirsin. April'dan kaçtığım yer. Ona puro içmem gerektiğini söyledim."

"Yani aslında Ben ya da Matt'le bir şeyler içip akşam yemeği yemek istemiyorsun..."

"Bu kadarla da kalmıyor. Sonra bir barda dans ederken şu domuzlarla görünmem gerekiyor, adları neydi?"

"Hogs ve Heifers mı?"

"Evet, onlar. Biraz dans ettikten sonra azıcık uyumaya iznim var. Tabii bu da ancak sutyenimi çıkartıp başımın üzerinde döndürerek barda dans ettikten sonra olabilir."

"Vay. Tüm bunları senin için mi planlıyorlar?"

Cebinden buruşturulmuş bir kâğıt parçası çıkarttı. Şüphesiz yerliydi: 16.00 Moomba, 19.00 Tandoor, 23.00-? Hogs ve Heifers. Diğer cebine uzandı; siyah, küçük, dantel bir sutyen çıkarttı. Sutyeni eline sarıp başının üzerinde sallamaya başladı, bir yandan da kalçalarını parti kızlarının yaptığı gibi sallıyordu. "Bak," dedi, "alıştırma da yaptırıyorlar. Bana kalsa bütün gün uyurum..."

leyla_yy (ZeZe)

"Ben de. Ve *Iron Chef*'i izlerim."

Maxi anlamamıştı. "O ne?"

"Cuma gecesi hiç evde tek başına kalmamış biri gibi konuştun."

Bu bir televizyon şovu; her şeyden elini ayağını çekmiş bir milyoner ve üç aşçıbaşı..."

"Iron Chef," diye tekrarladı.

"Doğru. Her hafta onlara meydan okumaya çalışan bir aşçıbaşıyla yemek yapma savaşları veriyorlar ve tuhaf milyoner onlara yemek yapacakları malzemeyle yarım saat sonra canlı mürekkepbalığı ya da dev yılanbalığı gibi bir şey veriyor..."

Maxi gülümseyip başını sallarken ilk bölümü seyretmek için sabırsızlanıyordu sanki. Kendi kendine, belki de sadece öyle davranıyor, dedim. Ne de olsa rol yapmak onun işiydi. Belki bu heyecanlı, içten, iyi, hoş insan rolünü de oynuyordu, belki de her zaman yeni insanlarla tanışıyor ve o bir sonraki filmine girerken onların varlıklarını devam ettirdiklerini unutuyordu.

"Çok eğlenceli," diye sözümü bitirdim. "Üstelik de bedava. Film kiralamaktan daha ucuz. Geçen gecekinin bantı kaydettim, eve gidince seyredeceğim."

"Cuma günleri ya da cumartesi günleri asla evde olmuyorum," dedi üzüntüyle.

"Ben neredeyse her zaman evdeyim. İnan fazla bir şey kaçırmıyorsun."

Maxi Ryder bana sırtı. "Cannie," dedi, "gerçekten ne yapmak istiyorum biliyor musun?"

Ve böylece, yaşıttım olan ünlü bir film yıldızıyla kötü giden aşk hayatımı ve nasıl yaralandığımı konuşup Ricardo adında bir adamın bütün sırtıma Aktif Yeşil Kil Maskesi döktüğü Bliss adlı bir kaplıca-da buldum kendimi.

Maxi ve ben otelin arka kapısından gizlice sızıışmışık. Bütün gün dolu olduklarını söyleyen danışmadaki kişiye Maxi'nin güneş gözlüklerini çıkartıp birkaç saniyelik anlamlı bir bakış atması içeri girmemiz

için yeterli olmuştu.

"Bu harika," dedim daha beşinci dakikada. Gerçekten de öyleydi. Yatağın üstüne yarım düzine havlu serilmişti ve her biri rahat edebileceğim kadar kalındı. Arka fonda, gözlerimi açıp köşedeki dantel perde arkasında yarı saklı duran gerçek bir kadının gerçek bir harp çaldığını görene kadar CD olduğunu zannettiğim sakinleştirici bir müzik vardı.

Maxi başını salladı. "Yağlarla ve tuzla ovmaya başlayana kadar bekle." Gözlerini kapattı. "Çok yorgunum," diye mırıldandı. "Yapmak istediğim tek şey uyumak."

"Ben uyuyamıyorum," dedim. "Demek istediğim, uyuyorum ama sonra uyanıyorum..."

"... Ve yatak çok boş."

"Aslında küçük bir köpeğim var, o yüzden yatak boş değil."

"Ben köpekleri severim! Ama alamam. Çok fazla seyahat ediyorum."

"İstediyin zaman gelip Nifkin'i gezdirebilirsin," dedim. Maxi'nin Güney Philadelphia köpek parkında buzlu kapuçino içip eğlenmesini bekleyemedim elbette. Zaten Ricardo yavaşça masaj yaparken, bunun asla mümkün olamayacağını anladım.

"Sırada ne var?" diye sordum. "Bütün programını iptal mi ediyorsun?"

"Sanırım," dedi. "Sadece bir güncük normal bir insan gibi yaşamak istiyorum."

Şu anki durum pek öyle görünmüyordu, normal bir insan kaplıcaya gitmek için binlerce dolar vermezdi.

"Başka ne yapmak istiyorsun?"

Maxi düşündü. "Bilmiyorum. Çok uzun zaman oldu... New York'ta bir gün geçirecek olsan sen ne yapardın?"

"Bu senaryoda ben ben miyim yoksa sen mi?"

"Ne fark eder?"

"Yani, limitsiz kaynaklarım ve tanınma durumum var mı yoksa ben sadece eski ben miyim?"

leyla_yy (ZeZe)

"Önce sadece eski sen ol."

"Hmmm. Times Meydanı'ndaki ucuz biletçiye gider, bu geceki Broadway gösterisi için yarı fiyatına bir bilet bulmaya çalışırdım. Sonra Chelsea'deki Steve Madden mağazasına uğrayıp indirimdeki ürünlere bakardım. Ve tüm galerileri gezip Columbus'taki bitpazarından altı dolara saç tokası aldıktan sonra Virgil's'te yemek yer, gösteriye giderdim."

"Bu harika! Hadi yapalım!" Maxi direk kalktı, çıplaktı, çamurla kaplıydı, gözlerindeki salatalık dilimlerini kaldırdı. "Ayakkabılarım nerede?" Sonra kendine baktı. "Giysilerim nerede?"

"Yat," dedim gülere. Maxi tekrar yattı.

"Steve Madden ne?"

"Harika bir ayakkabı mağazası. Bir keresinde orada öylesine geziniyordum, büyük numaralarda indirim vardı. Bütün kırk bir numaralar yarı fiyatına inmişti. Bence hayatımın en mutlu günüydü, kârlı bir ayakkabı alışverişi yapmıştım."

"Bu çok harika," dedi. "Peki, Virgil's ne?"

"Barbekü," dedim. "Harika pırzolarlar, kızarmış tavuk ve akça- ağaç yağından bisküvi yapıyorlar... Ama sen vejetaryensin, öyle değil mi?"

"Sözde," dedi Maxi. "Pırzola severim."

"Gerçekten bunu yapabilir miyiz? Yani, insanlar seni tanımaz mı? Peki ya April ne olacak?" diye çekinerek ona baktım. "Seni zorlamak istemiyorum, ama filmin hakkında biraz konuşabilirsek... makalemi yazabilirim ve bu sayede editörümün de elinden kurtulmuş olurum."

"Kesinlikle," dedi Maxi tatlılıkla. "İstediğin şeyi sorabilirsin."

"Sonra," dedim. "Çıkarıcı olmak istemiyorum."

"Git işine!" keyifle kıkırdadı ve makalemi yazmaya başladı: "Maxi Ryder şehirde bir kaplıcada çıplak, hoş kokulu esanslarla ıslatılmış halde, derin düşüncelere dalıp aşkını düşünüyor."

Kendimi dirseğimle yukarı doğru çektim, böylece ona bakabiliyordum.

"Gerçekten şu kayıp aşk meselesinden bahsetmemi ister misin? Bu April'in şeytanlık yaptığı tek konuydu. Muhabirler sadece iş hayatıyla ilgili soru sorsun istiyordu."

"Ama aktör olmak hayatından, acılarından bir şeyler almak ve bunları işinde yararlı kılmaktır." Derin bir nefes aldı. "Her şey bir amaca hizmet eder," dedi. "Eğer küçük düşürülen bir kadını oynamam için ararlarsa... ya da ne bileyim halka açık bir konuşma programı için... yine giderim."

"Sence bu kötü mü? Eski erkek arkadaşım *Moxie*'de erkeklerin seks köşesini yazıyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Geçen güz *Moxie*'deydim. 'Maxi *Moxie*'de.' Oldukça saçmaydı. Peki senin hakkında yazdı mı hiç?"

İç çektim. "Favori konusu benim. Pek eğlenceli değil."

"Ne?" dedi Maxi. "Kişisel şeylerden mi bahsetti?"

"Evet," dedim. "Öncelikle kilomdan."

Maxi tekrar doğruldu. "İri Bir Kadını Sevmek mi yoksa?"

Kahretsin. Dünyadaki herkes bu aptal şeyi okudu mu?

"O bendim."

"Vay." Maxi bana baktı, kilomu ve gerçekten Bruce'tan daha kilolu olup olmadığını tartmak üzere bakmamış olmasını umdum. "Uçakta okumuştum," dedi özür dilercesine. "Normalde *Moxie* okumam ama gerçekten uzun bir uçuştı ve sıkılmıştım, o yüzden okudum..."

"Özür dilemek zorunda değilsin," dedim. "Eminim birçok insan okumuştur."

Tekrar yattı. "Ona İnsan Bide diyen sen miydin?" diye sordu. Her yerim çamur kaplı olmasına rağmen utançtan kızardım. "Yüzüne karşı değil," dedim.

"Neyse daha kötüsü de olabilirdi. Ben Barbara Walter'in özel yazısından sonra şutlanmıştım," dedi Maxi.

"Biliyorum, dedim. 'Gördüm.'"

Hizmetliler yarım düzine hortumlu çamuru temizlerken sessizce uzandık. Kendimi şımartılmış, egzotik bir sevgili gibi hissettim... As-

leyla_yy (ZeZe)

linda pahalı bir et parçası desek daha doğru olur. Daha sonra işlenmemiş tuzla kaplandık, ovalandık, tekrar ısıtıldık, sonra ılık bornozlara sarınıp yüz bakımına gönderildik.

"Bence seninki benimkinden daha kötüydü," dedim, kil maskelemimizin kurumasını beklerken. "Kevin uzun bir ilişkiyi bitirmekten bahsederken konuyu izleyen herkes seni kastettiğini biliyordu. Ama makalede C.'nin ben olduğumu tek bilen..."

"Seni tanyan herkeste," dedi Maxi.

"Evet. Bu da kötü aslında." İç çektim. Deniz yosunu, tuz, New Age müzik ve masör Charles'ın ılık, yumuşak, badem yağlı elleri arasında, dünyadan millerce uzakta, çalmayan telefonlardan, alingan iş arkadaşlarından ve kaba reklâmcılardan uzakta, bulutlarla sarmalanmış gibi hissediyordum. Kilolarımdan uzakta... Böylelikle Charles ve yardımcıları vücudumu yağlayıp bana masaj yaparlarken bile ne düşündükleriyle ilgili endişelenmedim. Sadece ben ve üzüntüm vardık ama artık yorgun değildim. Buradaydı, hissediyordum, burnum gibi, altı yaşındayken tavuk frengisinden kalma göbek deliğimin üzerindeki yara izi gibi. Benden bir parçaymış gibi.

Maxi elimi tuttu. "Biz arkadaşız, tamam mı?" dedi. Bir an ne demek istediğini düşündüm, bu onun hızlı, altı haftalık, film seti arkadaşlığının bir versiyonuydu. Ama önemsemedim.

Elini sıktım. "Evet," dedim. "Arkadaşız."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu Maxi. Bir parmağı kaldırdı. Önümüzde, her biri şüphesiz farklı bir hayranı tarafından ödenmiş dört kadeh tekila daha vardı. Kadehini kaldırıp bana baktı. Ben de aynıını yaptım ve tekilaları başımıza diktik. Bardağı masaya koydum, içim yanıyordu. Hogs & Heifers'ta yaralarımızı sarıyorduk ne de olsa. Virgil's'de geç bir öğlen yemeği yemiştik; kendimize pirzola, ızgara tavuk, muzlu puding ve peynir söylemiş, onları yedikten sonra ağırlaşmış hissetsek de ayaklarımızın öyle olmadığına kendimizi ikna ederek altışar çift Steve Madden ayakkabısı almıştık. Oradan tüm kozmetik ürünlerinden satın aldığımız (ben en çok kum

rengi göz farlarına ve kapatıcılara takılmıştım, Maxi ise parıldayan her şeye) bir kozmetik mağazasına gitmiştik. Önümüzdeki yıl, hatta sonraki yıllarda da mayaj malzemelerine ve ayakkabılara harcamak için planladığımdan çok daha fazlasını toplamıştım, ama bir film yıldızıyla bir daha ne zaman alışveriş yapabileceğimi?

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye tekrarladı Maxi.

"Ne?"

"Bence çok fazla ortak noktamız var. Bedensel bir şey bu," dedi. Şaşkın şaşkın baktım. "Hı?"

"Vücutlarımız tarafından yönetiliyoruz," dedi ve yine birinin gönderdiği birasından yudumladı. Bence çok derin bir şey söylemişti. Çok içtiğim için de öyle hissetmiş olabilirdim tabii ki. "Erkeklerin istemediğini düşündüğün bir vücutta yapışıp kalmışsın..."

"Bu noktada bu durum bir teori olmaktan çıkıyor," dedim, ama Maxi sözünü yarıda bırakacak gibi değildi.

"Ve ne yazık ki görünüşüme aldırmadan sevdiğim şeyleri yemeye başlarsam kimse beni istemeyecek. Daha da kötüsü," dedi, sigara dumanına doğru ters ters bakarak, "kimse bana bir şey ısırmasın. Anlayacağın ben de bu düşünceye saplanıp kalmışım. Ama bizi asıl tuzağa düşüren algılar. Biri seni sevsin diye kilo vermen gerektiğini düşünüyorsun. Eğer kilo alırsan kimse seni sevmesin sanıyorsun. Asıl ihtiyacımız olan," etkili olması için bara yumruğunu vurdu, "kendimizi bir vücut gibi düşünmeyi bırakıp insan olduğumuzu düşünmeye başlamak."

Ona hayranlıkla baktım. "Bu çok derin bir konu."

Maxi birasından büyük bir yudum aldı. "Oprah'dan duydum."

Bir tekila daha içtim. "Oprah derin konulara değinir ama her şey bir yana, benimki yerine senin vücudunda tuzağa düşmeyi tercih ederim. En azından bikini giyebilirim."

"Ama görmüyor musun? İkimiz de hapsolmüştük. Vücut hapis-hanesi."

Kıkırdadım. Maxi gücümüş görünüyordu. "Ne yani, aynı fikirde değil misin?"

leyla_yy (ZeZe)

"Hayır," dedim, asik suratla. "Sadece vücut hapishanesi kulağa porno filmi adı gibi geliyor."

"Güzel," dedi Maxi gülmeyi kesince. "Ama haklı olduğum bir noktam var."

"Elbette var," dedim. "Görünüştümü bu kadar kafaya takmam gerektiğini biliyorum. İnsanların kaç beden giydikleriyle değil, kim olduklarıyla yargılandıkları bir dünyada yaşamak istiyorum." İç çektim. "Ama bundan da çok ne istiyorum biliyor musun?" Maxi bekleyerek bana baktı. Duraksadım ve sonra bir tekila daha aldım. "Bruce'u unutmak istiyorum."

"Bununla ilgili de bir teorim var," dedi Maxi zaferle. "Teorim," dedi, "nefret fabrikası." Kadehini bana doğru uzattı. İçkilerimizi bir dikişte içtik ve ünlülerin göğüslerine kucak açan, sallanan sutyenlerin altındaki kaygan bar üzerine bıraktık.

"Ondan nefret edemem," dedim üzülerek. Birden dudaklarımı sanki kendilerini ayırmaya karar vermiş de daha yeşil çayırılara doğru yönelip, yüzümden uzakta, kendi kendilerine kelimeler oluşturuyorlarmış gibi hissettim. Bu çok fazla içtiğimde olan bir durumdu. Dizlerimde, bileklerimde, dirseklerimde hissettiğim, eklemlerim birbirinden ayrılıyormuş gibi akışkan bir histi bu. Sarhoş olduğumda bir şeyleri hatırlamaya başlıyordum. Ve şimdi otomatik pikapta Grateful Dead kaldığı için, Bruce'un arkadaşı George'u Dead Show'a gitmek için aldığımızı ve beklerken, duvardaki geyik kafasının altında ona çok hızlı, son derece sıcak bir ders verdiğimi hatırlıyordum. Fiziksel olarak Hogs & Heifers'ta oturuyordum, ama kafamda onun önünde dizlerimin üzerindeydim, ellerim onun poposunu avuçluyordu, dizlerini göğsüme bastırır, titreyerek ve soluyarak beni sevdiğini söylüyor, benim bunun için yaratıldığımı düşünüyordu, sadece bunun için.

"Eminim edebilirsin," dedi, Maxi, beni bodrum katından tekila gerçeğine hızla çekerek. "Bana onunla ilgili en kötü şeyi söyle."

"Şapşalın teki."

Burun büktü. "Bu o kadar da kötü değil."

"Bir bilsen! Saçları banyonun giderini tıkiyor ama asla temizle-

miyor, o iğrenç, berbat sabunlu saçları çıkartıp küvetin kenarına koyuyor. Bunu ilk gördüğümde çıldırıştım."

Tekrar tekilalarımızı içtik. Maxi'nin yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu.

"Ayrıca," diye devam ettim, "ayrıca iğrenç ayak tırnakları var." Olabildiğince kibar olmaya çalışarak elimi tersiyle ağzımı kapatıp geçirdim. "Sarı, kalın ve pürüzlü..."

"Mantarlı," dedi Maxi bilmiş bilmiş.

"Bir de mini bir bari vardı," dedim, yavaş yavaş ısınıyordum. "Ailesi uçakla bir yere gittiğinde, ona küçük şişelerde votka getirirdi. Onları ayakkağı kutusunda saklar ve birileri bir şeyler içmeye geldiğinde, "mini bardan bir şeyler ister misiniz?" diye sorardı. Durdum, düşündüm. "Aslında bu bir çeşit zariflikti."

"Aynı şeyi söyleyecektim," dedi Maxi.

"Ama bir süre sonra sıkıyor. Yani, geliyorum, başım felaket ağrıyor, votka tonikten başka bir şey istemiyorum ve hemen mini bara gidiyor. Bence kendine ait gerçek bir şişe içki çıkartamayacak kadar bayağı."

"Söylesene," dedi Maxi. "Gerçekten yatakta iyi miydi?"

Elimle başımı desteklemeye çalıştım, ama dirseklerim görevini yerine getiremedi ve neredeyse alnımı bara vuruyordum. Maxi bana güldü. Barmen saçlarını çatarak baktı. Bir bardak su istedim. "Gerçeği bilmek ister misin?"

"Hayır, bana yalan söylemeni istiyorum. Ben bir film yıldızıyım. Herkes söylüyor."

"Gerçek..." tekrar dedim. "Gerçek şu ki... çok küçüktü."

Gözleri açıldı. "Küçük derken, yani orası mı?"

"Küçük," diye tekrarlardım. "Minicik. Mikroskobik. Bölünemeyecek kadar küçük!" Orası. O kelimeyi söyleyebilsem, sandığım kadar harap olmayacağım. "Yani sertleşmeden önce, sertleştiğinde sorun yok, normal büyüklükte oluyor ama sertleşmeden önce vücudunun içine kaçan küçük bir şey gibi duruyor..." Söylemeyi denedim, ama gülmekten konuşmıyordum.

leyla_yy (ZeZe)

"Ne? Hadi Cannie. Bırak gülmeyi. Söyle!"

"Tüylü meşe palamudu," dedim sonunda. Maxi bağırdı. Gözünden yaşlar geliyordu ve nasıl olmuşa ben de yan yatmışım ve başım dizlerinin üzerindeydi. "Tüylü meşe palamudu!" diye tekrarladı.

"Şş!" dedim, kendimi doğrultmaya çalışırken.

"Tüylü meşe palamudu!"

"Maxi!"

"Ne? Beni duyabileceğini mi düşünüyorsun?"

"New Jersey'de yaşıyor," dedim ciddiyetle.

Maxi barın üzerine çıktı ve ellerini ağzının kenarında tutarak, "dikkat dikkat, bar patronları," diye seslendi. "Tüylü meşe palamudu New Jersey'de yaşıyor."

"Eğer bize göğüslerini göstermeyeceksen, bardan defol!" Kovboy şapkalı sarhoş bir adam bağıyordu. Maxi zarif bir şekilde parmağıyla işaret yapıp aşağıya indi.

"Neredeyse özel bir isim bile olabilir. Tüylü meşe palamudu."

"Kimseye söylememelisin. Hiç kimseye," dedim.

"Merak etme. Söylemem. Bay meşe palamuduyla aynı ortamda bulunacağımızı sanmıyorum zaten."

"O New Jersey'de yaşıyor," dedim tekrar ve Maxi burnundan tekila gelene kadar güldü.

"Yani," dedi, tekilayı fışkırtmayı kesince, "sana kötü davranan küçük şeyli bir adamla mı evlenmek istiyorsun?"

"Bana kötü davranmıyordu," dedim. "O çok tatlıydı... nazik... ve..."

Ama beni dinlemiyordu. "Tatlı ve nazik olmak beş para etmez. Ve üzgünüm ama küçük şeyler de. Daha iyisini bulabilirsin."

"Bundan kurtulmalıyım."

"Öyleyse kurtul! İsrar ediyorum!"

"Nasıl?"

"Nefretle!" dedi Maxi. "Önce de söylediğim gibi."

Ama ondan nefret edemiyordum. İstiyordum, ama edemiyordum. Bu isteğime karşılık büyük bir şefkatle bir şey hatırladım. Bir

Noel'de, Noel Baba olduğunu ve benim de fotoğraf çektiirmek için alışveriş merkezine geldiğimi farz etmesini söylemişim. Sonra tüm ağırlığımı vermemek için ayağımı sağlam bir şekilde yere dayayıp kucagina oturarak kulağına, "Noel Baba'nın yılda bir kez geldiği doğru mu?" diye sormuştum. Nasıl güldüğünü ve bir anda, "Noel'den tek istediğim sensin," derken, bir elimi göğsüne koyup onu yatağa doğru itişimi ve yanına sokulurken nasıl soluduğunu hatırladım.

"İşte," dedi Maxi, elime bir bardak tekila tutuştururken. "İlaç bu."

Tekiladan yudumladım. Çenemi tuttu ve gözlerime baktı. Kocaman mavi gözler, çağlayan gibi saçlar, geometrik olarak mükemmel şekilde serpiştirilmiş çiller, fazla uzun bir çene, tabii ki kusursuz değildi ama kendini sevdirdiyordu. Gözlerimi kırıştırdıncaya kadar insana dönüştü. Maxi beni dikkatle inceledi. "Onu hâlâ seviyorsun," dedi. Başını eğdim. "Evet," diye fısıldadım.

Çenemi bıraktı. Başım bara çarptı. Maxi saç tokamdan tutup beni geri kaldırdı. Barmen endişeli görünüyordu. "Bence yeterince içti," dediye de Maxi onu duymazdan geldi.

"Belki de onu aramalısın," dedi.

"Yapamam," dedim, birdenbire şiddetle çok çok sarhoş olduğumun farkına vararak. "Kendimi aptal yerine koymuş olurum."

"Sersem görünmekten çok daha kötü şeyler var," dedi.

"Ne gibi?"

"Onu arayamayacak kadar kibirli olduğun için sevdiğin birini kaybetmek gibi," dedi. "Bu çok daha kötü. Şimdi, numarası kaç?"

"Maxi..."

"Numarayı ver."

"Bu gerçekten kötü bir fikir."

"Neden?"

"Çünkü..." İç çektim, birden önce tekilanın kafatasımı sıkıştırdığını hissettim. "Ya eğer beni istemezse?"

"Bunu bilmen daha iyi olur. Bir cerrah gibi yarayı dırlarız. Sonra sana ondan nefret etmenin yenileyici gücünü öğretirim." Telefonu

leyla_yy (ZeZe)

çıkarttı. "Şimdi söyle şu numarayı."

Telefonu aldım. Küçük bir şeydi, oyuncak gibi, başparmağım-dan daha uzun değildi. Beceriksizce açtım ve şaşkın şaşkın bakarak numaralara bastım.

İlk çalıştı açtı. "Alo?"

"Selam Bruce. Ben Cannie."

"Merhaba," dedi yavaşça, şaşırmsı gibiydi.

"Biliyorum bu tuhaf bir durum ama New York'tayım, hangi bar-da ve kiminle olduğumu asla tahmin edemezsin..."

Nefes almak için duraksadım. Hiçbir şey söylemedi.

"Sana bir şey söylemeliyim..."

"Bak, Cannie..."

"Hayır, sadece istiyorum, ihtiyacım var... Sadece dinle. Dinle," dedim. Sonunda. Kelimeler aceleyle dökülüyordu. "Seninle ara ver-mem bir hataydı. Ve Bruce, çok üzgünüm... ve seni çok özliyorum. Her geçen gün daha da kötüye gidiyor ve hak etmediğimi biliyorum, ama bana bir şans daha verirken sana karşı çok iyi olacağım..."

Yatakta döndüğü için çıkan gıcırıltıları duyabiliyordum. Arka ta-rafta başka birinin sesini de. Bir kadın sesi.

Sallanan sütyenlerin arkasından duvardaki saate baktım. Sabaha karşı birdi.

"Devam etmek istiyorum," dedim aptal gibi.

"Bak, Cannie, bu aslında iyi bir zaman değil..."

"Zamana ihtiyacın var diye düşünmüştüm," dedim, "babanın ölümünden dolayı. Ama yok, öyle değil mi? Sorun benim. Beni istemiyorsun."

Bir ses duydum, sonra uzaklaştı, mırıltılı bir konuşma. Büyük olasılıkla eliyle ahizeyi kapatmıştı.

"O kim?" diye bağırdım.

"Bak, seni arayabileceğim daha iyi bir zaman var mı?" diye sor-du Bruce.

"Onu da yazacak mısın?" diye bağırdım. "Harika, inanılmaz kö-şende manşet olacak mı? Yatakta iyi mi?"

"Cannie," dedi Bruce sakince, "izin ver seni sonra arayayım."

"Arama. Dert etme. Mecbur değilsin," dedim ve kapatma tuşu-nu bulana kadar telefonun bütün tuşlarına bastım.

Telefonu ciddiyeyle bana bakan Maxi'ye uzattım.

"İyi değildi sanırım," dedi.

Oda etrafımda dönüyordu sanki. Kusacaktım. Hayatım boyunca bir daha asla gülemeyeceğim, kalbimde bir yer her zaman sabaha karşı birde sevdiği adımı arayacak ve yatağında hep başka biri ola-cakmış gibi hissettim.

"Cannie? Beni duyuyor musun? Cannie, ne yapabilirim?"

Başımı bardan kaldırdım. Yumruğumla gözümü ovaladım. De-rin bir nefes aldım. "Tekila istiyorum," dedim "ve bana nasıl nefret edeceğimi öğret."

Sonra-çok sonra-takside otele dönerken artık dik tutamadığım başımı Maxi'nin omzuna dayadım. Durum buydu, biliyordum. Geri-de kaybedecek bir şeyimin kalmadığı, hiçbir şeyin kalmadığı nokta-daydım. Belki en önemli şeyi çoktan kaybetmiştim. Ne fark eder ki? diye düşündüm. Çantama uzandım, milyonlarca yıl önce çantama so-kuşturdüğüm, üzerine tekila dökülmüş senaryomu el yordamıyla ara-dım; trenle eve dönerken son sahneyi tekrar gözden geçirip düzelt-meyi düşünüyordum.

"İşte burada," sarhoşluktan dilim sürçüyordu, senaryomu Maxi'ye uzattım.

"Gerçekten bana mı bu?" Maxi, profesyonel bir dolandırıcıdan standart bir hediye kabul edercesine kumru gibi şakıdı. "Gerçekten, Cannie, sen mi yazdın bunu?"

"Hayır," dedim, alkol sisinin arasına kısa bir duygu ışını karıştı-rır gibi. "Hayır, muhtemelen ben yazmadım, ama yazacağım."

Maxi bu esnada sarhoş sarhoş sayfaları karıştırıyordu. "Bu da ne?"

Hiçkırıldım ve düşündüm, bu kadar yaklaşmışken niye yalan söy-leyeyim? "Bu senaryoyu ben yazdım. Okumak istersin diye düşün-müştüm, belki yine uçakta sıkıldığında." Bir daha hiçkırıldım. "Zorla-

mak istemiyorum..."

Maxi'nin gözkapakları yarı kapalıydı. Senaryonun ilk otuz sayfasını parçalarcasına küçük siyah sırt çantasına soktu. "Merak etme."

"Eğer istemezsen okumak zorunda değilsin," dedim. "Eğer okur ve sevmersen, bana söyleyebilirsin. Beni kırarsın diye endişelenme." İç çektim. "Kimse kıramaz."

Maxi bana doğru yaslandı ve beceriksiz bir kucaklamayla sarstı. Beni sımsıkı tuttuğunda dirseklerindeki kemikleri hissedebiliyordum. "Zavallı Cannie," dedi. "Merak etme. Ben seninle ilgileneceğim."

Şüpheyle ona baktım. "İlgilenecek misin?"

Sertçe başını salladı, lüleleri yüzüne değdi. "Seninle ilgileneceğim," dedi, "eğer sen de benimle ilgilenirsen. Eğer arkadaşım olursan, birbirimizle ilgileneceğiz."

Otel odasında, büyük bir yatakta, üzerimde yazlık elbisemle uyandım. Biri sandaletlerimi çıkartıp güzelce yere koymuştu.

Güneş pencereden süzülerek fildişi rengi halının ve pembe yorğanın üzerinde parlak çizgiler oluşturuyor, ışık vücudumda öpücük gibi bir his uyandırıyor. Kafamı kaldırdım. Büyük hata. Dikkatle başımı yastıkların üzerine koyup gözlerimi tekrar kapattım. Sanki biri başımın etrafına demirden bir bant yerleştirmiş, yavaşça sıkıyordu. Yüzüm büzülüüyormuş gibi hissediyordum. Sanki alnıma bir şey yapıştırılmıştı.

Ellerimi kaldırdım, gerçekten de alnıma yapıştırılan kâğıt parçasını çektim ve okumaya başladım.

Sevgili Cannie,

Seni bu durumda bıraktığım için üzgünüm, ama uçağım çok erken saatte (April sinirinden mosmor halde, ama sorun değİ, buna değdi.)

Dün akşam olanlardan ötürü özür dilerim. Onu arayıp berbat haberler almana ben neden oldum. Şimdi neler hissettiğini tahmin edebiliyorum. Ben de aynı haldeyim (hem teklila hem de kırık kalp açısındandır!).

Neden beni yarın eve döndüğünde ve -umarım- kendini daha iyi hissedince, aramıyorsun? Numaram aşağıda. Umarım beni affedersin ve hâlâ arkadaşsızsın.

Seni eve bırakmak üzere, dışarıda bir araba tüm gün bekleyecek benden bir ikram (aslında April'dan!). Lütfen en kısa zamanda ara.

Sevgiler,

Maxi Ryder

leyla_yy (ZeZe)

Ve sonra bir dizi telefon numarası: Avustralya, ofis, İngiltere, yardımcısı, cep telefonu, faks, diğer faks, e-posta...

Banyoya gittim. Maxi evyenin kenarına aspirin, ek olarak Kiehl marka yüzlerce dolarlık açılmamış bakım ürünlerinden ve hâlâ soğuk olan iki büyük şişe Evian su bırakmıştı. Üç aspirin yuttum, sudan azar azar içtim ve aynada kendime kısa bir bakiş attım. İyi değildim. Soluk, solgun, lekeli bir ten, yağlı saçlar, morarmış gözaltıları ve akan makyajım. Kapı nazikçe çalındığında uzun uzadıya sıcak bir düşünüşe yarama ve acı verme oranını ölçüyordum.

"Oda servisi," dedi garson. Sıcak kahve, sıcak çay, dört çeşit meyve suyu ve tost. "Daha iyi hissedersiniz," dedi sempatik bir şekilde. "İstedığınız saatte çıkış yapabilmemiz için Bayan Ryder tüm ayarlamaları yaptı."

"Ne kadar geç?" diye sordum. Sesim gıcırıyor gibiydi.

"İstedğiniz kadar geç," dedi. "Zamanınız var. Zevkini çıkartın." Perdeleri açtı, panoramik şehir manzarasını gösterdi.

"Vay," dedim. Güneş ışığı gözlerimi kesiyordu, ama manzaranın gücü inkâr edilemezdi. Aşağıda insanları, yaprakları turuncuya ve altın sarısına dönmüş ağaçlarla dolu Central Parkı görebiliyordum. Sonra nehir. Ve New Jersey. "O New Jersey'de yaşıyor," dediğimi duyabiliyordum.

"Burası çatı katı süiti," diyerek beni orada bıraktı.

Kendime bir bardak çay koydum, şeker ekledim, tosttan ısırmayı denedim. Küvetin iki kişiyi alabilecek kadar büyük olduğunu üzülerek fark ettim, aslında eğer istenirse üç kişi için de yeterince büyüktü. Zenginler farklıdır, sonucuna varıp suyu dayanabildiğim kadar sıcağa çevirdim, yeterince güç toplamamı ya da en azından daha iyi görünmemi garantiyecek kadar aroma katıp elbisemi çıkardım.

Bu sabahki ikinci hatam. Banyonun her tarafında aynalar vardı, genelde dışarıda bulamayacağın görüntüler sunan aynalar. Gördüklerim ise hiç hoş değildi. Selülit ve çatlakları görmemek için gözlerimi kapattım. "Düzgün, bronzlaşmış bacaklarım var," diye kendimi teselli etmeye çalıştım. Şişmanlar Sınıfında geçen hafta kendi kendinle po-

zitif konuşma uygulaması yapmıştık. "Güzel omuzlarım var." Ve sonra kendimi küvetin içine doğru kaydırdım.

Acıyla düşündüm. Başka biri var. Ne bekliyordum ki? O Yahudi, eğitilmiş, uzun boylu, dürüst ve kolay. Tabii ki biri onu kapacaktı. Suyu dalgalandırdım, etrafa biraz su saçıldı.

Ama beni sevdi, diye düşündüm. Bunu bana her zaman söylerdi. Mükemmel olduğunu düşündürdü ki biz birlikte mükemmeldik. Ama sırtımı döner dönmöz yüzüne başkasını mı atmıştı? Sadece benimle yapmak istediğine yemin ettiği şeyleri mi yapıyordu onunla?

Affetmeyen ses geri döndü. *Ama ara vermek isteyen sendin. Hem ne bekliyordun ki?*

"Philadelphia, değil mi bayan?" Şöfor Rustu ve gerçekten şöfor şapkası takıyordu. Araba, arka koltuğu yatağımdan ve muhtemelen yatak odamdan da büyük olan bir limuzini. İçeriye bakındım. Elzem televizyon seti, VCR, süslü bir stereo ve tabii ki bar. Kristal şarap sürahileri içinde değişik likörler ve bir dizi boş bardak parlıyordu. Midem bulanmaya başladı.

"Biraz bekler misiniz?" dedim ve aceleyle lobiye geri döndüm. Otel lobilerindeki tuvaletler aynı zamanda kusmak için de iyi yerlerdir.

Arabaya döndüğümde şöfor neşeliydi. "Paralı yolu mu tercih edersiniz?"

"Hangisi en kolaysa," dedim, o kapıyı açık tutup paketlerimi, ayakkabı kutularımı ve güzellik salonundan aldığım alışveriş torbalarını yüklerken ben de koltuğa oturdum. Arka koltukta televizyonun ve stereonun yanında bir telefon vardı, derhal telefonu kaptım, Bruce'un dün gece beni arayıp aramadığını merak ediyordum. Teleskoterimde tek mesaj vardı. "Selam Cannie, ben Bruce. Beni aramışsın. Birkaç günlüğüne eve gidiyorum, belki bu hafta içinde tekrar ararım." Hayır *Üzgünüm*. Hayır, *Hepsi kötü bir rüyaydı*. Sabah on birde aramıştı, büyük ihtimalle ondan ağır olmayan ve öğrettiklerim sayesinde asla ona İnsan Bide demeyecek olan Bayan Minyon Tavuk'la Belçika Waffle'ı yedikten sonra.

leyla_yy (ZeZe)

Gözlerimi kapattım. Çok incinmiştim.

Onun evine çıkan sapığı geçip saatte seksen mil hızla New Jersey paralı yoluna doğru giderken, telefonu yerine bıraktım. Sapığı hızla geçen parmağımın iki kez cama vurdum. Merhaba ve hoşça kal.

Pazar günüm Nifkin'le birlikte kamp kurduğumuz Samantha'nın evinde gözyaşı döküp kusmakla geçti, telefonun çalmadığını duymaktan daha iyiydi. Samantha, sana söylemiştim, dememek için kendini zor tutuyordu. Ben olsam çoktan söylemiştim. Geceye kadar hep aynı şey oldu, Samantha Maxi hakkında sorular soruyor, sonra konu dönüp dolaşıp yine Bruce'a ve o feci telefon konuşmasına geliyordu.

"Belli bir nedenin olduğu için ara verdin sen," dedi Sam. Pink Rose Pastanesinde oturuyorduk. O makarna yiyordu. Ben de insani sefilliğin tek meşru panzehiri olduğunu düşündüğüm beysbol topu şeklinde ve büyüklüğünde bir kremalı pastayı çatallıyordum. Bir önceki akşam, New York'ta Maxi'yle yedikten sonra ağzıma tek lokma koymadığımdan hiç dert etmiyordum.

"Biliyorum," dedim, "sadece artık ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Bunu yapmadan önce her şeyi düşünmüştün, değil mi?"

Başımı salladım.

"Öyleyse en azından başka birini bulabileceğini de düşünmüş olmalısın."

Çok uzun zaman geçmişti sanki ama bunu düşünmüştüm. Ben hırsıyla çalışıp senaryolarımı satarak, *Time* dergisinde, "otuzun altındaki otuz," listesini hazırlarken, Bruce'un kendisiyle birlikte geç saatlere kadar oturup kafayı bulacak, halhal takan, koltuk altlarındaki tüyleri uzamış, zarif, küçük, kafasız bir kız bulmasını ümit etmişim. Bir zamanlar bu senaryoyu gözyaşı dökmeyip, mide bulantısı çekmeden ve onu boğma isteği ya da önce onu öldürüp sonra kendimi öldürme isteği duymadan tasarlayabiliyordum.

"Artık iyi gitmediğini gösteren sebepler vardı," dedi Samantha.

"Nelerdi onlar hatırlatsana."

"Sinemaya gitmeyi sevmezdi," dedi Samantha.

"Sinemaya seninle giderim."

"Hiçbir yere gitmeyi sevmezdi!"

"Evde dursam ölür müydüm?" Kremalı pastayı öyle hızlı ittim ki devrildi, kreması döküldü. "O gerçekten iyi bir adamdı. İyi, tatlı bi-riydi. Ve ben salaklık ettim."

"Cannie, seni yerel bir dergide Monica Lewinsky'le karşılaştırdı!"

"Bu dünyanın en kötü şeyi değil. Beni aldatmadı ya."

"Bunun sebebini biliyorum," dedi Samantha.

"Neymiş?"

"Kaçan kovalanı. Bu evrenin kanunu. Seni seviyordun, sen sıkıldın ve bunaldın. Şimdi o kaçıyor ve sen onu geri getirmek için deliriyorsun. Ama düşün Cannie... Aslında değişen bir şey var mı?"

Ona çevremde gelişen her olaya, mesela sandalet giyen ve benimle asla çıkmak istemeyen Steve'e bir bakmasını söylemek istedim.

"Bütün bunları onu tekrar fırlatıp atmak için yapıyorsun ve bu hiç adil değil."

"Neden adil olmak zorundayım?" diye inledim. "Neden herhan-gi biri gibi bencil, alçak ve kaba olamıyorum?"

"Çünkü sen iyi bir insanın," dedi. "Ne yazık ki bu ortada."

"Nerden biliyorsun?" dedim meydan okuyarak.

"Pekâlâ. Diyelim ki Nifkin'le birlikte yürüyorsun, park ettiği ara-banın yanından geçerken, arabayı bir metre kadar ileri çekmiş olsan bi-rinin daha park edebileceğini fark ettin. Arabanı ileri alır mısın?"

"Tabii ki alırım... Sen almaz mısın?"

"Mesele o değil. İşte kanıtı bu. Sen iyi bir insanınsın."

"İyi bir insan olmak istemiyorum. New Jersey'e gitmek ve o fa-hişeyi tekmelemek istiyorum..."

"Biliyorum," dedi. "Ama yapamazsın."

"Neden yapamayayım?" diye sordum.

"Çünkü hapse girersin ve ben de senin küçük tuhaf köpeğine sonsuza dek bakamam."

leyla_yy (ZeZe)

"Aman ne güzel." İç çektim.

Garson geldi, tabaklarımıza göz attı. "Bitti mi?"

Başımı salladım. "Hepsi tamam. Daha fazla istemiyoruz," dedim.

Sam istersem kalabileceğimi söyledi, ama sonsuza kadar saklanamayacağıma karar vererek Nifkin'i alıp eve döndüm. Ellerim cumartesi postalarıyla dolu bir halde kendimi merdivenlerden yukarı taşıdım ve işte oradaydı, tam kapımın önünde. Onu merdivende gördüm, kalitesiz bez ayakkabılar... Yanlış eşleşmiş spor çoraplar... Sonra yukarı çıktıkça bronz, tüylü bacaklar ortaya çıktı. Eşofmanı, eski kolej tişörtü, keçi sakalı, kirli-kumral atkuyruğu, yüzü. Bayanlar baylar, işte Minyon Tavuk'la ilişkisinden ötürü pek taze görünen Bruce Guberman.

"Cannie?"

Çok tuhaf hissettim, kalbim sanki aynı anda inip kalkmaya çalışıyordu. Ya da sadece yeni bir bulantıydı.

"Bak," dedi, "geçen gece için üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedim, onu geçerek kapıyı açtım. "Neden buraya geldin?"

İçeri girdi, gözleri bağcıklarında ve cebindeki ellerindeydi. "Aslında Baltimore'a gidiyordum."

"Senin adına sevindim," dedim, Bruce'un üzerine atlamamasını umarak Nifkin'e sert bir bakış attım, üç kez kuyruğunu salladı. "Seninle konuşmak istiyorum," dedi Bruce.

"Kendi adıma da sevindim," diye tekrarladım.

"Sana bir şey söyleyeceğim. Sen okumadan önce ben söylemek istedim," dedi.

Çok güzel. Hem yaşamak hem okumak zorundayım, öyle mi? "Nerede okumadan önce?" diye sordum.

"Moxie'de," dedi.

"Aslında Moxie okunacaklar listemin başında yer almıyor," dedim. "Ben zaten kafadan atma konusunda oldukça iyiyim. Hatırlayay-

cağın gibi."

Derin bir nefes aldığında ne diyeceğini, beni neyin beklediğini biliyordum, hava basıncının değiştiğini ve fırtınanın yolda olduğunu hissetmek gibi. "Biriyle görüştüğümü bilmeni istedim."

"Aa, gerçekten mi? Yani dün bütün gece gözlerin kapalı değildi?"

Gülmedi.

"Adı ne?"

"Cannie," dedi kibarca.

"Adı Cannie olan başka bir kız bulduğuna inanamıyorum. Şimdi söyle bana. Hadi. Yaşı? Rütbesi? Seri numarası?" diye sordum şaşırmış, sesim milyonlarca mil öteden geliyormuş gibi unluyordu.

"Otuz bir yaşında... Anaokulu öğretmeni. Onun da köpeği var."

"Bu harika," dedim alaylı alaylı. "Bahse girerim daha birçok ortak yanımız vardır. Dur tahmin edeyim... Eminim göğüsleri vardır! Ve saçları!"

"Cannie..."

Ve sonra, aklıma gelen tek şey olduğu için sordum: "Hangi okula gittin?"

"Ee... Montclair State."

Harika. Daha yaşlı, daha fakir, daha bağımsız, daha az zeki. Sarsın olup olmadığını sormak için ölüyordum.

Onun yerine, "Onu seviyor musun?" diye çıktı ağzımdan.

"Cannie..."

"Dert etme. Özür dilerim. Sana bunu sormaya hakkım yok. Üzgünüm." Ardından kendimi durduramadım ve sordum: "Ona benden bahsettin mi?"

Başını salladı. "Elbette bahsettim."

"Peki, ne dedin?" Korkunç bir düşünce sardı içimi. "Ona anemden bahsettin mi?"

Bruce tekrar başını salladı, şaşırmış görünüyordu. "Neden? Sorun ne?"

Gözlerimi kapattım, geniş, sıcak yataklarında, yeni sevgilisini bir

leyla_yy (ZeZe)

koluyla sarmış benim aile sırlarımı anlatan Bruce'un görüntüsü üstüme hücum etti. "Annesi lezbiyen, biliyor musun," diyor ve yeni sevgili tüm bu süre boyunca benim nasıl eksantrik biri olduğumu düşünerek, tecrübe sahibi profesyonel bir anaokulu öğretmeni edasıyla başını sallıyor.

Yatak odasından gelen boğuk sesler duydum. "Affedersin," diye mırıldandım ve yatak odasına koştum, Nifkin yuttuğu bir sahte kemiği kusmakla meşguldü. Ortalığı temizledim ve oturma odasına döndüm. Bruce kanepenin önünde duruyordu. Oturmamıştı, hiçbir şey dokunmamıştı. Ona baktığımda, bir an önce çıkmak ve arabasına atladığı gibi camları açıp rahat bir nefes almak istediğini görüyordum. Benden kaçmak istiyordu.

"İyi misin?"

Derin bir nefes aldım. Keşke yine benimle oynasan, diye düşündüm. Bunu duymamış olmayı isterdim. Hiç ayrılmamış olmamızı isterdim. Hiç tanışmamış olmamızı isterdim.

"İyiyim," dedim. "Senin adına memnun oldum."

Sonra ikimiz de sustuk.

"Umarım arkadaş olabiliriz," dedi Bruce.

"Sanmıyorum," dedim.

"Peki," deyip duraksadığında bana söyleyecek bir şeyi kalmadığını anladım, duymak istediği tek bir söz vardı sadece.

Ben de söyledim. "Hoşça kal Bruce," dedim ve kapıyı açıp o çıka kadar bekledim.

Sonra pazartesi günü geldi, işe geri dönmüştüm, hem midem bulanıyordu hem de kendimi olabildiğince aptal hissediyordum. Masanın üzerindeki olağan postalarımı, yaşlı insanlardan, özellikle çoğunluğu son canlı yayınıyla ilgili eleştirilerime gücenen Howard Stern hayranlarından gelen mektuplara gönülsüzce baktım. Gabby salına salına yürüyerek yanıma geldiğinde, beni çirkin ve yaşlı olmakla, Howard Stern'i kıskanmakla suçlayan ve kendilerine "Baba Booney" diyen on yedi adamın yazdığı mektuba hayretle bakıyordum.

"Maxi bozuntusuyla nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi," dedim. en uysal gülümsememle.

Gabby kaşlarını kaldırdı. "Söylentilere bakılırsa artık yazılı basınla röportaj yapmayacakmış. Sadece televizyonla."

"Endişelenme."

Ama Gabby endişeli görünüyordu. Hem de oldukça. Muhtemelen yarın sütununda ana başlık konusu olarak Maxi'yi planlamıştı - tabii altını oymak için sabırsızlanak - şimdi boşluğu doldurmak için alelacele bir şeyler çırpıştırması gerekiyordu, ama Gabby'nin bu işte başarılı olduğu pek söylenemezdi.

"Yani... onunla konuştu mu?"

"Bir saat kadar," dedim. "İyi malzeme topladım. Gerçekten iyi. Gerçekten başarılıydık. Bence," dedim, işkence çekirtmek için lafı uzatıyordum, "sanırım arkadaş olduk."

Gabby'nin ağzı açık kalmıştı. Birinin Maxi hakkında çevirdiği dolaplardan beni haberdar edip etmediğini anlamaya çalıştığını, ya da sadece bunu öğrenmemiş olmamı ümit ettiğini söyleyebilirdim.

"Sorduğun için yine de teşekkürler," dedim tatlılıkla. "Beni bu kadar merak etmen çok hoş. Patronummuşsun gibi." Sandalyemi geri itip ayağa kalktum ve sırtım dik, başım yukarıda kraliçeler gibi yürüyen yanından geçtim. Sonra tuvalete gidip tekrar kustum.

Masama döndüm, telefon çaldığında çekmecemde el yordamıyla nane ya da sakız arıyordum.

"Candace Shapiro," dedim telaşla. Raptiyeler, kartvizitler, çeşitli büyüklükte ataclar arasında nihayet telefonumu bulmuştum. Hayatım bundan ibaret diye düşünüyordum.

"Candace, ben Philadelphia Üniversitesi'nden Doktor Krushellevansky," dedi boğuk ve tanıdık bir ses.

"Aa, merhaba," dedim. "Ne var ne yok?" Çekmeceyi bıraktım ve daha önce de bakmış olmama rağmen çantamı karıştırmaya başladım.

"Seninle görüşmek istediğim bir konu var," dedi.

İlgimi çekmişti. "Evet?"

leyla_yy (ZeZe)

"Bildğin gibi yaptığımız son kan testi sonuçlarına göre..." bunu iyi hatırlıyordum, "ne yazık ki bu uygulamaya uygun olmadığınız ortaya çıktı."

Avucumun buz kestiğini hissettim. "Ne? Nedenmiş o?"

"Bunu seninle yüz yüze görüşmeyi tercih ediyorum," dedi.

Hemen kan testinin ortaya çıkarabileceği, hepsi birbirinden korkunç şeyleri kafamdan geçirdim. "Kanser miyim?" diye sordum. "AIDS mi?"

"Hayatını tehdit edecek herhangi bir şey yok," dedi sertçe. "Soru cevap oyunu oynayacak vaktim de yok."

"Öyleyse sorunun ne olduğunu söyleyin," diye rica ettim. "Yüksek kolesterol mü? Şeker mi? İskorbüt mü? Gut mu?"

"Cannie..."

"Raşitizmin mi var? Aman Tanrım, lütfen raşitizm olmasın. Şişman ve yamuk bacaklı olmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Gülmeye başladı. "Raşitizmin yok ama Tourette sendromu olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Bu arada bu hastalıkların tümünü nereden biliyorsun? Yanında bir doktor mu var?"

"Eğlendiğine sevindim," dedim ağlamaklı bir halde. "Eğlence anlayışının gün ortasında masum muhabirleri arayıp onlara kan testleriyle ilgili bir şeylerin yanlış gittiğini söylemek olmasına çok memnun oldum."

"Kanında sorun yok," dedi ciddi bir şekilde. "Ve bulduğumuz şeyi sana söylemekten mutluluk duyacağım ama bunu yüz yüze yapmak istiyorum."

İçeri girdiğimde masasında oturuyordu, beni selamlamak için ayağa kalktı. Bir kez daha ne kadar uzun olduğunu fark ettim.

"Lütfen otur," dedi. Çantamı çıkartıp bir sandalyenin arkasına astım, kendim bir diğerine oturdum.

Dosyayı masasının üzerine çıkarttı. "Sana söylediğim gibi kanıyla birtakım standart testler yaptık, araştırma katılımcılarını eleyebilecek durumları araştırdık. Hepatit bunlardan biri. AIDS tabii ki bir diğeri."

Başımı salladım, asıl konuya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

"Tahmin edersen ki gebelik testi de yapıyoruz," dedi. *Tamam, ama benim sorunun ne?* diye düşünerek tekrar başımı salladım ve sonra anladım. *Gebelik.*

"Ama ben değilim..." diye kekeledim. "Yani, olamam."

Dosyanın sayfalarını çevirdi ve kırmızıyla işaretlenmiş yeri gösterdi. "Yeni bir test uygulayabilirim," dedi, "ama genelde kesindir."

"Ben... ben değilim..." Ayağa kalktum. Bu nasıl olmuştu? Aklım fırl fırl dönüyordu. Düşünmek için tekrar sandalyeye oturdum. Bruce'la ayrıldıktan sonra doğum kontrol haplarını bırakmıştım. Bu sağlığı ziyaretinden, tekrar korunmaya ihtiyacım olduğunu düşündüğüm ve risk altında olduğum o olaydan çok çok önceydi. O zaman olmuş olmalıydı.

"Aman Tanrım," dedim, tekrar ayağa fırladım. Bruce. Bruce'u bulmalıyım, Bruce'a söylemeliyim, eminim şimdi bana geri dönecektir... Beynimden bir fısıltı geldi, *ya dönmezse?* Ya bunun benim sorunun, benim sorumluluğum olduğunu, başka biryle ilişki yaşadığını söyleyip beni başından atarsa?

"Ah," dedim, tekrar kendimi sandalyeye attım ve ellerimle yüzümü kapattım. Düşüncesi bile korkunçtu. Kapı açılıp da onu kapıda görene kadar Dr. K.'nin odayı terk ettiğini fark etmemiştim. Bir elinde üç adet köpük bardak vardı, diğerinde de krema ve şeker paketleri. Bardakları masanın üzerine koydu: çay, kahve, su. "Hangisini seversin bilemedim," dedi özürlü dileyen bir tavırla. Çayı aldım. Masasının çekmecisini açtı ve üzerinde ayı resmi olan yarı dolu bir bal kavanozu çıkarttı. "Başka bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu nazikçe. Başımı salladım.

• "Biraz yalnız kalmak ister misin?" diye sordu. O anda ortasında

leyla_yy (ZeZe)

olduğumuzu, dışarıda bir hayatın devam ettiğini ve muhtemelen onun da yapması gereken işler, görmesi gereken başka şişman kadınlar olduğunu hatırladım.

"Büyük olasılıkla böyle bir şey pek sık başına gelmiyordur, değil mi?" diye sordum. "Yani insanlara hamile olduklarını söylemeyi kasdediyorum."

Doktor baktı. Sonunda, "Hayır," diyebilirdi. "Hayır, bunu çok fazla yaptığını söyleyemem." Kaşlarını çatı. "Yanlış mı yaptım?"

Güldüm. "Bilmiyorum. Daha önce hiç kimse bana hamile olduğumu söylemedi, o yüzden pek karşılaştırılabilecek durumda değilim."

"Üzgünüm," dedi emin olmayarak. "Bu beklenmedik bir haberdin."

"Bu doğru," dedim. Birden Cannie ve Maxi'nin tekila turu anısıyla sarsıldım. "Aman Tanrım," dedim, varsayılan çocuğun bu durumda sarhoş olduğunu hayal ederek. "Alkolik Cenin Sendromu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Bekle," dedi. Hızlıca hole doğru ilerlediğini duydum. Elinde bir kitapla geri geldi. *Beklerken Neler Beklemelisin*. "Hemşirelerden birinin başına gelmişti," diye açıkladı. İndeksi açtı. "Sayfa 52," dedi ve kitabı elime tutuşturdu. Paragrafları gözden geçirdim ve esasta içkiyi bırakıp bir daha devam etmediğim sürece her şeyin yolunda olacağını öğrendim. Elbette her şeyin yolunda olmasını istiyordum. Ama şu anda ne istediğim konusunda bir fikrim yoktu, tabii bu durumda olmamak dışında.

Kitabı masasına bıraktım ve sırt çantamla cüzdanımı aldım. "Sarırm gitmem gerekiyor," dedim.

"Başka bir test daha ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evde yaparım, sanırım yeterli olur..." Çenemi kapattım. Aslında ne söyleyeceğimi de bilmiyordum.

Kitabı bana doğru uzattı. "Almak ister misin? Başka soruların olursa diye?"

Bana çok iyi davranıyor, diye düşündüm. Niye bana bu kadar iyi davranıyordu? İçecekler ve rehber kitaplarla beni hamileliği sürdür-

mem konusunda kandırmaya çalışıyor, diye düşündüm adice.

"Hemşire geri istemez mi?" diye sordum.

"Artık bebek doğdu," dedi heyecanlı. "Eminim önemsemeyecektir. Almanı hoş karşılayacaktır." Gırtlığını temizledi. "Araştırma ile ilgili olarak," diye başladı, "eğer bebeği doğurmak istersen, uylamaya devam edemezsin."

"Zayıflama hapları da yok o halde," diye şaka yaptım.

"Hamile kadınlar açısından sakıncalı."

"İstersen kobayın olabilirim," diye teklifte bulundum, kendimi hysterinin sınırında hissederek. "Belki de gerçekten sıkı bir bebeğim olur. Ne iyi olur, değil mi?"

"Ne yaparsan yap, sadece beni haberdar et," dedi, kitabın arasına bir kartvizit sıkıştırarak. "Eğer bebeği doğurmak istersen, paranın tamamı geri ödenecek."

İlk gün doldurduğum formlardan birinde geri ödeme yapılmayaacağı türünden bir şeylerin yazdığını çok net hatırlıyordum. Ayağa kalktım, sırt çantamı omzuma taktım.

Nazikçe bana baktı. "Dinle, konuşmak istersen ya da başka bir tıbbi sorun olursa, yardım etmekten memnun olurum."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Elim kapının kolundaydı bile.

"Kendine iyi bak Cannie," dedi. "Ve her durumda bizi ara."

Tekrar başımı salladım, kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Eve giderken yol boyunca Tanrı ile pazarlık ettim, şimdi umursamadığım Celine Dion hayranı Bay Deffinger'dan düzmece mektuplar aldığım zamanki gibi. Sevgili Tanrım, eğer beni hamile yapmazsan evcil hayvanlar barınağında ve AIDS tedavi merkezinde görevli olarak çalışacağım ve bir daha kimse hakkında kötü bir şey yazmayacağım. Daha iyi bir insan olacağım. Her şeyi doğru yapacağım, sinagoga gideceğim, hem de sadece kutsal günlerde değil. Acımasız ve eleştirel olmayacağım, Gabby'e iyi davranacağım, sadece lütfen, lütfen, lütfen, bunun olmasına izin verme.

Güney sokağındaki eczaneden ön tarafında anne resimleri olan

leyla_yy (ZeZe)

beyaz karton kutu içinde iki test aldım ve ilkinı yaparken o kadar titriyordum ki elime işedim. Sonra Dr. Krushelevansky'nin bana çoktan söylediği şeyi gözlerimle görmek için bandın pembeye dönüşmesini beklememe gerek olmadığına kani oldum.

"Ben hamileyim," dedim aynaya bakarak ve kutudaki kadının taklidini yapıp gülümsedim.

Aynı gece geç saatlerde, isteyken onu bıraktığım Samantha'nın evinde üzerime çıkmış yüzümü yalarken Nifkin'e açıkladım: "Hamileyim." Samantha'nın iki köpeği, çitlerle çevrili büyük bir avlusu ve köpek kulübesi vardı. Böylece köpekler istediklerinde içeri girip çıkabiliyorlardı. Nifkin onun köpekleri olan Daisy ve Mandy'e pek meraklı değildi. Sanırım insanlarla arkadaşlık etmeyi diğer hayvanlarla arkadaşlık etmeye tercih ediyordu. Ama Samantha'nın hazırladığı kuzu eti ve pirincin hastasıydı, bunu göz önüne alırsak Sam'in evinde kalmaktan hoşnut görünüyordu.

"Ne dedin?" Samantha mutfaktan seslendi.

"Hamileyim," diye bağırdım.

"Ne?"

"Yok bir şey," diye bağırdım. Nifkin kucagımda oturmuş, ciddiyeyle gözlerimin içine bakıyordu.

"Beni duydun, değil mi?" diye fısıldadım. Nifkin burnumu yaladı ve kucagıma kıvrılıp yattı.

Samantha oturma odasına geldi, ellerini siliyordu. "Ne diyor-dun?"

"Şükran Günü için eve gideceğim diyordum."

"Lezbiyen hindisi mi yiyeceksin yine?" Samantha burnunu kıvrıdı. "Tanya ile tatil geçirmekten bahsettiğin anda suratına bir tokat ya-pıştırmamı söyleyen sen değil miydin?"

"Yorgunum," dedim. "Yorgunum ve eve gitmek istiyorum."

Yanıma oturdu. "Gerçekten, neler oluyor?"

O anda ona söylemeyi o kadar çok istedim ki, ona dönüp içimi dökme-k, bana yardım etmesini ve bana yol göstermesini söylemek istedim. Ama yapamazdım. Henüz değil. Düşünmek için zamana, na-

karata başlamadan önce kendi fikrimi bilmeye ihtiyacım vardı. Bana vereceği tavsiyeyi biliyordum. O aynı durumda olsa benim ona söyleyeceğimin aynısıydı: Genç, iyi kariyere sahip, yalnız yaşayan bir kadın, telefonlarına cevap vermeyen biri tarafından terk edilmiş. Hiç akıllıca değil. Doktorun muayenehanesinde beş yüz dolarlık bir öğleden sonra, birkaç günlük sancı ve gözyaşının ardından her şey biter.

Ama olacak olanı yapmadan önce biraz zaman istiyordum, sadece birkaç gün. Her ne kadar evim artık mutlu bir sığınaktan çok kadının kadına aşk acılarının konuşulduğu bir yere dönüşmüş olsa da eve gitmek istiyordum.

Zor olmadı. Betsy'i aradım, istediğim kadar izin kullanabileceğimi söyledi. "Üç haftalık tatilin ve geçen yıldan kalma beş günün var, tabii New York'tan dolayı da vaktin var," diyordu ev telefonuma bıraktığı mesajda. "Mutlu Şükranlar, haftaya görüşürüz."

Maxi'ye e-posta yolladım. "Maalesef ummadığım şeyler oldu," diye yazdım. "Bruce bir anaokulu öğretmeniyile birlikte. Kalbim kırık ve anneme hindi yemeğe gidip, onun benim için üzülmesine fırsat verceğim."

"İyi şanslar öyleyse," diye yazdı hemen, orada saat sabaha karşı üç olmasına rağmen. "Ayrıca öğretmeni dert etme. Bence geçici bir şey. Bir sonları olmaz. Eve gittiğinde yaz ya da ara... Baharda tekrar Amerika'da olacağım."

Şaşı kestirme işini iptal ettim, birkaç telefon görüşmesini erteledim, komşularıma postalarını almaları için haber verdim. Bruce'u aramadım. Eğer bebeği doğurmaya karar verirsem, bilmesine gerek yoktu. Böylesi bir durumda, aramızda bir ilişki yokken benimle birlikte oturup içtenlikle elimi tutması pek hayal edebileceğim bir şey değildi. Eğer bebeği doğurmak istersem geçtiğim köprüyü yakmış olacaktım.

Bisiklet askımı takıp küçük mavi Honda'mın arkasına dağ bisikletimi bağladım, Nifkin'i seyahat çantasının içine koyup bagaja attım. Hazırdım ya da değildim, eve gidiyordum.

leyla_yy (ZeZe)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YÜZMEYE GİDİYORUM

Princeton'daki ilk ve ikinci senelerim arasındaki yaz tatilimde *Vanguard Village*'da staj yapmışım. Ülkenin diğer alternatif haftalık haber dergileri içinde en eski ve en tavrılı olanıydı.

Berbat bir üç aydı. Son yılların en sıcak yazıydı. Manhattan kayınıyordu. Her sabah banyodan çıkar çıkmaz terlemeye başlayıp metroya gidene kadar terlemeye devam ediyor ve tüm günü terleyerek geçiriyordum.

Felaket bir kadın olan Kiki ile çalışıyordum. Bir seksen üç bo-yunda, iskelet gibi, saçları kınalı, elden düşme gözlük takan, sürekli kaşları çatık bir kadındı. Yaz üniforması mini etek ve dizlerine kadar sınıksız süet botlar, ya da bazen dünyanın en çok ses çıkartan takunya-ları, üzerinde Sammy'nin Rumen Restoranı ya da Erkek İzçiler Gymboree reklâmı olan dar tişörtler ya da kalçalarını ortaya çıkaran kıyafetlerden ibaretti.

Başlangıçta Kiki kafamı karıştırmıştı. Salaş giysilerini anlıyordum, ayrıca *Vanguard*'da kötü davranış olağan karşılanan bir şeydi, ama onun ne zaman iş yaptığına akıl erdiremiyordum. Geç gelir, erken gider, iki saat öğle tatili yapar ve zamanının çoğunu ofisinde arkadaşlarıyla telefonda konuşarak geçirirdi. Çıtalardan yaptığı mozaik tabelada alaycı bir vurgulamayla kendisini "İşbirlikçi Editör," olarak tanıttıyordu. Ama onca işbirlikçi uğraşı arasında bir kere bile düzelti yaptığını görmemişim.

Fakat her nasılsa angarya işleri havale etmekte üstüne yoktu. Bir salı günü öğleden sonra, ben karşısında durmuş terlerken ve o da aylak aylak buzlu kahvesini yudumlarken, "Kadınlar ve cinayetler hakkında düşünüyorum," demişti. "Neler yaptığımıza neden bir bakmıyorsunuz?"

leyla_yy (ZeZe)

Yıl 1991'di. *Vanguard*'ın eski sayıları online olarak ya da mikrofilmlerde değil; devasa, tozlu, devrildi devrilecek, her biri en az dokuz kilo gelen büyük klasörlerde saklanıyordu. Bu klasörler köşe yazarlarının ofislerini, *Vanguard*'ın daha az saygıdeğer çalışanlarının metal sandalyeler ve sigara izleriyle dolu masalarının olduğu yere bağlayan koridorda duruyordu. Günlerim raflardan klasörleri alıp önce masama sonra fotokopi makinesine taşımakla geçiyordum. Bir yandan da ofisi hemen rafların yanında olup en büyük zevki elim kolum klasörlerle doluyken göğüslerime sürtünerek geçmek olan, seçkin silah hakları hareketinin öncüsü adamın içki kokan nefesinden ve yoldan çıkmış ellerinden sakınmaya çalışıyordum.

Barbattı. İki haftadan sonra metro yerine otobüsle gitmeye başladım. Yolu iki katına çıkarmasına ve sıcaktan öte cehennem sıcaklığı gibi olmasına rağmen, pis kokulu 116. sokak metro istasyonu çukurundan daha iyiydi. Ağustos ayının başlarında bir akşamüstü, M140'da oturmuş, asıl işimin ne olduğunu anımsamaya çalışıp her zamanki gibi terlerken, otobüs Billy's Topless'dan geçtiği sırada tam arkamdan kısık ve fazlasıyla sakın bir ses duydum.

"Nereye gittiğini biliyorum," dedi ses. Kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yerimden sıçradım ve bir anda buz kesdim, duyduğumun bir insan sesi olmadığına kesinlikle emindim. Arkadaşlarıma ruhlar dünyasından bir ses duyduğumu söylesem gülerlerdi. Ama gerçekten bu Tanrı'nın sesi, diye düşünmüştüm.

Tabii ki Tanrı değildi. Yalnızca *Village Vanguard*'ın küçük, tuhaf, çift cinsiyetli görünen yazarı Ellyn Weiss'dı ve arkama oturup, "Merhaba," demek yerine, "Nereye gittiğini biliyorum," demeyi tercih etmişti. Ama eğer Tanrı'nın sesini duyabilseydik eminim ki kesinlikle O'nun sesi de böyle olacaktı: Kısık, durgun ve emin.

Bir kez Tanrı'nın sesini duyduysanız her şey değişir. O gün, seçkin silah hakları hareketi başkanı ofisine doğru yalpalayarak giderken parmaklarını sallayıp sağ göğüsüne değdiğinde, kazayla 1987 tarihli klasörü ayağına düşürdüm. "Çok özür dilerim," dedim turta kadar tatlı bir ses tonuyla, beti benzi atan adamcağız bana bir daha dokuna-

madı. Kiki bana, "Erkekler kadın arasındaki farkı düşünüyor," deyip ilgili sayfaların fotokopisini çekmeye başlamamı istediğinde ona yalan söyledim. "Bana fotokopi yaptırmaya devam ettiğiniz takdirde hiç kredi alamayacağım söylendi," dedim. "Sizin işinize yaramayacaksam gazete editörlerinin işine yarayabilirim belki." O akşam Kiki'nin minicik pençesinden kurtulup yazın geri kalanını özet haber yazmakla ve yeni gazete editörü arkadaşlarımla içmeye gitmekle geçirdim.

Şimdi, yedi yıl sonra; yüzüm soluk kasım güneşine dönük, yanımda bisikletim, bacak bacak üstüne atmış piknik masasında oturuyorum ve tekrar o sesi duyabilmek için bekliyorum. Pennsylvania'nın bir banliyösü olan Pennwood State Park'ının merkezinde, büyüdüğüm evden beş mil uzakta Tanrı'dan bir haber, *Bebeği doğur* ya da *Babası'nı ara*, diyen bir ses bekliyordum.

Ayaklarımı uzattım, ellerimi başımın üzerine kaldırdım, Samant-ha'nın yoga eğitmeni sevgilisinin dediği gibi kan dolaşımımı pisliklerden temizleyip yerini temiz düşüncelerle doldurmak için burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyordum. Eğer bu tahmin ettiğim şekilde olmuşa, yani eğer Bruce'la en son birlikte olduğumda hamile kalmışsam, bebek sekiz haftalık olmalıydı. Acaba ne kadar büyümüştür şimdi? Parmak ya da silgi kadar mı?

Bir şeyler duyduğumda Tanrı'ya bir on dakikalık zaman daha vermeye karar vermiştim.

"Cannie?"

Ah. Bu çok büyük olasılıkla ilahi bir ses değildi. Tanya üstüne abandığı için masanın eğildiğini hissettim, ama bir kez olsun belki onu görmezden gelirim gider diye umarak gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

"Bir sorun mu var?"

Ne aptalım. Tanya'nın şu "öz-yardım" gruplarından birçoğuna üye olduğunu tamamen unutmuşum: Biri alkoliklerin aileleri, bir diğeri tecavüze uğrayanlarla ilgili ve üçüncüsü de Artuk Bağımlı Değilsin! adında bir şey. Yeterince yalnız kalmak gibi bir olasılık yoktu. Tanya mutlaka işin içine girerdi.

leyla_yy (ZeZe)

"Eğer anlatırsan işe yarayabilir," diye güreyip bir sigara yaktı.
"Mm," dedim. Gözlerim kapalı olmasına rağmen beni izlediğimi hissedebiliyordum.

"İştin mi atıldın?" dedi bir anda.

Gözlerim kendiliğinden açıldı. "Ne?"

Tanya haddinden fazla kendinden hoşnut görünüyordu. "Öyle tahmin ettim, edemez miyim? Hah! Annen bana on dolar borçlu." Arkama yaslandım, yüzüme gelen dumanları üfledim, gittikçe artan bir baş ağrısı hissediyordum. "Hayır, kovulmadım."

"Bruce'la mı ilgili? Bir şey mi oldu?"

"Tanya, bunu şimdi konuşmak istemiyorum."

Tekrar doğruldum. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Annen Bruce'la ilgili bir şey olduğunu tahmin etti, yani eğer doğruysa ben ona on dolar vereceğim."

Harika. Benim zavallı hayatım on dolarlık bahislere kadar düşmüş. Gözlerim yaşla doldu. Bugünlerde her şeye ağlıyordum; önce kendi durumumla başlamış, sonra *Examiner*'in Hayat Tarzı bölümündeki insan hikâyelerine ve Campbell'in televizyon reklamlarına kadar amansızca sürdürmüştüm ağlamayı.

"Eminim son yazdığı makaleyi görmüşsündür, hı?" dedi Tanya.

Görmüştüm. Başlığı, "Aşk, Yeniden"di, tam da Şükran Günümü mahvetmek için aralık sayıındaydı. "Artık E.'ye yoğunlaşmam gerektiğini biliyorum," diye yazmıştı.

"Karşılaştırmak doğru değil biliyorum. Ama görmezden gelmenin yolu yok. İlkinden sonra gelen kadın illa ki ikincidir. En azından başlangıçta, bir süreliğine. Üstelik E. her yönüyle ilk aşkımdan çok farklı: O uzundu, bu kısa; o iri ve güçlüydü, bu incecik ve narin; o sertti, bu ise tatlı ve daha komik.

'Ribaunt' diyor arkadaşlarım; yirmi dokuz yaşında, üniversite mezunu çalışanlar değil de eski çağlardan kalma hahamlarım gibi başlarını sallayarak. 'O senin ribaunt sevgilin.' Ama ribaunt olmasında ne sakınca var, diye merak ediyorum. Birincisi olmuş ve yürüme-

mişse ikinci biri yani bir sonraki olmalı. Neticede devam etmek zorundasın.

Eğer ilk aşk yeni bir kıtayı keşfe çıkmaksa, ikinci aşk da yeni bir yere taşınmak gibidir. Sokakların ve evlerin olacağını zaten bilirsiniz. Bu kez de evlerin içinin neye benzediğini, ayaklarınızın altında sokakları nasıl hissedeceğinizi öğrenmenin zevkini yaşarsınız. Kuralları bilirsiniz, temel kelimeleri: Telefon konuşmaları, Sevgililer Günü çıkollatları, size gününün kötü geçtiğini söylediğinde onu nasıl rahatlatacağınızı. Ona bir lakap bulursunuz, elini nasıl tutmanızı istediğini ve tam çenesinin altındaki tatlı yeri bulursunuz..."

Tam o anda bugün ikinci kez kusmak için tualete doğru koştu. Bruce'un başka birinin çenesinin altındaki tatlı yeri öpmesi fikri bile çoktan beri bulanan midemi harekete geçirmeye yetmişti. Artık beni sevmiyor. Bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyordu ve bunu her düşündüğümde ilk kez duymuş gibi oluyordum. Büyük ita-lik harflerle, film gösterimlerinde seslendirme yapan bir adamın ağzından çıkmış gibi: **ARTIK BENİ SEVMİYOR.**

"Zor olmalı," dedi Tanya derin derin düşünerek.

"Gülünç," dedim. Gerçekten de durum oldukça komikti. Üç yıl boyunca özürlerine, tekliflerine, çaresiz isteklerine ve haftada iki kez yaptığı, istediği tek kadın olduğum ilanlarına katlandıktan sonra ayrıldık, hamileydim ve o başka birini bulmuştu, üstelik büyük ihtimalle onu bir daha asla görmeyecektim. (Asla, kafamda dolaşan bir diğer kelimeydi: Bir daha asla onun yanında uyanamayacaksın ya da onunla bir daha asla telefonda konuşamayacaksın gibi).

"Peki, ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"İşte önemli bir soru," dedim ve masadan kalktım, bisikletime bindim, artık ve Tanya'nın istilası sağ olsun- bir daha asla evim gibi hissetmeyeceğimden emin olduğum eve doğru sürdüm.

Ebeveynlerinizin seks hayatları hakkında ne kadar az şey bilerseniz o kadar iyi. Tamam, bunu en azından bir kez yaptılar ve siz oldu-

leyla_yy (ZeZe)

nuz, kardeşleriniz varsa birkaç kez daha yapmışlardır tabii ama bu üremek içindi, bir görevdi. Onların kimi fırsatları ve temasları eğlen-ce ya da zevk için kullandıkları düşüncesi ise (gerçi onların çocukları olan sizler de kendi fırsatlarınızı kullanmaktasınızdır) rahatsız edici-dir. Özellikle de 1990 sonlarının modasına uygun, uçlarda bir aşk ha-yatları varsa. Ebeveynlerinizin seks hayatlarını bilmenize, özellikle de sizin yaptığınızdan daha fazlasını yaptıklarını bilmenize hiç gerek yoktur.

Ne yazık ki Tanya'nın öz-yardım konusundaki yol göstermeleri ve annemin teslimiyetçi aşkından dolayı ben bütün hikâyeyi biliyo-rum.

Her şey erkek kardeşim Josh'ın kolejden eve dönüp turnak ma-kasını bulabilmek için annemin banyosunu altüst ettiği sırada küçük bir Hallmark tebrik kartı bulmasıyla başladı. Kartın üzerinde belli belirsiz kuş ve ağaç resimleri, içinde ise el yazısıyla yazılmış kırmızı renkte duygular vardı. Kartın üzerinde, "Seni düşünüyorum," yazı-yordu, içinde de kafiyeli Hallmark beyitinin altına biri şöyle yazmış-tı: "Annie, aradan üç ay geçmesine rağmen ateş hâlâ yanıyor." İmza yok.

"Bence bunlar o kadından," dedi Josh.

"Hangi kadın?" dedim.

"Burada yaşayan kadın," dedi Josh. "Annem onun yüzme antre-nörü olduğunu söylüyor."

Burada yaşayan bir yüzme antrenörü mü? Bunu ilk kez duyuyor-dum.

"Büyük olasılıkla önemli bir şey değildir," dedim Josh'a.

"Büyük olasılıkla önemli bir şey değildir," dedi Bruce, o gece onunla konuştuğumda.

Ve işte annem iki gün sonra işyerinden aradığında konuşmaya şöyle başladım: "Büyük olasılıkla önemli bir şey değildir, ama..."

"Evet?" dedi annem.

"Orada biri mi kalıyor?"

"Yüzme antrenörüm," dedi.

"Olimpiyatlar geçen seneydi biliyorsun," dedim.

"Tanya benim Yahudi Topluluklar Merkezi'nden arkadaşım. Bir apartman dairesine taşınmak üzere ve birkaç günlüğüne Josh'ın oda-sında kalacak."

Bu bana biraz kuşkuyla görünmüştü. Annemin apartman daire-sinde yaşayan ve başka bir yere taşınmak üzere olduğu için bizde ka-lan arkadaşları hiç olmamıştı. Annemin bütün arkadaşları kendisi gi-bi eski kocalarının bıraktığı evlerde yaşıyorlardı. Ama umursamadım, ta ki tekrar evi aradığımda tanıdık olmayan bir ses telefona cevap ve-rene kadar.

"Alo?" tuhaf bir ses hırıldadı. Öncelikle bir erkekle mi yoksa bir kadınla mı konuştuğumu söylemem imkânsızdı. Ama her kimse, cu-ma akşamı saat sekiz olmasına rağmen daha yataktan yeni kalkmıştı. "Özür dilerim," dedim kibarca, "sanırım yanlış numarayı çevir-dim."

"Cannie sen misin?" diye sordu.

"Evet. Siz kimsiniz acaba?"

"Tanya," dedi övünerek. "Annemin arkadaşısıyım."

"Aa, merhaba," dedim.

"Annen senden çok bahsetti."

"Ne güzel," dedim. Aklım karışmıştı. Kimdi bu ve ne cüretle te-lefonumuzu yanıtlıyordu?

"Ama şu anda burada değil," diye devam etti. "Briç oynuyor. Briç arkadaşlarıyla birlikte."

"Tamam."

"Seni arasın mı?"

"Hayır," dedim, "hayır, gerek yok."

Bu konuşma cuma günü olmuştu. Pazartesi öğleden sonra beni işyerinden arayana kadar annemle hiç konuşmamıştım.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum, "hayır," anlamında bir şeyler demesini umarak. Onun yerine derin bir nefes aldı.

leyla_yy (ZeZe)

"Tanya'yı biliyorsun... Arkadaşım. O... Biz birlikteyiz ve beraber yaşıyoruz."

Ne diyebilirdim? Ailede incelik ve sağduyu kol geziyordu.

"Kapatmalıyım," dedim ve ahizeyi yerine bıraktım.

Öğleden sonramın kalanında MTV Müzik Ödülleri ile ilgili makaleme hiçbir şey katmadığımı bilerek öylece boşluğa baktım. Evde, telesekreterimde üç mesaj vardı: Biri annemden ("Cannie, beni ara, bunu konuşmamız gerekiyor"); biri Lucy'den ("Annem seni aramamı söyledi, ama ne için olduğunu söylemedi"); ve bir diğeri de Josh'tandı ("Sana söylemiştim!").

Hiçbirine aldırmadım. Onun yerine Samantha'yla acil durum tatlısı ve strateji toplantısı için buluştum. Köşedeki bara gittik, kendime bir duble tequila ve kalın bir dilim çikolatalı ve ahududu soslu pasta ısmarladım. Böylece söyleyecek gücü kendimde bularak ona annemin sözlerini aktardım.

"Vay," diye mırıldandı Samantha.

"Ey, güzel Tanrım!" dedi Bruce, bir sonraki gece ona söylediğimde. Ama bu ilk şokunun... daha doğrusu eğlenenin, yardımcı olma havalara dönüşmesi çok sürmedi. Bir süre sonra kapımdaydı, tepeden tırnağa iyi bir liberal havalarında. "Âşık olacak birini bulduğun için memnun olmalısın," dedi azarlayarak.

"Öyleyim," dedim sessizce. "Yani öyle olduğumu tahmin ediyorum. Bu sadece..."

"Memnun ol," diye tekrarladı. Doksanlı yıllarda kuzeybatılı mastır öğrencilerinin inançlarından bahsederken biraz çekilmez olabiliyordu, yine de çoğu zaman devam etmesine izin verirdim. Ama bu kez bağnaz, dar kafalı ve ondan daha hoşgörüsüz olduğumu düşünmesine izin veremezdim. Bu kişisel bir şeydi.

"Kaç eşcinsel arkadaşın var?" diye sordum, cevabın ne olduğunu bilerek.

"Hiç, ama..."

"Bildığın kadarıyla yok," dedim ve duraksadım.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi.

"Ne dediysem o demek oluyor. Bildiğin kadarıyla yok."

"Arkadaşlarım arasında eşcinsel olanlar mı var yani?"

"Bruce, kendi annemin bile eşcinsel olduğunu bilmiyordum. Arkadaşlarının cinsel tercihlerini anlamamı nasıl beklersin?"

"Ah," dedi, sakinleşmişti.

"Yani gerçekten eşcinsel olan birini tanıımıyorsun. Bunun annem için harika bir şey olduğunu nasıl düşünebilirsin? Ya da benim bu durumdan rahatsızlık duymamamı?"

"O bir aşk yaşıyor. Bunun nesi kötü olabilir ki?"

"Peki ya öteki? Ya korkunç biriye? Ya..." kafamda korkunç görüntülerin canlanmasıyla ağılamaya başlamam bir oldu, "ya, ne biliyim ben, yürürken biri onları görse ve kafalarına bira şişesi ya da başka bir şey fırlatsa..."

"Of, Cannie..."

"İnsanlar acımasız! Demek istediğim bu! Eşcinsel olmanın kötü bir yanı yok, ama insanlar acımasız. Yargılayıcı ve kabalar... Komşularımızı biliyorsun! İnsanlar çocuklarının bizim eve gelmesine ya da bizde oynamalarına izin vermeyecek..." Aslında gerçek şu ki 1985'te babam bahçe işlerini savsaklayıp gerçek benliğiyle buluşmaya başladığından beri kimse çocuklarını bizim eve gelmesine ya da bizde oynamasına izin vermiyordu. Hastaneden bir ameliyat bıçağı getirmiş ve yarım düzine balkabağını annemin ailesindeki tüm fertlerine benzeterek yontmuştu. Sundurmaya tünemiş, tepesinde hastanenin kayıp eşyalar bölümünden araklanan platin sarısı bir peruka olan çirkin balkabağı Linda Teyzem dahil. Ama gerçekte Avondale içli dışlı bir topluluk değildi. Siyahlar yoktu, az sayıda Yahudi vardı ve hatırladığım kadarıyla eşcinsel diyebileceğimiz kimse de yoktu.

"İnsanların ne düşündükleri kimin umrunda?"

"Benim," dedim hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak. "Yani, bir şeylerin değişeceğine dair ideallerin ve umutların olması iyi ama bu dünyada yaşamak zorundayız ve dünya... dünya..."

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Bruce. "Annen için mi endişeleniyorsun, kendin için mi?" Elbette, o sırada cevap veremeyecek ka-

leyla_yy (ZeZe)

dar çok ağılıyordum ve tabii bir de hemen müdahale edilmesi gereken bir sümük durumu vardı. Giysimin kolunu kuvvetle yüzüme doğru çektim ve gürültülü bir şekilde burnumu sildim. Kafamı kaldırdığımda Bruce hâlâ konuşuyordu. "Annen tercihini yaptı Connie ve eğer sen iyi bir evlatsan yapman gereken onu desteklemek."

Tabii. Onun için söylemesi kolaydı. Bu Her Zaman Zevkli Audrey'nin murdar olmayan etlerden hazırladığı akşam yemeği davetini sokağın karşı tarafında gerçekleştirmeye karar verdiğini bildirmesi gibi bir şey değildi. Bir haftalık maaşıma bahse girerim ki Her Zaman Zevkli Audrey asla bir başka kadının vajinasını görmemişti. Muhtemelen kendisinininkini de.

Bruce'un annesini küvetin içinde, sık dokunmuş Mısır kumaşıyla özel yerlerine nazıkçe dokunurken düşünmek gülmeme sebep olmuştu.

"Gördün mü?" dedi Bruce. "Sadece bunu kabul etmen gerekiyor, Connie."

Daha da çok güldüm. Erkek arkadaş görevini yerine getirdikten sonra, vitesi değiştirdi. Sesi endişeli, yol gösterici danışman tonundan daha özel bir tona dönüşmüştü. Parmak işaretleriyle beni yanına çağırırken Lionel Richie gibi unlayan sesiyse, "Buraya gel, sevgilim," diye mırıldandı, hafifçe alnımı öpüp pek nazik olmayan bir şekilde Nifkin'i yataktan attı. "Seni istiyorum," dedi ve elimi tüm şüpheleri yok etmek için kasıklarına doğru oturttu.

Ve devam etti.

Bruce gece yarısı gitti. Zor uyudum ve sabah yastığımın üzerinden duran telefonun tiz sesiyse uyandım. Gözkapaklarımdan birini araladım. 05.15. Telefonu açtım. "Alo?"

"Connie, ben Tanya."

Tanya?

"Annenin arkadaşısı."

Aman Tanrım, Tanya.

"Selam," dedim halsizce. Nifkin ne hakkında der gibi baktı. Hafifçe havayı koldadı ve tekrar yastığın üzerine yerleşti. Bu arada Tan-

ya yıldırım hızıyla konuşuyordum.

"... Onu ilk gördüğümde benimle ilgileneceğini hissettim..."

Oturmak için çabaladım ve defterime uzandım. Gelecek nesiller için bunu kaydetmemek tuhaf olurdu. Bir zaman sonra konuşmamız bittiğinde dokuz sayfa doldurmuş, işe geç kalmış ve Tanya'nın hayatıyla ilgili her ayrıntıyı öğrenmişim. Piyano öğretmeni tarafından nasıl taciz edildiğini, o daha küçükken annesinin göğüs kanserinden öldüğünü ("acıyı alkolle dindirmiştim") ve babasının Tanya'nın Green Mountain Valley Devlet Okulu ("sanat terapisiyle ilgili New England'daki en iyi üçüncü programa sahip okuldu") taksitlerini ödemeyi kabul etmeyen kötü bir kitap editörüyle tekrar evlilik yaptığını dinledim. Tanya'nın ilk aşkının adını (Marjorie), Pennsylvania'da nasıl tasfiye edildiğini (işten) ve Janet adında bir kadınla olan yedi yıllık ilişkisini bitirme sürecinde olduğunu öğrendim. "Çok bağımlı," diye sır verdi. "Belki saplantılı-zorlayıcı da." Bu esnada ben tamamen bir muhabir moduna geçmişim ve, "hı, hı," ya da "anlıyorum," dan başka hiçbir şey söylemiyordum.

"Böylece taşındım," dedi.

"Hı, hı," dedim.

"Ve kendimi dokumaya adanmış."

"Anlıyorum."

Ve şimdi de annemle nasıl tanıştıklarını (saunada ihtiraslı bakışmalar - telefonu kapatmamak için kendimi zorluyordum), ilk buluşmalarında nereye gittiklerini (Tayland yemeği) ve annemi geçici heveslerden çok lezbiyen eğilimlere sahip olduğu konusunda nasıl ikna ettiğini anlatmaya başlamıştım.

"Onu öptüm," dedi gururla. "Kaçmaya çalıştı, onu omuzlarından tutup gözlerinin içine bakarak ona, 'Ann, bu böyle gitmez' dedim."

"Hı, hı," dedim. "Anlıyorum."

Tanya daha sonra konuşmanın analiz ve yansımalarına geçti.

"Gördüğüm kadarıyla," diye başladı, "annen tüm hayatını siz çocuklarına adanmış." "Siz çocuklarına," kısmını tamamen benim,

leyla_yy (ZeZe)

"hamamböceği istilası," için kullandığım ses tonuyla söylemişti.

"Ve şu herife tahammül etmiş..."

"Burada bahsettiğimiz hangi herif acaba?" diye sordum kibarca.

"Baban," dedi Tanya, besbelli herifin çocuklarının yararına bir şey de söylemeyecekti. "Dediğim gibi, hayatını size adamış... Ve bu kötü bir şey değil. Anne olmayı, bir aileye sahip olmayı ne kadar istediğini biliyorum ve elbette seviciler için o zamanlar başka seçenek yoktu..."

Seviciler mi? "Lezbiyen"i bile güçlüklerle kabulleniyordum. Annen ne zaman "seviciliğe" terfi etmişti?

"... Ama bence," diye devam etti Tanya, "annen için artık kendi istediklerini yapma zamanı. Kendi hayatını yaşama zamanı."

"Anlıyorum," dedim. "Hi, hi."

"Seninle tanışmayı gerçekten çok istiyorum."

"Şimdi kapatmalıyım," dedim ve telefonu kapattım. Gülmeli mi yoksa ağlamalı mıydım bilmiyordum. Ben de ikisini aynı anda yaptım. "Berbattan daha öte," dedi Samantha araba telefonunda.

"Senin gibi bir çatlak için bile inanılmaz," dedim Andy'e öğlen yemeğinde.

"Yargılama," diye uyardı Bruce daha tek kelime bile etmeden.

"O... bir sürü şey anlattı. Çok fazla şey."

"İyi ya," dedi. "Sen de daha fazla paylaşmalısın, Cannie."

"Kim? Ben mi?"

"Duyguların konusunda çok içine kapanıksın. Her şeyi içinde tutuyorsun."

"Tabii. Haklısın," dedim. "Hadi gidip bir grup yabancı bulalım da piyano öğretmenimin bana nasıl tecavüz ettiğini anlatayım."

"Hi?"

"Tacize uğramış," dedim. "Şiddet dolu tüm detayları anlattı."

Bay Herkesi Sever şaşırmış görünüyordu. "Aman Tanrım."

"Evet. Ve annesi göğüs kanseri olmuş, üvey annesi babasına üniversite taksitlerini ödetmemiş."

Bruce bana şüpheyle baktı. "Tüm bunları sana o mu anlattı?"

"Ne zannediyorsun, eve gidip gizlice günlüğünü okumadım ya? Tabii ki o anlattı!" Tabagından birkaç patates kızartması almak için duraksadım. Devasa porsiyonların ve güney New York'un asık suratlı garsonlarının mekânı Tik Tak Lokantası'ndaydık. Ben patates kızartması siparişi vermemiştim, ama Bruce'un siparişi vermesi için tüm ikna gücümü kullanmıştım, paylaşmak için yani. "Cidden çatlak."

"Muhtemelen onu tedirgin etmişsindir."

"Ama ben hiçbir şey söylemedim! Benimle daha tanışmadı bile! Beni arayan oydu, onu nasıl tedirgin edebilirim ki?"

Bruce omuzlarını silkti. "Sen böylesin," dedi.

Suratımı astım. Elimi tuttu. "Sürekli böyle yargılamalarda bulunuyorsun."

"Kim demiş?"

"Sanırım arkadaşlarım."

"Neden, bir iş bulmaları gerektiğini söylediğim için mi?"

"İşte, yine yargılayıcı bir tavırla konuştun."

"Tatlım, onlar tembel. Bunu kabul et. Gerçek bu."

"Onlar tembel değil, Cannie. İşleri var, sen de biliyorsun."

"Hadi ama. Eric Silverberg'in işi ne?"

Eric'in, ikimizin de bildiği gibi, internet kafede tam zamanlı bir işi vardı. İkimizin de tahmin edebildiği gibi günlerini kaçak şarkı kayıtları ticaretiyle, üye olduğu üç flört sitesinden birinde kızlarla konuşmayla ve uyuturucu satın alma işleri tertip etmeyle geçiriyordu.

"George'un gerçek bir işi var."

"George bütün hafta sonlarını Sivil Savaşı Yasalaştırma Ekibinde geçiriyor. George'un kendine ait bir asker tüfeği var."

"Konuyu değiştiriyorsun," dedi Bruce. Hâlâ kızgın görünmemeye çalışıyordu, ama gülümsemeye başlamıştı bile.

"Biliyorum," dedim. "Kendine ait asker tüfeği olan bir adam, kolayca can alıcı bir cümle olabiliyor."

Ayağa kalktım, masanın diğer tarafına geçip yanına oturdum. Bacağını tuttum ve başımı omzuna dayadım. "Yargılayıcı olmamın tek sebebi kıskanıyor olmam biliyorsun," dedim. "Böyle bir yaşamım

leyla_yy (ZeZe)

olsun isterdim. Ödenmesi gereken kolej borçları yok, kira yok, sürekli yenilendikleri için az kullanılmış olan eşyalarını bana verebilecek, bana Hannukah için araba alacak hoş, istikrarlı, evli, heteroseksüel ebeveynler..." Sesim giderek sönüyordu. Bruce bana sert sert baktı. Arkadaşlarını tarif ederken aslında onu da tarif ettiğimin farkına var-dım.

"Özür dilerim," dedim kibarca. "Sanki bazen herkes her şeyi benden kolay kazanıyor ve ne zaman bir şeyleri kolay yoldan elde et-meye yaklaşıp...bu hisse kapılıyorum."

"Aslında bunları elde edebilecek kadar güçlü olduğun için bö-y-le hissediyor olabileceğin aklına geldi mi hiç?" diye sordu Bruce. Uzanıp elimi tuttu ve bacağının üzerine koydu. Yaklaştı. "Sen çok güçlüsün, Cannie," diye fısıldadı.

"Ben sadece," dedim, "isterdim ki..." Ve beni öpmeye başladı. Dudaklarındaki ketçap ve tuz tadını alabiliyordum. Dili ağızımdaydı. Gözlerimi kapattım ve kendimi her şeyi unutmak üzere ona bıraktım.

Hafta sonunu Bruce'un dairesinde geçirdim. Her şeyin iyi gittiği zamanlardan biriydi: İyi seks, dışarıda hoş bir akşam yemeği. *Sunday Times*'in alışveriş sayfalarıyla geçirilen tembel bir öğleden sonra ve ben birbirimizi sinirlendirmeye başlamadan önce eve gitmek üze-re yola koyulmuştum. Biraz annem hakkında konuşmuştuk, ama ben çoğunlukla kendimi kaybediyordum. Bana evde giymem için en sev-diği tişörtünü verdi. Onun gibi kokuyordu, bizim gibi: Uyarıcı ve seks gibi, onun teni ve benim şampuanım. Göğüs kısmı bana çok dar-dı, ama kolları parmak uçlarıma değiyordu ve sanki beni sımsıkı sar-mış, ellerimi tutmuş gibi kendimi çevrelenmiş ve rahat hissediyor-dum.

Eve döndüğümde, yatağımda kendi kendime *cesur olmalıyım*, diye düşündüm. Bruce'un tişörtüne sımsıkı sarıldım, cesaret öpücü-ğü vermesi için yanağıma Nikfin'e doğru uzattım ve evi aradım.

Tanrı'ya şükür, annem cevap verdi. "Cannie!" dedi, rahatlamış-tı sanki. "Nereledeydin? Seni defalarca aradım..."

"Bruce'daydım," dedim. "Tiyatro biletimiz vardı," diye yalan söyledim. Bruce'un tiyatroyla pek arası yoktu aslında. Bir konuya uzun süre dikkatini veremezdi.

"Peki," dedi. "Peki. Olayları bu kadar hızlı bir şekilde ilettiğim için özür dilemek istiyorum. Sanırım... Yani, biliyorum beklemeli ve belki de bunu sana yüz yüze söylemeliydim..."

"Ya da en azından iş yerindeyken değil," dedim.

Güldü. "Haklısın. Özür dilerim."

"Tamam."

"Peki..." Kafasında oluşan yarım düzine lafı test ettiğini nere-deyse duyuyordum. "Bana sormak istediğin bir şey var mı?" diye sor-du sonunda.

Derin bir nefes aldım. "Mutlu musun?"

"Lisedeymiş gibi hissediyorum!" dedi annem sevinçle. "Ben... asla tarif edemem."

Lütfen, deneme, diye geçirdim aklımdan.

"Tanya gerçekten müthiş biri. Göreceksin."

"Kaç yaşında?" diye sordum.

"Otuz altı," dedi elli altı yaşındaki annem.

"Genç bir kadın," dedim. Annem kıkırdadı. Bunun ne kadar en-dişe verici bir şey olduğunu bilemezsiniz. Annem asla kıkırdayan tip-te kadınlardan biri olmamıştı.

"Sınırlarıyla ilgili biraz sorunu var gibi görünüyor," dedim cesa-retle.

Annemin sesi ciddileşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Cuma sabahı beni aradı... Sanırım sen orada değildin..."

Derin bir nefes aldı. "Ne dedi?"

"Ne demediğini anlatsam daha az zamanımı alır."

"Aman Tanrım. Cannie."

"Tecavüze uğradığı için üzgünüm..."

"Hayır, Cannie, olamaz." Ama çok olmuş, dehşete düşmüş bu sesin yanı sıra, annem neredeyse gurur duyuyor gibiydi. Sanki kızgın-lığının altında, içindeki şımarık çocuğa boyun eğiyor gibi.

leyla_yy (ZeZe)

"Evet," dedim acımasızca. "Tüm destanı biliyorum, onu gıdıklayan piyano öğretmeninden..."

"... Cannie!"

"... Ve hain üvey anneden, saplantılı-zorlayıcı bağımlı kız arkadaşına kadar."

"Ah," dedi annem. "Tanrı aşkına."

"Bence bir terapistle görünmeli," dedim.

"Gidiyor. İnan bana gidiyor. Yıllardır gidiyor."

"Buna rağmen hayat hikâyesini ilk kez konuştuğu bir yabancıya anlatmaması gerektiğini öğrenememiş mi?"

Annem iç çekti. Bir özü, bir açıklama, bunun gibi bir şeyler bekledim. Ama tek laf etmedi. Bu birkaç dakikalık acayip sessizlikten sonra annem konuyu değiştirdi, ben de bunun geçici bir dönem, bir çılgınlık, kötü bir rüya olmasını umarak devam ettim. Hiç şans yoktu. Tanya doğru yolu bulacaktı.

Bir lezbiyen ikinci buluşmada ne getirir? Eğlence. Hah hah haa!

Bir eşcinsel erkek ikinci buluşmada ne getirir? Ne ikinci buluşması?

Eski bir şaka ama içinde biraz doğruluk payı var. Flört etmeye başladıktan sonra Tanya saplantılı-zorlayıcı bağımlı kız arkadaşının bodrum katındaki dairesinden çıkıp kendi dairesine yerleşti.

Ama amaçları ve asıl niyetinden dolayı ikinci gününde oradan da taşındı. Bunu altı hafta sonra eve gelip duvardaki yazıları görünce anladım.

Duvar da bir poster vardı. "İlham," diye okudum, yükselmiş bir dalga resminin üzerinde, "bir arada olabileceğimize inanmaktır."

"Anne?" diye seslendim, çantalarımı yere bırakırken. Bu arada Nifkin, bacaklarının arasına sinmiş, hiç tarzı olmayan bir şekilde sızlanıyordu.

"Buradayım, tatlım," diye bağırdı annem.

Tatlım? diye düşündüm hayretle ve arkamdan korkuyla gelen Nifkin'le birlikte oturma odasına doğru yürüdüm. Bu sefer de üzerin-

de yunusların olduğu bir poster. "Ekip çalışması" yazıyordu ve yunuslu posterin altında annem ve sadece Tanya olabilecek bir kadın, mor kazakları eşleştiriyorlardı.

"Merhaba!" dedi Tanya.

"Merhaba!" diye tekrarladı annem.

Kocaman, portakal rengine bir kedi pencereden içeri fırlayıp arsızca Nifkin'in üzerine doğru yürüdü ve pençelerini uzatıp tırmaladı. Nifkin acıyla cıyaklayarak kaçtı.

"Gertrude! Kötü kedi!" dedi Tanya. Kedi onu umursamadı ve odanın ortasındaki güneş ışığı vuran yere kıvrıldı.

"Nifkin!" diye seslendim. Üst kattan yolu yok, gidelim buradan, der gibi güçsüz sızlanışları geliyordu.

"Teşvik etmemiz gereken işçilerimiz mi var?" diye sordum, ekip çalışması halindeki yunusları işaret ederek.

"Hi?" dedi Tanya.

"Ne?" dedi annem.

"Posterler," dedim. "Bizim iş yerinde, matbaa bölümünde aynılarından var. "27 Günlük Zararsız" yazısının tam yanında. Bunlar teşvik çizimleri gibi."

Tanya omuzlarını silkti. Güçlü pazıları olan, normal saçlı standart bir jimnastik öğretmeni bekliyordum. Belli ki yanılmışım. Tanya bezelye kadar bir kadındı, ancak bir elli boyunda, kırmızımı kıvrıcık saçları ve eski deri rengine ve kıvamında bir cildi vardı. Ne göğüsleri dikkate değerdi ne de kalçaları. Yaralı dizkapakları ve yara bandı sarılmış parmağıyla küçük bir çocuğu andırıyordu. "Yunusları severim, hepsi bu," dedi utanarak.

"Hi, hi," dedim. "Anlıyorum."

Bunlar sadece göze çarpan değişikliklerdi. Daha önce aile fotoğraflarının olduğu şöminenin üzerinde artık bir yunus figürleri koleksiyonu duruyordu. Tanya'nın *rehabilitasyon* dergileri duvarlara monte edilmiş plastik raflarda sergileniyordu, aile odamız doktor muayenehanesi görüntüsüne bürünmüştü. Çantalarımı odama koymak için yukarı çıktığımda kapı açılmadı.

leyla_yy (ZeZe)

"Anne!" diye seslendim. "Burada bir sorun var!"

Mutfaktan gelen fısıltılar duydum: Annemin sesi sakın ve yatıştırıcıydı, Tanya'nın alçak sesle homurdanmaları ise bir histeriye dönüyordu. Bazı kelimeleri anlayabiliyordum. "Terapist" ve "mahremiyet," ana temayı oluşturan kelimeler gibi görünüyordu. Sonunda annem yukarı geldi, konuşsuz görünüyordu.

"Aslında, bu konuyu seninle konuşmak istiyordum."

"Ne hakkında? Kapı mı sıkıştı?"

"Aslında kapı kilitli."

Sadece baktım.

"Tanya bazı eşyalarını burada tutuyor."

"Tanya'nın," diye belirttim, "bir dairesi var. Eşyalarını orada tutamaz mı?"

Annem omuzlarını silkti. "Orası küçük bir daire. Biraz anlayışlı olabilir ve belki bu gece Josh'ın odasında uyuyabilirsin."

Artık tahammülüm kalmamıştı. "Anne, burası benim odam. Odamda uyumak istiyorum. Sorun ne?"

"Bak, Cannie, sen... artık burada yaşamıyorsun."

"Elbette yaşamıyorum, ama bu, eve geldiğimde burada uyumak istemiyorum anlamına gelmiyor."

Annem iç çekti. "Bazı değişiklikler yaptık," diye mırıldandı.

"Evet, fark ettim. Peki asıl sorun ne?"

"Biz... yatağını attık."

Dilim tutulmuştu. "Yatağımı..."

"Tanya'nın dokuma tezgâhı için yere ihtiyacı vardı."

"Burada bir dokuma tezgâhı mı var yani?"

Gerçekten vardı. Tanya yukarı geldi, kilidi açıp tekrar aşağıya indi, suratı asıktı. Odama girdim ve dokuma tezgâhını gördüm, bir bilgisayar, hırpalanmış bir Japon şiltesi, üzerinde *Gösterişli Kadın, Sağma Tercibler, İyileşme Cesareti ve Bu Ne Yediğin Değil, Seni Neyin Yediği* gibi isimleri olan kitapların durduğu, ceviz ağacı görünümünde plastik kaplı birkaç çirkin kitap rafı. Pencerede sallanan üçgen, gökkuşağı güneş ışığı toplayıcısı ve hepsinden kötüsü masada bir kül-

tablası vardı.

"Sigara mı içiyor?"

Annem dudaklarını ısırdı. "Bırakmaya çalışıyor."

Havayı içime çektim. Marlboro Lights ve tütsü kokusu olduğundan yeterince emindim. Tiksindim. Neden kendi kendine yetme rehberlerini ve sigara kokusunu odama yerleştirmek zorundaydık ki? Hem benim eşyalarım neredeydi?

Anneme doğru döndüm. "Bunu bana söyleyebilirdin, biliyorsun. Buraya gelir ve eşyalarımı alabilirdim."

"Hiçbir şeyi atmadık Cannie. Her şey kutularda bodrum katta."

Başımı çevirdim. "Ah, nasıl rahatladım bilemezsin."

"Bak," dedi. "Özür dilerim. Sadece bir şeyleri dengede tutmaya çalışıyorum..."

"Hayır, hayır," dedim. "'Denge' farklı şeyleri hesaba katmayı gerektirir. Bu ise," dedim, dokuma tezgâhını, kül tablasını ve Japon şiltesinin üzerine tıka basa doldurulmuş olan yunusları göstererek, "bir kişinin istediklerini hesaba katıp diğerini tamamen bir kenara atmaktır. Bu tamamen bencillik ve kesinlikle saçmalık. Bu..."

"Cannie," dedi Tanya. Bir şekilde ben fark etmeden yukarıya gelmişti.

"Affedersen," dedim ve kapıyı yüzüne kapattım. Onun kilidiyle kilitlediğim kapıyı açmaya uğraşmasını dinlemek bana ahlaksızca bir zevk verdi.

Annem eskiden yatağımın durduğu yere oturur gibi oldu, son anda farkına vardı ve Tanya'nın sandalyesine yerleşti. "Bak, Cannie. Bunun şaşırtıcı olduğunu biliyorum..."

"Sen kesinlikle çıldırmış olmalısın! Bu çok saçma! Arayabilirdin. Buraya gelip eşyalarımı..."

Annem perişan görünüyordu. "Özür dilerim," dedi tekrar.

Geceyi orada geçirmedim. Bu ziyaret benim ilk kez ve şimdilik son kez terapiye gitme sebep olmuştu. *Examiner*'in sağlık planlaması, çıldırmış baba-kötü boşanma-lezbiyen anne hikâyesini anlattığımda çılgınca deftere bir şeyler karalayan Küçük Öksüz Annie görü-

leyla_yy (ZeZe)

nüslü, ufak tefek Bayan Dr. Blum ile yaptığım on görüşmenin parastını ödedi. Dr. Blum için endişeleniyordum. Nendense benden biraz korkuyor gibi görünüyordu.

Ben Tanya'nın son gaddarlığından, kız kardeşim Lucy'nin bir işte tutunma yeteneksizliğine aniden atlayınca, "şimdi, dur bakalım," dedi. "Kız kardeşin para kazanmak için üstüz dans ediyordu ve ebeveynlerin farkına varmadılar, öyle mi?"

"1986'daydı," dedim. "Babam gitmişti. Annem de tarih öğretmenimle yattığını ve üniversitenin ilk yılında yirmi kilo aldığını fark etmediğine göre, evet, Lucy'nin her sabah dörde kadar bacaklıklığına inanması da oldukça kolay oldu."

Dr. Blum gözlerini kısarak notlarına baktı. "Tamam. Tarih öğretmeninin... James miydi?"

"Hayır, hayır. James ekipteki adam. Jason, şair. Bill üniversitedeki, Bruce da şimdiki."

"Bruce!" dedi sevinçle, notlarında adının yazdığı yeri gösterecek.

"Ama onu idare ediyor olmaktan endişe ediyorum ya da..." iç çektim, "onu gerçekten sevdiğimden pek emin değilim."

"Öncelikle tekrar kız kardeşine dönelim," dedi. Ben oturmuş esnememek için kendimi zor tutarken, bloknotun sayfalarını hızla gözden geçirdi.

Bu iş yürütme konusundaki yetersizliğinin yanı sıra, Dr. Blum giysileriyle de pek güven vermiyordu. Mağazalarda küçük beden, diye bir bölüm olduğundan habersizmiş gibi giyiniyordu. Giysilerinin kolları her zaman parmak uçlarına değiyor, eteği ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Elimden geldiğince konuşmaya, sorularına cevap vermeye çalıştım, ama ona asla tam olarak güvenemedim. Modayı benden bile geriden takip eden bir kadına nasıl güvenebilirdim?

On görüşmenin sonunda, bana tamamen iyileştigimi söylemedi, ama beni iki tavsiyeyle kendi halime bıraktı.

"İlk olarak," dedi, "bu dünyadaki hiç kimseyi değiştiremezsin. Babanı, anneni, Tanya'yı, Lisa'yı..."

"... Lucy," diye düzelttim.

"Doğru. Onların ne yaptığını kontrol edemezsin ama tepkilerini kontrol edebilirsin... Durumun seni çıldırtıp çıldırtmayacağına, tüm düşüncelerini işgal edip etmeyeceğine ya da ne yaptıklarıyla ilgilenip ilgilenmeyeceğine sen karar vereceksin, bunları düşün ve seni ne kadar etkilemesine izin vereceğine karar ver."

"Peki. İkincisi ne?"

"Bruce'u bırakma," dedi ciddiyetle. "Bay Doğru olduğunu düşünmesen de bırakma. Senin yanında ve sana destek olduğuna inanıyorum, ayrıca önümüzdeki aylarda buna çok ihtiyacın olacak."

El sıkıştık. Bana iyi şanslar diledi. Ben de yardımcıları için teşekkür ettim ve Manayunk'ta Ma Jolie'de büyük bir indirim olduğunu ve onun bedenine göre şeyler bulunduğunu söyledim. Büyük terapi deneyimim böylece bitmişti.

Tanya'nın dokuma tezgâhı, acıları ve posterleriyle gelmesinden sonra yıllar içinde işlerin kolaylaştığını söyleyebilmeyi istedim ama ne yazık ki öyle olmadı. Tanya bir çeşit bitkisel hayat yaşıyordu. Bir çeşit sağırılık. Nüanslara, inceliklere, üstü kapalı sözlerle, sessiz konuşmalara ve beyaz yalanlara karşı sağırdı. Ona nasıl olduğunu sorarsanız, yara izlerini dahi gösterdiği sağlık durumuyla ilgili eksiksiz ve uzun bir açıklama duyarsınız. Yaptığı herhangi bir yemeği beğendiğini söylerseniz (yalan söylediğinize Tanrı şahittir), her birinin arkasında bir hikâye yatan ("hastaneden çıktığı geceden sonraki gün, hatırlıyorum, annem bu yemeği benim için yapmıştı...") sonu gelmez tarifler dinlersiniz.

Aynı zamanda inanılmaz derecede hassastır. Genel ağlama nöbetlerine ve eğer evdeyse kendini eski odama kilitlemesiyle ya da dışarıdaysak bulunduğumuz yere ters yönde hızla yürüyüp gitmesiyle sonuçlanan huysuzluk nöbetlerine eğilimlidir. Hayal edebileceğiniz en rahatsız edici biçimde annemin üzerine düşer, sevgi manyağı köpek yavruları gibi annemin peşinde gezer, her zaman elini tutmak için uzanır, saçlarını okşar, ayaklarını ovalar, üzerine battaniye örter.

"Hasta," dedi Josh.

leyla_yy (ZeZe)

"Olgunlaşmamış," dedi Lucy.

"Ben almayayım," diyebildim sadece. "Birinin sana böyle davranması, ilk hafta hoş olabilir ama... Hani mücadelede? Hani heyecan? Neden bahsediyorlar ki?"

"Hiçbir şey," dedi Lucy. Üçümüz de Hannukah için eve gelmiştik. misafirler evlerine, annem ve Tanya yatmaya gittikten sonra, ellerimizde Tanya'nın bizim için ördüğü hediyelerle oturma odasında oturuyorduk. Benim için gökkuşağı renklerinde bir atkı ("İftihar Töreni"nde giyebilirsin," diye önermişti), Josh için elbette ki gökkuşağı renginde parmaksız eldivenler ve Lucy için de tuhaf görünümlü bir yün yumağı yapmıştı, Tanya ona el kürkü diyordu. "Ellerini sıcak tutar," diye gülmüştü, ama Lucy ve ben çoktan kahkaha tufanında kendimizi kaybetmiş, Josh da, bu şeyi kullanarak sevgilimle fantezi yapabilir miyim acaba, diye bir espri patlatmıştı.

Nifkin, hediyesi olan küçük gökkuşağı kazağıyla kucağımdaydı, şeytan kediler Gertrude ve Alice görününce daha yüksekte bir yere fırlamak için tek gözü açık uyuyordu. Josh kanepedeydi, gitarıyla *Beverly Hills, 90210*'un müziğine benzer bir şeyler çalışıyordu.

"Zaten," dedi Lucy, "pek bir şey konuşmuyorlar."

"Ne konuşabilirler ki?" diye sordum. "Yani, annem eğitilmiş... o ise sadece gezip tozmuş..."

"Bilgi yarışması başladığı zaman eliyle annemin ağzını kapatıyor," dedi Josh öfkeyle ve gitarıyla, "Seks ve Candy"i çalmaya başladı.

"Evet," diye doğruladı Lucy. "Annemin cevapları haykırması çok sevimsiz bir hareketmiş."

"Büyük olasılıkla kendi hiçbirini bilemediği içindir," dedi Josh.

"Bilirsin," dedi Lucy, "şu lezbijenlik olayı tamam. Sorun olmayabilirdi..."

"... Başka türlü bir kadın olsaydı," diye tamamladım, gözümün önüne daha onaylanabilir, aynı türden başka aşklar getirmiştım: Farz edelim; UPenn'den, peri gibi saçları ve ilginç kehribar takıları olan, bizi bağımsız film yönetmenleriyle tanıştıracak ve annemi Cannes Film Festivali'ne götürececek, ayrıcalıklı, şık bir film uzmanı. Onun ye-

rine annem ne okumuş ne de şık olan, sinemayla ilgili zevkleri Jerry Bruckheimer'in son çalışmalarından ibaret olan ve tek bir parça kehribar takısı olmayan Tanya'ya âşık olmuştu.

"Peki nedir bu?" diye sordum. "Çekici olan ne? Güzel değil..."

"O kesin," dedi Lucy, ürpererek.

"Gösteriş yok... Eglenceli de değil... İlgi çekici hiçbir yanı yok..."

Hepimiz sessizce oturmuş Tanya'nın annemi nasıl cezbetmiş olabileceğini bulmaya çalışıyorduk.

"Bahse girerim dili balına kadar vardır," dedi Lucy. Josh kusar gibi sesler çıkarttı. Başımı çevirdim, midem bulanmıştı.

"Karıncayiyen gibi!" diye çılgık attı Lucy.

"Lucy kes şunu!" dedim. Nifkin ayağa kalkıp hırlamaya başladı.

"Bu iş seksten ibaretse pek uzun sürmez."

"Nereden bilebilirsin ki?" dedi Lucy.

"Bana güven," dedim. "Annem sıkılacaktır."

Bir süre oturup düşündük.

"Artık bizi fazla önemsemiyor gibi," dedi Josh bir anda.

"Önemsiyor," dedim. Ama emin değildim. Tanya'dan önce annem beni Philadelphia'da, Josh'ı New York'ta ziyaret ederdi. Eve geldiğimiz zamanlar bize yemek yapar, haftada birkaç kez arar, kitap kulüpleriyle, konferans gruplarıyla ve geniş arkadaş çevresiyle meşgul olurdu.

"Tek önemsemediği Tanya," dedi Lucy acıyla.

Bunun aksini söyleyemezdik. Elbette hâlâ bizi arıyordu ama eskisi kadar çok değil. Aylardır beni ziyaret etmemişti. Bütün günleri (gecelerinden bahsetmeye bile gerek yok) Tanya ile doluydu. Çıktıkları bisiklet gezintileri, katıldıkları çay partileri, üçüncü aydönümleri sürprizi olarak Tanya'nın annemi götürdüğü, adacığı yakıp Ay Tanrıçası'na dua ettikleri Şifa Töreni.

"Bu iş bir yere varmaz," dedim hissettiğimden daha fazla inanarak. "Bu geçici bir aşk."

"Ya değilse?" dedi Lucy. "Ya eğer gerçek aşksa?"

leyla_yy (ZeZe)

"Değil," dedim tekrar. Ama içimden belki de öyledir, diye düşündüm. Eğer öyleyse hepimiz çaresiz ömrümüzün sonuna kadar bu korkunç, kötü, duygusal yaratıkla uğraşacağız. Ya da annemizin ömrünün sonuna kadar.

"Cenaze törenini düşün," diyerek hayal etmeye başladım, "Tanırım. Onu duyuyorum..." Sesimi Tanya'ninkine benzeterek, "Annen buna sahip olmamı isterdi," diye homurdandım. "Ama Tanya," dedim kendi sesimle, "... o benim arabama!"

Josh'un dudakları yukarıya doğru seğirdi. Lucy kahkaha attı. Tekrar Tanya'nın homurdanışını taklit ettim.

"Benim için ne ifade ettiğini biliyordun!"

Şimdi Josh da gülüyordu. "Şiiri oku," dedi.

Başımı hayır anlamında salladım.

"Hadi, Cannie!" diye ısrar etti kız kardeşim.

Gırtlığımı temizledim ve Philip Larkin'i okumaya başladım. "Seni bombok ettiler, annen ve baban. Belki istemeden, ama yaptılar."

"Seni kendi hatalarıyla doldurdular..." diye devam etti Lucy.

"Fazladan şeyler de eklediler, sadece senin için," dedi Josh.

"Ama sırası gelince kendi belalarını buldular, eski tip şapka ve palto giyen budalalardan, kimi zaman haşin hem de duygusal, kimi zaman birilerinin gırtlığına çökmüş."

Ve son kıtayı söyledik hep birlikte. "İnsan elleri insana ıstıraptır, kıyı sergeni gibi derinleşir. Olabildiğince erken at kendini dışarı ve kendine çocuk yapma." O zamanlar şimdiki duruma düşeceğimi aklıma bile getirmezdim.

Sonra, Lucy'nin teklifi üzerine hepimiz ayağa kalktık -Nifkin de dahil- ve Tanya'nın bize ördüğü şeyleri ateşe attık.

"Defol git, Tanya!" dedi Lucy tekdüze bir sesle.

"Geri dön heteroseksüellik!" dedi Josh.

"Aynen dedikleri gibi," dedim ve ateşte atkının yanışını seyrettim.

Eve dönüş. Bisikletimi garaja, üzerinde, "Bir kadının bir erkeğe

ihtiyacı, ancak bir balığın bisiklete olan ihtiyacı kadardır," yazan bir çıkartma olan küçük yeşil arabanın yanına bıraktım, devasa büyüklükteki donmuş hindiyi garajdaki derin dondurucudan alıp taşıdım ve çözülmesi için evyenin içine bıraktım. Çabucak bir duş alıp geldimden beri konakladığım, Eskiden Benim Diye Bilinen Odaya gittim. Kısa bisiklet turları, uzun banyolar ve duşlar arasında Tanya'nın Japon şiltesini üç astarlı bir vahaya dönüştürebilmek için çamaşır odasının yeterince battaniye sürüklemiştim. Ayrıca bodrumdan kitap sandığını çıkartmış, çocukluğumda en sevdiğim kitapları bulmuştum: *Yaylada Bir Küçük Ev*, *Hayalet Hapishanesi*, *Narnia Taribi* ve *Beş Küçük Biber Nasıl Büyüdü*. İçice eskiye gittim, diye düşündüm hüznle. Biraz daha devam edersem cenine dönüşeceğim.

Tanya'nın masasını oturup e-postalarımı kontrol ettim. İş, iş, iş. Yaşlı, kızgın biri: "CBS hakkındaki yorumlarınız, onun yemeklerini iyi bulan izleyiciler tarafından çok rezil bulundu!". Ve Maxi'den bir not: "Burası kırk derece. Terliyorum. Sıkılıyorum. Şükran Gününü anlat, durumlar nasıl?"

Cevap yazmak için oturdum. "Şükran Günü bizim evde her zaman kutlanır," diye yazdım. "Önce ben, annem, Tanya, Josh ve Lucy ile başlarız. Sonra annemin arkadaşları, onların eşleri ve çocukları ve Tanya'nın ruhunu asla yitirmeyen arkadaşları gelir. Annem kuru hindiyi yapar. Özellikle kuru yapmaz tabii ama ızgarada pişirmekte diretiş ne kadar süre pişirmesi gerektiğini de kestiremediği için kuru oluyor, neyse ki çok uzun süre tutmadığından kösele gibi olmuyor. Tatlı patates püresi. Birkaç çeşit yeşillik. Dolma harcı. Et sosu. Kızılık sosu." Yazdıkça midem bulanıyordu. Geçen haftadan beri mide bulantım oldukça azalmıştı, ama hindi, Tanya'nın topaklı et suyu ve kızılık kokteylinin düşüncesi bile beni hasta etmeye yetmişti.

"Maksat yemek değil tabii," diye devam ettim. "İnsanları görmek hoş. Bir kısmını küçüklüğümden beri tanıyorum. Sonra annem şömineyi yakar, ev odun kokusuyla dolar ve hepimiz masanın etrafına geçer şükran duyduğumuz bir kişinin adını söyleriz."

"Sen ne diyeceksin?" dedi Maxi hemen.

leyla_yy (ZeZe)

İç çektim, Tanya'nın L.L. marka deposundan arakladığım yün çoraplarını geçirdiğim ayaklarımı kıvırdım ve aile odasından getirdiğim battaniyeyi üzerime çektim. "Şu anda özellikle şükran duyduğum biri yok," diye yazdım, "ama bir şeyler düşüneceğim."

ON BİR

Şükran Günü serin, soğuk ve pırl pırl güneşliydi. Kendimi yaktan dışarı sürükledim, sabahın onunda hâlâ esniyordum. Nifkin verandada bizi ve avcı kedileri izlemeye devam ederken, ben de bi kaç saatimi dışarıda Josh ve Lucy ile birlikte yaprakları tırmıkla temizlemekle geçirdim.

Aynı gün, öğleden sonra saat üçte, duş aldım, saçlarıma şekil verdim, maskara ve ruj sürdüm, şık ve zayıf bir görüntü yaratmasını umarak bol paçalı kadife pantolonumu ve siyah kaşmir kazağımı giydim. Lucy ve ben masayı kurduk, Josh karidesleri haşlayıp kabuklarını soydu ve Tanya sıklıkla sigara içmek için ara vererek ve yemekten çok, gürültü yaparak mutfakta koşuşturdu.

Dört buçukta misafirler gelmeye başladı. Annemin arkadaşı Beth, yanında eşi ve uzun boylu, sarışın üç oğluyla geldi. Burnunda hızına olan en küçüğü şaşkın Yahudi bir boğaya benziyordu. Beth bana sarılıp aperitif tepsilerini fırına sürmeye başladığında Ben, yani hızmalı olan, Tanya'nın kedilerine tuzlu fıstık attı. "Harika görünüyorsunuz!" dedi Beth, her zaman dediği gibi. Söyledikleri gerçeklikten fazlasıyla uzak olsa da, bunu duymaktan memnun oluyordum. "Donny ve Marie'nin yeni gösterisi hakkındaki hikâyeni sevdim. LeAnn Rimes'la nasıl şarkı söyledikleri ve kanını emmek istiyor gibi görünmeleri... çok komikti!"

"Teşekkürler," dedim. Beth'i severdim. Editörüme gelen onca kızgın telefona, hiddetli mektuplara (favori hitapları "sevgili muhabir parçası") ve Brigham Young Üniversitesi'nden on dokuz yaşında iki gencin benim için dua edeceklerine söz verdikleri samimi bir Philadelphia ziyaretine sebep olsa da, benim de sevdiğim "Mormon Vam-

leyla_yy (ZeZe)

pirler" serisini hatırladığına emindim.

Tanya üzerinde sert ve gevrek konserve soğanlar olan yeşil fasulye ve Campbell'in kremalı mantar çorbasıyla langır lungur salona girip büyük bir ateş yakarak hazırlıklara katkıda bulundu. Oda hoş bir odun ve kızarmış hindi kokusuyla doldu. Nifkin, Gertrude ve Alice ateşkes yapmaya karar verip mutlulukla alevlerin önünde kıvrıldılar. Josh hazırladığı karidesleri dolandırdı. Lucy, altı haftalık telefon sekinden sonra başladığı üstsüz dans serüveninin ardından barmaid'lik yaptığı yerde öğrendiği Manhattan'lı karıştırdı.

"Berbat görünüyorsun," dedi Lucy içki uzatırken, kendisi harika görünüyordu, her zamanki gibi. Kız kardeşim benden sadece on beş ay küçüktü. Küçükken insanlar bizi ikiz sanırdı. Artık kimse sanmıyor. Lucy her zamanki gibi zayıf, dalgalı saçlı ve başını salladığında hafiften sivri uçlu kulakları görünüyordu. Dolgun, harika dudakları ve kocaman, kahverengi Betty Boop gözleri var ve kendini dünyaya bir star gibi tanıtıyor. Onu makyajsız görmeyeli yıllar olmuştu, dudakları mükemmel biçimde kalemle çevrelenip boyanmış, kaşları inceltilmişti, dilinde küçük gümüş bir piercing vardı. Şükran Günü ziyafeti için dar, siyah, deri pantolon; yüksek topuklu siyah botlar ve pembe, pululu bir kazak giymişti. Sanki bir fotoğraf salonundan henüz çıkmış ya da bir moda festivaline giderken bir şeyler içmek için uğramıştı.

"Biraz gerginim," dedim, esneyip içkiyi geri uzattım ve biraz uyuklamak için zaman bulabilmeyi diledim.

Annem geçen yılki Paskalya'da kullandığı kimin nereye oturacağını belirleyen kartlarla masanın etrafında telaşla koşuşturuyordu. Destenin içinde üzerinde, "Bruce," yazan bir kart olduğunu biliyordum ve üzerini çizip başka bir isim yazmak yerine hatırım için o kartı atmış olmasını diledim.

Bruce buraya son geldiğinde kıştı. Josh, Lucy, Bruce ve ben verandada Tanya'nın buzdolabında saklamamıza izin vermediği biralarımızı içmiştik. ("İyileşme dönemindeyim!" diye sızlanmıştı, rahatsızlık veren şişeleri birer elbombasıymış gibi tutarak). Sonra yürüyüşe çıkmıştık. Yarı yolda anıtsız kar yağmaya başlamıştı. Kar tanecikleri-

ni yanaklarımıza konan küçük, ıslak öpücüklermiş gibi hissederek, Bruce'la gözlerimizi ve ağzımızı sonuna kadar açıp el ele tutuşmuş, uzun bir süre dolaştıktan sonra içeri girmiştik.

Bunları hatırlayınca gözlerimi yumdum.

Lucy gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Cannie, iyi misin?"

Gözyaşlarımı tuttum. "Sadece yorgunum."

"Hmm," dedi Lucy. "Peki, patateslerine özel bir şey koyacağım."

Omuz silktim ve akşam yemeğinde patates yemeyeceğime onu ikna ettim. Annemin Şükran Günü geleneklerine katılarak, bu yıl ne için şükran duyduğumuzu söylemeye başladık. Tanya tırmalayıcı sesiyle "Böyle bir sevgiyi bulduğum için şükran duyuyorum," deyince Lucy, Josh ve ben ürküp geri çekildik, annemse Tanya'nın elini tuttu.

"Mükemmel ailem bir arada olduğu için şükran duyuyorum," dedi annem. Gözleri parlıyordu. Tanya annemin yanına bir öpücük kondururken Josh yüzünü buruşturunca Tanya ona kötü bir bakış fırlattı.

"Ben..." Biraz düşünmem gerekti. "Ben geçen yaz Nifkin bağırsak iltihabından kurtulduğu için şükran duyuyorum," dedim sonunda. Nifkin, adını duyunca pençesini kucığıma koydu ve yalvarır gibi inledi. Ona gizlice bir parça hindi derisi verdim.

"Cannie!" diye bağırdı annem, "şu köpeği beslemeyi bırak!"

"Nifkin'in başına geleni duyduktan sonra hâlâ iştahım yerinde olduğu için şükran duyuyorum," dedi, burnundaki hızmasının yanı sıra, "İsa ne yapmalı?" yazan tişörtüyle de ebeveynlerini delirten Ben.

"Cannie, Bruce'u doğum gününden önce bırakmadığı için şükran duyuyorum, yoksa bu biletleri alamazdım," dedi Josh; bir seksen üçlük boyu, bir deri bir kemik vücudu ve son gördüğünden beri bıraktığı küçük keçi sakalına çok yakışan boğuk, anlamsız bariton sesiyle. "Teşekkürler," dedi fısıltıyla.

"Onunla ilgili hiçbir şey düşünmüyorum," diye fısıldadım ben de.

leyla_yy (ZeZe)

"Ve ben de," diye tamamladı Lucy, "büyük haberi duymaları için herkesin burada olmasından dolayı şükran duyuyorum!"

Annem ve ben kaygıyla baktık. Lucy'nin heyecan veren son büyük haberi, barda tanıştığı bir adamla Özbekistan'a yerleşme planıydı, Tanrı'ya şükür vazgeçmişti bundan. Kendinden emin bir şekilde "Orada avukatlık yapıyor," dedikten sonra sakince adamın Pizza Hut'da çalıştığını itiraf etmişti. Onan önce de, tıp okuyan bir arkadaşını ziyaret etmeye gittiği Montserrat'ta pastane açmaya karar vermişti. Montserrat'ın uzun zamandır faaliyet göstermeyen volkanı patlayıp ada boşaltıldıktan ve böylece Lucy'nin pastane hayalleri ölmeden önce, bu işe küçük işletme kredisi için gerekli kâğıtları dolduracak kadar yaklaşıtı.

"Neymiş haber?" diye sordu annem, Lucy'nin parlayan gözlerine bakarak.

"Bir ajansa bağlıyım artık!" dedi sesi titreyerek. "Resimlerim çekecek!"

"Üstsüz mü?" diye sordu Josh. Lucy hayır anlamında başını salladı. "Hayır, hayır, soyunmak yok. Lastik eldiven tanıtımı yapacağım."

"Fetişçi bir dergi mi?" diye sordum. Kendimi tutamamıştım.

Lucy'nin yüzü düştü. "Neden kimse bana inanmıyor?" dedi. Ailemi tanıyordum. Eğitiminden ilişkilerine ve bir türlü tutunamadığı işlere kadar birinin bunları ona hatırlatması an meselesiydi.

Masaya doğru eğilip elini tutmak istedim ama beni reddetti.

"Gereksiz temaslara lüzum yok!" dedi. "Neyin var senin?"

"Özür dilerim," dedim. "Sana hiç fırsat vermedik." O anda bir ses duydum ama ne yazık ki Tanrı'nın değil, Bruce'un sesiydi bu. "Güzel," dedi. "Bu iyiydi."

Etrafa bakındım, irkildim.

"Cannie?" dedi annem.

"Bir şey duydum sandım," dedim. "Boş ver."

Lucy ajansından, fotoğraf çekimlerinden, kıyafetlerinden bahsedip annemin gittikçe artan sorularından kaçmaya çalışırken, ben de

hindi, dolma içi, yeşil fasulye yiyip, duyduğum sözleri düşüniyordum. Her ne kadar Bruce'u bir daha asla göremeyeceksem de ondan bir parçayı her zaman yanımda taşıyabilirdim, ya da kim bilir belki biraz daha açık kalpli ve iyi olsaydım onu kaybetmeyebilirdim. Bütün azarlamalarına, her zaman öğretici olmasına ve küçümsemelerine karşın, aslında kıbar bir insan olduğunu biliyordum ve ben... ben de özelimde öyleydim, ama yaşamımı kaba davranarak sürdürüyordum. Kim bilir, belki değişebilirdim. Belki o da buna memnun olur, ben den daha fazla hoşlanır ve beni tekrar severdi. Tabii bir daha birbirimizi göreceğimizi varsayarsak.

Masanın altında Nifkin, hayalinde kovaladığı bir şeyin üzerine atlayıp hırlıladı. Gözlerim açık ve kafam sakindi. Problemim çözülmemişti ama testteki o pembe rengi gördüğüm den beri ilk kez kendimi güvende hissediyordum. Şu anda tutunmam gereken bir şey vardı, daha sonra ne karar vereceğimin önemi yoktu; *daha iyi bir insan olabilirim*, diye düşündüm. *Daha iyi bir abla, daha iyi bir evlat, daha iyi bir arkadaş.*

"Cannie?" dedi annem. "Bir şey mi dedin?"

Demedim. Ama o anda karnımda hafif bir kalp çarpıntısı hissettim. Yediğim yemekler ya da endişelerimden dolayı olabildi, gerçekten bir şey hissetmek için çok fazla erkendi. Ama bir şey hissediyordum. Sanki bir şey bana el sallıyormuş gibi. Minik bir el, suyun içinde sallanan denizyıldızı gibi açılmış beş parmak. Merhaba ve allahısalmarladık.

Şükran Günü tatilimin son günü, eve dönüp hayatımın bıraktığım parçalarını toplamadan önce, annemle yüzmeye gittik. Yahudi Cemaati Merkezine annemin baştan çıkarıldığı yer olduğunu öğrendiğinden beri ilk gidişimdi. Artık sauna benim için asla olmayacaktı.

Ama soyunma odasında mayomu giydiğimde yüzmeyi ölediğimi fark ettim. Klorun keskin kokusunu ve yaşlı Yahudi bayanların soyunma odasındaki çıplak, utanmasız gösterilerini ve giyinirken bir-

leyla_yy (ZeZe)

birlerine verdikleri yemek tariflerini, g z ll k sırlarını özlemiştim. Su-
yu hissetmek, beni yukarı kaldırması ve yüzerken nefes alıp verişim
dışında neredeyse her şeyi unutulabilir.

Annem her sabah bir mil yüzüyor, ağır bir zarafetle suda yavaş
yavaş hareket ediyordu. Ben belki onun yarısı kadar y z d m, sonra
boş olan bir kulvara geçip hiçbir şey düşünmeden bir süre yavaş ya-
vaş kulaç attım. Hiçbir şey düşünmek tabii ki uzun süre devam et-
tiremeyeceğim bir l kst  benim için.

S rt st  döndüm ve şükran Günü'nde hissettiklerimi düşün-
d m. El sallayan minik eli. Gerçekten tuhaftı. Muhtemelen o şeyin
henüz elleri yoktu ve varsa bile kesinlikle sallayamazdı.

Hep ileriye dönük bir tercih yapmam gerekiyordu. Nişanlyken
ya da başka bir durumda asla hamilelikle ilgili romantik d ş ncele-
rim olmamıştı. Otuzuncu yaş gününün yaklaştığını gören ve bebek
arabasının içinde ağzından salyalar akan o minik şeylerle garip hare-
ketler yaparak konuşan kadınlardan değildim. Evlenip yuva kuran ar-
kadaşlarım çok az olmasına rağmen, yirmili yaşlarının sonlarında ve
otuzların başlarında olup da evlenmemiş çok arkadaşım vardı. Bebek
fikri beni henüz heyecanlandırmıyordu.

Tekrar yüzüstü döndüm ve tembel tembel kurba alama yüzme-
ye başladım. Bir şekilde benim yerine karar vermiş olan histen bir
türlü kurtulamıyordum. Artık durum benim kontrol mden  ikmiştı
sanki ve tek yapabildiğim arkama yaslanıp olacak olanın olmasına
izin vermekt .

Suya nefesimi verdim, etrafımı saran baloncukları izledim. Tan-
rı'nın sesini bir kez daha duyabilirsem, doğru şeyi yaptığ ma emin
olabilirsem tüm bu olanlar hakkında hâlâ iyi hissedebilirdim.

"Cannie?"

Annem olduğum kulvara, yanıma doğru y z d . " ki tur daha
atalım," dedi. Aynı anda nefes alıp aynı anda kulaç atıp turu birlikte
tamamladı. Sonra peşinden soyunma odasına gittim.

"Söyle bakalım," diye başladı annem, "senin neyin var?"

Ona baktım, şaşır mıştım. "Benim mi?"

"Hadi, Cannie. Ben senin annenim. Seni yirmi yedi yıldır tanıyo-
rum."

"Yirmi sekiz," diye d zeltiltim.

Gözlerini kısarak baktı. "Doğum gününü m  unuttum?"

Omuz silktim. "Sanırım kart atmıştın."

"Sorum bu mu?" diye sordu annem. "Yaşlandığın için mi endi-
şeleniyorsun? Canın mı sıkın?"

Tekrar omuz silktim. Annem daha da endişelenmişti.

"Yardım alıyordun musun? Hiç kimseyle konuştun mu?"

Böyle bir durumda beyaz gömleğinin altında kaybolan bir dok-
tordan yardım almanın ne kadar gerekli olabileceğini hayal ederek
homurdandım. "şimdi, Bruce erkek arkadaşın," diye başlayıp yanın-
dan ayrılmadığı defterini açacaktı.

"Erkek arkadaşımdı," diye d zeltecektim ben de.

"Sen evlat edinmek istiyorsun..."

"Hayır, kürtaj olmayı" diye d zeltecektim tekrar.

"Hamilesin," dedi annem.

Bir anda kaskatı kesildim, ağzım açık kalmıştı. "Ne?"

"Cannie. Ben annenim. Bir anne böyle şeyleri anlar."

Havlumı belime sardım ve bunun da annemle Tanya'nın bahse
girdikleri bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Ve aynen öyle görünüyorsun," diye devam etti. "Her zaman
yorgunsun. Ben sana hamileyken günde on dört saat uyuyordum."

Hiçbir şey söylemedim. Ne diyeceğimi bilmıyordum. Bir nokta-
da, birine bunu anlatmaya başlamam gerektiğini biliyordum, ama
c mlerim hazır değildi.

"Ne isim koyacağını düşündün m ?" diye sordu annem.

 ığlık atar gibi güldüm. "Hiçbir şey düşünmedim," dedim. "Ne-
rede yaşayacağımı ya da ne yapacağımı bile..."

"Yoksa sen..." Sesi nazikçe titredi.

" yle görünüyor," dedim. Tam orada. Yüksek sesle söyledim.
Bu gerçekti.

"Cannie!" Sesi önce titredi sonra hüzünlendi. Tahminimce b -

leyla_yy (ZeZe)

yükane olacağı için (benim tersime annem bebek arabasında gördüğü her şeyle sevgi dolu, yumuşak bir sesle konuşmaya eğilimliydi) titredi. Ardından hüzünlendi, çünkü bu kızının başına gelmesini dileyeceğiniz bir durum değildi.

Ama benim durumum buydu. Bunu o anda, soyunma odasında anlamıştım. Olacak olan buydu, bebeği dünyaya getirecektim, Bruce'la veya Bruce'suz, kalbim kırık olsun olmasın. Doğru seçim buydu. Daha da fazlası bunun kaderim olduğunu hissettim. Bunu planlayan her kimse kendimi ve çocuğumu nasıl geçindireceğimle ilgili bir ipucu vermesini diledim. Ama eğer Tanrı konuşmayacaksa, bunu kendim de bulabiliyordum.

Annem bana sarıldı, havuzdan çıktığımız için her ikimizin de ıslak ve havlusunun beline pek de iyi sarılmamış olduğunu hesaba katarsak, kaba bir sarılmaydı bu. Her neyse, birinin kollarıyla beni sarısını hissetmek güzeldi.

"Kızmadın mı?" diye sordum.

"Hayır, hayır! Nasıl kızgın olurum?"

"Çünkü... pekâlâ. Bu şekilde olmasını istemezdim..." dedim, yanağım omzunda duruyordu.

"Asla bilemezdin," dedi, "bu şekilde olacağını asla bilemezdin. Sence ben seni ve Lucy'i Louisiana'da, ailemden milyonlarca mil uzakta, korkunç askeriye doktorları ve baskıparmağın büyüklüğünde hamam böcekleri arasında doğurmak ister miydin?"

"En azından bir kocan vardı," dedim, "ve bir evin... bir planın..."

Annem sertçe omzuma vurdu. "Kocalar ve evler devredilebilir," dedi. "Plana gince onu da şimdi hallederiz."

Kuruyup kıyafetlerimizi giyerek yola çıkana kadar en önemli soruyu sormadı.

"Sanıyorum babası Bruce," dedi.

Yanağına soğuk cama dayadım. "Doğru."

"Ve barışmadınız, öyle mi?"

"Hayır. Bu..." Neler olduğunu anneme nasıl anlatabiliyordum ki? "Endişelenmene gerek yok," dedi, uygun kelimeleri düşünme girişimlerini fiilen bitirerek. Endüstri parkını ve manav tezgahlarını geçerek arabayı eve doğru sürdük. Her şey tanıdık görünüyordu, bu zamana kadar buradan milyonlarca kez geçmiştim. Cumartesi sabahları erkenden annemle yüzme gider ve şehrin uyanışını seyrederek birlikte eve dönerdik, geldiğimizde sıcak poğaçalar ve taze sıklmış portakal suyuyla beşimiz birlikte kahvaltı yapardık.

Şimdi her şey farklıydı. Ağaçlar uzamıştı, bazı evler eskimişti. Tehlikeli kavşaklara yeni trafik ışıkları konmuştu. Sokaklarda yeni görünümülü tahtadan duvarları ve lime lime edilmiş çimleriyle, ben lisedeyken olmayan yeni evler vardı. Yine de yanımda annemle arabada gidiyor olmak kendimi iyi ve rahat hissettiriyordu. Tanya'nın saplantılı-zorlayıcı eski kız arkadaşının dairesinde kalmasını ve annemin hayatından çıkmasını isterdim... babamın bizi böyle tamamen terk etmemiş olmasını... ve şu anki durumunda olmamayı isterdim.

"Bruce'a söyleyecek misin?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum. Ashında şu aralar pek konuşmuyoruz. Bence... eğer ona söylersem eminim beni caydırmaya çalışacak ama ben caymak istemiyorum." Duraksadım, düşündüm. "Yani eğer onun yerinde olsaydım, onun pozisyonunda... bu bana sıkıntı verirdi. Bir yerlerde bir çocuğunun olması..."

"Onu hayatında istiyor musun?" diye sordu annem.

"Asıl mesele bu değil. O benim hayatımda olmak istemediğini yeterince belli etti. Şimdi eğer isterse..." dilim sürçüyordu ve bunu ilk kez söylüyordum, "çocuğumuzun hayatında olabilir..."

"Bu tamamen onun seçimine kalmış bir şey değil. Çocuğun masraflarını karşılamak zorunda."

"Hih," dedim, Bruce'u mahkemeye çıkarttığımı ve hâkimle jürinin karşısında davranışımı mazur göstermeye çalıştığımı hayal ettim.

Annem konuşmaya devam etti: Yatırım fonlarından, bileşik faizden ve televizyonda bir programda gördüğü video kameralardan söz etti; çalışan anneler, dadıların dizi seyrederken ya da Honduras'ı ara-

leyla_yy (ZeZe)

ıyıp uzun mesafeli telefon konuşmaları yaparken bebeklerini ihmal edip etmediğini kamerayla izleyebiliyormuş. Bu bana Maxi'nin finansal geleceğim hakkında yaptığı gevezeliği hatırlattı.

"Tamam," dedim. Kaslarım yüzmeden dolayı tatlı tatlı ağırlaşmış ve gözkapaklarım kapanmaya başlamıştı. "Honduraslı dadı bulmaya-çagım, söz veriyorum."

"Belki Lucy arada bir yardıma gelir," dedi ve kırmızı ışıktadırduğumuzda bana bir bakış attı. "Kadın doğum doktoruna gittin, değil mi?"

"Henüz değil," dedim ve tekrar esnedim.

"Cannie!" Bana beslenme, hamilelik sırasındaki egzersiz ve E vitamini çatlakları önlediğiyle ilgili konferans vermeye başladı. Gözlerimin kapanmasına izin verdim, dönen tekerleklerin ve annemin biteviye sesi uykumu getirmişti, garaj yoluna girdiğimizde neredeyse uyu-mak üzereydim. Beni sarsıp usulca seslenerek eve geldiğimizi söyledi.

O gece Philadelphia'ya gitmeme izin vermesi bir mucizeydi. Ona sabah ilk iş olarak doktorla bir randevu ayarlayacağıma dair ciddi bir söz verdikten hemen sonra bagajımda yaklaşık beş kilo ağırlığında hindi, dolma içi ve böreklerle eve gitmek üzere yola çıktım.

"Kemerini tak," dedi, ben Nifkin'i zorla çantasına koyarken.

"Kemerimi her zaman takarım," dedim.

"Doğum tarihini öğrenir öğrenmez ara."

"Arayacağım! Söz veriyorum!"

"Tamam," dedi. Uzandı ve parmaklarını yanağıma dokundurdu. "Seninle gurur duyuyorum," dedi. Neden, diye sormak istedim. Birinin benimle gurur duyması için ne yapmıştım? Artık seninle yapacak bir şeyi kalmamış bir adam tarafından fırlatılıp atılmak, kitap kulübündeki arkadaşlara övünerek anlatılacak ya da *Princeton Mezunları Haftalık Dergisi*'ne gönderilecek bir şey değildi. Bekâr annelik, film yıldızları arasında kabul gören bir şey olabilirdi, ama boşanmış iş arkadaşlarımdan gördüğüm kadarıyla bu gerçek hayatın içindeki ka-

dınlar için bir sıkıntıydı ve kesinlikle kutlanacak ya da gurur duyulacak bir şey değildi.

Ama sormadım. Sadece arabayı çalıştırdım ve garaj yoluna doğru sürüp gözden kaybolana dek el salladım.

Tekrar Philadelphia'daydım, her şey farklı görünüyordu. Belki de ben farklı görüyordum. Yukarı çıkarken ikinci kattaki dairenin önünde geridönüşüm kutusunun içinden taştan Budweiser kutularını fark ettim ve bir komedi programından gelen keskin gülme seslerini duydum. Sokakta birinin arabasının alarmı çalmaya başladı, yakında bir yerden kırılan bir cam sesi duydum. Bunlar sadece arka plan sesleriydi, çoğu zaman farkına varmadığım sesler ama artık farkına varmaya başlamıştım... Artık başka birinden sorumluydum.

Üçüncü kata geldim, dairenin içini beş günde toz kaplamıştı, kötü kokuyordu. Çocuk büyütecek bir yer değil, diye düşündüm. Camları açtım, vanilya kokulu bir mum yaktum ve süpürgeyi aldım.

Nifkin'e taze yemekle su verdim. Yerleri sildim. Kirli çamaşırlarını ertesi gün yıkanmak üzere ayırdım, bulaşık makinesini boşalttım, artık yemekleri buzluga koydum, sonra mayomı sudan geçirip kuruması için astım. Yağsız süt, taze elma ve faydalı yiyecekleri sıraladığım alışveriş listesini yarılamaşken, telesekreterimi biri aramış mı -Aslında Bruce aramış mı?- diye kontrol etmediğimi fark ettim.

Aramadığını anlayınca üzül-düm, ama daha öncekiler gibi keskin, gergin, endişeli, New York'ta Maxi ile birlikteyken beni sevmeye kesinlikle öleceğimi hissettigi-me benzer bir üzüntü değildi.

"Beni sevdi," diye fısıldadım süpürülüp tertemiz olmuş odaya. "Beni sevdi, ama artık sevmiyor ve bu dünyanın sonu değil."

Nifkin başını kanepeden kaldırdı, merakla bana bakıp uykuya daldı. Listemi aldım. "Yumurta," diye yazdım. "İspanak. Erik."

"Ne dedin ne?"

Başımı kafeinsiz sütlü kahveme ve poğaçalarımaya doğru eğdim. "Hamileyim. Bebek bekliyorum. Gebeyim. Hassas bir durumdayım. Ufaklık yolda."

"Tamam, tamam. Anladım." Samantha ağzı açık, gözleri şaşkın ve sabahın yedi buçuğu olmasına rağmen tamamen açılmış bir halde bana bakıyordu. "Nasıl oldu bu?"

"Alışılmış yolla," dedim önemsemeden. Aludun sonra bar olan yakındaki kafe Xando'daydık. İşadamları *Examiner*'lerini dikkatle okuyor, bebek arabasındaki bebekleri rahat vermeyen anneler kahve-lerini aceleyle yudumluyorlardı. İyi bir yerdi, nezih ve aydınlık. Olay çıkartılacak bir yer değildi.

"Bruce'tan mı?"

"Tamam, belki de alışılmış bir yolla değildi, babasının ölümünden hemen sonra..."

Samantha kızgın, upuzun bir iç çekti. "Aman Tanrım, Cannie... merhametsizin tekiyle seks yapmak konusunda ne anlattım ben sana?"

"Biliyorum," dedim. "Ama oldu işte."

Tekrar iç çekti, sonra üzerinde siyah tayt ve Wally's Wings'in, "Kendi Tavuklarımızı Kendimiz Kesiyoruz," tişörtüyle ajandasına uzandı. "Tamam," dedi. "Kliniği aradın mı?"

"Hayır, aslında," dedim, "onu aldırmayacağım."

Gözleri iyice açıldı. "Ne? Nasıl? Neden?"

"Neden olmasın? Yirmi sekiz yaşındayım, yeterince param var..."

leyla_yy (ZeZe)

Samantha başını sallıyordu. "Hayatın altüst edeceksin."

"Hayatının değişeceğini biliyorum..."

"Hayır. Beni anlamadın. Hayatını altüst edeceksin."

Kahve fincanımı masaya bıraktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Cannie..." yalvaran gözlerle bakıyordu, "bekâr bir anne... Yani, normalde düzgün bir adamla tanışmak zaten yeterince güçken, bunun sosyal yaşantını ne hale sokacağımı biliyor musun?"

Doğruyu söylemek gerekirse bunu pek düşünmemiştim. Zihnime Bruce'u geri dönüşsüz şekilde kaybettiğim gerçeğiyle öylesine meşguldü ki, kime kapılabilirim ya da biri ille de olmalı mı, diye kafa yormamıştım.

"Sadece sosyal yaşantını da değil," diye devam etti Samantha, "tüm yaşamını. Her şey ne kadar değişecek düşündün mü?"

"Elbette, düşündüm," dedim.

"Tatil yok," dedi Samantha.

"Hadi ama... İnsanlar bebeklerini tatile götürüyor!"

"Bunun için paran olacak mı? Tabii çalışacağımı varsayıyorum..."

"Evet. Yarım gün. Böyle düşünüyorum. En azından başlangıçta."

"Yani gelirin düşecek ve yarım gün çalıştığın halde bir de çocuk bakımı için para harcayacaksın. Bu senin hayat standardına büyük darbe indirecek, Cannie. Büyük darbe."

Evet, bu doğrudu. Artık sırf USAir'in ucuz uçuşu var diye ve biraz güneşe ihtiyacım olduğu için çıktığım üç günlük Miami tatilleri olmayacaktı. Artık kayak yapamayan Bruce sigara içerek beni jakuzide beklerken bütün gün kayak yaptığım Killington'daki dağ evine de gidemeyecektim. Artık iki yüz dolarlık deri botlar, yüz dolarlık akşam yemekleri, seksen dolara on dokuz yaşındaki kıza kaşlarını aldırıp ayak masajı yaptırmak yoktu.

"Evet ama, insanların hayatları değişir," dedim. "Planlamadığın şeyler olabilir. Hastalanıp işlerini kaybedenler de var..."

"Ama bunlar kontrol edemediğin şeylerdir," diye belirtti Samantha. "Oysaki bu durum senin kontrolünde."

"Kararımı verdim," dedim sessizce. Samantha yılmıyordu.

"Dünyaya babasız bir çocuk getirmenin ne demek olduğunu düşün," dedi.

"Biliyorum," dedim, o başka bir şey söyleyemeden elimi kaldırdım. "Bunu düşündüm. Bunun makbul bir şey olmadığını biliyorum. Bu istediğim bir şey değil, keşke seçme şansım olsaydı..."

"İyi ama seçme şansın var zaten," dedi Samantha. "Kendi kendine idare etmen gerekecek her şeyi düşün. Omuzlarına binecek yükün ağırlığını bir düşün. Gerçekten bunun için hazır mısın? Eğer değilsen bir bebek sahibi olman adilce mi?"

"Ama bunu yapan diğer kadınları düşün!"

"Ne, çocuğuna bakacak kimsesi olmayan kadınları mı? Genç kızları mı?"

"Kesinlikle! Onları! Bebekleri olan ve bebeklerinin babaları ortalıkta olmayan bir sürü kadın var ve onlar idare edebiliyorlar."

"Cannie," dedi Samantha, "o yaşamak değil. Yoksulluk içinde..."

"Biraz param var," dedim somurtarak.

Samantha kahvesinden yudumladı. "Bunun Bruce'la bir ilgisi var mı? Bruce'un bir parçasını taşıdığın için mi istiyorsun?"

Kenetlenmiş ellerime baktım. "Hayır," dedim. "Yani, sanırım bu da var tabii... bir bakıma, ama bana dönsün diye yapmıyorum." Samantha kaşlarını kaldırdı. "Bilinçaltında bile mi?"

Titredim. "Tanrım, umarım bilinçaltım bu kadar cahil değildir!"

"Cahillikle alakası yok. Belki derinlerde bir parçan Bruce'un sana geri dönmek istiyordu ya da umuyor."

"Ona söylemeyeceğim," dedim.

"Nasıl ona söylemezsin?" diye sordu.

"Niye söyleyeyim ki?" dedim hemen. "Gitti, başka birini buldu, ben de hayatım da onu ilgilendirmiyordum, niye söyleyeyim? Onun parasına ve zorunlu ilgi gösterilerine ihtiyacım yok..."

"Peki ama ya bebek ne olacak? O, babasının olmasını hak etmiyor mu?"

leyla_yy (ZeZe)

"Hadi, Samantha. Bahsettiğimiz kişi Bruce. Koca budala Bruce. Atkuyruklu serseri Bruce..."

"O iyi biri, Cannie. Muhtemelen gerçekten iyi bir baba olacaktır."

Dudaklarımı ısırımdı. İşin bu kısmını kabullenmek, hatta düşünmek bile içimi acıyordu, ama gerçek sanırım buydu. Bruce yıllardır kamp yöneticiliği yapıyordu. Çocuklar onu severdi, atkuyruklu, uyuşuk ya da sersem olsun olmasın. Ne zaman onu yeğenleriyle ya da eski kampçılarıyla görsen, yemekte onun yanına oturmak, birlikte basketbol oynamak ya da ev ödevlerini birlikte yapmak için birbirleriyle yarışarlardı. İlişkimizin en kötü olduğu zamanlarda bile onun mü-kemmel bir baba olacağı konusunda asla şüphe duymamıştım.

Samantha başını sallıyordu. "Bilmiyorum, Cannie. Gerçekten bilmiyorum." Ciddiyetle, uzun uzun bana baktı. "Ama eminim öğrenecektir."

"Nasıl? Artık ortak tanıdığımız kimse yok... O çok uzakta yaşıyor..."

"Öğrenir. Sana bunu garanti edecek kadar çok pembe dizi seyretilir. Onunla bir yerlerde rastlaşırsın... Hakkında bir şeyler duyur, öğrenir."

Omuz silktim, cesur görünmeye çalışıyordum. "Öyleyse hamile olduğumu da öğrenir. Ama kendi çocuğu olduğunu söylemek zorunda değilim. Bırak başkasıyla birlikte oldum sanısın." Bruce'un hep böyle sanacağı düşüncesi bile beni üzüntüden öldürmeye yetiyordu gerçi. "Bırak sperm bankasına gittim sanısın. Ama bence bilmesine hiç gerek yok." Samantha'ya baktım. "Ve sen de söylemeyeceksin."

"Cannie, sence bilmeye hakkı yok mu?" Baba olacak..."

"Hayır olmayacak..."

"Peki, çocuğu olacak. Ya baba olmak isterse? Ya sana dava açarsa?"

"Tamam, o diziyi ben de izledim..."

"Ben ciddiyyim," dedi Samantha. "Bunu yapabilir, biliyorsun."

"Of, lütfen." Omuzlarımı silktim, olduğumdan daha az endişeli

görünmeye çalışıyordum. "Bruce ancak yazı yazar. Bebeği isteyip de ne yapacak?"

Samantha omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Belki hiçbir şey. Ya da belki bir çocuğun... bilirsin... bir erkek modele ihtiyacı olduğunu düşünebilir."

"O zaman ben de Tanya'yla gezmesine izin veririm," diye şaka yaptım. Samantha gülmüyordu. Öyle üzgün görünüyordu ki ona sarılmak istedim. Sonra Tanya gibi konuştuğumu fark ettim. "Her şey düzelecek," dedim, sesimi canlı ve ikna edici tutmaya çalışarak.

"Ne dedin?" diye sordu editörüm Betsy. Samantha'dan çok daha çabuk kendine gelmişti.

"Hamileyim," diye tekrarladım. Hayatımın bu kesitini oynamaktan biraz sıkılmaya başlamıştım. "Bebek bekliyorum. Gebeyim. Bitkinim. Ufaklık geliyor..."

"Ah. Tamam. Tanrım. Ee..." Betsy kalın cımlı gözlüklerinin arkasından dikkatle bana bakıyordu. "Tebrik ederim."

"Teşekkürler," dedim.

"Düğün olacak mı?"

"Yakın bir zamanda değil, hayır," dedim içtenlikle. "Bu sorun olur mu?"

"Yo, hayır, hayır! Elbette hayır! Yani, tabii ki gazete hiçbir şekilde fark gözletmez ya da..."

Bir anda kendimi çok, çok yorgun hissettim. "Biliyorum," dedim. "Bunun insanlara tuhaf geleceğini de biliyorum..."

"Ne kadar az açıklama yaparsan o kadar iyi," dedi Betsy. Konferans salonundaydık; kapı kapalı, perdeler çekikti; iş arkadaşlarımdan sadece dizden aşağılarını görebiliyordum. Editör Frank'ın posta odasına doğru giden paspal mokasen ayakka-bılarını tanıdım, hemen arkasından fotoğrafçı Tanisha'nın yüksek topuklu Mary Janes'leri salyangoz hızında komik adımlarla onu izliyordu. Vücudum görünüyorsa-ydı, gözlerin bana çevrilip Betsy'le benim neden burada olduğumuzu, başımın belada olup olmadığını soracaklarından ya da tahmin

leyla_yy (ZeZe)

etmeye çalışacaklarından emindim. Önce posta kutularında zorunlu bir duruş yapacaklar, sonra uzun zamandır daire sekreterliği yapan, sulu ve rezil her şeyi depolayan Alice'in masasına doğru keskin bir dönüş yapacaklardı. Şu anda burada Betsy'nin yanında bir başkası ol- saydı ben de kesinlikle aynısını yapardım. Yaşam biçimleri birbirleri- ni dürtmek, gözetlemek, incelemek olan insanlarla birlikte çalışmanın kötü yanı buydu. Kendinize ait özel yaşamınız olamazdı.

"Senin yerinde olsam, tek kelime bile etmezdim," dedi Betsy. Kırklı yaşlarda, kısa boylu, zeki, sarı-beyaz saçlıydı. Hayatı cinsiyet ayrımcılığı, müşterek devir, bütçe kesintileri ve yarım düzine, hepsi erkek ve hepsi *Examiner*'ın ne yapması gerektiğiyle ilgili kendine öz- gü vizyona sahip, kendini patron sanan editörler arasında geçiyordu. O bir kurtarıcıydı, gazetede akıl hocamdı ve bana iyi bir tavsiye ve- receğinden emindim.

"Er geç söylemek zorunda kalacağım..." dedim

"Er geç," dedi. "Ama ben olsam şimdilik bir şey söylemezdim..." Pek sert olmayan bir ifadeyle bana baktı. "Kolay değil, biliyorsun."

"Biliyorum," dedim.

"Yardım edecek biri var mı?"

"Bruce'un beyaz atıyla gelip benimle evlenmesini kastediyorsan, muhtemelen hayır. Ama annem ve Tanya yardım eder... Belki kız kardeşim de."

Betsy hazırlıklı gelmişti. Evrak çantasından sendika sözleşmesi- nin bir kopyasını, sonra da bir defter ve hesap makinesi çıkarttı. "Ba- kalım senin için ne yapabiliriz."

Önerdiği fikir olması gerekenden daha insaflıydı sanki, doğum- dan sonra altı hafta ücretli izin ve eğer istersem ücretsiz altı haftalık izin daha alabilecektim. Sonra sağlık sigortamdan yararlanabilmek için haftada üç gün çalışacaktım, ama Betsy, istedikleri an bana ula- şabilmeleri şartıyla bir gün evde çalışmama izin vereceğini söyledi. Hesap makinesiyle bu durumda değişecek olan yeni maaşımı hesap- ladı. Of. Düşündüğünden daha kötü olacaktı galiba... Ama yine de yeterdi. En azından öyle umuyordum. Günlük çocuk bakımı ne ka-

dar tutardı? Bebek giysileri, mobilya, yiyecek. Kenarda belki düğün ya da bir ev için gününün birinde lazım olur diye ayırdığım, gittikçe küçülen biraz param vardı.

"Halledeceğiz," dedi Betsy. "Merak etme." Kâğıtlarını toparla- yıp iç çekti. "Hiç değilse gereğinden fazla endişelenme. Yardımcı ola- bileceğim bir şey olursa bana haber ver."

"Sekiz haftalık," dedi jinekologum, güzel İngiliz aksanıyla. "Do- kuz da olabilir."

"Sekiz," dedim halsizce. Sırtüstü yatmış, ayaklarınız havada ve bacaklarınız ayrı bir haldeyken enerjik olmak zordu.

Önlüğüne iliştirilmiş yaka kartından adının Gita Patel olduğunu anladığım doktorum sonunda aletlerini bıraktı ve ben oturma pozis- yonuna geçebilmek için çabalarken tekerlekli iskemlesini bana çevir- di. Sanırım benim yaşlarımdaydı, parlak siyah saçları topuz şeklinde ensesinde toplanmıştı. Delancey'in bir altımızdaki sokağında dizili doktor muayenehanelerinde rastlanan türden değildi. Ama ilk uygun randevu onunkiydi ve annemden aralıksız gelen, "Hâlâ bir doktora görünmedin mi?" sorusundan dolayı, daha fazla beklememeye karar vermiştim. Şimdiye kadar iyi gitmişti. Dr. Patel'in eli hafifti ve içten bir insandı.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Sadece biraz yorgunum. Aslında, çok yorgun."

"Bulanıt var mı?" Vay be. "Bulanıt" deme biçimini bile sevmiş- tim.

"Son birkaç gündür yok."

"Çok iyi öyleyse. Eşiniz de içeri gelebilir isterse." Başını hafifçe eğip bekleme salonuna baktı. Kibar hareketlerine hayran olmuştum. Başımı salladım.

"Hayır. Yalnız geldim."

"Çok iyi," dedi tekrar ve bana kuşe kâğıda basılmış birkaç bro- şür uzattı. Benim sağlık danışmanının ismi en üste süslü süslü yazıl- mıştı. Başlıkta, "Küçük Filizler," yazıyordu. Of. "Yaşamın en hey-

leyla_yy (ZeZe)

canlı serüvenine başlayan üyelerimize yardım ediyoruz!" Bir daha of:
"Bundan böyle, önümüzdeki beş ay boyunca seni ayda bir göreceğim, sonra sekizinci ayında iki haftada bir ve sonra bebek doğana kadar her hafta." Takvimin sayfalarını çevirdi. "Sana doğum tarihi olarak 15 Haziran'ı veriyorum... Gerçi, bebekler canları ne zaman isterse o zaman gelirler."

İç i vitamin şişeleri ve folik asit dolu çantam, yemem ve yememem gereken şeylerin listesi, aramam gereken yerler ve dönen başım-la oradan ayrıldım. Doldurulması gereken formlar, üye olunması gereken doğum seminerleri ve zihnim şu haldeyken asla bakmak istemediğim salgın hastalıklara ilişkin sayfalar. Aylardan aralıktı ve hava sonunda soğumuşt u. Ben yürüdükçe sert rüzgâr kuru yaprakları savuruyordu, ince ceketim üzerinde gergin duruyordu. Havada kar kokusu vardı. Kemiklerime kadar yorgundum ve başım dönüyordu, ama uğramam gereken bir yer daha vardı.

Ben gittiğim de Şişmanlar Sınıfı henüz dağılıyordu. Üzerlerinde bu yıl ilk kez giydikleri izlenimi veren kazak ve montlarıyla sınıf arkadaşları ve Dr. K., Kilo ve Yeme Düzensizlikleri Odasını terk ederken sevinç içinde sohbet ediyorlardı.

"Cannie!" Dr. K. elini salladı ve yanıma geldi. Haki rengi pantolon, kot gömlek giymiş, kravat takmıştı. İlk defa beyaz önlüğü üzerinde değildi. "Nasıl oldun?"

"İyi," dedim. "Derse yetişemediğim için üzgünüm. Daha erken uğramak isterdim..."

"Gel odama geçelim," dedi Dr. K.

Gittik. Masasının başına oturdu, ben de karşısına bir sandalye çektim, oturunca sadece yorgun değil tamamen tükenmiş olduğumu anladım.

"Seni görmek güzel," dedi tekrar, bir şeyler bekler gibi bana baktı.

Derin bir soluk aldım. Bitir şu işi, dedim kendi kendime. Bitir şu işi, eve git ve uyu.

"Ben... bebeği doğurmaya karar verdim. Yani, programdan çıkıyorum," dedim. Duymayı beklediği şey buymuş gibi başını salladı. "Sana bir çek yollamaları için gerekli ayarlamaları yaparım," dedi. "Önümüzdeki sonbaharda yeni çalışmalara başlarız, tabii eğer istersen."

"Pek boş zamanım olacağını sanmıyorum," dedim.

Başını salladı. "Seni sınıf olarak özleyeceğiz. Sınıfa gerçekten başka bir hava getiriyordun."

"Neden böyle konuştuğunuzu biliyorum..."

"Hayır. İki hafta önce yaptığın şişman kadınlar hücresi taklidi... Gerçekten komedi gösterisi yapmayı düşünmelisin."

İç çektim. "Komedi zor iş ve benim şu anda düşünmem gereken çok şey var."

Dr. K. uzanıp defter kalem aldı. "Aslına bakarsan bebek bekleyen anneler için seminer vermeliyiz diye düşünüyorum," dedi, kitapları ve gazeteleri ayırıp, telefon rehberini buldu. "Yani, ödemeyi yaptığın için bir şeylere katılabilirsin... Ya da elbette paramı geri istersen kesinlikle alabilirsin..."

Çok iyiydi. Neden bana karşı bu kadar iyiydi? "Hayır, olur tabii. Sadece bırakmam gerektiğini söylemek istedim ve bunun için üzgün olduğumu..."

Derin bir nefes aldım. Masanın diğer tarafından bana bakıyordu, ben de ona baktım, gözleri öyle şefkat doluydu ki... Ve sonra yine ağlamaya başladım. Yaşadıklarımın bu odayla ve bu zavallı adamla ne alakası vardı ki her seferinde karşına oturup gözyaşlarına boğuluyordum?"

Kâğıt mendil uzattı. "İyi misin?"

"İyiyim. İyiyim. İyi olacağım... Özür dilerim..."

Sonra konuşamayacak kadar çok ağlamaya başladım. "Özür dilerim," dedim tekrar. "Sanırım ilk üç ayımı her şeye ağlayarak geçireceğim." Çantama hafifçe dokundum. "Burada bir yerlerde listem var... Yapabileceğim şeyler, hissedebileceğim şeyler..."

Uzanıp askıdan beyaz önlüğü aldı.

leyla_yy (ZeZe)

"Ayağa kalk." dedi. Ayağa kalktum, önlüğü omuzlarıma koydu. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. "Benimle gel."

Beni asansöre bindirdi, sonra bir salona geldik, üzerinde, "Personel Haricinde Girilmez," yazan bir kapıdan ve üzerinde "Acil Çıkış! Alarm!" yazan başka bir kapıdan geçtik. Kapıyı itip açtığında alarm çalmadı. Bir anda dışarıydık, çatıda ve bütün şehir ayaklarıamızın altında uzanıyordu.

Belediye binasını görebiliyordum. Billy Penn anıtı neredeyse göz hizamdaydı. PECO binası parlayan ışıklarla kaplanmıştı... Özgürlük kuleleri gümüş rengi parlıyordu... Küçük arabalar, aşağıya doğru uzayıp giden sokaklar. Market Sokağında yahlara doğru giden sıra sıra Noel ışıkları ve neon ışıklı halkalar. Blue Cross Buz Pateni Pisti, üzerinde yavaş yavaş hareket eden minicik patenciler. Delaware Nehri ve Camden. New Jersey. Bruce. Hepsi çok uzakta görünüyordular.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dr. K. sonunda konuşmaya başladığında. Atlamalıym diye düşünüyordum. Bir an için onu unuttum... Her şeyi unuttum. Manzarayla o kadar bütünleşmiş ki.

"Şehri hiç böyle görmemişim," dedim. "Çok acayip."

Kapıya doğru yaslandı ve gülmüdü. "Böyle bir manzaraya sahip olmak için Rittenhouse Meydanı'ndaki gökdelenlerden birine oldukça yüksek meblağda kira ödemem gerekir," dedi.

Tekrar nehre doğru döndüm, yüzüme vuran ılık rüzgârı hissettim. Hava nefisti. Bütün bir gündür ya da en azından Dr. Patel, içinde İlk Üç Ayın Şikâyetleri'nin yazdığı broşürü verdiğinden beri, her şeyin kokusunu alıyordum ve aldığım kokuların çoğu da beni hasta ediyordu. Araba egzozu... çöp kutusunun, köpek pisliğinin kokusu... benzin. Güney Sokağındaki Starbucks'tan burnuma gelen kahve kokusu gibi normalde hoşlandığım kokular bile. Ama burada hava kokuşmuştu, sanki benim için özel olarak filtre edilmişti. Ben ve terası olan zengin çatı katı sakinleri buna erişebildiğimiz için şanslıydık.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Dr. K. bağdaş kurup oturdu ve eliyle ona eşlik etmemi işaret etti. Önlüğünün üzerine oturmamaya dikkat etmeme rağmen, oturdum.

"Konuşmak ister misin?"

Ona yandan kısa bir bakış attım. "Dinlemek mi istiyorsun?"

Utanmış gibiydi. "Burnumu sokmak istemem... Biliyorum bu benim işim değil..."

"Hayır, hayır, öyle değil. Sadece seni sıkmak istemem." İç çektim. "Dünyanın en eski hikâyesini yaşıyorum ben de. Kız çocukla tanıştır, kız çocuğu sever, hâlâ anlamadığı birtakım sebeplerden dolayı çocuğu bırakır, çocuğun babası ölür, kız onu rahatlatmaya çalışır, kız hamiledir ve yalnızdır."

"Ah," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim. "Ne, başka birinden mi sandın?"

Hiçbir şey söylemedi. Sokaktan yansıyan ışıklar sayesinde gördüğüm kadarıyla mahcup olmuştu.

"Yapma lütfen. Başka biriyle bu kadar çabuk tanışacağımı mı sandın?" homurdandım. "Beni tanımamışsın."

"Ben sandım ki... Gerçekten bunu düşünmemiştim."

"İnan bana, benden hoşlanacak biriyle tanışmak, onun beni çıplak görmek istemesi ve benim buna izin vermek için kendimi rahat hissetmem birkaç aydan çok daha fazla zamanımı alır." Tekrar ona yan yan baktım.

"Dosyana yazarım," dedi sıkıntıyla. Çok ciddi görünüyordu, gülecek oldum.

"Söylesene... insanlar alay ettiğini nasıl anlıyorlar? Çünkü yüz ifaden hiç değişmiyor."

"Nasıl? Dangkalak gibi mi?" O sözü kullanırsa gerçekten öyle görüneceğinden korktuğu için, *dangkalak* demek için epey zaman harcadı.

"Tam olarak değil. Sadece her zaman ciddisin."

"Hayır, değilim." Kırılmış görünüyordu. "Aslında iyi bir espri anlayışım vardır."

leyla_yy (ZeZe)

"Gözümden kaçmış demek," diye takıldım.

"Tabii, bu kadar kısa sürede sen hep sıkıntı içinde olduğundan ben de eğlenceli tarafımı ortaya çıkaramamış olabilirim."

Şimdi kesinlikle kırılmış gibiydi.

"Durum anlaşıldı," dedim. "Eğlenceli biri olduğuna eminim."

Bana kuşkuyla baktı, kalın kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü öyle olduğunu söyledin. Eğlenceli insanlar eğlenceli olduklarını bilirler. Eğlenceli olmayan insanlara şöyle der: Arkadaşlarım iyi bir espri anlayışım olduğunu söyler. Ya da: Annem müthiş bir espri anlayışım olduğunu söyler. Bu durumda başın beladadır."

"Ya," dedi. "Peki diyelim sen, kendini tarif etmen gerekse, eğlenceli biri olduğunu mu söylersin?"

"Hayır," diyerek içimi çektim, karanlık gökyüzüne baktım. "Zor durumda olduğumu söylerim sadece."

Bir dakika kadar sessizce oturduk. Patencilerin dönüşlerini seyrettim.

"Ne yapacağın hakkında düşündün mü?" diye sordu sonunda. "Eğer istemiyorsan konuşmak zorunda değilsin..."

"Hayır, hayır. Önemli değil. Aslında sadece bir iki şeyi düşünüp sonuca vardım. Belki çok kolay olmayacak ama kürtaj olmayacağım ve bebek doğduğunda iş programımı azaltacağım. Başka bir ev bakaçam, kız kardeşime doğum koçum olup olmayacağını soracağım."

"Peki ya Bruce?" diye sordu.

"İşin o kısmını henüz bilmiyorum," dedim. "Haftalardır konuşmuyoruz ve o başka biriyle birlikte."

"Ciddi bir ilişki mi?"

"Bana anlatacak ve hakkında yazacak kadar ciddi."

Doktor düşündü. "Bunun bir anlamı olmayabilir. Seni geri alma ya da kısıtlandırmaya çalışıyor olabilir."

"Evet, işe yarıyor."

"Peki ya bebek? Bu her şeyi değiştirebilir."

"Of, o broşürü de mi okudun?" Dizlerimi göğsüme doğru çek-

tim. "Biz ayrıldıktan sonra... babası öldükten sonra, ben kendimi berbat hissediyordum ve onu geri istiyordum. Bütün arkadaşlarımsa, 'Ondan ayrılan sensin, bunu bir sebepten dolayı yapmış olmalısın,' demeye devam ediyorlardı. Bunun doğru olduğunu ve muhtemelen hayatımızın sonuna kadar birlikte olamayacağımızı biliyordum. Sanırım hata benimdi... Yani, babam ve ebeveynlerim yüzünden, aşka inanmıyordum. Mükemmel biri olsaydı bile ya da ne bileyim, mükemmel değil de benim için uygun biri olsaydı bile... belki de ben bunu göremeyecektim ya da her neyse."

"Belki de senin için uygun biri değildi. Bize tıp fakültesinde hep şöyle öğretilir: Toynak sesi duyduğunda..."

"... Zebra arama."

Sırıttı. "Sizin tıp fakültesinde de mi söylerlerdi?"

Başımı salladım. "Hayır. Babam doktordu. Her zaman bunu söylerdi. Ama bilmiyorum. Aslında bence zebra olabilir. Yani, onu ne kadar özlediğimi ve başka biriyle olduğumu öğrenince nasıl berbat hissettiğimi biliyorum ve aslında o hayatımın aşkı, kocam olabildi diye düşünüyorum." Güçlkle yutkundum, bu kelime boğazımı tıka-
mıştı. "Ama şimdi..."

"Şimdi ne?"

"Onu sürekli özliyorum." Başımı salladım, kendi neşesizliğimden bezmiştim. "Aklımdan çıkmıyor. Ama şu anda böyle bir lüksüm yok. Kendimi, bebeği, neyi nasıl planlayacağımı ve nasıl hazır olacağımı düşünmek zorundayım."

Ona baktım. Gözlüklerini çıkartmış beni izliyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim.

Başını salladı.

"Bir erkeğin bakış açısına ihtiyacım var. Çocukların var mı?"

"Bildğim... Yani hayır."

"Bildğim kadarıyla yok," diyecektin değil mi?"

"Diyecektim, ama kendimi durdurdum," dedi. "Yani, hemen."

"Tamam. Yani çocuğun yok. Eğer biriyle birlikte olsan, sonra

leyla_yy (ZeZe)

ayrılırsanız ve sana gelip, 'Tahmin et ne oldu? Senin bebeğini taşıyorum!' dese ne hissederdin? Bilmek ister miydin?"

"Ben olsam," dedi, düşünceliydi. "Evet. Ben olsam bilmek isterdim. Bu çocuğun hayatının bir parçası olmayı isterdim."

"Artık bebeğin annesiyle birlikte değilsen bile mi?"

"Bence çocuklar, artık birlikte olmasalar bile kendileriyle yakın ilişkide olan anababayı hak ediyorlar. Bu dünyada büyümek zaten zor. Bence çocukların yardımı çok fazla ihtiyaçları var."

Bu elbette duymak istediğim şey değildi. Duymak istediğim şeydu: *Bunu yapabilirsin* *Cannie!* *Bunu tek başına halledebilirsin!* Eğer Bruce'dan ayrı olacaksam -ki bunun için yeterince kanıt vardı- tek başıma olmanın iyi ve doğru bir iş olacağıyla ilgili her türlü desteğe ihtiyacım vardı. "Yani ona söylemeliyim diye düşünüyorsun."

"Eğer ben olsaydım," dedi düşünceli düşünceli, "söylenmesini isterdim. Sen ne yapacak olursan ol ya da o ne istiyor olursa olsun, eninde sonunda kararı verecek olan kişi yalnız sensin. En kötüsü ne olabilir ki?"

"O ve annesi dava açıp bebeği almaya çalışabilirler."

"Bu Oprah'da değil miydi?" diye sordu.

"Sally Jessy," dedim. Üşümeye başlamıştım. Önlüğe iyice sarıldım.

"Bana kimi hatırlatıyorsun biliyor musun?"

"Eğer Janeane Garofalo derssen, aşağı atlarım," diye uyardım. Herkes sürekli beni Janeane Garofalo'ya benzetiyordu.

"Hayır," dedi.

"Annene mi?" diye sordum.

"Anneme değil."

"Jerry Springer'daki sağlık görevlilerinin onu dışarı çıkartabilmek için evin duvarında bir delik açmak zorunda kaldıkları şışmana mı?"

Gülümsüyordu ve gülümsememeye çalışıyordu. "Ciddi ol!" diye azarladı.

"Tamam. Kime?"

"Kız kardeşime."

"Ya." Biraz düşündüm. "O da..." Ne diyebileceğimi bilemedim. Şışman mı? Komik mi? Eski erkek arkadaşı tarafından ortada mı bırakılmış?

"Biraz sana benziyordu," dedi. Uzandı, parmak uçlarını yüzüme sürüyordu. "Senin gibi yanakları ve senin gibi bir gülüşü vardı."

Aklıma gelen ilk şeyi sordum. "Senden büyük mü küçük mü?"

"Büyüktü," dedi, uzaklara doğru bakıyordu. "Ben dokuz yaşındayken öldü."

"Ya."

"Birçok hastam benimle tanışıklarında tıbbın niye bu dalını seçtiğini bilmek ister. Belli bir bağlantı göremezler. Kadın değilim, asla kilo problemim yok..."

"Tabii ya, anladım," dedim. "Kız kardeşin... şışman mıydı?"

"Hayır, pek değildi. Ama bu onu çıldırtıyordu." Yüzünü sadece gülümsediğinde görebiliyordum. "Her zaman şu diyetlerden birini yapardı... Bir hafta boyunca çok pişmiş yumurta, diğer hafta kavun."

"Yeme düzensizliği mi vardı?"

"Hayır. Sadece yemek yeme konusunda asabiydi. Araba kazası geçirdi... Ebeveynlerimin hastanede kaldığını hatırlıyorum, uzun bir süre kimse bana ne olup bittiğini söylememişti. En sonunda teyzem, annemin ablası, odama geldi ve Katie'nin cennette olduğunu, üzülmemem gerektiğini çünkü cennetin en sevdiği şeyleri yapabildiğini mükemmel bir yer olduğunu söyledi. Ben hep cennetin dondurma, domuz pastırması ve gözlemeyle dolu bir yer olduğunu düşündüm... Katie'nin yemek isteyip, asla kendine yemek için izin vermediği şeylerle." Yüzünü bana çevirdi. "Çok aptalca geliyor, değil mi?"

"Hayır, hayır, aslında ben de kendi kendime cennetin böyle bir yer olduğunu hayal ederdim." Bunu söyler söylemez kendimi berbat hissettim. Ya zavallı ölü kız kardeşimle dalga geçtiğimi düşünürse?

"Sen Yahudisin, doğru mu?"

"Evet."

"Ben de. Yani, yarı Yahudi. Babam öyleydi. Ama bize din konu-

leyla_yy (ZeZe)

sunda baskı yapılmadı." Merakla bana baktı. "Yahudiler cennete inanırlar mı?"

"Hayır... ilmen inanmazlar." Musevilik derslerimi düşündüm. "Sürekli uyku gibi bir şey. Ölümünden sonra başka bir yerde yaşama inanılmaz. Sadece uyursun. Sonra Mesih gelir ve herkes tekrar yaşama döner."

"Canlandıklarında yine herkes kendi bedeninde mi olur?"

"Bilmiyorum. Ben şahsen Heidi Klum'un kinde olmayı tasarlıyorum."

Güldü. "Sen..." bana doğru döndü, "üşüyorsun."

Biraz titriyordum. "Hayır, ben iyiyim."

"Özür dilerim," dedi.

"Hayır, iyiyim! Aslında diğer insanların... yaşamlarını dinlemekten hoşlanırım." Neredeyse "sorunlarını" diyecektim, ama kendimi tam zamanında tuttum. "Bana iyi geldi."

Ama çoktan ayağa kalkıp üç uzun adım önümde, neredeyse kapağı varmıştı. "İçeri girmelisin," diye mırıldandı. Kapağı tuttu. Merdiven boşluğuna doğru adım attım, ama daha fazla hareket etmedim, böylelikle kapağı kapattığında çok yakınımdaydım duruyordum.

"Bana bir şey soruyordun," dedim. "Neydi?"

Şimdi telaşlanma sırası ondaydı. "Ben... ee... şey... Hamilelikte beslenme semineriyle ilgiliydi sanırım. Bunlardan birine katılmak ister misin diye soracaktım."

Biliyorum ki söyleyeceği şey bu değildi. Tamamen başka bir şey olduğuna dair ufak bir şeyler sezdim, ama bir şey söylemedim. Belki de bana bir şey önerecekti, çünkü kız kardeşi hakkında konuşuyorduk ve hassaslaşmıştı. Ya da belki benim için üzülmişti. Ya da tamamen yanlış düşünüyordum. Tüm bu Steve fiyaskosu ve şimdi de Bruce'dan sonra artık hislerime pek güvenmiyordum.

"Ne zaman başlayacak?" diye sordum.

"Bakmam lazım," dedi ve merdivenden inerken peşine takıldım.

ON ÜÇ

Uzunca bir süre kafa yorduktan ve yaklaşık on denemeden sonra Bruce'a bir mektup yazıp postaladım.

Bruce,

Bunu sevimli hale getirmenin bir yolu yok, o yüzden sana açık açık söylüyorum; hamileyim. Bu son birlikteliğimizde oldu ve ben bebeği doğurmaya karar verdim. Doğum için verilen son tarih 15 Haziran.

Bu benim kararım ve bu kararı vermeden önce çok düşündüm. Sana bildiriyorum, çünkü bu çocuğun hayatına ne ölçüde dahil olacağına sen karar verisin istedim.

Sana ne yapacağını söylemiyorum, bir şey de istemiyorum. Ben kendi kararımı verdim, sen de kendi kararını ver. Eğer bebeği görmek istersen, bunun için elimden gelenin en iyisini yaparım. Eğer istemezsen onu da anlarım.

Bu durum için üzgünüm. Şu anda böyle bir şey istemeyeceğini de biliyorum ama bunu bilmeye hakkın var, böylece doğru olduğunu düşündüğün kararları verebilirsin. Senden tek ricam bu konuda yazı yazmaman. Benim hakkımda konuşmanı dert etmiyorum, ama artık ortada bundan zarar göreceğ başka biri daha var.

Kendine iyi bak,

Cannie

Belki unutmuştur diye telefon numaramı da yazdım ve mektubu gönderdim.

Yazmak istediğim daha çok şey vardı, hâlâ onun için yanıp tutuştuğ gibisinden. Hâlâ bana geri dönmelerini, hep birlikte (ben, Bru-

leyla_yy (ZeZe)

ce ve bebek) yaşamayı hayal ettiğim gibisinden. Çoğu zaman korktum, ona kızgın olduğum ya da aşkımdan, arzudan, hasretten işkence çektiğim, adını söylemekten bile kaçındığım gibisinden. Günlerimi bir sürü işle, planlarla, listelerle, diğer yatak odasını limon sarısına boyamakla, Ikea'dan aldığım büfeyi monte etmekle doldurduğum halde hâlâ kendimi onu ne kadar çok geri istediğimi düşünürken bulduğum gibisinden.

Ama bunların hiçbirini yazmadım.

Lise son sınıftayken, sınav sonucunu beklemenin ne kadar zor olduğunu hatırladım. Emin olun, doğmamış çocuğunuzun babasından sizinle ya da bebekle alakadar olup olmayacağı cevabını beklemek çok daha kötü. Saplantılı bir şekilde üç gün boyunca evde telefonumu gözaltında tuttum. Bir hafta boyunca posta kutumu yoklamak için öğlen yemeklerinde eve geldim, mektubu taahhütlü postayla göndermediğim için kendime lanet ettim, böylece en azından alıp almadığını anladım.

Bir haber yoktu. Günler geçti, hâlâ haber yoktu. Bu kadar tepkisz kalabilmesine inanamıyordum. Bana -bize- tamamen sırt çevirmişti. Her şey ortadaydı. Böylece vazgeçtim ya da vazgeçmeye çalıştım.

"Durum bu," dedim karnıma bakıp. Pazar sabahıydı, Noel'e iki gün vardı. Bisiklet sürmeye çıktım (altıncı ayıma kadar bisiklete binebilirdim, bir zorluk çekmediğim takdirde). Çocuklar İçin Basit El Sanatları isimli bir kitaptan bakarak, parlak renklere boyadığım köpek kemiklerini bir araya getirip rüzgâr çanı yaptım ve bitince kendimi uzun, sıcak bir banyoya ödüllendirdim.

"Bebeklerin anababalı büyümesi gerektiğini düşünüyorum. Bana inanıyorum. İdeal olan senin için bir baba bulmamdı. Ama bulamadım. Bak, şey, senin biyolojik baban gerçekten iyi bir adam, ama benim için doğru insan değil, üstelik şu anda fırtınalı bir dönem geçiriyor ve başka biriyle birlikte..." Doğmamış çocuğumun bu kadarını duymaya ihtiyacı yoktu muhtemelen, ama neyse. "Bu yüzden üzgünüm, ama durum bu ve seni en iyi şekilde büyültmeye çalışacağım, birlikte en iyisini başaracağız. Umarım sen de bana kızıp kızgınlığını

dövmeler yaptırarak, her yerini deldirerek ya da on beş yaş civarındaki çocuklar her ne yapıyorsa onu yaparak dışavurmayacaksınız, çünkü pardon, bu işin üstesinden gelmeye kararlıyım."

Tatilden dolayı gevşemiştim. Arkadaşlarıma dışarıdan almak yerine kendim yemek ve tatlı yaptım, kardeşlerim için kartların içine para koydum (ondan önceki yıl koyduğumdan daha az). Annemin bana iyi dileklerini sunan, tavsiyelerde bulunan, doktor ve çocuk bakkıcısı isimleri veren düzinelerce arkadaşının, Switch Hitters'ın tüm üyelerinin ve Kendi A Liglerindeki çoğu ismin bulunduğu tatil evine gittim. Olabildiğince mutfakta durdum, patatesleri fırına koydum, patatesli krepleri kızarttım, Lucy'nin bir kız arkadaşıyla birlikte barda tanıştıkları bir adamın evine gidip, adam kendinden geçtikten sonra Noel ağacının altındaki bütün hediyeleri açmalarının hikâyesini dinledim.

"Hiç iyi bir şey yapmamışsınız," diye azarladım.

"O da iyi bir adam değildi," dedi Lucy. "Karısı şehir dışındayken iki kızı evine alıp ne yapacaktı?"

Bu konuda anlaşmıştık.

"Hepsi köpek," diye devam etti Lucy mağrur bir şekilde. "Elbette bunu sana söylememe gerek yok." Bardağındaki saydam sıvıyı yudumladı. Gözleri parlıyordu. "Bu tatilde yoldan çıkmam lazım," dedi.

"Git dışarıda yoldan çık," diye kışkırttım onu ve tavaya biraz daha patates koydum. Lucy'nin muhtemelen içinde olduğum bu durumdan gizliden gizliye memnuniyet duyduğunu düşündüm. Planlanmamış bir hamilelik Lucy'den beklenirdi. Benim başıma gelmesi ise hayret verici bir şeydi.

Annem başını mutfaktan içeri uzattı. "Cannie? Kalyorsun, değil mi?"

Başımı onayladım. Şükran Günü'nden beri her hafta sonu en azından bir gece annemin evinde kalyordum. Annem akşam yemeği yapıyordu, ben Tanya'yı görmezden geliyordum ve ertesi sabah bakal dükkânından aldıklarımla ve annemin arkadaşlarının verdiği yeni

leyla_yy (ZeZe)

bebek ihtiyaçlarıyla bagajı doldurup şehre doğru yola çıkmadan önce, annem ve ben yavaş yavaş yüzüyorduk.

Annem ocağın yanına gelip patatesli kreplerimi ıspatulaıyla çevirdi. "Bence yağ çok sıcak," dedi. Onu uzaklaştırdım, ama sadece evnin oraya kadar geri çekildi.

"Bruce'dan hâlâ haber yok mu?" diye sordu. Bir kez başımı saldı. "Buna inanmıyorum," dedi. "O böyle biri değil..."

"Her neyse," deyip kestirip attım. Gerçekte annem haklıydı. Bu benim tanıdığım Bruce değildi ve ben de herkes gibi incinmiş ve şaşırılmışım. "Anlaşılan onun içindeki kötülüğü ortaya çıkardı."

Annem şefkatle gülümsedi, arkama doğru uzanıp ocağı kısıtı. "Yakma onları," dedi ve beni bir tava yarı pişmiş patatesli gözleme ve kafamdaki sorularla bırakıp partiye döndü. *Bruce hiç mi umursamıyor acaba?* diye merak ettim. *Bütün bu olan biteni umursamıyor mu?*

Kış boyunca bir şeylerle meşgul olmaya çalıştım. Arkadaşlarımın verdiği partilere gittim, şampanya yerine baharatlı elma şarabı içtim. Andy'le akşam yemeklerine gittim, Samantha'yla yürüyüş yaptım ve "Doğumu izlemek zorunda kalmadığım sürece!" diye şart koşarak doğum koçum olmayı kabul eden Lucy'le doğum seminerlerine katıldım. Daha ilk gün, öğretmen sadece hastane seçimi hakkında konuşmak isterken, Lucy "İkin! İkin!" diye bağırması başladı. Ondan sonra da anne ve babalar bize hep en uzaktaki yatağı bıraktılar.

Dr. K. benim yeni e-posta arkadaşım olmuştı. Haftada bir ya da iki kez yazıyor, nasıl olduğumu soruyor, bana Şişmanlar Sınıfındaki arkadaşlarımla ilgili güncel bilgiler veriyordu. Esther'in koşu bandı alıp on sekiz kilo verdiğini ve Bonnie'nin bir erkek arkadaş bulduğunu öğrendim. "Neler yapıyorsun, bana anlat," yazıyordu her zaman ama asla ona çok fazla şey yazmıyordum, çünkü onu hangi sığara koymağımı bilmiyordum. Doktor muydu? Bir arkadaş mı? Emin değilim, o yüzden ona güncel şeylerden bahsediyor, haber merkezindeki son dedikoduları anlatıyor ve o sırada ben üzerinde çalıştığımı, ne hissettiğimi yazıyordum.

Yavaş yavaş, bana yakın insanlara neler olup bittiğini anlatmaya

başladım. Önce en yakınmdakilere başladım sonra çemberi büyüttüm -iyi arkadaşlar, sonra fazla iyi olmayan arkadaşlar, bir avuç dolusu iş arkadaşı, yarım düzine akraba. Bunu mümkün olduğunca yüz yüze yaptım, Maxi örneğinde olduğu gibi e-postayla.

"Biliyorum sıra dışı" diye başladım, "hamileyim." Ona olanları özetleyip, olayların PG-13 versiyonunu anlattım. "Sana onu en son başsağlığı ziyaretinde gördüğümü anlatmıştım hatırlarsan?" diye yazdım. "Birlikte olmuştuk. İşte o zaman oldu."

Maxi'nin cevabı anında geldi, iki cümleden oluşuyordu ve tamamı büyük harflerle yazılmıştı. "NE YAPACAKSIN?" diye yazdı. "YARDIMA İHTİYACIN VAR MI?"

Ona planlarımı anlattım, şöyleydi: Bebeği doğurmak, yarı zamanlı çalışmak. "Bunu planlamamıştım," diye yazdım, "ama bu durumda elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Mutlu musun?" yazdı Maxi. "Korkuyor musun? Ne yapabilirim?"

"Aslında mutlu sayılırım. Heyecanlıyım," diye yazdım. "Hayatımın değişeceğini biliyorum ama korkmamaya çalışıyorum." Son sorusunu düşündüm ve arkadaşım olarak kalmasını, irtibatı sürdürmeyi istediğimi söyledim. "Benim için iyi şeyler düşün," dedim, "ve her şeyin yolunda gitmesi için dua et."

Yine de bazı günler umduğum kadar iyi gitmiyordu. Mesela Metamucil ve Hazırlık H türünden, hamilelik için gerekli şeyleri almayla gittiğim eczanede, Bruce'un son "Yatakta İyi" makalesiyle karşı karşıya geldiğim gün gibi. İlişkileri gözler önüne sermeyi konu edindiği makalenin başlığı, "Oh, Oh, Ökse Otu" idi.

"Bana kalsa," diye yazmıştı, "E'nin elini sonsuza dek tutarım. Dünyanın en güzel ellerine sahip, minik, ince ve yumuşak, benimkilerden çok farklı."

Ya da benimkilerden, diye düşündüm üzülererek, kalın parmaklara, etrafındaki deriler kalkmış kaba tırnaklı ellerime baktım.

"Bana kalsa onu her sokak köşesinde öper ve ona canlı yayında

leyla_yy (ZeZe)

sarıldım. Mevsimlik mazeretlere ya da harekete geçmek için tavan-
dan rasgele sarkan yeşilliklere ihtiyacım yok. O her şeyiyle tapınılma-
ya layık ve ben bunu göstermeye utanmıyorum.

Bu beni sıra dışı yapıyor, biliyorum. Çoğu erkek genelde sizin
alışveriş torbalarınızı, sırt çantanızı, muhtemelen el çantanızı bile ta-
şır, sonra herkesin içinde elinizi tutar. Annelerini veya kız kardeşleri-
ni öperken rahattırlar -yıllardır kullanılanmış olmaları dirençlerini kur-
muştur- ama arkadaşlarının görebilecekleri durumlarda sizi öpmek konu-
sunda pek de rahat değildirler. Erkeğinizi bu sıkıntıdan nasıl kurtarı-
rsınız? Denemekten vazgeçmeyin. Sinemada beraber patlamış mı-
sır yerken parmak uçlarına dokunun ve kapıdan dışarı çıkarken elini
tutun. Önce onu şakacıktan öpün ve sonunda size daha fazla tutkuy-
la karşılık vermesini umun. Sutyeninizin kenarına ökseotu sıkıştırın
ya da daha da iyisi hiç giymediğiniz dantel jartiyerinizi giyin...

Dantel Jartiyer. Bu bana acı vermişti. Doğum günümde ve Sev-
gililer Günü'nde bana bir kutu dolusu büyük beden iç çamaşırı al-
mıştı. Giymeyi reddetmiştim. Ona utandığımı söylemiştim. Gerçek-
ten bu şeyler beni aptal gibi gösteriyordu. Normal boyuttaki kadınlar
bile kalçalarından ve karınlarından utanırlar. O şeylerin içine girmek
kendimi nasıl iyi hissedebildim ki? Bu kötü bir şaka, aşağılık bir
oyundu. Üstümde bunlarla iyi görüldüğümü sanarak budalaca ken-
dimi sergilerken ansızın Allen Funt ve ekibinin dolaptan fırladığı,
flaşların patladığı ve geniş açılı objektiflerin hazırda beklediği gizli
kamera şakası gibi bir şeydi. Bruce'un bana güven vermek için uğraş-
masının ("Bunları giydiğini görmek istemesem, almazdım!") önemi
yoktu, onları deneyemezdim.

Dergiyi kapattım. Aldıklarımı parasını ödeyip cebime koydum
ve ağır adımlarla eve yürüdüm. Aralık yazısını benim mektubumu al-
madan -tabii eğer aldıysa- aylar önce yaymış olduğunu bilmeme rağ-
men bu yazı suratıma tokat gibi inmişti.

Herhangi bir parti planım olmadığı için (öpüşecek kimsem ol-
madığını söylemeye bile gerek yok) yeni yıl arifesinde çalışmaya gö-

nüllü olmuştum. 11.30'da işim bitti, eve geldim, Nifkin'e nefret etti-
ği yünlül kazakını giydirdim (onu aptal gibi gösterdiğini düşündüğü-
ne emindim ve itiraf etmeliyim ki haklıydı) ve ben de kışlık montumu
giydim. Cebime alkolsüz elma suyu şişesini soktum ve ikimiz Penns
Rıhtımı'na doğru yürüyüp iskeleyle oturduk, etrafımızda sarhoş genç-
lerle South Philly sakinleri çığlık atıp birbirlerini öperken havai fişek-
lerini seyrettik. Yıl 1999'du.

Sonra eve gittim ve çok daha önce yapmam gereken bir şeyi yap-
tım. Büyük bir karton kutu alıp Bruce'un bana verdiği ya da bana
Bruce'u hatırlatan ne varsa içine koymaya başladım.

Vermont'ta yaktığımız yarıcı erimiş yuvarlak mumu ve biz sevi-
şirken titreyerek yanan şeker kokulu mumları attım. Ondan gelen,
her biri zarflarının içinde özenle saklanmış bütün mektupları attım.
Bir bebek beklerken ortalıkta bırakmamam gereken şeyleri, bana al-
dığı ve hiç giymediğim iç çamaşırlarını, vibratörü, vücut yağlarını ve
etraflarına pembe kürk dolanmış kelepçeleri attım. Son doğum gü-
nümde annesinin bana verdiği el yapımı, boncuklu kolyeyi ve bir ön-
ceki doğum günümde aldığı deri çantayı attım. Biraz düşündükten
sonra, artık aramadığına için Bruce'la irtibatı kesilmiş olan telsiz tele-
fonu atmamaya karar verdim. Ve Ani DiFranco, Mary Chapin Car-
penter, Liz Phair ve Susan Werner CD'lerini de atmadım. Bunlar be-
nim müziğimdi, Bruce'un değil.

Hepsini paketledim, kutuyu bantladım ve paraya çok sıkışırsam
iyi durumda olan bazı eşyaları satabilirim diye düşünerek bodrum
kattaki depoma bıraktım, şimdilik gözümün önünden gitmiş olma-
rı yeterliydi. Ya da en azından bu bir başlangıçtı. Sonra tekrar yukarı
çıktım ve güzel hareli bir kabı, kalın çizgili sayfalı olan yeni gün-
lüğümü hızla açtım. "1999" yazdım, aynı anda Nifkin zıplayıp, yanı-
ma kanepenin koluna oturdu, yeni yıldan beklentilerimin uygun olup
olmadığını kontrol etmek ister gibi yazdığım sözcükleri bakıyordu.
"Şimdiden çok sevdiğim bebeğim için."

leyla_yy (ZeZe)

Ocak ayının büyük kısmı yağışlı geçti, şubatta da neredeyse devamlı olarak kar yağdı. Gürültülü otobüsler ve sokaklarda yerlere balgam atanlar tekrar her şeyi griye çevirinceye kadar her yer bembeyaz oluyordu. Eczanelerin vitrinlerindeki kırmızı folyodan kalplere bakmamaya çalışıyordum. Kapağından anladığım kadarıyla Bruce'un "Onu Çıldırın: Erotik Serüvenler İçin 10 Yeni Seks Hilesi" başlıklı bir yazıyla katkıda bulunduğu *Moxie'nin* kırmızılı pembeli Sevgililer Günü sayısını görmezden gelmeye çalıştım. Talihsiz bir günümde markette sıra beklerken, köşe yazısını açtım ve Bruce'un tam sayfa fotoğrafıyla yüz yüze geldim. Üzerinde kırmızı, ipek bir boxer, yüzünde arsız bir mutluluk ifadesi, şu gizemli E. yerine manken olmasın umduğum bir kadınla yataktaydı. Dergiyi sanki elimi yakmışçasına hızla rafa geri ittim ve Samantha'yla yüz yüze görüşükten ("bırak gitsin, Cannie,") ve Maxi'yle e-postayla bu konuyu tartıştıktan ("ister sen onu öldürtebilirim,") sonra yapılacak en iyi şeyin bunu görmezden gelmek ve şubat ayının kısılgından dolayı şükretmek olduğuna karar verdim.

Günler geçti. Vücudumda yayılan yeni ve ilginç çatlaklar keşfettim ve Güney Sokak'taki Chef's Market'te yarım kilosunu altı dolara satılan ithal Stilton peynirine aşermeye başladım. Birkaç kez yoldan çıkıp montumun cebine sıkıştırarak sessizce dükkândan sıvışmaya çok yaklaştıysam da bunu hiç yapmadım. Kefaletimi ödeyip beni kurtaracak olan kişiye peynir bağımlılığımı açıklamam oldukça utanç verici olacaktı.

Hamilelikle ilgili kitaplarda ikinci üç aylık dönemi anlatırken dedikleri gibi aslında kendimi oldukça iyi hissediyordum. Kitaplardan birinde, kır çiçekleriyle dolu bir tarlada sadık görüntümlü eşyile el ele yürüyen neşeli ve canlı bir hamile kadın resminin altında şöyle okumuştum: "Kendinizi neşeli, canlı ve enerjik hissedeksiniz!" Ara sıra gelen karşı konulmaz uyku hali hiç de muhteşem değildi, göğüslerimin sızısı da öyle. Bazen yere düşüp yuvarlanmaya başlayacaklarını bile sanabiliyordum. Ayrıca MTV'deki müzik programı *Total Request Live*'in tekrar yayını seyrederken oturup bir kavanoz dolu-

su mango reçeli yemek de insana pek harika duygular aşılamıyordu. Ara sıra -belki ara sıradan daha sık- kendim için üzülüyordum ve ağlıyordum. Elime aldığım bütün kitaplarda hamile kadınların kocalarıyla birlikte resimleri vardı (ya da daha ileri görüşlü olanlarında, partnerleriyle), karnına kakao yağı süren, sana dondurma ve turşu alıp getiren, seni neşelendiren, teşvik eden ve bir isim bulmana yardım eden biri. Benim kimsem yoktu, canım sıkılıyordu, Samantha'yı, Lucy'i, annemin gecede iki kez aramasını ve haftada bir gelip bende kalmasını önemsemiyordum. Gecenin bir yarısı markete gönderebileceğim, geç saate kadar Alice ve Abigail davasını tartışabileceğim, acıdan ve gelecekten de korkmamamı, her şeyin iyi olacağını söyleyecek kimsem yoktu.

Bu da her şeyin daha da karmaşıklaşacağını hissetmeme neden oluyordu. İşyerindekiler artık anlamaya başlamışlardı. Kimse henüz bana doğrudan gelip bir şey sormamıştı, ama bayanlar tuvaletine ya da kafeteryaya gittiğimde oluşan sessizlikten ve göz göze gelmelerimden bunu anlıyordum.

Bir öğleden sonra Gabby beni masamın yanında sıkıştırdı. Maxi hakkındaki pazar yazımın eğlence bölümünün arka sayfasında yayınlandığı sonbahardan beri Gabby bana karşı çok tersti. Maxi ile röportaj yapan doğu kıyısındaki tek gazete biz olduğumuz için editörlerim heyecanlanmış ve Maxi'nin hayatı, amaçları, başarısız olduğu ilişkileri hakkında bu kadar içten konuştuğu tek gazete olduğumuz için de fazlasıyla sevinmişlerdi. Küçük bir ikramiye ve şef editörden bölmemin duvarına göze çarpacak şekilde astığım övücü bir not almıştım.

Tüm bunlar benim için iyi şeylerdi, ama Gabby'i gitükçe kötülüşen bir ruh haline sokmuştu. Özellikle de Gabby, sağlık durumu kötüleşen Andy Rooney için ne olur ne olmaz diye şimdiden bir biyografi yazmakla görevlendirilmişken, ben Grammy Ödülleri hakkında yazmak için seçtiğimden beri böyleydi bu.

"Kilo mu aldın?" diye sordu.

Redbook'un verdiği "Zor İnsanlarla Baş Etmek için 10 İpucu"

leyla_yy (ZeZe)

arasından, bu insanların kulağı deliklik unutmayın, tavsiyesine uyarak soruyu çevirmeye çalıştım. "Ne alışılmadık bir soru," dedim uyusuk dudaklarımın arasından. "Seni niye ilgilendiriyor?"

Gabby bana dik dik baktı, vazgeçmiyordu. "Farklı görünüyorsun," dedi.

"Yani," diye başladım, *Redbook*'un yönergelerine dayanarak, "her zaman aynı görünmem senin için önemli, öyle mi?"

Bana uzun, öfkeli bir bakış attı ve çekip gitti. Bu bana iyi geliyordu. İnsanlara ne söyleyeceğime ya da ne zaman söyleyeceğime karar vermemiştim ve zaman içinde iyice büyük beden etekler ve taytlar giyer olmuştum. Tatile kadar aldığım kiloların (ilk üç aylık dönemde üç kilo ve Şükran Günü'nden bu yana iki kilo daha almıştım) çetelesini tutmalarını umuyordum.

Çok yediğim de bir gerçektir. Her hafta sonu annemle brunch yapıyor, birtakım çok-gizli planlar yürütüyor gibi görünen arkadaşlarımla haftada bir ya da iki kez akşam yemeğine çıkıyordum. Her gece biri arıyor, kahve içmeyi ya da sabah donut yemek için buluşmayı teklif ediyordu. Her gün işyerinde Andy bir önceki akşam yemek yediği müthiş yerden kalanları paylaşmak isteyip istemediğini soruyordu. Betsy beni iki blok ötedeki küçük, mükemmel Vietnam büfesine götürmek istiyordu. Sanki beni yalnız bırakmaya korkuyorlardı. Benise, onların şefkat duydukları biri miyim yoksa ele aldıkları bir proje miyim diye dert etmiyordum. Hepsini yalayıp yutuyor, kendimi Bruce'u özlemekten ve sahip olmadığım şeylere (güvenlik, kararlılık, doğmamış çocuğum için bir baba, beni kayak yapıyormuş gibi göstermeyecek hamile kıyafetleri) kafayı takmaktan alıkoymaya çalışıyordum. İşe gidiyor, Dr. Patel'i görüyor, yeni bir annenin izlemesi gereken tüm seminer ve kursları takip ediyordum: Anne sütüyle ilgili temel bilgiler, bebek bakımı, iyi anababa olmak.

Annem arkadaşlarına durumu anlatmıştı. Hepsi hem kendi tavan aralarını hem de kızlarının tavan aralarını boşalttılar. Şubat ayının sonunda artık bir alt değiştirme masam, bebek bezlerim, çocuk karyolam, araba koltuğum ve benim küçük arabamdan daha lüks (ve

daha karmaşık) görünen bir pusetim olmuştum. Üzerinde saçma sapan *Bugs Bunny* ve *Ay Dede* resimleri olan tulumlarla, küçük triko şapka- larla dolu kutuların ve dişlenmiş bebek çingiraklarım vardı. Josh bana EBaby'den elli dolarlık hediye çeki verdi. Lucy, bebek doğmadan bir hafta önce gelip, bebek bakıcılığı yapacağına dair sözler verdi ("Altını değiştirmek şartıyla!").

Evin ikinci odası git gide çalışma odası olmaktan çıkıp çocuk odasına dönmüştü. Zaman geçirmek için kendimi film senaryoları, kısa hikâyeler, *GQ*'ya ve *New Yorker*'a sorgulayıcı mektuplar yazmaya -aslında kendimi geliştirmek için- adanmış ve evde bir çeşit kendin-yap çalışmaları başlatmıştım. Ayrıca üzülererek söylemeliyim ki para harcamaya başlamıştım. Limon sarısı duvarlarla ve Beatrix Potter takvimiyle iyi uyum sağlayan deniz yeşili kilim aldım. Çizik içinde olan sandalyeyi kazıdım, koltuğa sopayla vurarak tozunu çıkarttım ve sprey boyayla beyaza boyadım. Rafaları kitap editöründen yürüttüğüm, evden getirdiğim ya da ikinci el olarak aldığım çocuk kitaplarıyla doldurmaya başladım. Her gece karnımdaki doğmamış bebeğe kitap okudum... Sadece alışkanlığa dönüşmesini umarak ve bebekler anne sesine duyarlı oldukları için.

Bu arada her gece dans ettim. Daima zaman tozlu olan metal stor perdeleri indirdim, birkaç mum yakttım, ayakkabılarımı çıkarıp attım, müziği açtım ve dans ettim. Dans her zaman eğlenceli olmuyordu. Bazen Ani DiFranco'nun ilk dönem parçalarını çalıyor ve Ani, "Sen asla çok insaflı olmadın ve beni süründürdün..." diye gürledikçe kendime rağmen Bruce'u düşünüyordum. Ama kendim için değil beğen hatırı için neşeyle dans etmeyi deniyordum.

Yalnız mıydım? Evet, hem de çılgınlar gibi. Bruce'suz olmak, geri dönmeyeceğini, onu bir daha görmemin olanaksızlığını, bebeğimi- zi ve beni tamamen bir tarafa attığını bilerek yaşamak oksijensiz ya- şamaya çalışmak gibiydi. Bazı günler beni böyle yalnız bıraktığı ya da istediğimde bana geri dönmediği için ona kızıp hiddetleniyordum. Ama hediyelerini koyduğum gibi, öfkemi de bir kutuya koyup kaldırmaya ve yoluma devam etmeye çalışıyordum.

Elimden bir şey gelmiyordu, yine de bazen bizi ayıranın yalnızca gurur olup olmadığını, onu aramanın ya da daha iyisi onu görmeye gitmenin ve bana geri dönünceye kadar yalvarmanın akıllıca bir şey olup olmadığını düşünüyordum. Düşünmemeye çalışsam da dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulana kadar çılgına dönüyordum. Gümüş sofrayı takımları parlattım, camlı dolabı çocuk için güvenli hale getirdim, tuvaleti temizledim. Evim ilk defa düzenli, hatta güzeldi. Kafama hâlâ çok karıştı.

ON DÖRT

"Her bekâr kadın şunu hatırlamalıdır," dedi Samantha, hafif esintili, canlandırıcı bir nisan sabahı erken vakitte Kelly Drive boyunca yürürken, "eğer seninle konuşmak isterse, seni arar. Sadece bunu kendi kendine tekrar etmen gerekiyor. 'Benimle konuşmak isterse, arar.'"

"Biliyorum," dedim kederle, ellerimi karnımın üzerine koydum. Hamile olmak tuhaf bir şeydi, ama bir iki faydası da vardı. İnsanlar, daha doğrusu erkekler, şişman bir kadın olduğum için bana ilgisiz ve/veya küçümseyerek bakmak yerine, artık gözle görülür biçimde hamile olduğum için şefkatle bakıyorlardı. Bu hoş bir değişiklikti, kendi görüntümle ilgili bir parça daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

"Gerçekten daha iyiyim," dedim. "Kendime hâkim olmaya çalışıyorum. Onu hatırladığımda kendimi beklele ilgili şeyler düşünmeye zorluyorum. Onun için yapmam, almam ya da kaydolmam gereken herhangi bir şey."

"Bu iyi. Nasıl gidiyor peki?"

"Fena değil," dedim. Gerçeği söylemek gerekirse bu biraz garip bir durumdur. Daha bir yıl önce sizi heyecanlandıran, tedirgin eden, üzen ya da mutlu eden şeylerin artık daha az önem taşıyor olması tuhaftır. Craig Kilborn'la New York'ta yenen özel bir öğlen yemeğinde onun radyo şovunun geleceğini tartışmak mı? *The Nanny*'ye otopsi yazısı yazacak olanın hangimiz olacağı üzerine Gabby ile hoş olmayan bir tartışma mı? Neyse ne. İş arkadaşlarımla karnıma (gittikçe büyüüyordu) ve yüzük parmağıma (bomboş) giderek daha çok yönelen gizlisiz saklısız bakışları bile artık önem taşımıyordu. Henüz hiç kimse bana gelip de sorma cesaretini gösterememişti, ama geldiklerinde

leyla_yy (ZeZe)

soruları için hazırdım. Evet, diyecektim, hamileyim. Hayır, diyecektim, artık babasıyla birlikte değilim. Bu belki onları durdurur, konuyu onların hamilelik/doğum/çocuk büyütme hikâyelerine çevirmemi sağlayabilir, diye düşünüyordum.

"Bugünkü programın ne?" diye sordu Samantha.

"Biraz daha alışveriş."

Samantha isyan etti.

"Üzgünüm ama gerçekten birkaç ihtiyacım daha var..."

Samantha'nın alışveriş yaparken bana destek olmaya çalıştığını biliyordum. Ama onun adına bunun kolay olmadığını söyleyebilirim. Birincisi tanıdığım diğer kadınlardan farklı olarak alışverişten nefret ediyordu. Bir diğeri ise herkesin bizi lezbiyen âşıklar olarak görmesine gıcık olduğundan emindim.

Samantha postayla sipariş kataloglarının iyi taraflarını överken, bir adam koşarak yanımıza geldi. Şort ve üzerinde kolej reklamı olan bir kazak giymiş, uzun, zayıf bir adamdı. Kelly Drive'da cumartesi-leri rastlanan tipik bir koşucuydu. Ama bu durmuştu.

"Merhaba, Cannie!"

Durdum ve gözlerimi kısarak baktım, ellerim korumak ister gibi karnımın üzerindeydi. Samantha da biraz ileride durdu. Gizemli konuşucu kafasındaki beysbol şapkasını çıkarttı. Dr. K. idi.

"Merhaba!" dedim, gülümsedeyim. Vay. Korkunç floresan ışıklı binanın dışında, beyaz laboratuvar önlüğü ve gözlükleri olmadan çok sevimliydi... En azından yaşlı bir adam için.

"Beni arkadaşınla tanıştırsana," dedi Samantha, kedi gibi mırıl mırıl.

"Bu Dr. Krushevlevsky," dedim tane tane. Adını doğru telaffuz ettim sanırım, çünkü bana gülümsedi. "Şu gittiğim Philadelphia Üniversitesi'ndeki programdan."

"Peter, de. Lütfen," dedi Dr. K.

El sıkıştık, iki patenci neredeyse bize çarpıyordu.

"İlerlesek iyi olur," dedim.

"Sizinle yürüyebilirim," dedi, "eğer sorun olmazsa. Sakinleşme-

ye ihtiyacım var..."

"Oo, tabii! Kesinlikle!" dedi Samantha. "Bekâr mı? Yahudi mi? Eğer öyleyse bana ondan bahsetmemiş olmanı nasıl açıklayacaksın?" anlamını çıkarttığım kısa ama anlamlı bir bakış attı bana.

"Bekâr olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok," anlamında omuz silkip kaşlarını kaldırdım. Anlayacağından emindim. Şeytanın bacağına kıran Samantha hâlâ yoga eğitmeniyle beraberdi. Bruce hakkında konuşmadığımız zamanlar başlıca konumuz adamın evliliği düşünmeyecek kadar Zen olduğu meselesi etrafında dönüyordu.

Bu arada bizim kaş göz işaretlerimizden tamamen habersiz olan Dr. K., Şişmanlar Sınıfında birçok tartışmamızın konusu olan Nifkin'e kendini tanıtmakla meşguldü.

"Sen şu ünlü küçük adam olmalısın," dedi, Nifkin her defasında daha da yükseğe sıçrayarak gösteri yapıyordu. "Sirke katılmalı," dedi Dr. K.. Nifkin tüylerini düzeltirken o da kulaklarının arkasını sevmeye çalışıyordu.

"Evet, aslında birkaç kilo daha alırsam ben de gideceğim. Hâlâ şişman kadınları çalıştırıyorlar, değil mi?"

Samantha bana ters ters baktı.

"Çok sağlıklı görünüyorsun," dedi Dr. K.. "İş nasıl gidiyor?"

"İyi."

"*The View*'daki yazını okudum," dedi. "Kesinlikle haklı olduğunı düşündüm... Bana Thunderdome'u hatırlattı."

"Beş kız girer, biri çıkar," dedim. Güldü. Samantha bir ona baktı, bir bana. Kafasında hemen bir formül bulmuş olmalı ki, Nifkin'in tasmaını tuttu.

"Peki!" dedi neşeyle. "Benimle yürüdüğün için teşekkürler Cannie ama gerçekten gitmem gerekiyor." Arabasını park ettiği yere doğru Nifkin'i çeğiştirmeye başlayınca Nifkin sızlandı. "Sonra görüşürüz," dedi. "İyi alışverişler!"

"Alışverişe mi gidiyorsun?" diye sordu Dr. K.

"Evet, şeye ihtiyacım var..." Aslında ihtiyacım olan, artık eskile-ri küçük geldiği için, iç çamaşırıydı. Ama bunu ona söylemek çok saç-

leyla_yy (ZeZe)

ma olacaktı. "Marketten bir şeyler almaya," dedim güçlkle. "Fresh Fields'a giderim..."

"Gelmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Aslında benim de bir şeyler almam gerekiyor. Arabayı ben sürebilirim."

Güneşten sakınmak için gözlerimi kısarak baktım. "Bak ne diyeceğim. Eğer bir saat sonra buluşabilirsek, birlikte kahvaltı yapar, sonra da alışverişe gideriz," dedim.

Ediğine göre, yedi yıldır Philadelphia'da oturduğu halde benim kahvaltı için favori mekânım olan Morning Glory Lokantasına hiç gitmemişti. Sevdiğim bir şey varsa o da insanlara yemekle ilgili keşiflerimi tanıtmaktır. Eve yürüdüm, kısa bir duş alıp standart giysilerimi değiştirdim (siyah kadife tayt, devasa bir tunik, Chunk Taylor'dan on dolara aldığım menekşe rengi topuksuz ayakkabılar), sonra onunla lokantada buluştum. Neyse ki sıra yoktu, hafta sonu için bu tamamen bir şanstı. Masaya doğru giderken, kendimi gayet iyi hissediyordum. O da çok hoş görünüyordu, sanırım duş almıştı ve haki renkte, kareli gömlek giymişti.

"İnsanlarla yemeğe çıkmak eminim sana garip geliyordu," dedim. "Siparişlerini verirken muhtemelen fazlaıyla bilinçli davranıyorlardı."

"Evet," dedi, "Birkaç kez ben de fark ettim."

"Şimdi, ben ısrarlıyorum," dedim ve saçları feci görünen, belindeki dövmesini gösterecek şekilde sırtı açık, boyundan askılı bir bluz giyen garson kıza elimle işaret ettim. "Ben provolone peynirli ve közlenmiş biberli omlet, hindi pastırması, kurabiye istiyorum ve eğer mümkünse patates veya mısır değil de ikisini birden alabilir miyim?"

"Elbette," dedi ve kalemini doktora doğru uzattı.

"Ben de aynıından istiyorum," dedi.

"İyi çocuk," dedi kız ve hızla mutfığa doğru gitti.

"Bu brunch," dedim açıklama yapar gibi. Omzumun silkti.

"İki kişilik yiyeceğin," dedi. "Durumlar... nasıl?"

"Eğer, 'durumlar'la kastettiğin şu halimse, iyiye gidiyor. Aslında

şimdi çok daha iyi hissediyorum. Hâlâ biraz yorgunum ama eskisi kadar değil. Artık baş dönmeleri yok, kusmak yok, işyerinin tuvaletinde uyuyakalacak kadar bitkin değilim..."

Gülmeye başladı. "Böyle bir şey oldu mu?"

"Sadece bir kez," dedim. "Ama şimdi daha iyi. Hayatım Madon-na şarkıları listesinin alt sıralarındaki şarkılardan birine dönüşmüş ol-sa da, hâlâ düşe kalka devam ediyorum." Elimi dramatik bir şekilde şakağıma dayadım. "Kimsesizim."

Gözlerini kısarak baktı. "Garbo taklidi yaptığını sanıyorsun, öyle mi?"

"Hey, hamile bir bayanla tartışmasana."

"Bu duyduğum en kötü Garbo taklidiydi."

"Ee, tabii içiyor olsaydım daha iyisini yapardım." İç çektim.

"Tanrım, tekilayı özledim."

"Nasıl?" dedi bizim garson, tepeleme doldurulmuş tabaklarını-ma masaya bırakırken.

"Bu gerçekten harika," dedi iki lokma arasında.

"Değil mi?" dedim. "En iyi kurabiyeler burada. Sırrı domuz yağı."

Bana baktı. "Homer Simpson."

"Çok iyi."

"Homer'ı Garbo'dan çok daha iyi yapıyorsun."

"Evet. Benim için ne dediklerini söyleyeyim mi?" Daha cevap vermeden konuyu değiştirdim. "Peynir konusunu düşünür müsün hiç?"

"Hiç aklımdan çıkmaz ki. Gecenin yarısı uyanır, peynir düşünürüm."

"Hayır, ciddiyyim ben," dedim ve omletime bir çatal attım. "Me-sela peyniri kimin icat ettiği gibi? 'Hmm, bahse girerim, bu sütü etrafı küflenene kadar böylece bırakırsam gerçekten çok lezzetli olacak' diye düşünen biri mi acaba? Bence peynir kazara keşfedilmiş olmalı."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Ama peynir soslarını düşünürüm."

leyla_yy (ZeZe)

"Philadelphia'nın bir numaralı yiyeceği!"

"İçinde bulunanlar listesini okudun mu hiç?" diye sordu. "Korkunç."

"Korkunç bir şey mi duymak istiyorsun, sana doktorumun verdiği bulaşıcı hastalıklarla üzerine temel verileri göstereyim," dedim. Zorlukla yutkundum. "Tamam, yemeğini bitirdikten sonra," diye düzelttim. "Ama cidden, upla uğraşanların derdi ne? Siz insan ırkını korkutup cinsel perhize ikna etmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Doğumdan korkuyor musun?" diye sordu.

"Kahretsin, evet. Doğum ağrılarını azaltmak için hafif anestezi yapan bir hastane bulmaya çalışıyorum." Umutla ona baktım. "Sen bana o şeyden verebilirsin, olmaz mı? Belki eğlence başlamadan önce gizlice biraz verirsin."

Bana gülüyordu. Gerçekten çok hoş bir gülüşü vardı. Dudaklarının kenarında derin çizgiler oluşuyordu. Gerçekte kaç yaşında olduğunu merak ettim. İlk düşündüğümünden daha gençti, ama yine de benden muhtemelen on beş yaş büyüktü. Yüzüğü yoktu, ama bu bir anlam ifade etmiyordu. Çoğu erkek takmıyordu zaten. "Başaracaksınız," dedi.

Bana kurabiyesinin kalanını verdi ve sıcak çikolata isteyip bunun onun ikramı olduğunu söylediğinde hiçbir şey demedi, ne de olsa ona bu lokantayı tanıttığım için bana borçluydu.

"Sırada neresi var?" dedi.

"Beni Fresh Fields'a bırakabilirsin..."

"Yo yo, bugün tam gün emrindeyim."

Yandan ona baktım. "Cherry Hill Alışveriş Merkezine gidelim mi?" diye öneride bulundum hevesle. Cherry Hill Alışveriş Merkezi nehrin diğer tarafında, New Jersey'deydi. İçinde Macy's, hamile eşyası satan iki mağaza ve M.A.C. vardı. Bense kendi arabamı bu hafta sonu için Lucy'e ödünç vermiştim.

"Hadi gidelim."

Arabası gümüş rengi, ağır sedan tipi arabalardan biriydi. Kapılar kumandayla açılıyordu, motoru benim küçük mütevazı Honda'mın-

kinden çok daha havalı bir ses çıkarıyordu. İçi kusursuzdu ve yolcu koltuğu kullanılmamış gibiydi. Sanki döşemesine kimse oturmamıştı.

676. yola girdik ve Ben Franklin Köprüsünü geçtik. Delaware Nehri güneşte ışı ışıldı. Ağaclar soluk yeşildi, güneş suyun üzerinde parlıyordu. Bacaklarım yürümekten tatlı tatlı ağrıyordu ve karnım tıka basa toktu. Ellerimi karnımın üzerine koyduğumda hissettiğim şey anlamam bir dakika sürdü. Yaşasın, sonunda onu hissetmişim. Mutluydum.

Park yerinde onu uyardım. "Mağazalara girdiğimizde senin şey olduğunu düşünebilirler... şey..."

"Baba?"

"Hmm, evet."

Gülümsemi. "Beni ne olarak adlandırmak istersin?"

"Hmm." Aslında işin bu kısmını düşünmemiştim. Bu büyük, sağlam, güçlü görünen arabanın içinde mest olmuşum, camdan dışarıdaki baharı seyreliyor ve kendimi mutlu hissediyordum. "Hadi madem biz de bu oyunu oynayalım."

Bu gerçekten hiç de kötü değildi. Hamile kıyafetleri (dayanıklı, dar ve leke tutmayan siyah kumaştan uzun elbise, kısa elbise, etek, pantolon, tunik) aldığım mağazada her yer çok kalabalık olduğu için fark edilmemiştik. Aynı şey logo aldığım Toys'R'Us ve 'bir alana bir bedava' kuponlarımızla temizleme mendilleri aldığım Target için de geçerliydi. Baby Gap'de kasadaki kızın aldıklarını hesaplarken bir ona bir bana baktığını hissetmişim, ama hiçbir şey demedi. Pea in the Pod'da Samantha ile bana ikimizin de çok cesur olduğunu söyleyen kadın gibi ya da bir önceki hafta Ma Jolie'de ben tayt denerken bana, "babalar sadece sever!" diyen kadın gibi değildi yani.

Dr. K. birlikte alışveriş yapmak için çok iyi birisiydi. Sessizdi, ama sorduğunda fikir vermeye çalışıyor ve bütün torbalarımı ve hatıra sırt çantamı taşıyordu. Bana yemek katında öğlen yemeği ısmarladı (kulağa kötü geliyor, ama Cherry Hill'in yemek bölümü oldukça iyiydi) ve dört kez tuvalete gitmiş olmamdan rahatsız olmamış görü-

leyla_yy (ZeZe)

nüyordu. Hatta son seferinde hayvanlarla ilgili bir mağazaya dalmış ve Nifkin'e deri kemik almıştı. "Böylelikle ihmal edildiğini düşünmez," dedi.

"Seni sevecek," dedim. "Bu ilk kez olacak. İlk elemeleri genelde Nifkin yapar, şey konusunda..." Aklımdan geçen flörttü. Ama bu flört etmek değildi. "Yeni arkadaşlıklar," dedim sonunda.

"Bruce'u sever miydi?"

Aralarındaki, arkamı dönsem kopacak ve savaşta dönüşecek gibi görünen fırtınalı ilişkiyi hatırlayarak gülümsedim. Bruce Nifkin'in yatağında uyumasını isteksizce kabul etmiş, Nifkin de onun varlığına katlanmıştı. Yine de geriye sayısız bağışmalar, kötü davranışlar, ısırlmış ayakta, kemerler ve anahtarlıklar kalmıştı. "Bruce her zaman Nifkin'i uzaklarda bir yerlere bırakmayı aklından geçiriyordu sanırım. Kesinlikle köpek seven bir adam değildi. Ve Nifkin de kolay bir köpek değildir." Yeni kokulu koltukta arkama yaslandım, çatıdan gelen ve başımı ısıtan ikinci güneşini hissettim.

Gülümsedi. "Yorgun musun?"

"Biraz," dedim ve esnedim. "Eve gidince biraz kestirim."

Evimi tarif ettim. Sokağıma döndüğünde başını onaylarcasına salladı. "Çok hoş," dedi. Neye baktığını görmeye çalıştım: Kaldırım boyunca uzanan yeni budanmış ağaçlar, tuğladan yapılmış evlerin önünde içi çiçek dolu saksılar.

"Evet," dedim. "Bunu bulabildiğim için şanslıyım."

Aldıklarını yukarı taşımayı teklif ettiğinde onu geri çevirecek halde değildim, üçüncü kata bebek bezlerini taşıırken evimi nasıl bulacağını düşünmeme rağmen. Büyük olasılıkla o şehir dışında yaşıyordu; on altı odalı, önünden nehir geçen Main Line'daki eski büyük evlerden birinde. 1978'den kalma Harvest Gold aletleriyle hava basamayan mutfaklardan söz etmeye gerek bile yok. En azından evim nispeten düzenli, dedim kendi kendime. Kapıyı açtım ve Nifkin hole fırladı, havaya zıplıyordu. Dr. K. güldü.

"Hey, Nif," dedi, Nifkin plastik torbanın içindeki deri kemigin kokusunu almış, keyfi yerine gelmişti. O torbanın içine girmeye çalı-

şırken ben de elimdeki poşetleri kanepenin üzerine bırakıp tuvalete koştum. "Rahatına bak!" diye seslendim.

Geri geldiğimde annemin arkadaşlarından birinden aldığım ve kurmaya çalıştığım çocuk karyolasının olduğu ikinci yatak odasıydı. Karyola bana monte edilmeden ve üzerinde hiçbir talimat olmadan gelmişti, muhtemelen de bazı önemli parçaları eksikti.

"Bu doğru yapılmamış," diye mırıldandı. "Düzeltememin bir şansı var mı?"

"Kesinlikle yok," dedim, şaşırmış ve memnun olmuştum. "Gerçekten bunu halledersen sana bir eğlence borcum olsun."

Gülümsedi. "Bana hiçbir şey borçlu olmazsın," dedi. "Bugün çok eğlendim."

Ne yapabileceğimi düşünürken telefon çaldı. İzin istedim, telefonu açtım ve kendimi yatağın üzerine bıraktım.

"Cannie!" diye bağırdı tanıdık bir İngiliz aksanı. "Nereleydiniz?"

"Alishverişte," dedim. Bu tam bir sürprizdi tabii. Maxi ve ben e-postayla ve ara sıra işyerindeki telefonla haberleşiyorduk. O bana çağ ötesi bir korku filmi olan ve bir değil, iki değil, tam üç menajeri olan ateşli genç bir aktörle başrolleri paylaştığı *PlugIn*'in setinde çektiği zahmetten bahsediyor, yatırım tavsiyeleri ve bebek için nasıl fon alacağımı ilgili şeyler yazıyordu. Ben de ona isten, arkadaşlarımdan, planlarımdan bahsediyordum. Doğumla ilgili pek bir şey sormuyordu, belki bu iyi bir tavidir diye düşünüyordum.

"Haberlerim var," dedi. "Büyük. Çok büyük. En büyük. Senaryonu," diye başladı soluk soluğa. Güçlkle yutkundum. New York'taki karşılaşmamızdan sonra aylarca her şey hakkında konuşmuştuk, ama senaryomun lafı hiç geçmemişti. Maxi'nin unuttuğunu, okumadığını ya da okuyup çok kötü bulduğunu ve arkadaşlığımızın devamı için bundan hiç bahsetmemeye karar verdiğini sanmıştım.

"Çok beğendim," dedi. "Josie karakteri harika bir kadın kahraman. Akıllı, azimli, eğlenceli ve hüzünlü ve ben onu oynamaktan gurur duyacağım."

leyla_yy (ZeZe)

"Muhakkak," dedim, hâlâ ne olduğunu anlamamıştım, "hemen yemeye başla."

"Bu role âşık oldum," diye devam etti Maxi, beni duymazdan gelmişti, kelimeler git gide daha hızlı çıkıyordu ağzından. "Intermission Stüdyo'yla temasa geçtim... Senaryoyu menajerime göstermiştim, o da onlara gösterdi. Onlar da beğenmiş... Özellikle benim Josie'yi oynama fikrimi. Ve izinle... Intermission beni başrolde oynayacakları senaryonu almak istiyor. Elbette sen de başından sonuna kadar tüm bu işin içinde olacaksın... Sanırım her ikimiz de senaryodaki herhangi bir değişiklik ve elbette ana rollerin dağıtımıyla ilgili ve tabii söylemeye bile gerek yok, yönetmenin kim olacağıyla ilgili kararlarda söz sahibi olabileceğiz..."

Dinlemiyordum. Yatağa uzandım, kalbim çok hızlı ve tuhaf bir biçimde atıyordu, inanılmaz heyecanlanmıştım. Benim filmimi yapıyorlar, diye düşündüm, yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Aman Tanrım, sonunda oluyor, biri benim filmimi yapacak! Artık bir yazarım, sonunda başardım, belki de zengin olurum!

Nasıl desem bilmiyorum. İçimde sanki rüzgârlar esiyordu. Sanki okyanustaydım, dalgalar beni yavaş yavaş yuvarlıyordu, tekrar tekrar. Telefonu bıraktım ve ellerimi karnıma koydum. Sonra hafif, meraklı minicik vuruşlar geldi, bir daha, bir daha. Hareket ediyordu. Bebeğim hareket ediyordu.

"Buradasın," diye fısıldadım. "Gerçekten buradasın."

"Cannie?" dedi Maxi. "İyi misin?"

"İyiyim!" dedim ve gülmeye başladım. "Harikayım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SUZIE LIGHTNING

Hollywood konusunda şansım hiç yaver gitmemişti. Bana göre film endüstrisi lise kantininde rastladığın, mükemmel görünen, seni asla fark etmeyen ve yıllığına bir şeyler yazmasını istediğinde yüzüne boş boş bakıp adını soran yakışıklıyı arzulamak gibiydi.

Benimki karşılıksız bir aşktı, ama denemeyi asla bırakmamıştım. Birkaç ayda bir acentelere tekrar tekrar senaryomla ilgilenip ilgilenmediklerini soran mektuplar yazmıştım. Zahmetlerimin karşılığında bir satırlık ret yazıları ("sevgili yazar adayı," diye başlayan) ya da talep edilmeyen senaryolarla ilgilenmediklerini, tanınmayan, acemi ve daha önceden bir çalışması olmayan yazarlarla artık çalışmadıklarını bildiren yarı kişisel mektuplar almıştım.

Bruce'la tanışmadan önceki sene, bir kez bir ajansla görüştüm. Randevuyla ilgili en iyi hatırladığım şey ajanstaki adamın on dakika boyunca hiç adımı söylememiş ve güneş gözlüklerini çıkartmamış olmasıydı.

"Senaryonuzu okudum," dedi, sanki elini süremeyecek kadar tiksindiriciymiş gibi senaryoyu parmak uçlarıyla bana doğru iterek, "çok tatlı."

"Tatlı, iyi değil mi demek?" diye sordum, sonuç yüzündeki ifadeden apaçık okunuyordu.

"Tatlı iyi bir şey, ama çocuk kitapları ya da gündüz programları için iyi olabilir. Bir film içinse... kadın kahraman olay yaratacak bir şeyler yapmış olsa tercih edebilirdik." Kalemle başlığın olduğu sayfaya hafifçe vurup, *Yıldız Olma Hevesi*, diye okudu. Bir yandan da kâğıda küçük yılanlara benzeyen S'ler çiziyordu. "Ayrıca, söylemem gereken başka bir şey de Hollywood'da sadece bir tane şişman aktris olduğu..."

leyla_yy (ZeZe)

"Bu doğru değil!" dedim, kibarca gülümse ve sessiz kal, stratejimden vazgeçerek. "Şişman aktris," deyişine mi yoksa sadece bir tane olduğu iddiasına mı daha çok gücendiğime emin değildim.

"Gişe hâsılatını yükseltecek ve kâr getirecek tek şişman aktris," diye düzeltti. "Aslında gerçek şu ki, hiç kimse şişman insanlarla ilgili bir filmi görmek istemez. Filmler kaçış içindir!"

Peki. "Yani şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

Başını salladı, çoktan masadan kalkmış, cep telefonuna ve park fişine uzanmıştı. "Ben sadece bu projeye ilgilenemeyeceğimi düşünüyorum. Üzgünüm." Başka bir Los Angeles yalanı daha.

"Biz antropologuz," diye fısıldadım Nifkin'le bebeğe, uçak Neb-raska olduğunu tahmin ettiğim yerin üzerinden geçerken. Yanıma bebek kitaplarımı almadığımı fark etmiştim, ama madem okuyamı-yordum, en azından açıklayabilirdim. "Bunun bir macera olduğunu düşün. Ve sen daha ne olduğunu öğrenmeden biz eve dönmüş ola-cağız. Philadelphia'ya, bizim için değerli olan yere."

Biz -ben, Nifkin ve artık benden ayrı bir parça olarak kabul etti-gim karnım- uçağın birinci mevkinde gidiyorduk. Aslında rahatlıkla şöyleyebilirim ki, biz zaten kendimiz birinci sınıftuk. Maxi evimin önüne bizi dokuz mil uzaktaki havaalanına götürmesi için bir limuzin göndermiş ve uçakta kimsenin yeşil plastik çantadaki korkulu teriye-rin varlığına gözlerini kırıştırtarak bakamayacağı dört kişilik yer ayırtmıştı. Uçmaya devam ediyorduk ve 30.000 feet yükseklikte seyrediyorduk. Ayaklarım yastığa uzatılmış, bacaklarımın üzerine battaniye serilmişti, elimde bir bardak buz gibi Evian su vardı. Nifkin'in altun-da uyuduğu yan koltukta çeşitli dergilerin son sayıları duruyordu. *Cosmo*, *Glamour*, *Mademoiselle*, *Mirabella*, *Moxie*. *Moxie*'nin yeni ni-san sayısı.

Almak için uzandım, kalbimin hızla atmaya başladığını, karnı-mın içindeki keyifsiz hissi ve ensemdeki bildik soguk terleri hissedebiliyordum.

Geri bıraktım. Neden kendimi üzecektim ki? Mutluydum, başa-rılıydım, birinci mevkiye, hayatımda görmediğim kadar büyük para tutarında bir çek almak için Hollywood'a uçuyordum.

Tekrar dergiyi aldım. Geri bıraktım. Tekrar aldım.

"Kahrolası," diye mırıldandım ve "Yatakta İyi" yi açtım.

"Geride Bıraktıkları," diye okudum.

"Artık onu sevmiyorum," diye başlıyordu makale.

"Sabah uyandığımda, artık ilk aklıma gelen o değil, burada olup olmadığı, onu ne zaman göreceğim ve ona tekrar ne zaman dokuna-bileceğim de değil. Uyanıyorum ve işimi, yeni kız arkadaşımı ya da muhtemelen ailemi, babamın ölümünün ardından annemin ne yapa-casını düşünüyorum.

Radyoda şarkımızı duyduğumda bir bakmışım ki başka bir fre-kanstayım. Gazetede adını gördüğümde iri, kızgın biri kalbimin üze-rine bastırıyormuş gibi hissetmiyorum. Gece geç vakitte omlet ve pa-tates kızartması yemek için gittiğimiz, yan yana oturup birbirimize ya-rı uykulu gülümsediğimiz Tick Tock Lokantasına gidebiliyorum. Önce karşıma geçip sonra yanıma geldiğini hatırlamadan aynı yerde otu-rabiliyorum. "Ben sadece sosyal olmaya çalışıyorum," derdi her sefe-rinde. "Seni ziyarete geldim. Merhaba komşu!" derdi ve garson bir elinde fincanlar, bir elinde kahve cezvesiyle gelip başını sallayana ka-dar beni öperdi.

Tick Tock'ı geri aldım. Önce ikimizin yeri-ydi, şimdi tekrar ben-im yerim. Burası işten eve dönerken yolumun üzerinde ve ben oran-ın ispanaklı, beyaz peynirli omletini seviyorum ve hatta bazen park yerinde dişinin arasında ispanak kalıp kalmadığını sorarak dışlarını gösterişini hatırlamadan sipariş verebiliyorum.

Bunlar bana onu hatırlatan küçük şeyler.

Dün akşam ortalığı süpürürken -yeni kız arkadaşım gelmişti ve ben her şeyin iyi görünmesini istiyordum- döşemeler arasına sıkışıp kalmış bir parça köpek maması buldum.

Belirli şeyleri geri vermiştim tabii ki, giysilerini, takılarını... Geri

leyla_yy (ZeZe)

kalanını da atmıştım. Mektupları dolabımın içinde bir kutuydaydı, fotoğrafı bodrum katına yollanmıştı. Ama köpeğinin mamasının bir şekilde kalmasını, aylarca fark edilmemesini nasıl engellersin? İnsan bundan nasıl kurtulur?

Herkesin bir tarihi var, diyor kız arkadaşım, beni sakinleştirmeye çalışarak. Herkesin bir bavulu var ve geçmişinden parçaları kendile doluşturuyor. O bir anaokulu öğretmeni, sosyoloji öğrencisi, profesyonel olarak empati kurabiliyor, söylenmesi gereken doğru şeyleri biliyor. Ama yine de torpidomda C.'nin vişneli dudak kremini, montumun cebinde parmaksız eldiveninin bir tekini bulmak beni küple-re bindiriyor. Bulamadığım şeyler de: Batık bluzum ve Cheesasaurus Rex tişörtüm. Onda olduklarını ve onları asla geri alamayacağımı biliyorum.

Bence ilişkiler bittiğinde Genel Af Günü olmalı. Hemen, her ikiniz de hâlâ çıplak, kırgın, acı dolu ve muhtemelen tedbirsiz sekse eğilimli olduğunuzda değil ama zamanla, eski sevgiliyi bir anıya dönüştürme sürecini tamamlamadan önce iki uygar insan olabilirsiniz."

Eski sevgiliyi bir anıya dönüştürmek, diye düşündüm üzüntüyle. Demek onun yaptığı buydu. Eski sevgiliyi bir anıya dönüştürmeye itirazım yoktu, ama iş onu küçük bir eğlenceye çocuklaştırıp asla endişe etmeyeceğin bir şeye dönüştürmeye gelince... bu başka bir şeydi. Bu insanı çileden çıkartıyordu. Tedbirsiz seks, öyle mi! Peki ya küçük hatasının sonuçları!

"Ama şimdi, dairem için bir temizlik şirketiyle anlaştım. Yerler, dedim onlara, bulduğum köpek mamasını göstererek, böcekler, fareler ve diğer çeşitli haşaratlarla ilgili korkunç tahminlerim hakkında söyledim. Aslında, anılardan usanmıştım.

Onu artık sevmiyorum. Ama bu acı vermediği anlamına gelmiyor."

Of. Çift kişilik, yatabilen deri koltuğumda arkama yaslandım ve

gözlerimi kapattım, birkaç dakika sonra geçeceğini bildiğim korkunç, derin bir üzüntü ve öfke hissediyordum, aynı anda da ani ve karşı konulmaz bir umut. Bunu üç ay önce yazmıştı. Bu derginin baskısı için gerekli süreydi. Mektubumu görmüş müydü? Hamile olduğumu biliyor muydu? Şu anda ne hissediyordu?

"Hâlâ beni özleyiyor," diye mırıldandım, ellerim karnımın üzerindeydi. Yani bu umut olduğu anlamına mı geliyordu? Belki de ona Cheesasaurus Rex tişörtünü postayla göndermeliyim diye düşündüm, bir işaret olarak... Barış teklifi olarak. Sonra, ona karnımda bebeğimizi taşıdığım haberini vereli beni bir kez olsun aramadığını hatırladım.

"Artık beni sevmiyor," diye hatırlattım kendime ve E.'nin bunu okurken ne hissettiğini düşündüm merakla... Tatlı ve küçük, yumuşak elleri olan anaokulu öğretmeni E., bunca zaman sonra neden hâlâ benim hakkımda yazdığını merak ediyor mu? Beni önemsiyor muydu yoksa ben öyle olmasını mı umuyordum? Onu arasam, ne diyecti?

Koltuğumda huzursuzca döndüm, yastığı alıp camın kenarına koydum, yaslandım ve gözlerimi kapattım. Açtığımda kaptan pilot, güneşin parladığı ve rüzgârın güneybatıdan estiği, 26°C sıcaklıktaki Los Angeles'a iniş yaptığımızı anons ediyordu.

Ceplerim hostes kızların verdiği Mint Milanos paketleri, yaldızlı kağıtları olan çikolatalar, bedava göz maskeleri, temizleme mendilleri ve çorap gibi küçük hediyelerle dolu olarak uçaktan indim. Bir elimde Nifkin'i taşıdığım çanta, bir elimde valizim vardı. Valizimde bir haftalık iç çamaşırı, hamilelikle ilgili bazı gereksinimler, uzun etek, tunik ve son dakikada çantama soktuğum birkaç hijyen ürünü vardı. Ayrıca bir gecelik, birkaç spor ayakkabı, telefon rehberim, günlüğüm ve *Sağlıklı Bebeğiniz* kitabım.

"Ne kadar kalacaksınız?" diye sormuştu annem yola çıkmadan bir

leyla_yy (ZeZe)

gece önce. Alışveriş merkezinden aldığım paketler ve torbalar hâlâ koridorda ve mutfakta yayılmış duruyordu, yığılıp kalmış bedenler gibi. Ama çocuk karyolasının enfes bir şekilde kurulduğu dikkatimi çekmişti. Ben Maxi ile telefonda konuşurken, Dr. K. yapmış olmalıydı.

"Sadece hafta sonu. Belki birkaç gün daha," dedim.

"Maxi'ye bebekten bahsettin, değil mi?" diye sordu kaygıyla.

"Evet anne, söyledim."

"Gidince arayacaksın, tamam mı?"

Gözlerimi döndürdüm, evet dedim ve Nifkin'i alıp iyi haberi vermek için Samantha'ya doğru yürüdüm.

"Detaylara geçelim!" dedi hevesle, bana bir bardak çay uzatıp kanepesine kurulurken.

Bildğim her şeyi anlattım: Senaryomu bir stüdyoya satacağımı, menajer bulmam gerektiğini ve birkaç yapımcıyla buluşup tanışacağımı. Maxi'nin bazı düzeltmeler için Kaliforniya'da bir süre kalmamda ısrarcı olduğundan bahsetmedim.

"Bu inanılmaz!" dedi Samantha ve beni kucakladı. "Cannie, bu harika!"

Evet, harikaydı, çantanın içinde çırpınıp bacaklarıma çarpan Nifkin'le ağır ağır yürürken düşüncelere dalmıştım. "Hava alanındayız," diye mırıldandım bebeğe. Derken orada, kapıda dikilen April'i gördüm. Onu New York'tan hemen hatırlamıştım. Aynı dize kadar siyah deri botlar ayağındaydı, yalnız şimdi saçları tepeden atkuyruğu yapılmıştı ve burnuyla çenesi arasında tuhaf bir kıpırtı vardı. Gülümsemediğini anlamam iki dakikamı aldı.

"Cannie!" diyerek elini salladı. Yanıma gelip elimi tuttu. "Sonunda seninle tanışabilmek ne hoş!" Tam hatırladığım şekilde mide-me doğru yandan bir bakış attı, orada sadece bir an takılıp kalan gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi sabit bir şekilde yerinde duruyordu. "Yükselen yetenek," dedi. "Senaryoya bayıldım. Bayıldım, bayıldım. Maxi bana gösterir göstermez ona iki şey söyledim. Dedim ki, Maxi sen Josie Weiss olmalısın ve dedim ki bunu ya-

ratan dâhiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ona zaten tanıştığımızı ve bunun o ay, hatta muhtemelen bütün yıl yaşadığım en kötü haber deneyimi olduğunu söylemeyi düşündüm. Eğer bebeğe, "ikiyüzlü," diye fısıldasam duyar mı diye merak ettim. Ama sonra karar verdim: Neden tekneyi sarsacaktım ki? Belki de beni gerçekten tanımamıştır. Beni en son gördüğünde hamile gibi görünmüyordum...

April köpek çantasının içine bakmak için eğildi. "Sen de küçük Nifty olmalısın!" diye seslendi. Nifkin hırıldamaya başladı. April farkında değil gibiydi. "Ne güzel bir köpek," dedi. Kahkaha attım ve Nifkin de hırıldamaya devam etti, çantası sallanıyordu. Nifkin'in birçok iyi özelliği vardı, ama güzellik bunlardan biri değildir.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu April, hâlâ gülümsüyor ve hızlı gözlerini kırptırıyordu. Bu ünlü müşterilerine davranış biçimi mi acaba diye merak ettim. Yoksa ben de çoktan onun bir müşterisi mi olmuştum? Maxi kafasının dikine gidip bir sözleşme mi imzalamıştı?

"İyi, çok iyiydi, gerçekten. Daha önce hiç birinci mevkiye ulaşmıştım."

April sanki okul arkadaşımız gibi koluma girdi, dirseğini sağ göğsümün altına yerleştirdi. Görmezden gelmeye çalıştım. "Alışsan iyi olur," diye tavsiye etti. "Tüm hayatın değişmek üzere. Arkana yaslan ve keyfini çıkar!"

April beni Beverly Wilshire'da bir süite yerleştirdi, stüdyonun burayı bir geceliğine bana ayarladığını söyledi. Sadece bir geceliğine olsa da kendimi *Özel Bir Kadın*'daki Julia Roberts gibi hissetmiştim; yanındaki tek desteği küçük köpeklerle, hamile ve yalnız bir fahişe gibi.

Süit, *Özel Bir Kadın*'nı çektikleri süit bile olabilirdi. Büyük, aydınlık ve her şeyiyle bayağı lüksü. Duvarlar altın ve krem rengi çizgili duvar kâğıdıyla kaplanmıştı, yerler bej rengi pelüşle kaplıydı ve banyo altın damarlı mermerdendi. Ayrıca banyo benim evimin oturma odası kadardı ve içinde sotupla oynanacak kadar büyük bir küvet vardı.

leyla_yy (ZeZe)

"Hoş bir görüntü," diye bebeğe bilgi verdikten sonra yatak odasının Fransız tarzı kapısını açtım. İçerde kaymak gibi beyaz çarşafı, uçuk pembe ve altın renklerinde yorgancı olan tenis kortu büyüklüğünde bir yatak vardı. Her şey temiz ve mis kokulu, neredeyse dokunmaya kıyamayacağım kadar harikaydı. Yatağın yanında özenle hazırlanmış bir buket vardı. "Hoş geldin!" yazıyordu kartta, Maxi'dendi.

"Buket," diye bilgi verdim bebeğe, "çok pahalı olsa gerek." Nifkin çantasından dışarı fırladı ve aceleyle süitinin içinde bir koklama tu ru attı. Bana kısa bir bakış atıp arka ayakları üstünde yükseldi ve burununu tuvalete doğru uzattı.. Sonra tekrar hızla yatak odasına koştu.

Onu yataktaki yastıklardan birinin üzerine yerleştirdikten sonra dış aldım ve Wilshire bornozunu üzerime geçirdim. Oda servisini arayıp sıcak çay, çilek, taze ananas istedim, mini bardan Evian su ve fiyatının sekiz dolar oluşuna aldırış etmeden -ki bu Philadelphia'dakinin üç katı demektir- bisküvilerin kralı Koko Leibniz'den bir paket aldım. Sonra yatağın üzerindeki altı yastıktan ikisinin üstüne sırtüstü uzandım, ellerimi çırpıp kahkaha attım. "Buradayım!" diye bağırdım, Nifkin de bana eşlik edercesine havlıyordu. "Başardım!"

Sonra aklıma gelen herkese telefon ettim.

"Eğer herhangi bir Wolfgang Puck'ın restoranına gidersen, ördekli pizza ye," diye önerdi Andy, tam bir yemek eleştirmeni havasındaydı.

"İmzalamadan önce her şeyi önce bana faksla," diye ısrar etti Samantha ve ben onu sakinleştirene kadar beş dakika boyunca heyecanlı, avukat edasıyla konuşmaya devam ettim.

"Not al!" dedi Betsy.

"Fotoğraf çek!" dedi annem.

"Dedikodu isterim, tamam mı?" dedi Lucy.

Lucy için kulis yapacağıma, Betsy'e gelecek makaleler için not alacağıma ve annem için fotoğraf çekeceğime, yasal görünen her şeyi Samantha'ya faksalayacağıma ve Andy için ördekli pizza yiyeceğime söz verdim. Sonra yastıklardan birinin üzerine konulmuş olan kartvi-

ziti fark ettim, üzerinde *Maxi Ryder* yazıyordu. İsmimin altında tek bir kelime vardı, *Garth* ve bir telefon numarasıyla birlikte Ventura Boulevard'da bir adres. "Yedide orada ol. Sonra da içki ve eğlence var," diye okudum.

"İçki ve eğlence," diye mırıldandım ve yatağın üzerinde gerindim. Taze çiçeklerin kokusunu alabiliyor, otuz iki kat aşağıdaki arabaların zayıf seslerini duyabiliyordum. Sonra gözlerimi kapattım, kalktuğumda altı buçuktu. Yüzümü yıkadım, çabucak ayakkabılarımı giydim ve kendimi kapıdan dışarı attım.

Garth'ın ne olduğu anlaşılmıştı, yıldızların kuaförü. Önce taksinin beni bir sanat galerisine getirdiğini sanmışım, kolaylıkla bu hataya düşülebilirdi. Garth'ın salonunda tipik şeyler yoktu: Dizili lavabolar, göz gezdirmek için üst üste yığılmış dergiler, resepsiyon masası. Tek sandalye, tek lavabo ve yerden tavana kadar uzanan antik bir aynanın bulunduğu yüksek tavanlı salonda hiç kimse görünmüyordu... Garth dışında.

Britney Spears'ın uzun saçlarına sıcak yağ bakımları yapan, Hilary'nin saçına ısıtılar veren, Jennifer Lopez'in saçına kızıl gölgeler atan adam saçlarını kaldırıp tutamlara ayırana, bir bilim adamı gibi sakince dokunup inceleyene kadar sandalyede oturdum ve durumumu açıklamaya çalıştım.

"Biliyorsunuz, hamileyken saç boyanmaz," diye başladım. "Hamile kalmayı planlamamıştım, saçıma daha yeni gölge yaptırmıştım, altı aydır uzuyorlar ve berbat göründüğünü biliyorum..."

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu Garth kibarca.

"Hamileliği mi gölgeyi mi?"

Aynadan bakarak gülümsedi ve başka bir tutam saç aldı. "Bunlar burada yapılmamış," dedi zarıfca.

"Hayır. Philadelphia'da." Garth boş boş baktı. "Pennsylvania'da." Gerçek şu ki; Bainbridge Sokağındaki güzellik okulunda yaptırmıştım ve oldukça iyi olduğumu düşünmüştüm, ama suratına bakılsan Garth benimle aynı fikirde değildi.

leyla_yy (ZeZe)

"Ah, canım," hızlı hızlı nefes alıyordu. Bir tarak ve bir şşe su aldı. "Şeyle ilgili güçlü duyguların var mı? Şeyle..." Başımın üzerinde neler olup bittiğini tarif etmek için en uygun kelimeyi aradığını anlamıştım.

"Birçok güçlü duyguya sahibim ama saçım ile ilgili değil," dedim. "Ne istiyorsan onu yap."

Yaklaşık iki saatini almıştı: önce kesti, sonra taradı, sonra kırıkları aldı, sonra tamamen doğal olduğunu, kimyasal madde içermediğini, saf organik sebzelerden yapıldığını söylediği ve doğmamış çocuğuma kesinlikle zarar vermeyeceğini garanti ettiği kızıl bir solüsyonla saçlarımı boyadı.

"Senaryo yazarı mısın?" dedi Garth saçlarımı boyarken, çenemi tutmuş başımı bir o yana bir bu yana eğiyordu.

"Henüz çekilmedi, daha var."

"İşler yolunda gidecek. Öyle bir auran var."

"Bu muhtemelen otelin sabunundandır."

Yaklaştı ve kaşlarımı cımbızla düzeltmeye başladı. "Kendini bırakma," dedi. Harika kolonya kokuyordu ve yüzüme sadece üç beş santim uzaklıkta duran yüzünün cildi kusursuz görünüyordu.

Kendi zevkine göre kaşlarımı şekillendirdikten sonra saçlarımı duruladı, kuruttu ve hemen hemen yarım saat yüzüme farklı kremler ve pudralar sürdü. "Çok fazla makyaj yapmıyorum," dedim. "Çatlak kremi ve maskara. Bu oldukça fazla."

"Merak etme. Fark edilmeyecek."

Şüpheliydim. Gözlerimin üzerine biri nerdeyse mor renkte üç farklı far sürmüştü bile. Ama üzerimden önlüğü çıkartıp beni aynaya doğru hızla çevirdiğinde, bir an için bile olsa şüphe duyduğum için utandım. Yanaklarım mükemmel bir kayısı rengineydi. Dudaklarım dolgun, sıcak şarap rengiydi, hafifçe kıvrılmıştı, gülümsediğimin farkında değildim. Göz kapaklarımdaki farı bile fark etmedim, sadece gözlerim çok daha büyük, çok daha etkileyici görünüyordu. Kendime bakımdan... En iyi ve en mutlu halime.

Ve saçlarım...

"Saçlarım hiç bu kadar güzel kesilmemişti," dedim. Parmakları mı yavaşça arasından geçirdim. Aralarında gelişigüzel atılmış birkaç gölge bulunan kahverengiden, canlı, parlak kaplumbağa kabuğu rengine doğru gidiyordu, aralarda altın, bronz ve bakır rengi teller vardı. Kısa kesilmişti, uçları ancak yanaklarıma değiyordu ve doğal dalgasıyla bırakılmıştı, bir tarafını kulağımın arkasına atmıştı, bu bana haylaz, başıboş dolaşan bir kız çocuğu görüntüsü veriyordu. Tabii hamile bir kız çocuğu ama şikâyet eden kimdi ki? "Bu hayatımda gördüğüm en güzel saç kesimi."

Altı sesleri kapıdan geliyordu. Ve işte Maxi oradaydı, üzerinde şeritler olan siyah bir elbise ve burnu açık terlikler giymişti. Kulağına elmas küpeler, boynuna gümüş bir zincire takılı tek bir elmas takmıştı. Elbisesi boyundan bağlıydı ve tüm sırtını beline kadar açıkta bırakıyordu. Yumuşak omuzlarını, her biri bilye büyüklüğündeki omurlarını ve omuzlarında mükemmelen yayılan çillerini görebiliyordum.

"Cannie! Tanrım," dedi, önce saçlarıma ve sonra karnıma baktı. "Sen... Vay canına."

"Şaka yaptığımı mı sanmıştın?" dedim, korku ve merak dolu yüz ifadesine gülerek.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Dokunabilir miyim..."

"Elbette," dedim. Bir elini karnımın üzerine koyduktan bir süre sonra bebek tekme attı.

"Ay!" dedi, sanki yanmış gibi elini hızla geri çekerek.

"Endişelenme. Kızımı incitmezsin. Beni de."

"Kız mı?" diye sordu Garth.

"Kesin değil. Sadece öyle hissediyorum," dedim.

Bu arada Maxi satın almayı düşündüğü bir şeymişim gibi etrafımda dönüyordu. "Bruce bu duruma ne diyor?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiçbir şey, bildiğim kadarıyla. Ondan haber alamadım."

Maxi etrafımda dönmeyi kesti ve dikkatle bana baktı, gözlerini kocaman açmıştı. "Hiçbir şey mi? Hâlâ mı?"

"Şaka yapmıyorum," dedim.

leyla_yy (ZeZe)

"Onu öldürtebilirim," diye teklif etti Maxi. "Ya da sadece dövrebilirim. Yarım düzine öfkeli ragbi oyuncusunu, beysbol sopalarıyla bacıklarını kırmak için gönderebilirim..."

"Ya da nargilesini," diye önerdim. "Bu muhtemelen canını daha fazla acıtır."

Maxi sırttı. "İyi hissediyor musun? Aç mısın? Uykun var mı? Dışarı çıkmak istiyor musun çünkü eğer istemiyorsan sorun değil..."

Sırttım ve harika saçlarımı savurdum. "Elbette dışarı çıkmak istiyorum! Hollywood'dayım! Makyajım yapıldı! Hadi gidelim!"

Garth'a kredi kartımı uzattım, ama beni geri çevirdi, endişelenmememi, kırıklarını aldırmak için altı hafta içinde tekrar geleceğime söz versem bunu ödemeye olarak kabul edeceğini söyledi. Maxi beni kapıdan dışarı sürükleyene kadar tekrar tekrar teşekkür ettim. Küçük gümüş rengi arabası kaldırımın üzerine çekilmişti. Ağırılık merkezini kaydırdığının farkında olarak ve müthiş yeni saçlarıma, Garth tarafından değiştirilmiş harika görüntüme, siyah mat tuniğime, eteğime ve gölgeli saçlarıma rağmen Maxi'nin yanında hâlâ kendimi rüküş bir zeplin gibi hissederek dikkatlice arabaya bindim. Maxi büyük bir hızla üç şerit dholusu arabayı geride bırakıp sarı ışıktan geçerken, en azından kimsesiz, başboş bir zeplin, diye düşündüm.

"Geç kalırsak diye otedeki kapı görevlisini Nifkin'e bakması için ayarladım," diye bağırdı Maxi, ılık gece rüzgârı yüzümüze vuruyordu. "Ayrıca ona da bir oda kiraladım."

"Vay, şanslı Nifkin."

İki trafik ışığı sonra, tam nereye gittiğimizi soracakken Maxi aniden neğelendi. "Star Bar! En sevdiğim yerlerden biri."

"Parti mi var?"

"Orada her zaman parti vardır. Bir de harika suşi."

İç çıktım. Ne çiğ balık yiyebilir ne içki içebildim. Ayrıca her ne kadar yıldızları görüp, onları tebrik etmek istiyorsam da kısa süre sonra en çok istediğim şeyin o harika otel süitindeki büyük yatak olduğunu biliyordum. Hamile kalmadan önce de geç saatlere kadar dışarıda kalmayı ya da gürültülü partileri pek sevmezdim, şimdi ise daha

da soğumuştum. Kendi kendime, biraz dururum ve sonra hamile bayan mazeretleri ileri sürer, giderim diye düşündüm.

Maxi sözü alıp, oraya kimlerin gelebileceğini ve her birinin hikâyesini havadis babında anlattı. Ünlü bir aktörle aktrisin yedi yıllık evliliklerinin uydurma olduğunu öğrendim. "Adam eşçeslen," diye mıldandı Maxi, "kadınsa yıllardır antrenörüyle birlikte."

"Ne klişe!" diye fışıldadım. Maxi kahkaha attı ve daha da yaklaştı. Geçen yazın ikinci büyük olayının starı, bana bayanlar tuvaletinde extacy teklif edebilirmiş ("En azından, bana teklif etti," dedi Maxi). Söylentilere göre, yanında sürekli İncil taşıyan Babtist annesi olmadan bir adım atmayan hip-hop prensesi, "tam bir manyak"mış. "Virginia'daki dini uyanış törenleri sırasında aynı anda hem erkeklerle hem kızlarla yatıyor." Ellilik yönetmen, Betty Ford Kliniğinden daha yeni çıkmış; kırk bilmem kaç yaşındaki başrol oyuncusu adamın Hazelden'daki son işinde seks bağımlısı olduğu anlaşılmış. En büyük dedikoduysa sanat evi yöneticisinin dedikodu değirmenini döndürmekten son derece mutlu olmasına rağmen aslında lezbiyen olmadığıymış. "Gün gibi ortada," dedi Maxi, bıkkın bıkkın. "Hatta bence Michan'da saklanan bir kocası bile vardır."

"Korkunç!" dedim. Maxi kıkırdadı, kolumdan tuttu. Asansörün kapıları açıldı ve beyaz şortla beyaz gömlek giymiş iki harika adam karanlık gökyüzünde asılı kalmış gibi görünen bir barın üç metre uzunluğundaki cam kapısını açtılar. Barın duvarları boydan boya pencerelerle çerilirdi. Beyaz örtülü, iki veya dört kişilik küçük masaların üstünde düzinelere adak mumu titreyordu. Pencerelerde incecik, fildişi rengine, gece melteminde hafifçe dalgalanan perdeler asılıydı. İçersı mavi neon ışıklarıyla aydınlatılmıştı, barmaid ise bir seksen boyunda bir kadındı, parlament mavisı kedi kostümü içinde, yontulmuş bir Afrika maskesi kadar harika ve durgun yüzüyle martini dağıtıyordu. Maxi kolumu sıkı, fısıltıyla, "hemen dönerim," dedi ve sadece filmlerde gördüğüm insanların arasına fırladı. Sütunlardan birine sırtını dayayıp, insanlara dikkatle bakmamaya çalıştım.

leyla_yy (ZeZe)

Neredeyse beline kadar uzanan incecik örülmüş saçlarıyla hip-hop prensesi oradaydı. Tüm dünyanın birbirlerine içtenlikle bağlı sandığı uzun süredir evli süper starlarla, kolalanmış bir smokin giymiş ve kırmızı bir papyon takmış lezbiyen olmayan sanat evi yöneticisi de oradaydı. Düzinelerce bay ve bayan garson etrafta geziniyordu. Hepsı bembeyaz pantolonlar, şortlar, beyaz üstlükler ve kar beyazı ayakkabılar giymişti, bu da mekânı dünyanın en şık hastanesi gibi gösteriyordu, sadece elemanlar yatak sürgüleri yerine kocaman martiniler taşıyorlardı ve herkes çok güzeldi. Ellerim kalem defter için kaşınıyordu. Çevremde böyle insanlar varken, alaycı bir dille yazacağım kesin olan gelecek makalem için not almaya caksam burada ne işim vardı. Sadece kendim olarak buraya ait değildim.

Kimsenin yüzmediği havuza bakan cam kenarına doğru yürüdüm. Çatısı sazlarla kaplı, etrafında fenerlerin yandığı, hepsi genç, hepsi harika, çoğu huzmalı ve dövmeli, tam da müzik klibi çekmek üzerelemiş gibi görünen insanlarla dolu tiki bir bar vardı. Bunun dışında kirlili bir hava, Calvin Klein reklam panoları ve şehrin parıldayan ışıkları.

Bir de arkası dönük oturmuş, elinde bir bardakla geceyi izleyen... Aman Tanrım, o muydu? Evet. Adrian Stadt. Onu omuzlarının şeklinden, kalçalarının duruşundan bile tanırdım. Dalgın dalgın resimlerine bakarak yeterince zaman harcamıştım. Saçları kısaydı ve ensesi loş odada hafifçe parlıyordu.

Adrian ne bildiğimiz yakışıklı ve haşın başrol oyuncularına benzerdi ne de çift cinsiyetli hoş çocuklara. Daha çok komşunun oğlu gibiydi; orta boylu, sıradan özelliklere sahip, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü. Görüntüsündeki onu özel yapan şey gülüşüydü; porselen ön dişlerini (röportajlarda dokuz yaşındayken ağaç-evden düştüğü için yaptırdığını söylerdi) sergileyen, tatlı, hilekâr bir sırıtmaya. Ayrıca sıradan kahverengi gözleri bocalama, hayret, sersemlik gibi romantik komedilerin vazgeçilmez ifadelerinde binlerce fark yaratıyordu. Tek tek bakıldığında özelliksiz görünen bu parçalar bir araya gelince gerçek bir Hollywood bombası ortaya çıkmıştı. En azından *Moxie*, "İçimizin Gittiği Erkekler!" sayısında ondan bahsetmişti.

Tanrı'ya şükür ki yeniyetme taşkınlığına karşı bağıışıklıydım, okul koridorundaki dolabıma onun resimlerini hiç asmamıştım, ama Adrian Stadt'a karşı duygusuz değildim. *Cumartesi Gecesi*'nde kickball takımındaki çocukların etkisiyle yere çömelip ağlarken ya da "PTA Anneleri" için şarkı söylerken onu izliyordum. Birbirimizi tanısak arkadaş olabileceğimizi hissediyordum ya da daha fazlası. Elbette ünlü olduğunu düşünürsek milyonlarca kadın aynı şeyi hissediyordu. Ama kaç ılık bir bahar gecesi Los Angeles'ta, Star Bar'da onun karşısında duruyordun?

Ayak sürüyerek sütuna geri dönüp, gizlenmeye çalışarak yaslandım. Böylece engellenmeden, dikkatle Adrian Stadt'a bakabiliirdim. Önce Lucy'i mi yoksa Samantha'yı mı arayıp haber versem diye bocaladım. Ayaklarında sivri burunlu ayakkabılar olan bir sürü zayıf kız birdenbire içeriye akın edip önümü arkamı, tüm çevremi sarana kadar her şey iyiymi. Şimdi kendimi etrafı zarif, hızlı, harika antiloplarla çevrilmiş bir fil gibi hissediyordum ve bundan kurtulmanın kolay bir yolunu göremiyordum.

Gümüşü paşmina şalını işaret ederek, "Bir saniye tutar mısın?" diye sordu kızların en uzun, en sarışın, en ince olanı. Şalı alıp dikkatle kıza baktım, ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. Bettina Vance'di bu, gecenin sıkıntılı geç saatlerinde favori danslarımın birini onların parçalarıyla yaptığım Screaming Ophelia adlı punk grubunun baş solisti.

Bettina kendine martini alırken, "Müziğinizi çok beğeniyorum," diye ağzımdan kaçırırdım.

Kızarmış gözleriyle bana baktı ve iç çekti. "Bana bunu söyleyen her şişman kızdan bir beşik alsaydım..."

Yüzüme buz gibi su fırlatılmış gibi hissettim bir anda. Tüm bu makyaja, muhteşem saç kesime, yeni giysilerime, tüm başarıma rağmen, dünyanın bütün Bettina Vance'leri beni odalarında oturmuş, rock yıldızlarının asla hayal edemeyecekleri, asla bilemeyecekleri yaşamlarla ilgili şarkılarını dinleyen diğer şişman kızlardan biri olarak görüyorlardı.

leyla_yy (ZeZe)

Bebeğin tekmelediğini, sonra kendini hatırlatıcısına küçük bir yumruk attığını hissettim. Bu kendini beğenmiş verecek bir cevabım elbette var, diye düşündüm.

"Bağışa mı ihtiyacın var? Zaten yeterince zengin değil misin?" diye sordum. Ceylanlardan birkaçı kıkırdadı. Bettina kafasını bana çevirdi. Cüzdanıma uzandım ve çok şükür parmaklarım aradığım şeye değdi. "İşte, beşliğin," dedim tatlı tatlı. "Belki bir dahaki burun ameliyatın için biriktirmeye başlarsın."

Kıkırdamalar kakhahaya dönüşmüştü. Bettina Vance gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Kimsin sen?" diye tsladı.

Kafamda birkaç cevap belirmişti: Eski bir hayranın? Kızgın şiş-man kız? En kötü kabusun?

Onun yerine daha basit yolu tercih ettim ve kinayesiz, doğru cevabı verdim. "Yazarım," dedim sakince, kendimi geri çekilmemeye ya da başka bir yere bakmamaya zorlayarak.

Bettina bana ters ters baktı. Sonra şalını çekip aldı ve sıfır bedelli kızlar sürüsünü de yanına katarak uzun adımlarla yürüyüp gitti. Sırtımı sütuna dayadım, titriyordum, bir elimi karnımın üzerinde gezdirdim. "Sürtük," diye fısıldadım bebeğe. Kalabalığın içinde bir adam bana gülmüsed ve yüzünü tam olarak göremeden gitti. Bir anda onun kim olduğunu anladım, Maxi arkamda duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Adrian Stadt," dedim.

"Sana burada olduğunu söylemedim mi?" diye sordu sabırsızlanarak. "Bettina'yla ne oldu?"

"Bettina'yı boş ver," diye mırıldandım. "Adrian Stadt bana gülmüsed! Onu tanıyor musun?"

"Biraz," dedi. "Sen?"

"Aa, evet," dedim. "Philadelphia'da aynı bowling takımında- yız."

Maxi'nin kafası karışmıştı. "O New York'ta yaşamıyor mu?"

"Şaka yapıyorum," dedim. "Tabii ki onu tanımıyorum! Ama bü-

yük bir hayranıyım." Duraksadım, Maxi'ye onun senaryoma ilham kaynağı olduğunu söylesem mi söylemesem mi diye düşünüyordum. Josie Weiss bendim, Avery Trace de Adrian'dı, sadece isimler farklıydı ve süpermodellere olan rahatsız edici düşkünlüğü yer almıyordu. Ben daha ne söyleyeceğime karar vermeden, Maxi bağlantıyı kurdu. "Biliyor musun, harika bir Avery olur," diye mırıldandı. "Onunla konuşmalıyız."

Pencereye doğru yürümeye başladı. Donup kalmıştım. Etrafına bakındı.

"Ne oldu?"

"Ben öylece yanına gidip konuşmaya başlayamam."

"Neden?"

"Çünkü, ben..." Yakışıklı ve ünlü starlarla tamamen ayrı dünyalardınız, demenin daha iyi bir yolunu düşünmeye çalışıyordum. Ağzımdan "Hamileyim," diye çıktı.

"Merak etme," dedi Maxi, "hamilelerle hamile olmayanların sohbeti daha yasaklanmadı."

Başımı eğdim. "Utaniyorum."

"Of, utanamazsın. Tanrı aşkına, sen bir gazetecisin!"

Haklıydı. Doğrusu benden daha güçlü, daha etkili ya da daha iyi görünen insanların yanlarına gitmek iş hayatımda sıradan bir durumdu. Ama Adrian Stadt'ın, sayfalarca hayalini kurduğum adamın yanına gidemezdim. Ya benden hoşlanmazsa? Ya da ben onu sevmesem? En iyisi fanteziyi devam ettirmek değil mi?

Maxi yerinde duramıyordu. "Cannie..."

"Ben telefonda iyiyim," diye mırıldandım en sonunda. Maxi her konuda olduğu gibi cana yakındı, iç çekti. "Bekle burada," dedi ve hızla bara gitti. Geri döndüğünde elinde bir cep telefonu vardı.

"Yo, hayır," dedim görür görmez. "O telefonlar bana uğur getir-miyor."

"Bu başka bir telefon," dedi Maxi, avucuna dudak kalemiyle yazdığı telefon numarasına gözlerini kısarak baktı. "Daha küçük. Daha hafif. Daha pahalı." Telefon çaldırmaya başladı. Bana uzattı. Kar-

leyla_yy (ZeZe)

şı tarafta, pencerenin önünde duran Adrian Stadt telefonunu açtı. Dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum, camdan yansiyordu.

"Alo?"

"Sakın atlama" dedim. O anda aklıma gelen ilk cümle buydu. Konuşurken harekete geçip beyaz ipekle sarmalanmış sütunun arkasına gizlenmiştim. Onun görüş açısının dışına çıkmış olsam da camdaki yansımamı hâlâ görebiliyordum. "Sakın atlama," dedim tekrar. "O kadar da kötü olamaz."

Kısacık, esef dolu bir kahkaha attı. "Nerden biliyorsun?"

"Emin ol, bilirim," dedim, bir anda terleyen avcumda telefonu ölüyü tutar gibi tutuyordum. Olanlara inanamıyordum. Adrian Stadt'la konuşuyor, hatta flört ediyordum! "Gençsin, yakışıklısın, yeteneklisin..."

"İltifat ediyorsun," dedi. Muhteşem bir sesi vardı, sakın ve samimi. Sesi bu kadar güzelken, neden filmlerinde tuhaf, kişner gibi bir sesle konuştuğunu merak ettim.

"Ama bu doğru! Öylesin. Muhteşem bir yerdesin ve gece çok güzel. Yıldızları görebiliyorsun."

Başka acı bir kahkaha daha. "Yıldızlar," dudaklarını büktü. "Sanki görmek istiyorum da."

"O yıldızları değil," dedim, "camdan dışarıya bak." Söylediğimi yaparken gözlerini seyrettim. "Yukarı bak." Başını kaldırdı. "Sağ tarafındaki parlak yıldızı görüyor musun?"

Adrian gözlerini kısarak baktı. "Hiçbir şey göremiyorum. Hava kirliliğinden başka," diye açıkladı. Başını çevirdi, kalabalığı gözden geçirdi. "Neredesin?"

Sütunun arkasına iyice saklandım. Yutkunurken boğazımdan gelen sesi duyabiliyordum.

"Ya da en azından bana kim olduğunu söyle."

"Bir arkadaş."

"Burada mısın?"

"Belki."

Sesi güçsüz ve alaycı bir hal almıştı. "Seni görebilir miyim?"

"Hayır. Henüz değil."

"Neden?"

"Çünkü utanıyorum," dedim. "Beni sadece bu yolla tanımayı istemez misin?"

Gülümsedi. Dudaklarının kıvrımını camdan görebiliyordum. "Senin gerçek olduğunu nereden bileceğim?" diye sordu.

"Bilemeyeceksin," dedim. "Hayal gücünün bir ürünü olabilirsin."

Hızla arkasını döndü ve bir an gözlerini üzerimde hissettim. Telefonu düşürdüm, aldım, kapattım ve tekrar Maxi'ye verdim, hepsini gayet rahat biçimde yaptığımı sanıyordum, ama belki de öyle değildi. Bir anda telefon çalmaya başladı. Maxi cevap verdi. "Alo?"

Adrian'ın sesini duyabiliyordum. "Hayal ürünü? Hayal ürünü, sen misin?"

"Bir saniye, lütfen," dedi Maxi çabucak ve telefonu tekrar bana verdi. Sütunun arkasına geçtim.

"Star 69, doksanlarda insan varoluşu için bir felaket olmuştu," diye başladım. "Anonimliğe ne oldu?"

"Anonimlik," diye tekrar etti yavaşça, sanki bu kelimeyi ilk kez söylemiş gibi.

"Sadece düşün," diye devam ettim, "âşık oldukları kızları asla arayamayan erişkin erkekler kuşağını düşün. Nasıl engellendiklerini düşün."

"Komiksin," dedi.

"Bu bir savunma mekanizması," diye cevap verdim.

"Yani seni görebilir miyim?"

Telefonu olabildiğince sıkı tuttum ve cevap vermedim.

"Seni görmeme izin verene kadar aramaya devam edeceğiz."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü çok hoş birine benziyorsun. Sana bir içki ısmarlayamaz mıyım?"

"İçki içmiyorum," dedim.

"Hiç susamaz mısın?" diye sordu. Kahkaha attım.

leyla_yy (ZeZe)

"Seni görmeme izin ver," dedi.

İç çektim, tunigimi düzelttim, Bettina Vance'in başka yerde olduğuna emin olmak için etrafa hızlıca göz attım ve sonra arkasından yaklaşıp hafifçe omzuna dokundum. "Merhaba," dedim, karnumdan önce saçımın ve makyajımdan etkilenmesini umut ederek. "Selam."

Yavaşça döndü. Çok çekiciydi. Sandığımdan daha uzundu ve çok şirin, çok tatlı görünüyordu. Ayrıca sarhoştur. Çok, çok sarhoş. Gülümsedi. Telefonumu kaldırdım. Bileğimden tuttu. "Hayır," dedi, "yüz yüze."

Telefonu kapattım.

Yakından bayağı yakışıklıydı. Beyaz perdede harika değildi, sevimli görünüyordu, ama gerçek yaşamda çok şaşırtıcıydı, güzel kahverengi gözler ve...

"Hamilesin," diye kaçırdı ağzından.

Tamam, kesinlikle flaş haber değildi ama bu da bir şeydi.

"Evet," dedim. "Hamileyim. Ben Carrie."

"Cannie," diye tekrarladı. "Şey nerede..." Elini anlaşılmaz bir şekilde havada salladı. "Bebegin babası," demek istiyordu sanırım.

"Ben varım sadece," dedim, böyle devam etmesine karar vererek. "Aslında Maxi Ryder'la birlikteyim."

"Ben burada yalnızım," dedi, sanki beni duymamış gibi. "Ben her zaman yalnızım."

"Bunun doğru olmadığını biliyorum," dedim. "Inga adında Alman bir tıp öğrencisiyle birliktesin."

"Greta," diye mırıldandı. "Ayrıldık. Hafızan pek kuvvetli değilmiş."

Omuzlarımı silktim ve alçakgönüllü görünmeye çalıştım. "Sadece bir hayranım," dedim. Adrian elimi tuttuğunda imza istesem garip kaçarmı diye düşünüyordum.

"Bir fikrim var," dedi. "Dışarıya çıkmak ister misin?"

"Dışarıya mı?" Adrian Stadt'la dışarıya çıkmak ister miyim? Papa büyük şapka takarmıydı? Başımı öyle hızlı salladım ki kendimi fazla sarsmış olmaktan korktum ve mini etekli, boyundan askılı bluz-

lar giyen kalabalık arasında Maxi'yi arayan bakışlar fırlattım. Sonunda yerini tespit ettim, barın yanındaki kalabalığın arasındaydı. "Dinle," dedim ona, "ben birkaç dakikalığına Adrian Stadt'la dışarıya çıkıyorum."

"Ya, öyle mi?" dedi cilveli cilveli.

"Öyle bir şey değil."

"Ya, ne?"

"O, biraz... yalnız görünüyor."

"Hmm. Peki, unutma, o bir aktör." Biraz düşündü. "Yani, aslında film yapan bir komedyen."

"Sadece yürüyüşe çıkıyoruz," dedim, onu üzmemek ya da gücendirmemek için ne yapacağım konusunda kendimi çaresiz hissediyordum, ama Adrian'ın yanına dönmek için de her şeyi göze alabilirdim.

"Her neyse," dedi hoppaca. Peçetenin üzerine telefon numarasına yazdı ve cep telefonunu almak için elini uzattı. "Her nerede olursan ol, beni ara."

Telefonu ona uzattım, numarayı çantama sokuşturdum ve başımı çevirdim. "Tamam. Onu baştan çıkartacağım. Çok romantik olacak. Kanepede ona sokulacağım ve onu öpeceğim ve bana taplığını söyleyecek ve sonra doğmamış çocuğum onun göğüs kafesine tekme atacak."

Maxi somurtmayı kesti.

"Ve o sırada ben her şeyi filme alacağım, filmin tüm haklarını Fox'a satacağız ve onlar da bunu özel bir şey haline getirecekler. *Dünya'nın En Tuhaf Üçlüsü*."

Maxi kahkaha attı. "Tamam. Sadece dikkatli ol."

Onu yanaklarından öptüm. İnanılmaz ama Adrian Stadt hâlâ bekliyordu. Gülümsedim, birlikte asansöre binip aşağıya indik ve dışarı çıktık. Bir anda kendimizi otobana benzeyen bir yolun önünde dikilirken bulmuştuk. Ne bank, ne çimen, ne de bir otobüs durağı ya da geçecek bir yürüyüş yolu vardı.

"Hih," dedim.

leyla_yy (ZeZe)

Bu arada Adrian, Star Bar'dakinden çok daha fazla çakırkeyif görünüyordu. Anlaşılan temiz havanın umduğum gibi bir ayıltma etkisi olmamıştı. Bileğimi tutmak yerine elimi tuttu ve kendine doğru çekti... Yani, karnımın müsaade ettiği kadar yakına.

"Öp beni," dedi. Bu saçmalığa yüksek sesle güldüm. *Öp beni!* Film sahnesiymiş gibi! Omuzlarının üzerinden bakarak, kaçınılmaz parlak ışıkları, ortalıkta dolaşan güfüranları ve Adrian parmaklarını yanağıma dokundurup sonra dudaklarına doğru indirirken, "Kes!" diye bağırırmaya hazır olmadığını aranıyordum. Bu hareketi biliyordum, beyaz perdede yaparken onu izlediğimden emindim, ama umursamadığımı fark ettim. "Cannie," diye fısıldadı. Sadece adımlı söylediğini duymak bile bebek gelene kadar hissiz olacaktı sandığım yerlerin zonklaşmasına sebep oluyordu. "Öp beni." Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı, eli ensemedeydi, başımı sanki değerli bir şeymiş gibi tutuyordu ve ben yüzümü yukarı kaldırmıştım. Ne tatlı bir öpücük diye düşündüm, sonra dudakları yine benimkilerleyleydi, daha sertti, elleri daha ısrarlıydı. Trafik bizim yüzümüzden tıkanmıştı; eridiğimi, kararlarımı, geçmişimi, adımlı unuttuğumu hissediyordum.

"Benimle gel," diye teklif etti, yağmur gibi yanaklarımı, dudaklarımı, gözkapaklarımı öpüyordu.

"Otelde kalıyorum..." diye mırıldandım güçsüzce, kelimeler ağızdan çıkar çıkmaz bunun kulağa çok basit geldiğinin farkına vardım. Ve burada neler oluyordu? Bu kadar yalın mıydı? Hamile kadınlara ilgisi mi vardı? Dalga mı geçiyordu? "Şey yapmak ister misin?" Hızlıca düşünmeye çalıştım. Philadelphia'da olsaydım, yolun ortasında çok çok sarhoş durumdaki en büyük arzu objem tarafından taciz ediliyor olsaydım, ne önerirdim? Ama elbette hiçbir şey düşünemiyordum. Hayatımda olan biten hiçbir şey aklıma gelmiyordu. "Bara gitmek?" diye önerdim sonunda. "Belki de akşam yemeğine?"

Adrian elini cebine soktu ve bilet olduğunu sandığım bir şey çıkarttı. "Peki ya bir tura ne dersin?" dedi.

"Ee..." hızlıca düşündüm. "Sahile gidebilir miyiz? Oldukça güzel bir gece..." Bu tam olarak doğru değildi. Son derece sisli bir ge-

ceydi, ama en azından ılık ve meltem vardı.

Adrian bir ileri bir geri sallandı ve bana tatlı tatlı, biraz da salakça sırıttı. "Bir planın varmış gibi," dedi.

Anahtarları ona vermek iyi bir fikir değildi.

"Oo, üstü açılır bir araba," dedim küçük kırmızı araba kaldırım kenarına geldiğinde. "Hiç kullanmadım." Ona en çekici, en cileli bakışla baktım. "Kullanabilir miyim?" Tek kelime etmeden anahtarları uzattı ve sonra sessizce yanıma oturdum, bana ne tarafa döneceğimi söylemek dışında fazla konuşmadı.

Ona baktığımda elini alınına koymuştu.

"Başın mı ağrıyor?" diye sordum. Gözlerini açmadan başını salladı. "Likörden önce bira mı içtin?"

İrkildi. "Aslında, votkadan önce extacy içtim," dedi.

Off. Hollywood'da kalmaya devam edersem insanların eğlence için uyuşturucu kullandıklarını söylemelerine alışmam gerekecekti. "Pek mutlu görünmüyorsun," dedim cesaretle.

Esnedi. "Belki de parasını geri istemeliyim," dedi ve bana yanından bir bakış attı. "Sen... ne zaman..."

"En geç haziranın ön beşinde," dedim.

"Yani, şey, kocan ne zaman dönecek..."

Boşluk doldurma oyununu bitirmeye karar verdim. "Ben Philadelphia'da yaşıyorum ve kocam yok. Erkek arkadaşım da."

"Ya!" dedi Adrian, sesi kendini sert bir yerde hissediyormuş gibi geliyordu. "Yani, eşin oraya dönecek?"

Güldüm. Elimde değildi. "Eşim falan yok. Tıpkı senin bekâr, hiç evlenmemiş annen gibi." Hikâyeyi en basit haliyle özetledim: Beni ve Bruce'u, ayrılmamızı ve yirmi dakikalık barışmamızı, hamileliğimi, senaryoyu ve yirmi saat önce Kaliforniya'ya uçuşumu.

Adrian başını salladı, ama hiçbir şey sormadı ve ben de ne düşündüğünü anlayabilmek için yüzüne bakamadım. Sürmeye devam ettim. Hatırlamayı ummadığım, öylesine girdiğim bir dizi dönemeçten sonra, kendimizi okyanusa bakan bir uçurumun kenarına park etmiş bulduk. Sise rağmen olağanüstüydü: Tuzlu suyun kokusu, kara-

leyla_yy (ZeZe)

ya vuran dalgaların ritmik sesi, suyu hissetmek, bütün bu güç ve devrim, o kadar yakınımızdaydı ki...

Adrian'a döndüm. "Harika değil mi?" diye sordum. Cevap vermedi. "Adrian?"

Hiç hareket yok. Yavaşça ona doğru eğildim, tıpkı safaride avcının aslana yaklaşması gibi. Kıpırdamadı. Yavaşça daha da yaklaştım. "Adrian?" diye fısıldadım. Ne bir sevgi ifadesi, ne senaryomla ilgili, ne de Philadelphia'daki yaşıntımla ilgili bir soru. Onun yerine horladı. Adrian Stadt uyuyakalmıştı.

Elimde olmadan kendi kendime güldüm. Bu klasik bir Carrie Shapiro anıydı: Harika bir sinema yıldızıyla sahildeyim, rüzgâr dalgaları kırbaçlıyor, ay ışığı suyun üzerinde parlıyor, gökyüzünde milyonlarca yıldız var ve o kendinden geçti.

Bu arada sahile inmiştim, sudan kıyıya doğru serin bir rüzgâr esiyordu, üşüyordum. Bir battaniye veya kazak var mı diye arabaya bakıyordum, boş yere bakmışım. Yapacak bir şey yoktu. Saatimin ışıklı akrep ve yelkovanına göre saat sabahın dördüydü. Ona yarım saat vermeye ve eğeri uyanmazsa harekete geçmeye karar verdim... bir şeyler bulacaktım.

Motoru çalıştırdım, böylece ısınıyor ve CD çalarındaki Chris Isaak CD'sini dinleyebiliyordum. Sonra arkama yaslandım, bir ceketim olsaydı ne iyi olurdu. Bir gözüm horlayan Adrian'daydı, bir gözüm saatimde. Bu... üzücü bir durumdu gerçekten ama aynı zamanda biraz komikti de. Büyük Hollywood seyahatim diye düşündüm üzüntüyle. Aşk maceram. Belki de ben dergilerdeki alay edilmeyi hak eden kızlardan birisiyim diye düşündü. Sonra başımı salladım. Kendime nasıl bakacağımı biliyordum. Nasıl yazacağımı biliyordum. Hayatta en çok istediğim şey gerçekleşiyordu, senaryomu satacaktım. Param olacaktı, rahat olacaktım, bir miktar ünlü olacaktım. Ve Hollywood'daydım! Bir sinema yıldızıyla birlikte!

Sağ tarafıma baktım. Sinema yıldızı hâlâ kıpırdamıyordu. Daha yakına eğildim. Hırılolu bir şekilde nefes alıyordu ve alnı terlemişti.

"Adrian?" diye fısıldadım. Hiç hareket yok. "Adrian?" dedim

normal ses tonuyla. Gözkapakları bile kıpırdamadı. Eğildim ve omuzlarından tutup hafifçe salladım. Yine hiçbir şey olmadı. Bıraktığımda sanki iskeletsizmiş gibi olduğu yere yığıldı. Endişelenmeye başlamıştım.

Elimi cebine soktum, bu arada bol resimli gazetelerdeki olası başlıkları düşünmemeye çalışıyordum ("Cumartesi Gecesi'nin startı, hayranı olduğu senaryo yazarı tarafından saldırıya uğradı!") ve cep telefonunu buldum. Biraz uğraştıktan sonra çevir sesine ulaştım. Harika. Şimdi ne olacaktı?

Sonra aklıma geldi. Çantama uzandım ve cüzdanımdan Dr. K.'nin kartvizitini çıkarttım. Şişmanlar Sınıfının bir toplantısı sırasında bize fazla uyumadığını ve genelde sabah yedide ofiste olduğunu söylemişti, şu anda doğu kıyılarında saat buradakinden daha geçti.

Nefesimi tuttum ve numarasını çevirdim. "Alo?" dedi boğuk sesle.

"Selam, Dr. K. Ben Carrie Shapiro."

"Carrie!" dedi, sesimi duyduğu için mutlu olmuş gibiydi, uzak mesafeden ve sabahın köründe (bana göre) aradığımdan haberdar değildi. "Yolculuğun nasıl geçti?"

"İyi," dedim. "Yani, şimdiye kadar oldukça iyiydi. Şimdiyse bir sorunum var gibi görünüyor."

"Anlat," dedi.

"Şey, ben..." Duraksadım, düşünüyordum. "Yeni bir arkadaş edindim," dedim.

"Bu iyi," dedi cesaretlendirerek.

"Şu anda sahilde, arabasındayız, o kendinden geçti ve ben onu uyandırabiliyorum."

"Bu kötü," dedi.

"Evet," diyerek onayladım "ve bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü buluşma değil. Yani normalde uykuya devam etmesine izin verirdim, eğer uyumadan önce bana içtiğini ve extacy aldığını söyleseydi..."

Duraksadım, bir şey söylemiyordu. "Düşündüğün gibi değil,"

leyla_yy (ZeZe)

dedim yavaşça, ne düşündüğüyle ilgili gerçek bir fikrim olmamasına rağmen.

"Yani kendinden mi geçti?" diye sordu Dr. K.

"Yani, evet aslında." İç çektim. "Oysa ben oldukça eğlenceli olduğumu düşünüyordum."

"Ama nefes alıyor, değil mi?"

"Nefes alıyor ama terliyor," dedim. "Ve uyanmıyor."

"Yüzüne dokun ve teninin nasıl olduğunu söyle."

Yaptım. "Sıcak," diye bildirdim. "Terli."

"Soğuk ve nemli olmasından iyidir," dedi. "Şimdi ona bir yumruk at..."

"Yaptım," diye bildirdim.

"Şimdi göğüs kafesine doğru gırtlakını ov, soluk borusunu. Biraz sert yap... Tepki verip vermeyeceğine bakacağız."

Eğildim ve tarif ettiği gibi yaptım, sertçe bastırdım. Adrian geri çekildi ve "annecim," gibi bir şey söyledi. Tekrar koltuğuma yerleştim ve Dr. K.'ya olanları anlattım.

"Çok iyi," dedi. "Adamın iyi olacak. Ama bence iki şey yapmalısın."

"Devam et," dedim, telefonu çenemin altına sıkıştırdım ve Adrian'a döndüm.

"Önce onu yana çevir, böylece eğer kusarsa boğulma tehlikesi olmayacak."

Yan duruma gelene kadar Adrian'ı ittim. "Yaptım," dedim.

"Diğeri de onun yanında kal," dedi. "Her yarım saatte bir onu kontrol et. Eğer soğumaya ya da titremeye başlarsa ya da nabızı yavaşlarsa, 911'i ara. Aksi halde sabaha iyi olur. Mide bulantısı ya da ağrı hissedebilir," diye uyardı, "ama sürekli bir hasar olmaz."

"Harika," dedim. Sabahleyin Adrian akşamdan kalma bir halde uyanıp yanında beni bulunca neler olabileceğini düşününce, korkudan iki büklüm oldum.

"Bir parça bezi soğuk suya daldırıp, sıkıktan sonra alına koya bilirsin," dedi doktor. "Tabii istersen."

Gülmeye başladım. Elimde değildi. "Teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten. Çok teşekkürler."

"Umarım her şey iyiyi gider," dedi neşeyle. "Ama şimdilik durum bundan ibaret sanırım. Beni arar ve ne olup bittiğini söyler misin?"

"Kesinlikle. Tekrar teşekkürler," dedim.

"Kendine iyi bak, Cannie," dedi. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Telefonu kapadıktan sonra düşündüm. Bezi nereden bulacaktım? Torpidoya baktım ve sadece araç kiralama kontratı, birkaç CD kabi ve iki tükenmez kalem buldum. Kendi çantama baktım: Garth'ın verdiği ruj, cüzdan, anahtarlar, telefon rehberi, *Beklerken Ne Beklemelin*'in yanımda taşımamı söylediği tayt.

Adrian'a baktım. Tayta baktım. Bilmediği bir şeyin onu incitemeyeceğini düşündüm, böylece arabadan indim, dikkatle suya doğru yürüdüm, taytı suya batırdım, geri geldim ve gülmemeye çalışarak, yavaşça alına koydum.

Adrian gözlerini açtı. "Çok tatlısın," dedi.

"Hey, uyuyan güzel!" dedim. "Sonunda uyandın! Endişelenmeye başlıyordum..."

Adrian beni duymuyor gibi görünüyordu. "Mükemmel bir anne olacağına bahse girerim," dedi ve tekrar gözlerini kapattı.

Gülümsedim, koltuğuma yerleştim. Mükemmel bir anne. Bunu ilk kez düşünüyordum; gerçek anneliği. Doğumu düşünmüştüm elbette, yeni doğmuş bir bebeğin bakımını da. Ama yirmi dokuz yaşındaki Cannie Shapiro'nun nasıl bir anne olacağını düşünmemiştim.

Adrian yanımda hafifçe horlarken ellerimi karnımda dolastırdım. İyi bir anne, diye düşündüm, aklım karışmıştı. Ama ne çeşit bir iyi anne? Çevredeki bütün çocukların sevdiği sakın, soğukkanlı, çocuklarına kaymağı alınmış süt ve meyve yerine, tatlandırılmış meyve likörü ve kurabiye veren, kot pantolon ve acayip ayakkabılar giyen, çocuklarını azarlamak yerine onlarla konuşan annelerden biri mi olacağım? Komik mi olacağım? Ev kadını olmak isteyen bir anne mi

leyla_yy (ZeZe)

yoksa kariyer peşinde olan bir anne mi olacağım? Ya da sürekli endişelenen, gözü kapıda çocuğunun eve gelmesini bekleyen, her zaman onun peşinden koşuşturup kazak, yağmurluk, mendil veren annelerden biri mi?

Sen, sen olacaksın, dedi kafamda bir ses. Annemin sesiydi. Bir anda tanıdım. Kendim olacaktım. Başka bir seçeneğim yoktu. Üstelik bu o kadar da kötü değildi. Nifkin'le her şey iyi gidiyor, diye düşündüm. Bu da onun gibi bir şey.

Karşı çıkmayacağını düşünerek başımı Adrian'ın omzuna yasladım. Tam o anda aklıma başka bir şey geldi.

Çantamdan telefonunu çıkarttım, sonra peçetede yazılı Maxi'nin numarasını çevirdim ve onun canlı, İngilizvari "Alo?" deyişini duyduna kadar nefesimi tuttum.

"Merhaba, Maxi," diye fısıldadım.

"Cannie!" diye haykırdı. "Neredesin?"

"Sahilde," dedim. "Tam olarak neresi olduğunu bilmiyorum ama..."

"Adrian'la mısın?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Ve o sızdı."

Maxi gülmeye başladı... Ben de güldüm. "Bana yardım et. Burada kural ne? Kalmalı mıyım? Gitmeli miyim? Ona bir not mu bırakayım?"

"Tam olarak neredesin?" diye sordu Maxi.

Bir işaret, bir ışık, herhangi bir ipucu için etrafa bakındım. "En son Del Rio yolundan geçtiğimizi hatırlıyorum," dedim. "Ve şu anda bir uçurumun kenarında, belki denizden yirmi beş metre yükseklikteyiz..."

"Neresi olduğunu biliyorum," dedi Maxi. "En azından, sanırım biliyorum. *Estella's Eyes*'in aşk sahnelerini çektikleri yer."

"Harika," dedim, o sahnede herhangi birinin sızıp sızmadığını hatırlamaya çalıştım. "Peki, ne yapmalıyım?"

"Sana evimi tarif edeceğim," dedi. "Bekliyorum."

Maxi'nin talimatları kusursuzdu. Yirmi dakika sonra deniz kenarında,

rında, gri çatı kaplamalı küçük evin garaj yolundaydık. Burası milyonlarca dolarımı hatta muhtemelen her şeyimi verebileceğim bir yerdi.

Maxi mutfakta bekliyordu. Elbisesini çıkartmış, bir çift siyah tozluk, bir tişört giymiş ve saçlarını iki yandan toplamıştı. Bu saç modeli kadın nüfusunun yüzde 99,9'unda çok komik dururdu, ama onu şirin yapıyordu. "Hâlâ baygın mı?"

"Gel de gör," diye fısıldadım. Arabaya doğru yürüdük. Adrian, ağzı açık, gözleri mühürlenmiş gibi kapalı ve alnında benim tayımla hâlâ yolcu koltuğunda uyuyordu.

Maxi kahkahayı bastı. "Bu ne?"

"Yapabileceğimin en iyisi buydu," dedim kendimi savunarak.

Hâlâ kıkırdıyordu, geridönüşüm kutusu olduğunu tahmin ettiğim kutudan *Variety*'yi çıkarttı, rulo haline getirdi ve Adrian'ın koluna vurdu. Hiçbir şey olmadı. Dergiyi daha aşağıya indirip karnına vurdu. Yine bir tepki gelmedi.

"Hih," dedi Maxi. "Öldüğünü sanmıyorum, ama onu içeriye taşısak iyi ederiz."

Yavaş yavaş, dikkatli bir şekilde, homurdanarak ve kıkırdayarak Adrian'ı arabadan dışarı çıkarttık ve Maxi'nin oturma odasındaki kanepeye taşıdık. Adrian'ın kirlenmemesini umduğunu, harika, beyaz deriden bir kanepeydi.

"Ya kusarsa... Onu yan çevirmeliyiz," diye öneride bulundum ve dikkatle Adrian'a baktım. "Gerçekten iyi olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum. "Extacy almış..."

"Muhtemelen iyi olacak," dedi Maxi. "Ama sanırım onun yanında kalsak iyi olur." Dikkatle bana baktı. "Çok yorgun olmalısın."

"Sen de öyle," dedim. "Üzgünüm..."

"Cannie, merak etme! Sen iyi bir şey yapıyorsun!"

Önce Adrian'a, sonra bana baktı. "Uyku partisine ne dersin?" diye sordu.

"İyi fikir," dedim.

Maxi muhtemelen yatak takımlarını getirmeye gittiğinde, Adri-

leyla_yy (ZeZe)

an'ın ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarttum. Kemerini ve gömleğinin düğmelerini çözdüm, taytı alıp yerine mutfakta bulduğum elbezini koydum.

Sonra Maxi battaniyeleri ve yastıkları yere yığarken, yüzümdeki makyajı temizledim, Maxi'nin verdiği tişörtün içine girmeye çabaladım ve işe yaramak için ne yapabilirim diye düşündüm.

Oturma odasında şömine vardı, mükemmel görünümlü, ızgarasının ortasına ağaç kütükleri yığılmış bir şömine. Ve ateş yakmayı biliyordum. Bu iyiydi.

Gazete bulamadığım için, *Variety*'nin sayfalarından yırttum, büyük odunların altına soktum, baca borusunun açık olup olmadığına, odunların gerçek mi yoksa dekorasyon için mi olduğuna baktım, sonra Samantha'ya, Andy'e ve Lucy'e oraya gerçekten gittiğimi kanıtlamak için Star Bar'dan aldığım kibrit kutusundan bir kibrit çıkarıp yaktum. Kâğıtlar tutuştu sonra kütükler yanmaya başladı, topuklarının üzerinde sallandım, tatmin olmuştum.

"Vay," dedi Maxi, battaniyenin altına sokulup yüzünü ateşin sıcaklığına doğru çevirerek. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Annem öğretti," dedim. Bir şeyler bekler gibi baktı, ben de tüm hikâyeyi Maxi'ye ve duyacağını umarak bebeğime anlattım. Cape Cod'a balık tutmaya gittiğimizi ve annemin üşümeyelim diye ateş yaktuğunu... babamın, kardeşlerimin ve benim ateşin etrafına oturup marshmelo şekeri kavurduğumuzu ve annemin şortunu kıvrıp, güçlü, bronzlaşmış ve sıkı bacaklarıyla suya girip misinayı atışını seyrettiğimizi anlattım.

"Güzel zamanlarmış," diye tekrarladı Maxi, döndü ve uykuya daldı. Bir süre karanlığın içinde gözlerim açık, Maxi'nin derin ve sessiz nefes alıp verişlerini ve Adrian'ın horlayışını dinleyerek uzandım.

İşte, buyur, dedim kendi kendime. Ateş, köze dönüşüyordu. Ellerimdeki ve saçlarımdaki dumanın kokusunu alabiliyor, sahile vuran dalgaların sesini duyabiliyor ve gökyüzünün aydınlanışını görebiliyordum. İşte, diye düşündüm. Buradasın. Ellerimi karnımın üzerinde gezdirdim. Bebek döndü, uykusunda yüzüyordu, arkasını dönme-

yi başarmış gibiydi. Kız, diye düşündüm. Eminim bir kız.

Bir geceliğine lüks bir otelde tek başına olduğu için keyfinin yerinde olduğunu tahmin ettiğim Nifkin'e iyi geceler diledim. Sonra gözlerimi kapadım ve annemin Cape Cod'daki ateşin ışığında görünen yüzünü gözümün önüne getirdim, ne kadar mutlu ve huzurluydu. Ben de kendimi mutlu ve huzurlu hissettim, sonunda uyuyakaldım.

Uyandığımda saat sabah 10.30'du. Ateş sönmüştü. Adrian ve Maxi uyuyordu.

Olabilirdi sessiz, ikinci kata çıktım. Cilalı sert ağaçtan döşemeler, çoğu boş, modern, akça ağaçtan raflar ve şifoniyerler. Kozasını değiştiren bir tırtıl gibi evden eve taşınmak nasıl bir duyguydu acaba? Canı sıkılmıyor mudur? Eminim ben çok sıkıldım.

Banyo her türden pelüş havlu, parlak renkli sabun ve eşantyon şampuanlarla doluydu. Uzun, sıcak bir banyo yaptım, ecza dolabında bulduğum kullanılmamış, paketi açılmamış diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım, üzerine şifoniyerlerden birinin çekmecesinde bulduğum bir tişörtü ve temiz pijama altını geçirdim. Bir kurutma makinesine ve bir gece önce Garth'ın yaptığı saç modelini yapabilmem için bir yardımçıya ihtiyacım vardı, ama yakınlarda ikisi de görünmüyordu. Saçlarımı tutamlara ayırıp, hepsini yoğun ve nefis bir Fransız iksiri gibi kokan bozuk para büyüklüğündeki tokalarla tuturdum. En azından umduğum gibi olmuştu. Babamın ısrarlarıyla okulda Latince dersleri almıştım. Ama bu, kendinizi durduk yerde bir film yıldızının tuvalet malzemelerinin isimlerini tercüme ederken bulduğunuz böylesi sahalarda pek işe yaramıyordu.

Aşağıya indiğimde Maxi hâlâ uyuyordu, battaniyenin üzerine sevimli bir kedi yavrusu gibi kıvrılmıştı. Adrian'ın uyuduğu yerde ise sadece bir not duruyordu.

Kâğıdı aldım. "Sevgili Cassie," diye başlıyordu, kahkahalarla güldüm. Neyse, diye düşündüm, en azından yaklaşmıştı. Kesinlikle daha kötülerini duymuştum. "Dün gece benimle ilgilendiğin için çok teşekkür ederim. Birbirimizi çok iyi tanımadığımızın farkındayım..."

leyla_yy (ZeZe)

Tekrar güldüm. Çok iyi tanımadığınızı! Sızmadan önce ancak beş kelime konuşmuştuk!

"... Ama senin iyi kalpli bir insan olduğunu biliyorum. Mükemmel bir anne olacağını da. Böyle apar topar gittiğim için özür dilerim. Bu sabah Toronto'ya gidiyorum. Umarım Kaliforniya'da kaldığın sürece bundan hoşlanırsın."

Bundan mı? Bu da ne? Katlanmış not kâğıdını tamamen açınca gümüş anahtar kucağıma düştü. Bir araba anahtarı. Santa Monica araba kiralama şirketinin adı ve adresiyle birlikte. "Kira kontratı önümüzdeki aya kadar devam ediyor," diye yazmıştı kâğıdın arkasına. "Eve dönerken bırakırsın. Keyfine bak!"

Yavaşça ayağa kalkıp cama doğru yürüdüm ve nefesimi tutup perdeyi araladım. Artık küçük, kırmızı arabanın orada olduğundan yeterince emindim. Bir elimdeki anahtara, bir garaj yolundaki arabaya baktım ve kendimi çimdikleyip uyanmayı bekledim. Tüm bunlar bir rüya olabilirdi... Belki de hâlâ Philadelphia'da yatağında uyuyordum, yanındaki masanın üzerinde hamilelikle ilgili bir yığın kitap vardı ve Nifkin başımın yanındaki yastıklardan birinin üzerine kıvrılmıştı.

Maxi esnedi, zarif bir hareketle yere indi ve pencerenin kenarına gelip yanından durdu. "Neler oluyor?" diye sordu.

Ona arabayı, anahtarı ve notu gösterdim. "Rüyadayım sanki," dedim.

"Hiç olmazsa bunu yapmalıydı," dedi Maxi. "Onu soyup çıplak resimlerini çekmediğin için şanslı."

Gözlerimi kocaman açıp, masum bir bakış attım. "Bunu yapmadığımı mı sanıyorsun?"

Maxi sırıttı. "Olduğun yerde kal," dedi. "Gidip köpeğini getireceğim, sonra Hollywood'u fethetmek için plan yaparız."

Maxi'nin mutfak dolaplarının genç yıldız adaylarının yediği alto-

id şeker, soda, buğday gevreği, bira mayası ve diyet uzmanlarının önerdiği yiyecekler dışında bomboş olmasını bekliyordum.

Ama Maxi'nin rafları tavuk suyuna çorbadan una, şekere ve baharatlara kadar tüm temel gıda maddeleriyle doluydu, ayrıca buzdolabında taze görünen elmalar, portakallar, süt ve meyve suyu, tereyağı ve krem peynir vardı.

Kiş ve meyve salatasında karar kıldım. Maxi döndüğünde kivileri ve çilekleri dilimliyordum. Üzerine tam oturan siyah bir pantolonla uzun kollu, vişne rengi tişört giymiş, büyük siyah güneş gözlükleri ve parlak kırmızı bir toka takmıştı. Nifkin'in boynunda değerli taşlarla süslü kırmızı rugan bir tasma vardı. İkisi de çok hoş görünüyordu. Maxi'ye de meyve salatasından ikram ettim ve sonra yemek tası olmadığı için Nifkin'e küçük bir porsiyon kiş verdim.

"Bu çok güzel," dedim, güneşin ısl ısl yansıdığı suya ve meltem esintili havaya hayran hayran bakarak.

"Bir süre kalmalısın," diye önerdi Maxi.

Başımı salladım. "Eşyalarımı toplayıp, geri dönmeyi..." diye başladım ve sonra durdum. Gerçekten neden gitmek için acele ediyordum ki? İş bekleylebilirdi, hâlâ iznim vardı. Bebekle ilgili bir iki semineri kaçırmak da dünyanın sonu değildi. Okyanus manzaralı bir oda aklımı çelmeye yetiyordu, özellikle de Philadelphia'nın düzensiz, çamurlu baharını düşününce. Ve Maxi aklımı okuyordu.

"Harika olacak! Sen yazarsın, ben işe giderim, birlikte akşam yemeği yer, ateşi yakarız. Nifkin bahçede kalır... Senin için bir evrak çantası hazırlarım..."

Mutluluktan hoplayıp zıplamak istedim, ama bebeğin bunu onaylayacağından pek emin değildim. Burada olmak inanılmaz oldu. Dalgaların arasında yürüyebilirdim. Nifkin martuların peşinden koşabilirdi. Maxi ve ben yemek yapardık. Yapılacak çok şey vardı, ben sadece hangilerini seçeceğimi ve neyi nereye yerleştireceğimi bilemiyordum. Güneşin parladığı, dalgaların yükseldiği böyle bir sahta, buna karar vermek için zaman harcamak yerine bu harika maceranın olmasına izin vermek daha kolay görünüyordu.

leyla_yy (ZeZe)

Bundan sonra her şey çok hızlı gelişti.

Maxi, beni mavimsi gümüş rengine cam duvarları ve alt katın-da son moda bir yemekhanesi olan bir gökdelene götürdü. "Seni me-najerimle göstüştüreceğim," diye açıkladı, yedinci kat düğmesine ba-sarken.

Uygun sorular için beynimi zorladım. "O... yazarları da bünye-sine alıyor mu?" diye sordum. "İyi mi?"

"Evet, hem de çok," dedi Maxi, koridorda yürürken. Açık olan bir kapıya hafifçe vurduktan sonra başını içeri uzattı.

"Lanet olsun!" diyen bir kadın sesi geldi koridora doğru. "Te-rence, bu kesinlikle saçmalık. Bu proje senin sorumluluğunda ve adam önümüzdeki haftaya kadar kesinlikle yapılmasını istiyor..."

Bu sesin, platin sarısı saçlı, muhtemelen vatka takan, bir elinde filtersiz sigara, diğerinde de bir fincan kahve tutan sigara tiryakisi bir kadına ait olduğunu tahmin ederek, Maxi'nin omzunun üzerinden dikkatle baktım... Bana Hollywood'da hiç şişman aktriss olmadığını söyleyen gözleklü sürüngenin farklı bir versiyonu olmalıydı. Oysa gördüm ki, devasa masanın arkasında kaymak ciltli, çilli, çilek tadın-da bir sarışın fıstık oturuyordu. Soluk yeşil bir süveterle lila rengi, dantelli bir bluz giymişti, çocuk ayağı büyüklüğündeki ayaklarında bir çift Keds ayakkabı vardı. Saçları soluk mavi bir tokayla dağınık topuz yapılmıştı. En fazla yirmi yaşında gösteriyordu.

"Bu Violet," dedi Maxi gururla.

"Lanet olsun!" dedi Violet tekrar. Karnımda bebeğin kulakları-nın olduğunu sandığım yere ellerimi koymak için şiddetli bir istek duyuydum.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Maxi.

"Pipi Longstocking'e benziyor! Bu tarzda konuşabilecek yaşta mı?"

Maxi kahkaha attı. "Merak etme," dedi. "Küçük gösterir ama çok bıçkındır."

Kız tekrar "Lanet olsun," diyerek telefonu kapatıp ayağa kalktı ve elini uzattı. "Cannie. Memnun oldum," dedi, daha demin önce ateş püsküren bir ejderha gibi değil de sıradan biri gibi konuşuyordu. "Senaryonu gerçekten çok beğendim. En çok neyi sevdim biliyor mu-sun?"

"Küfürleri mi?" diye sordum cesaretle.

Violet kahkaha attı. "Hayır hayır," dedi, "kahramanının kendi-ne olan güvenini. Çoğu romantik komedide kadın karakter bir şekil-de kurtulur... aşk, para ya da vaftiz annesi sayesinde. Josie'nin kendi kendine kurtulmasını ve hep kendine güvenmesini sevdim."

Vay. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bana göre Josie'nin hikâ-yesi dileklerinin yerine geldiği, saf ve basit bir hikâyeydi. New York'ta röportaj yaptığım starlardan birinin bende büyük beden po-fuduk bir kadından fazlasını görmesi sayesinde ortaya çıkan bir şey-di.

"Kadınlar bu filme bayılacak," dedi Violet.

"Böyle düşünmenize çok sevindim," dedim.

Violet başını salladı, saçındaki tokayı hızla çekti, parmaklarını saçlarının arasında gezdirip saçlarını yine aynı şekilde topuz yaptı. "Daha sonra yine konuşuruz," dedi; bir bloknot, tükenmez kalem, se-naryonun fotokopisi ve sözleşme gibi görünen bir şey çıkarttı. "Ön-ce sana biraz para kazandırırım."

İşin sonunda küçük Violet'in baş yetkili olduğu ortaya çıktı. Bel-ki de bu cerbezeli, minik insandan çıkan cazgır ses ve öfkeli müstehek-enlik, cıllı sütlerinde senaryo hakkında fikir yürüten o üç genç adamı sarsmış, senaryonun değerli olduğuna ilişkin açıklamalarına karşı çıkarken biraz daha sakınlı olmuşlardı. Sonuç olarak bana verdikleri para -bir kısmı sözleşmenin imzalanmasından sonra beş gün içinde, diğer kısmı filmin çekilmeye başlamasıyla birlikte- inanıl-mazdı. Maxi bana sarıldı, Violet ise ikimizi birden kucakladı. Ofisine dönmeden önce, "şimdi git ve beni onurlandır," dedi. Öğlen paydo-sundan dönerken gözleriyle ufku tarayan yüksek rütbeli biri gibiydi.

Aynı gün öğleden sonra saat beşte, kucacımda bir kâseyle veran-

leyla_yy (ZeZe)

dasında otuyordum. Şimdi istediğim evi alabilir, bir dadi tutabilir, hatta bebek doğduktan sonra tüm bir yıl çalışmayabilirdim. Senaryoda gereken düzeltmeleri yapmak, hem Gabby ile burun buruna olmaktan hem de onun yüzüme karşı ve arkamdan yaptığı kötü eleştirilere katlanmaktan iyiydi. Ayrıca Bruce'a yedinci denememden sonra yazabildiğim mektup kadar kötü olamazdı. Onlar görevdi. Bu ise sadece bir oyun.

Sevinçli haberleri anneme, Lucy ve Josh'a, Andy'e ve Samant-ha'ya, çeşitli akrabalar ve iş arkadaşlarıma, mutluluğumu paylaşacak akraba gelen herkese vermek için öğleden sonra saatlerce telefonla konuştum. Sonra Dr. K.'yi aradım.

"Ben Cannie," dedim. "Sadece her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim."

"Arkadaşın iyi mi?"

"Daha iyi," dedim ve Adrian'ın nasıl toz olduğunu, Maxi'de kalmaya nasıl karar verdiğimi, küçük Violet'in verdiği parayı anlattım.

"Harika bir film olacak," dedi Dr. K.

"Hâlâ inanamıyorum," dedim, belki de otuzuncu kez. "Gerçekmiş gibi gelmiyor."

"Keyfini çıkart," dedi. "Mükemmel bir hayata adım attın."

Maxi olanları şaşkın şaşkın seyredirken bir yandan da tenis topunu fırlatıp Nifkin nefes nefese kalıncaya ve bir yosun kümesinin dibine yığılınca kadar onunla oynadı.

"Kimdi o?" diye sorunca anlattım.

"Aslında doktorumdu, hamile kalmadan önce kilo vermeye çalışıyordum. Şimdi de sanırım arkadaşım. Dün gece Adrian için onu aramıştım."

"Ondan hoşlanıyor musun yoksa?" diye sorarken Groucho Marx gibi kışkırttı. "Ev vizitesine çıkıyor mu?"

"Hiç fikrim yok," dedim. "O çok iyi biri. Hem de çok uzun."

"Uzun olması iyidir," dedi Maxi. "Şimdi sırada ne var?"

"Akşam yemeği?"

"Aa, bu doğru," dedi Maxi. "On parmağında on marifet vardı senin, değil mi? Hem yazabiliyor hem de yemek yapabiliyorsun!"

"Fazla umutlanma," dedim. "Buzdolabında neler var bir bakalım."

Maxi gülümseyerek "Daha iyi bir fikrim var," dedi.

Kuyumcunun önündeki bekçi Maxi'yle beni başıyla selamlayıp ağır cam kapıyı açtı.

"Burada ne işimiz var?" diye fısıldadım.

"Sana hediye alıyoruz," dedi Maxi. "Fısıldamana gerek yok."

"Kimsin sen, benim şeker babacağım mı?" dedim dalga geçerek.

"Yo, hayır," dedi Maxi ciddiyetle. "Sen kendine bir şey alacaksın."

Ağzım açık, alık alık Maxi'ye bakıyordum. "Ne? Neden? Beni para biriktirmem konusunda yüreklendiren sen değil miydin? Bebek yolda..."

"Elbette para biriktireceksin," dedi Maxi, sesinde son derece duyarlı bir tını vardı. "Ama annem bana her zaman der ki; her kadının kendine aldığı güzel, harika bir şeyi olmalıdır... Senin için canım, bunu yapmanın tam sırası."

Sanki bir kuyumcudan içeriye girmek üzere değil de derin sulara dalmak üzereymişim gibi nefesimi tuttum. İçerisi belime gelen cam dolaplarla doluydu ve her dolapta hepsi siyah ve gri kadife pet üzerine beceriyle dizilmiş bir sürü değerli ziynet vardı. Zümrüt yüzükler, safir yüzükler, üzerlerinde elmaslar olan incecik platin setler, sallantılı amber küpelerle yakut broşlar, ancak zincirin halkalarını yapabilecek kadar güzel gümüş bilezikler ve altın işlemeli manşetler vardı. Kenarında minik bale ayakkabıları ve minik anahtarlar olan, parlıl, büyüleyici bilezikler... sterlin ve kalp şeklinde gümüş küpeler... birbirlerine bağlanmış pembe ve sarı altınlar... parıldayan bir uğurböceği ve denizati şeklinde broşlar... Bruce'un annesinin taktığı

leyla_yy (ZeZe)

türden elmas tenis bileklikleri... Durdum ve dumura uğramış bir halde tezgâha yaslandım.

Şık bir bahriyeli elbisesi giymiş olan satıcı bayan ısınlanmışçasına hemen arkamda belirdi. "Size ne gösterebilirim?" diye sordu içten bir ses tonuyla. Denemek için en küçük elmas küpeleri işaret ettim. "Bunları, lütfen," dedim.

Maxi omzumun üzerinden dikkatle baktı. "Bunlar olmaz," dedi dudak bükerek. "Cannie, onlar minicik!"

"Bedenimde bir şeyler minik olamaz mı yani?" diye sordum.

Maxi bana baktı, kafası karışmıştı. "Neden?"

"Çünkü..." dedim, sesim titriyordu.

Maxi elimi tuttu. "Biliyor musun?" dedi. "Bence çok hoş görünüyorsun. Bence harika görünüyorsun. Mutlu, sağlıklı ve hamile..."

"Bunları unutma," dedim gülerек.

Satıcı bayan bu arada bir parça siyah kadifeyi dolabın üzerine serdi ve küpeleri de üzerine dizdi. Önce ilk istediğim bir çift ufak küpeyi, sonra onun iki katı büyüklüğündeki diğer çifti. Üzerindeki elmaslar kuru üzüm büyüklüğündeydi, küpeleri avucumun içine aldım, mavi ve menekşe rengi ışıltılarını seyrettim.

"Bunlar harika," dedim hafifçe ve küpeleri kulaklarıma doğru yaklaştırdım.

"Size yakıştı," dedi satıcı.

"Alıyoruz," dedi Maxi, kesin bir ifadeyle. "Paket yapmanıza da gerek yok. Takacak."

Sonra, arabada, güneş vurdukça gökkuşağı renkleri saçan yeni küpelerimle, beni buraya getirip senaryomu satın aldığı, bunları hak ettiğim bir geleceğe inanmamı sağladığı için Maxi'ye teşekkür etmek istedim. Ama Maxi geçişirdi. "Sen güzel şeylere layıksın," dedi kibarca. "Bunlar senin için sürpriz olmamalı, Cannie."

Derin bir nefes aldım. *Dost*, diye fısıldadım bebeğe. Maxi'ye dönüp, "Sana şimdiye kadar yediğin en iyi akşam yemeğini hazırlayacağım," dedim.

"Anlamıyorum," dedi annem, her akşamki günlük telefon/sorgu görüşmemiz sırasında, "ve anlamak için sadece beş dakikam var."

"Beş dakika mı?" telefonu çeneme sıkıstırdım, o sırada Hollywood'da yansı çıkmış ojelerle yaşamanın mümkün olup olmadığına ve pedikür yaptırmazsam ayaklarım çok mu kötü görünür diye karar vermeye çalışıyordum. "Neden acele ediyorsun?"

"İlk devredeyiz," dedi annem çabucak. "Lavender Menace ile karşılaşılıyoruz."

"Hâlâ iyiler mi?"

"Geçen sene öylelerdi. Ama konuyu değiştiriyorsun. Şimdi, Maxi'yle mi yapıyorsun?" diye başladı annem, sesi umutla titriyordu. Ya da en azından ben öyle düşünmüştüm.

"Biz sadece arkadaşız, anne," dedim. "Fiziksel olmayan türden."

İç çekti. "Çok geç değil, biliyorsun."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedim umursamaz bir ifadeyle.

"Peki ne yapıyorsun?"

"Eğleniyorum," dedim. "Harika vakit geçiriyorum." Anlatmaya nereden başlayacağımı bilemiyordum. Yaklaşık üç haftadır Kaliforniya'daydım ve her gün Maxi ve ben maceradan maceraya koşuyor, daha çok büyüdü bir fayton ya da uçan halı gibi hissettiğim Adrian'ın üstü açık, kırmızı arabasıyla kısa gezintiler yapıyorduk. Çünkü akşam yemeğinden sonra Santa Monica iskelesine kadar yürümüş, yağlı, tuzlu-tatlı patates kızartması ve buz gibi pembe limonata alıp ayaklarını suya sallandırarak yemiştik. Ondan önceki gün manava gidip ahududu, küçük havuçlar ve oyuncu arkadaşlarına dağıttığı beyaz şeftaliler almıştık (rol arkadaşı hariç, çünkü şeftalileri Bellinis yapmak için bir davet sanabilir, diye açıklamıştı - "içkiyi fazla kaçırmasına neden olmak istemiyorum").

Kaliforniya'da hâlâ alışmadığım şeyler vardı; kadınların bir örnek güzellikleri, kafelerde ya da gurme marketlerinde gördüğüm herkesin anlaşılacak şekilde birbirine benzemesi... Sanki hepsi de 1996'da acilen yayından kaldırılan bir komedi dizisinde bir sevgiliyi

leyla_yy (ZeZe)

ya da yardımcı rollerden birini oynamış gibiydiler. Buranın araba kullanma kültürü de beni şaşırtıyordu. Herkes her yerde araba sürüyordu, bu yüzden ortada hiç yaya kaldırımları ya da bisiklet yolu yoktu, sadece sonu gelmez bir trafik, marmelat kadar yoğun bir egzoz dumanı ve her yerde otopark görevlileri vardı, hatta inanılmaz ama, gittiğimiz plajda bile. Maxi'ye "Artık her yeri gördüm," dediğimde, "Hayır, görmedin," diye itiraz etmişti. "Üçüncü Cadde Promenade'de ki-sa bacaklı bodur bir Alman köpeğine, dansöz giysisiyle hokkabazlık yaptırıyorlar. Bunu da görünce, her şeyi görmüş olacaksın."

"Çalışıyor musun?" diye sordu annem, hokkabazlık yapan köpekten ve beyaz şeftali hikâyesinden etkilenmiş benzemiyordu.

"Her gün," dedim, doğrudur. Maceralar ve gezintiler arasında en az üç saatimi dizüstü bilgisayarımın başında geçiriyordum. Violet senaryoyu okunaksız notlarla bezenmiş olarak bana geri göndermişti. İlk sayfaya lavanta rengi bir kalemle "PANİKLEME," yazmıştı. "Morla yazılmış notlar benim, kırmızıyla yazılmış olanlar stüdyonun kiraladığı bir okuyucunun, siyahlar da bunu yönetecek ya da yönetmeyecek olan adamın -ve bence söylediklerinin çoğu saçmalık. Her şeyi bir tuz zerresiymişcesine dikkate al, bunlar SADECE ÖNERİ!" Karalanmış sayfalar, işaretler, oklarla ve ilâşitirilmiş not kâğıtlarıyla yapılan eklentiler üzerinde yavaş yavaş çalışıyordum.

"Peki, ne zaman geri dönüşyorsun?" diye sordu annem. Dudaklarını ısırırdım. Hâlâ bilmiyordum ve aklıma toparlamam gerekiyordu, hemen. Otuzuncu haftama yaklaşmıştı bile. Ondan sonra, ya Los Angeles'ta bir doktor bulacak ve bebeği burada doğuracaktım ya da uçağa filan binmeden eve dönmeyi bir yolunu bulacaktım.

"Kararını bana bildir," dedi annem. "Havaalanında seni karşılamaktan ve hatta ilk doğum gününe kadar torunuma bakmaktan zevk duyuyum..."

"Anne..."

"Sadece annenden bir hatırlatma!" dedi ve kapattı.

Ayağa kalkıp kumsala yürüdüm, Nifkin dalgaların arasında tenis topunu yakalamaya çalışacağını umarak zıplıyordu.

En sonunda bir karar vermem gerektiğini biliyordum, ama her şey öylesine iyi gidiyordu ki, bir sonraki şahane güneşli gün, bir sonraki lezzetli yemek, bir sonraki alışveriş ya da piknik ya da yıldızların altında kumsalda yürüyüşün dışında bir şey düşünebilmek zordu. Yeri geldikçe Bruce'la geçirdiğimiz mutlu zamanları hatırlayışımı ve hayatımın ne yön alacağına dair belirsizlikleri bir yana koyarsak, bu sahil evinde geçirdiğim zamanlar bana bitmez tükenmez bir mutluluk veriyordu.

"Burada kalmalısın," diyordu Maxi. Olur dememiştım hiç, olmaz da. Bir keresinde evlilik hakkında kendimi nasıl sorguladığımı hatırlamaya çalıştım, sorular kafamda dönüp duruyordu: Bu yaşam bana uyar mıydı? Gerçekten böyle yaşayabilir miydim?

İşim bitmiş, yemeğin pişmesini beklerken Nifkin'le gece deniz kenarında geziniyor ve bunu düşünüyordum. "Kalmalı mıyım, gitmeli miyim?" diye sordum, bir cevap bekledim -köpekten, bebekten, kasımda talimat vermeyerek beni düş kırıklığına uğratan Tanrı'dan. Ama hiçbir cevap gelmedi, sadece dalgalar ve yıldızlı gece vardı.

Kaliforniya'daki üçüncü cumartesi sabahımda, Maxi misafir odasına geldi, perdeleri açtı ve dünyanın en küçük bekcik köpeğiymiş gibi hızla yanına gelip kulaklarını diken Nifkin'e dönüp parmaklarını şıklattı, topu havaya fırlatıp "Zıpla ve yakala!" dedi. "Biz Jimnastik salonuna gidiyoruz!"

Kalkmak için çabaladım. "Jimnastik salonu mu?" diye sordum. O hazırды. Kumral saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış, siyah bir spor kıyafeti, beyaz çorap ve beyaz spor ayakkabı giymişti.

"Merak etme," dedi Maxi. "Çok çaba harcaman gerekmiyor." Yatağımın kenarına oturdu ve İçsel Aydınlanma Merkezinin programını gösterdi. "Bak... işte."

"Kendini gerçekleştirme, meditasyon ve düşgücü," diye okudu kursun tanıtımını.

"Bunları mastürbasyon mu takip edecek?" diye sordum.

Maxi kötü kötü baktı. "Eleştirme," dedi. "Gerçekten işe yarıyor."

leyla_yy (ZeZe)

Gardırobu açtım ve uygun bir kendini gerçekleştirme kıyafeti baktım. Maxi'nin peşine takılıp, senaryomun kahramanı olan Josie ve yakında eski sıfatını kazanacak olan erkek arkadaşı arasında makul bir diyalog yazıp yazamayacağımı görmek için meditasyon seansından yararlanmaya karar verdim. Ya da geleceğim ve ne yapabileceğim üzerine düşünebilirdim. Kendini gerçekleştirme ve düşgücü ise bana yeni nesil saçmalıkları gibi gelmişti, ama en azından zaman kaybı olmayacaktı.

İçsel Aydınlanma Merkezi, bir tepenin üzerine kurulmuş alçak tavanlı beyaz ahşap bir binaydı. Geniş pencereleri vardı, etrafı deniz yosunlarıyla ve bol miktarda sabırsız insanla çevrilmişti.

"Bunu gerçekten seveceksin," dedi Maxi, kapıya doğru ilerlerken. Maxi'nin ilk giydiğimden beri gitgide küçülen büyük beden tişörtüyle bir çift tozluk ve bez ayakkabı giymiş, beysbol şapkası ve güneş gözlüğüyle kendimi onun görüntüsüne az da olsa uydurabilmiştim.

"Philadelphia'da böyle bir yer sandviççi olur ancak," diye söyledim.

Duvarlarında aynalar ve bir köşesinde piyano olan, tatlı bayık bir sandal ağacı kokusunun havayı sarıdığı geniş bir yere girdik. Maxi ve ben arka taraflarda bir yer bulduk. Maxi oturmamız için bize hasır almaya giderken kalabalığı gözden geçirdim. Ön tarafta bir sürü süper-model görünümlü sersem duruyordu, ama tabii birkaç yaşlı kadın da vardı, birinin hiç boyanmamış saçları gıyıldı. Uzun beyaz sakallı bir adam, "Yengeçleri Jimmy'nin Yengeç Evi'nden Aldım," yazılı bir tişört giymişti. Eğitimden kapıdan içeriye girerken, neyse ki Star Bar'dan çok uzaktayız, diye düşündüm sevinçle.

"Hepimiz ayağa kalkalım," dedi eğitmen, müzik setine plak koymak için eğilerek.

Dikkatle bakıp gözlerimi kırıştırdım, orada, önümde gerçek bir İri Kadın duruyordu... Vücudu saran parlak mavi bir bale giysisiyle siyah tayı giymişti, o kadar. Benden belki de on yaş büyüktü, koyu

tenli ve hemen hemen makyajsızdı. Nerdeyse beline kadar uzanan kahverengi saçlarına giysisiyle uyumlu bir saç bandı takmıştı. Vücudu bana arkeologların kazılarda bulduğu Bereket Ana heykellerini hatırlattı -sarkık göğüsler, geniş kalçalar, çekincesiz kıvrımlar. Pembe ruj sürmüştü, burnunda minik elmas bir hüzme vardı ve rahat görünüyordu. Kendinden emindi. Mutluydu. Elimde olmadan dikkatle ona bakarken, hiç böyle mutlu görünüp görünmediğimi, onun bunu nasıl becerdiğini ve burnumda hüzmeyle nasıl görüneceğimi düşünüyordum.

"Ben Abigail," dedi yüksek sesle. Abigail! Düşündüm. Kız bebek isimleri listem! Bu bir işaret olmalıydı. Neyin işareti, emin değildim ama kesinlikle güzel bir şeyin. "Bu bir kendini gerçekleştirme, meditasyon ve düşgücü dersidir. Eğer yanlış yerdeyseniz, lütfen şimdiki çıkın." Kimse çıkmadı. Abigail bize gülümsedi ve müzik setinin düğmesine bastı. "Biraz esneme ve derin nefes alıp vermeye başlayacağız, sonra da rehberli meditasyon yapacağız. Herkes rahat ettiği herhangi bir şekilde oturup gözlerini kapatacak ve ben farklı durumları, farklı olasılıkları düşlemenizde size rehberlik yapacağım. Başlayalım mı?"

Maxi bana gülümsedi. Ben de ona. "Tamam mı?" diye fısıldadı. Başımın onayladım. Yerdeki rahat hasırın üzerinde bağdaş kurup oturdum, gözlerimi kapadım, kulaklarımda flüt ve davul sesleri hafifçe çınlamaya başladığında "Güvenli bir yer düşleyin," diye başladı Abigail. Sesi alçak ve sakinleştiriciydi. "Seçmeye çalışmayın. Sadece gözlerinizi kapatın ve ne olacağına bakın."

Kesinlikle, Maxi'nin verandasını ya da belki mutfağını görürüm diye düşündüm. Ama Abigail, "güvenli bir yer," diye tekrarladığında yatağımı gördüm... Evdeki yatağımı. Mavi yorganım, parlak renkli yastıklar... Nifkin kürk başlıklı küçük bir süs eşyası gibi yatağa tünemiş, gözlerini kırıştıran bana bakıyor. Perdelerin arkasından gelen ışığın eğiminden akşamüstü olduğunu anlıyorum, işten eve döndüğüm saatler. Köpeği gezdirmeye, jimnastiğe kaçta gitmek istediğini öğrenmek için Samantha'yı arama, gelen postaları okuma ve çamaşırla-

leyla_yy (ZeZe)

rı asıp geceye alışma vakti... Birden berbat bir ev özlemiyse doldum, şehrimi, dairemi, yatağımı özlemiştim, bayılacak gibi oldum.

Ayağa kalkmaya çabaladım. Kafam şehirden bir sürü görüntüyü doluydu. Buzlu kapuçino içtiğimiz ve sırlarımızı, erkekler hakkındaki korkunç hikâyelerimizi paylaştığımız, köşedeki kafe... Taze çiçek ve tarçınlı çörek kokularıyla kaplı kütüphane... Evden işe giderken yol üzerindeki Bağımsızlık Caddesini ve Özgürlük Çanını bir anlığına görebilmek için boyunlarını uzatmış bakan turistlerle dolu geniş, yeşil çimenlikler... Çiçeklenmiş kızılca ağaçları... Aşağıya doğru pike yaparak denize dalıp çıkan martıları yakalamak için tasmaşını çeğiştiren Nifkin'le cumartesi günleri Penn's iskelesi... Sokağım, dairem, arkadaşlarım, isim... "Evimiz," diye fısıldadım bebeğe ve kendime. Maxi'ye, "Tuvalette gidiyorum," diye fısıldayıp dışarıya çıktım.

Güneş ışığı altında durdum, derin derin nefes aldım. Bir dakika sonra omzumda bir el hissettim. Abigail elinde bir bardak suyla duruyordu.

"İyi misin?"

Evet anlamında başımı salladım. "Sadece biraz evimi özledim," diye açıkladım.

Abigail düşünceli düşünceli başını salladı. "Ev," dedi ve başını salladı. "Bu iyi. Güvenli yerin evinse, bu mükemmel bir şey."

"Nasıl..." Ona sormak istediğim şeyle ilgili kelimeleri bulamadım. Böyle... benimki gibi bir vücut içinde mutluluğu nasıl buldun? Eğer bu dünyaya uygun olmadığını hissediyorsan, bir şeylerin peşinden gidebilme cesaretini nasıl gösterirsin?

Abigail bana gülümsedi. "Büyüdüm," dedi, sormadığım soruya karşılık olarak. "Bir şeyler öğrendim. Sen de öğreneceksin."

"Cannie?"

Maxi güneş ışığında gözlerini kısarak bakıyordu, endişeli görünüyordu. Ona el salladım. Abigail ikimizi de başıyla selamladı. "İyi şanslar," dedi ve kalçalarını kıvrarak, göğüsleri sallanarak, gururla ve utanmadan yürüyüp içeri girdi, arkasından dikkatle baktım, bebeğe örnek model, diye fısıldamak istedim.

"Neler oluyor?" diye sordu Maxi. "İyi misin? Geri gelmedin, erken doğum filan yapmadın değil mi?..."

"Hayır," dedim. "Henüz bebek yok. Ben iyiyim."

Eve doğru gidiyorduk, Maxi heyecanla kendini nasıl Oskar'ı kazanırken düşlediğini ve podyumdan eski sevgililerini nasıl tek tek künadığını zevkle anlatıyordu. "Kevin'ın yüzünü düşlediğimde neredeyse gülmeye başlayacaktım!" dedi böbürlenerek ve bir sonraki kırmızı ışıktaki bana kısa bir bakış attı. "Sen ne gördün, Cannie?"

Cevap vermek istemiyordum... Mutluluğumun sahil evinden, Kaliforniya kıyılarından ve Maxi'nin kendisinden hemen hemen üç bin mil uzakta olduğunu anladığını söyleyerek onun duygularını incitmek istemiyordum. "Evi," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

"Birazdan orada olacağız," dedi Maxi.

"Can-nie," dedi Samantha ertesi sabah telefonda, sıslanarak. "Bu çok saçma! Eve gelmen için ısrar ediyorum. Bir sürü şey oldu. Yoga eğitmeninden ayrıldım ama yanımda bile değildin..."

"Anlat hadi." Gecikmiş olmanın verdiği suçluluk duygusuyla ısrar ettim.

"Boş ver," dedi Sam alaylı alaylı. "Ne anlatsam anlatayım, benim ki film yıldızı arkadaşların ve onların aylık hikâyeleri kadar ilginç olmayacaktır..."

"Bak, Sam," dedim, "bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sen kesinlikle benim en yakın arkadaşımın ve o uğursuz yogiyle ilgili her şeyi duymak istiyorum..."

"Dert etme," dedi Sam. "Tabii ki sana anlatacağım. Durum nedir? Uzun süreli bir tatilde misin, yoksa sonsuza dek orada mı kalacaksın?"

"Sonsuza dek değil," dedim. "Ben sadece... ne yaptığımı bilmiyorum, gerçekten." Ve o anda, bu konu hakkında daha fazla konuşamayacak kadar umutsuzdum.

"Seni özledim," dedi Sam ağırlıklı bir sesle. "Hatta tuhaf ama,

leyla_yy (ZeZe)

küçük köpeğini bile özledim.”

“Sonsuza dek gitmedim,” dedim. Şu anda doğru olduğuna emin olduğum tek şey buydu.

“Tamam, konuyu değiştirelim,” dedi Samantha. “Tahmin et beni kim aradı? Kelly Drive’da karşılaştığımız o boylu boslu doktor.”

“Dr. K.!” dedim, ismiyle birlikte birdenbire bir mutluluk ve Violet’le sözleşmeyi imzaladığımdan beri onu aramadığım için suçluluk hissettim. “Numaranı nereden bulmuş?”

Samantha’nın sesi soğuklaştı. “Senden,” dedi, “açıkça rica etmeme rağmen, doldurduğum formlarda yine beni acil durumda aramacaklar listene yazmışsın.”

Bu aramızda bir tartışma konusuydu. Bisiklet turlarına çıktığımda acil durumda aranacak kişi olarak hep Samantha’yı yazardım. Samantha bunu öğrendiğinde pek memnun olmamıştı.

“Cannie, neden anneni yazmıyorsun?” diye sordu, daha önce defalarca yaptığı şikâyetini yineleyerek.

“Çünkü telefona Tanya’nın cevap vermesinden ve cansız bedeni denize atmasından kaygılanıyorum,” dedim.

“Her neyse, neler yaptığını öğrenmek ve adresini bilip bilmediğini sormak için aramış, sanırım sana bir şey göndermek istiyor.”

“Harika!” dedim, ne olduğunu merak ederek.

“Peki ne zaman eve geliyorsun?” diye sordu Sam tekrar.

“Yakında,” dedim, gevşemişim.

“Söz mü?” diye sordu.

Ellerimi karnımda gezdirdim. “Söz veriyorum,” dedim. Her ikisine de.

Ertesi akşam Philadelphia’dan, Walnut Sokağı’ndaki Mailboxes & More’dan gönderilmiş bir kutu geldi.

Kutuyu dışarıya, verandaya taşıdım ve açtım. Gördüğüm ilk şey gözleri kocaman açılmış, tedirgin bakışlı bir Nifkin resmi olan küçük bir posta kartıydı. Arkasını çevirdim. “Sevgili Cannie,” diye okudum. “Samantha bir süre Los Angeles’ta kalacağını söyledi ve ben de bir şeyler okumak isteyebileceğini düşündüm. (Orada da kitap okunu-

yor, değil mi?) Kitaplarla birlikte evini hatırlatacak bir iki şey koy-dum kutuya. İstedigin zaman arayabilirsin.” Altında, “Peter Krushelevsky (Philadelphia Üniversitesi’nden) yazıyordu. İmzanın altında bir hamış vardı: “Samantha Nifkin’in de batı sahillerinde olduğunu söyledi, bu yüzden onun için de küçük bir şey yolluyorum.”

Kutunun içinde Özgürlük Çanıyla ve Bağımsızlık Caddesinin posta kartlarını buldum. Küçük bir kutu çikolatayla kaplı kraker ve biraz ezilmiş Tatsykake de vardı. Kutunun en altında parmaklarım yuvarlak ve ağır bir şeyle karşılaştı, *Philadelphia Examiner*’in sayfa-larına sarılmıştı. Sayfalarından birinde Angela Lansbury’nin son televiz-yon filminin konu edildiği “Gabby ile Gevezelik” köşesi vardı. Paket-ten seramik bir mama kabı çıktı, Nifkin için. Ortasındaki sarı daire içinde parlak kırmızı renkte N harfi yazılıydı. Kabin dışında da Nif-kin’in ayırt edici ve alay konusu tüm özelliklerinin eksiksiz yer aldığı resimler vardı. Birinde koşuyor, birinde oturuyor, birinde deri kemi-gini kemiriyordu. Kahkahalarla güldüm. “Nifkin!” diye seslenince Nifkin havlayıp koşmaya başladı.

Nifkin’in koklaması için kâseyi yere indirdim. Sonra Dr. K.’yı aradım.

“Suzie Lightning!” diyerek selamladı.

“Kim?” dedim. “Hih?”

“Bir Warren Zevon şarkısından,” dedi.

“Hı-hı,” dedim. Bildiğim tek Warren Zevon şarkısı, avukatlar, silahlar ve parayla ilgili olardı.

“Çok gezen bir kızla ilgili,” dedi.

“İlginç,” dedim, sözlerine bakmak için ismini aklımda tuttum. “Arayıp hediyeler için teşekkür etmek istedim. Harikalar.”

“Rica ederim,” dedi. “Beğendiğine sevindim.”

“Nifkin’in resimlerini aklından mı çizdin? Çok şaşırtıcı. Ressam olmalıymışsın.”

“Amatör olarak uğraşıyorum,” diye belirtti, sesi Austin Powers’in gülmekten öldüğüm Dr. Evil’ine çok benziyordu. “Aslin-da arkadaşın Samantha bana birkaç resmini yolladı,” diye açıkladı.

leyla_yy (ZeZe)

"Ama onları çok fazla kullanmadım. Köpeğinin diğerlerinden farklı, çok özel bakışları var."

"Çok nazıksın," dedim, samimiyetle.

"Kampüsün hemen köşesine çömlek boyama stüdyosu açtılar," diye açıkladı. "Bunu orada yaptım. Bir çocuğun beşinci yaş günüydü, bu yüzden beş yaşında sekiz adet çocukla birlikte kahve kupası boyadık."

Sırtıp gözümde canlandırdım, uzun boylu, boğuk sesli Dr. K. bir sandalyeye oturmuş, küçük çocukların şaşkın bakışları altında Nifkin'in resimlerini çiziyor.

"Peki orada hayat nasıl gidiyor?"

Maxi ile alışveriş, yaptığım yemekler, bulduğum marketle ilgili kısa bir özet yaptım. Sahildeki küçük evi tarif ettim. Ona Kaliforniya'nın hem mükemmel hem de hayal gibi olduğunu söyledim. Her sabah yürüyüş yaptığımı ve her gün çalıştığımı, Nifkin'in dalgaların arasından tenis topunu koşarak getirmeyi öğrendiğini anlattım.

Dr. K. ilgilendiğini belirten sesler çıkarttı, yerinde, ilgili sorular sordu ve sonra asıl büyük soruya geçti. "Peki ne zaman dönüyorsun?"

"Emin değilim," dedim. "Hâlâ iznim var ve senaryomun düzenlenmesine devam ediyorum."

"Yani orada mı doğum yapacaksınız?"

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Sanmıyorum."

"İyi," dedi sadece. "Döndüğünde yine birlikte kahvaltı yaparız."

"Elbette," dedim, Sam'in Morning Glory'si için ani ve şiddetli bir sancı hissederken. "Bu harika olur." Maxi'nin arabasının garaja girdiğini duydum. "Neyse artık kapatmalıyım..."

"Önemli değil," dedi. "İstedğin zaman ara."

Telefonu gülümseyerek kapattım. Kaç yaşında olduğunu merak ediyordum. Beni herhangi bir hastadan daha fazla, her biri kendi gönlü yarasıyla ofisine gelen diğer şışman kızlardan daha fazla sevip sevmediğini merak ediyordum. Onu tekrar görmeyi istediğime karar verdim.

Ertesi sabah Maxi yine bir yerlere gitmeyi önerdi.

"Hâlâ estetik ameliyat olacağına inanmıyorum," diye söyledim, kendimi küçük arabaya atmaya çalışıyor ve kusursuz yüzü olan bir aktrisin bu zamanda ancak bu şehirde estetik ameliyat olabileceğini düşünüyordum.

"Gerekli," dedi gevrek gevrek. Hızlanıp öndeki yavaş giden pek çok aracı sollayarak sol şeride geçti.

Estetik cerrahın ofisi gri ve leylak renklerindeydi, yerler mermer, duvarlar dümdüz ve parlaktı, resepsiyonsa daha da parlaktı. Ben doktorların duvarlardaki poster büyüklüğündeki fotoğraflarını inceleyerek ve hangisinin Maxi'nin dudaklarını dolgunlaştırma ve gözlerinin etrafındaki görünmeyen çizgileri yok etme şerefine erişeceğini merak ederek ortalıkta gezinirken, Maxi büyük güneş gözlüklerini çıkardı ve masanın arkasındaki bayanla alçak sesle bir konuşma yaptı. Dr. Fisher Ken bebek görünümünde bir sarışındı. Dr. Rhodes benim yaşlarımda görünen ama büyük ihtimalle olmayan, yay kaşlı, esmer bir kadındı. Dr. Tasker, grubun arkadaş canlısı Santa Claus'uydu, yuvarlak yanakları ve gıdığı vardı. Ve Dr. Shapiro...

Öylece durdum, donup kalmıştım, babamın kocaman fotoğrafına dikkatle baktım. Daha zayıftı ve sakalını tıraş etmişti, ama tartışmazız bu oydu.

Maxi topuklarını vura vura yanıma geldi. Yüzümün ifadesini görünce, kolumdan tuttu ve beni sandalyeye oturttu. "Cannie, ne oldu? Bebekle mi ilgili?"

Bacaklarımı birer tahta parçası gibi hissederek, sendeleyerek durmaya doğru yürüdüm ve işaret ettim. "Bu benim babam."

Maxi dikkatle önce resme sonra bana baktı. "Burada olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordu. Başımı salladım.

"Ne yapacağız?"

Başımla kapıyı işaret ettim ve olabildiğince hızlı yürümeye başladım. "Gideceğiz."

leyla_yy (ZeZe)

"Demek burada," dedim. Maxi, Nifkin ve ben verandada oturup ahududulu soğuk çay içerken. "L.A.'de Liposuction," dedim. "Kötü bir şakanın başlangıcı gibi, değil mi?"

Maxi başka tarafa baktı. Onun için üzülüm. Beni hiç böyle üzün görmemişti ve bana nasıl yardım edeceği hakkında bir fikri yoktu. Ben de ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Sen burada kal," dedim, ayağa kalktım. "Ben yürüyüşe gidiyorum."

Deniz kenarına indim, bikiniili patencilerin, voleybol oynayanların, bağırışan yapışkan çocukların, cambaz ayaklığı üzerinde on dolara dört çift çorap satan satıcıların, banklarda oturmuş gitar çalan gençlerin ve palmiyelerin altında ölü gibi yatan, kat kat giyinmiş evsizlerin yanından geçtim.

Yürüdükçe, kafamdakileri ayıklamaya, çerçevenilmiş ve sergi salonunun duvarlarına asılmış resimlirmiş gibi onları düzenlemeye çalıştım.

Ailemi bir zamanlarki haliyle gözümün önüne getirdim: Rosh Hashanah'da çimenlikler üzerinde beşimiz en güzel kiyafetlerimizle poz veriyoruz. Babamın sakalı güzelce kesilip düzeltilmiş. Elleri omzumda. Saçlarını bigudilerle kıvrılmış, göğüslerim kazağımdan fırlayacakmış gibi ve hepimiz gülümsüyoruz.

Ardından, yıllar sonraki halimizi gözümün önüne getirdim: Babam gitmiş. Ben şişman, asık suratlı ve korkmuş haldeyim. Annem çıldırmış gibi. Erkek kardeşim mutsuz. Lucy Mohawk'ı ve hızmala-ryla gece yarısı telefon konuşmaları yapıyor.

Daha başka görüntüler: Kolej mezuniyetim. Annem ve Tanya beysbol ligi şampiyonasında sarmaş dolaş. Josh, bir seksen üç boyunda, zayıf ve heybetli, Şükran Gün'ünde hindiyi paylaşıyor. Dördümüz yemek masasının etrafını kuşatmışız, annem en uçta, kardeşim onun karşısında, erkek ve kız arkadaşlarımız gelmiş, hepimiz bir eksiklik yokmuş gibi görünmek için kendimizi zorluyoruz.

Devam ettim. İşte oradaydım, ilk dairemin önünde gururla duruyordum. Elimde ilk gazete yazımın bir kopyası duruyor, başlığı

gösteriyorum: "Bütçe Müzakeresi Ertelendi." Ben ve ilk erkek arkadaşım. Ben ve kolejdeki sevgilim. Ben ve Bruce okyanusta, gözlerimi zi kısmış fotoğraf makinesine gülümsüyoruz. Bruce, Grateful Dead konserinde, saçları omuzlarında, bir bacağı uzatmış, elinde bira. Görüntüyü biraz daha geriye sardım ve devam ettim.

Ayakta duruyor, ayaklarımı okyanusun serin sularında serinletiyordum. Hiçbir şey hissetmedim. Belki de bu, hissettiğim aşkın sonuydu. İçinizde bir zamanlar sıcaklığın, acının ve tutkunun olduğu soğuk yer; gelgitin ardından ıslak kumun kayganlığı...

Tamam, diye düşündüm. İşte. Buradasın. İlerleyeceksin, çünkü böyle olması gerekiyor; gidebileceğin tek yer orası. Acı vermeyene kadar gitmeye devam edeceksin ya da sanırım sana daha fazla acı veren bir şey bulana kadar. İnsan doğası işte, hepimiz kendi ıstırabımız içinde sendeleyip duruyoruz, çünkü başka yolu yok. Çünkü sanırım Tanrı bize başka seçenek sunmuyor. Büyüyorsun, demişti Abigail. Öğreniyorsun.

Maxi verandada, onu bırakığım yerde oturmuş bekliyordu.

"Alışverişe gitmemiz gerekiyor," dedim.

Hemen ayağa fırladı. "Nereye?" diye sordu. "Ne için?"

Güldüm ve bu gülüşün altındaki gözyaşlarını duydum ve onun da duyup duymadığını merak ettim. "Kendime nikah yüzüğü almam gerekiyor."

Neden aradığımı söylemeden önce uzun süre duraksayışım babamın sekreterini pek de rahatsız etmemiştir.

"Yara izim var," diye açıkladım sonunda ve Dr. Shapiro'nun bakmasını istediğimi söyledim. Maxi'nin cep telefonu numarasını verip adımın da Lois Lane olduğunu söyledim de sekreter en ufak bir tuhaflik sezmedi. Cuma sabahı saat ona randevu verdikten sonra trafik konusunda beni uyardı.

Böylece cuma sabahı erkenden hazırlanmaya başladım. Saçlarım daha yeni kesilip düzeltilmişti (Garth son kesimin üstünden daha dört hafta geçmiş olmasına rağmen zorla kesmişti). Sol elimdeki alıyansın yanına bir yüzük daha takmıştım; yolda giderken gözlerimi alamadığım, nefes kesici, inanılmaz büyüklükte bir elmas yüzüktü.

Maxi yüzüğü setten getirmiş, bunun babama ve dünyaya başarımın bir kanıtı olarak görüneceği ve yüzüğün ortadan kaybolduğunu kimsenin fark etmeyeceği konusunda beni temin etmişti.

"Ama bir şey sormalıyım," diye başladı o sabah, tereyağlı gözleme, şeftali ve zencefilli çaydan sonra. "Neden baban evli olduğunu düşünüsün istiyorsun?"

Ayağa kalkıp perdeleri açtım, dışarıya, suya baktım. "Bilmiyorum, gerçekten. Onu görmeye gittiğimde yüzükleri takıp takmayacağımı düşünmedim bile."

"Düşünmüşsündür," dedi Maxi. "Sen her şeyi düşünürsün."

Parmaklarımdaki yüzüklere baktım. "Sanırım beni hiç kimsenin sevmeyeceğini, hiç kimsenin beni istemeyeceğini söylediği için. Gördüğümüzde, hamile olduğumu ama evlenmemiş olduğumu görünce... haklı çıktığımı düşüncekmış gibime geliyor."

leyla_yy (ZeZe)

Maxi bu şimdiye kadar duyduğu en üzücü şeymiş gibi bana baktı. "Ama bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ne kadar çok insan tarafından sevildiğini biliyorsun."

İçimi çekerek, "Tabii," dedim. "Sadece... bu durumda makul düşünmek biraz zor." Ona baktım. "Aile işlerini bilirsin işte. Sadece... neden gittiğini ve ne yaptığını bilmek istiyorum. En azından ona sorabilmeyi istiyorum."

"Verecek cevabı olmayabilir," dedi Maxi. "Ya da eğer varsa bile, bunlar duymak istediğin cevaplar olmayabilir."

"Sadece bir şeyler duymak istiyorum," dedim kızgın kızgın. "Sadece şey hissediyorum... Yani, senin hem annen hem baban var, benim sadece annem... O da..." anlaşılabilir bir biçimde lezbiyenliği ve uygunsuz hayat arkadaşlığını belirtmek istercesine elimi havada salladım. Parmağım güneş ışığında parıltıydı. "Sadece denemem gerektiğini hissediyorum."

Beni küçük odaya alan hemşirenin iki eşit parçaya bölünmüş kavun gibi simetrik ve yuvarlak göğüsleri vardı. Bana pelüş bir önlük ve doldurmam için formlar uzattı. "Doktor birazdan burada olacak," dedi, güçlü ışığı açtı ve yüzümde bulduğum yara izine çevirdi. "Hih," dedi, yara izine dikkatle bakarak. "Hiç önemli bir şeye benzemiyor." "Derin olduğunu düşünüyorum," dedim. "Fotoğraflarımda görünüyor."

Anlamış gibi başını salladı ve odadan dışarı çıktı.

Bej koltuğa oturdum, formu yalan yanlış bilgilerle doldurmaya başladım, keşke bir yara izim olsaydı... Dünyaya göstermek için fiziksel bir iz, ona göstermek için, nasıl olduğumu ve nasıl kurtulduğumu göstermek için. Yirmi dakika sonra kapı hızla vuruldu ve babam içeriye girdi.

"Sizi bugün buraya getiren ne, Bayan Lane?" diye sordu, gözle ri formlarımdaydı. Sessizce oturdum, hiçbir şey söylemedim. Bir süre sonra başını kaldırdı. Yüzünde kızgın bir ifade vardı, çocukluğumdan hatırladığım, zamanımı harcamayı bırak, bakıştı. Can sıkıntısı-

dan başka bir şey belli etmeden, bir dakika boyunca dikkatle bana baktı. Sonra emin oldu.

"Cannie?"

Başımı salladım. "Merhaba."

"Aman Tanrım..." Babamın, o her fırsatta aşağılayan adamın mutluluktan dili tutulmuştu. "Ne yapıyorsun burada?"

"Randevum var," dedim.

İrkildi, gözlüklerini çıkarttı ve burnunun kemerini tuttu. İyi hatırladığım bir başka duruş. Her zaman sinir krizi habercisi olmuştur.

"Ortadan kayboldun," dedim. Kafasını salladı ve ağzını açtı, ama lafımı bitirmeden onun başlamasına izin vermeyecektim. "Hiçbirimiz nerede olduğumu bilmiyorduk. Bunu nasıl yapabildin? Nasıl bizi öylece bırakıp gidebildin?" Hiçbir şey söylemedi. sadece bana baktı -dostuğru bana-, hâlâ bacaklarının pütürlü ya da sol meme ucunun sağdakinden daha yüksekte olduğunu haykıran, histerik bir hastasıymışım gibi. "Bizim için kaygılanmıyor musun? Kalbin yok mu senin? Yoksa bacakları selülitli birinin soramayacağı kadar saçma bir soru mu bu?"

Babam ters ters baktı. "Küstahlaşmana gerek yok."

"Hayır, ihtiyacım olan şey bir babaydı," dedim. Onu gıcır gıcır, beyaz doktor önlüğü içinde, manikürlü tırnakları, bronz teni, ağır altın saatıyla görene kadar ne kadar kızgın, ne kadar öfkeli olduğumun farkında değildim.

Sanki muhabbet onu sıkışmış, ben onu sıkışmış gibi iç çekti. "Neden buradasın?"

"Eğer sorduğun buyusa, seni aramaya gelmedim. Bir arkadaşımın randevusu vardı ve onunla birlikte gelmişim. Fotoğrafini gördüm," diye devam ettim. "Saklanmaya çalışan biri için pek de doğru bir iş değil yaptığın..."

"Saklanmaya çalışmıyorum," dedi sinirlenerek. "Bu çok aptalca. Annen mi söyledi sana bunu?"

"Peki neden hiçbirimiz nerede olduğumu bilmiyoruz?"

"Umursamadığınız için," diye mırıldandı, yanında getirdiği dos-

leyla_yy (ZeZe)

yasını aldı.

Öyle şaşırılmışım ki, daha ne diyeceğimi bilemeden, o kapının koluna elini koymuştum. "Sen çıldırdın mı? Tabii ki umursuyorduk. Sen bizim babamızsın..."

Gözlüklerini taktı, camların ardındaki güçsüz, soluk kahverengi gözlerini görebiliyordum. "Ve şimdi hepiniz büyüdünüz. Hepiniz."

"Büyüdük diye bize yaptığının önemli olmadığını mı düşünüyoruz sanıyorsun? İnsan sadece çocukken mi ebeveynlerine ihtiyaç duyar sence?"

Tam bir yetmiş beşlik boyuyla dikilip otoritesinin, doktorluğunun simgesi önlüğünün önünü sanki ağır kışkık bir montmuş gibi kapattı. "Bence," dedi, yavaş yavaş ve kesin konuşuyordu, "birçok insan yaşadığı hayattan dolayı hayal kırıklığına uğruyor."

"Senin istediğin de bu muydu? Hayal kırıklığı mı?"

İç çekti. "Sana yardım edemem, Cannie. Ne istediğini bilmiyorum, ama sana şunu söyleyebilirim; sana verecek hiçbir şeyim yok. Hiçbirinize."

"Paranı istemiyoruz..."

Neredeyse sevecenlikle baktı. Sesim titriyordu. "Madem terk edecektin neden çocuk yaptın? Anlamadığım kısım bu. Biz ne yaptık..." Yutkundum. "Bu kadar korkunç ne yaptık ki bizi bir daha asla görmek istemedin?" Bu kelimeleri söylememe, bunları düşünmememe rağmen bunun saçma olduğunu biliyordum. Hiçbir çocuğun böyle kötü, yanlış, çirkin olamayacağını, hiçbir şeyin ebeveyninin onları terk etmesine sebep olamayacağını biliyordum. Bunun bizim hatamız olmadığını biliyordum. Sorumlu tutulamazdık, diye düşündüm. Gitmesine izin verilebilirdim; bu yükü üzerimden atabilir, serbest kalabilirdim.

Elbette şunu da biliyordum ki, kafadakiyle, kalbinde hissettigini aynı olmayabiliyordu. Ve şu andan itibaren anlamıştım ki, Maxi haklıydı. Babam ne derse desin, ne cevap verirse versin, ne bahane sunarsa sunsun haklı olmayacaktı. Ayrıca bu bana asla yetmeyecekti.

Ona dikkatle baktım. Bana bir şey sormasını, neler olduğunu

sormasını bekledim: Nerede yaşıyordum, neler yapmıştım, hayatımı kiminle paylaşmaya karar vermişim? Onun yerine bana tekrar baktı, başını salladı ve kapıya doğru döndü.

"Hey!" dedim.

Dönüp bakınca boğazım düğümlendi. Ona ne söylemek istiyordum? Hiçbir şey. Onun bana bir şeyler sormasını istiyordum: Nasılsın, kimsin, sana ne oldu, kiminle birlikte geldin. Gözümü dikip baktım, ama o hiçbir şey söylemedi, sadece sırtını döndü.

Kendime engel olamıyordum. Kapıdan çıkmak üzereyken ona uzandım, bir işaret, herhangi bir şey için. Parmaklarım yepyeni beyaz önlüğünün arkasını sıyrdı. Yürümeye devam etti. Yavaşlamadı bile.

Geri döndüğümde, yüzükleri küçük kadife kutuya koydum. Yüzümdeki makyajı ve saçımdaki şekillendiriciyi temizledim. Sonra Samantha'yı aradım.

"İnanamayacaksın," diye başladım.

"Muhtemelen," dedi. "Anlat bakalım."

Anlattım. "Bana bir tek soru bile sormadı," dedim son olarak. "Burada ne yaptığımı ya da hayatımda neler olduğunu bilmek istemedi. Hamile olduğumu fark ettiğini bile sanmıyorum. Umursamadı."

Samantha iç çekti. "Bu korkunç. Ne hissettiğini tahmin bile edemiyorum."

"Ben şey hissediyorum..." dedim. Dışarıya, denize sonra gökyüzüne baktım. "Eve gelmeye hazır olduğumu hissediyorum."

Söylediğimde Maxi üzüntüyle başını salladı, ama kalmam için ısrar etmedi.

Senaryoyu bitirdin mi?" diye sordu.

"Bir iki gün daha çalışacağım," dedim. Giysilerimi, kitaplarımı, Santa Monica'da bir öğleden sonra bebek için aldığım oyuncak ayıyı, yatağımyı inceledi.

"Daha bir sürü şey yapabilmemizi isterdim," dedi iç çekerek.

"Çok şey yaptık," dedim ve ona sarıldım. "Konuşacağız... Mekk-

leyla_yy (ZeZe)

tuplaşabiliriz de... Bebek doğduğunda da ziyarete gelirsiniz."

Maxi'nin gözleri parladı. "Maxi Teyze," dedi. "Bana Maxi Teyze, desin. Ben de onu şımartırım!"

Gülümsedim, Maxi'nin küçük Max'e ya da Abby'e iki ayaklı bir Nifkin gibi davrandığını, bebeğe kendininkilere benzer giysiler giydirdiğini hayal ettim. "Mükemmel bir teyze olacaksın," dedim.

Bütün uçuş hizmetlilerinin hayvanat bahçesinde müthiş bir gösteri yapıyormuşçasına gözlerini dikip ona bakmalarına aldırış etmeden havaalanına geldi, bagajımı teslim ettikten sonra benimle birlikte giriş kapısında beklemekte ısrar etti.

"*Inside Edition*'da haber olursun," diye uyardım, kıkrırdadım ve birbirimize on sekizinci kez sarıldığımızda biraz ağladım. Maxi yavaşça başını eğdi, sonra eğildi ve karnıma el salladı.

"Biletini aldın mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Süt parası aldın mı?"

"Evet," dedim, gülümseyerek, öylesine içten bir soruydu ki...

"O zaman gitmek için hazırsın," dedi.

Başımı salladım, burnumu çektim ve ona sımsıkı sarıldım. "Mükemmel bir arkadaşsın," dedim. "En mükemmelinis."

"Dikkatli ol," diye cevapladı. "Sağ salım git. Oraya varır varmaz beni ara."

Başımı salladım, hiçbir şey söylemedim çünkü konuşabileceğime emin değildim ve sırtımı ona, yüzümü de yola, uçağa ve eve döndüm.

Birinci mevkî bu kez daha kalabalıktı. Kemerimi takmaya çalışırken (bu kez daha dardı) benim yaşlarımda ve tam benim boyumda, kıvrıkcık kumral saçları ve parlak mavi gözleri olan bir adam yanımdaki koltuğa oturdu. Kibarca selamlaştık. Sonra önemli gibi görünen, her birinin üzerine "gizli" damgası vurulmuş evraklar çıkardı ve ben de *Entertainment Weekly*'yi çıkardım. Okuduğum şeye yandan bir bakış attı ve iç çekti.

"Kıskandınız mı?" diye sordum. Gülümsedi, başını salladı ve ce-

binden bir rulo şeker çıkarttı.

"Bir tane Mento ister misin?" diye sordu.

"Bir tane mi gerçekten?" diye cevapladım, bir tane alarak. Gözlerini dikip Mentos'a baktı sonra bana baktı ve omuzlarını silkti. "İyi soru," dedi.

Koltuğu geriye yatırdım. Çok sevimli diye düşündüm ve şüphesiz iyi bir işi vardı ya da en azından bu kâğıtlar onu öyle gösteriyordu. İhtiyacım olan, iyi bir iş sahibi, Philadelphia'da yaşayan ve kitap okuyan, ayrıca beni çok seven, düzgün bir adamdı. Tekrar Bay Mento'ya baktım ve ona kartımı vermeyi düşündüm... Sonra kendimi durdurdum, annemin ve Samantha'nın gözü dönmüş halde attıkları çığlıkları duydum: *Delirdin mi?*

Battaniyeyi çenemin altına kadar çekerek, belki başka bir sefere diye düşündüm. Fakat o sefer her şey iyi olacaktı. Belki babam, bir daha babam olmazdı, belki annem sonsuza kadar Berbat Lezbiyen Tanya'nın boyunduruğu altında kalırdı. Kız kardeşim hep kararsız olur, erkek kardeşim de gülümsemeyi asla öğrenemezdi. Ama hayatımda hâlâ iyi bir şeyler bulabilirdim. Güzelliği bulabilirdim. Bir gün, dedim kendi kendime, uykuya dalmadan önce, aşk olacak başka birini bile bulabilirdim. "Aşk," diye fışıldadım bebeğe ve sonra gözlemini kapadım.

Bir şeyi çok istersen sonunda gerçek olur diye öğrettiler bize. Ama bu her zaman o kadar kolay değildi ve sonlar daima mutlu son olmuyordu. Aylardır Bruce'u istiyor, Bruce'u hayal ediyor, onun yüzünü gözümün önüne getiriyor ve uykuya dalana kadar gözümün önünde tutuyordum, hatta bazen hiç çaba göstermeme bile gerek kalmıyordu. Sonunda dileğim nerdeyse gerçekleşti. Onu o kadar çok ve sık düşlemiştim ki çaresiz günün birinde önümden belirmişti.

Samantha'nın dediği gibi olmuştu. "Onu tekrar göreceksin," demişti, aylar önce bir sabah onu görmek istediğimi söylediğinde. "Bunu sana garanti edecek kadar çok pembe dizi seyrettim."

Uçaktan indim, tıkanmış kulaklarımı açmak için esnedim ve işte

leyla_yy (ZeZe)

oradaydı, bekleme salonunda, tam karşımda, üzerinde "Tampa/St. Pete's" yazan tabelanın altında Bruce duruyordu. Kalbimin duracağı hissettim, benim için gelmişti, daha doğrusu daha önce hiç görmediğim bir kızla birlikte olduğunu görene kadar öyle sanmışım. Kız kısa boylu, soluk tenliydi, saçları oğlan saçları gibi kısacık kesilmişti. Sıradan, solmuş iş elbisese benzer giysisi açık mavi kot pantolonla soluk sarı bir Oxford tişörtten ibaretti. Ortalama bir yüze ve vücuda sahipti. Kalın, düzensiz kaşları dışında dikkate değer bir yanı yoktu. Yerimi alan kişi bu, diye düşündüm.

Olduğum yerde donakalmıştım; bu çirkin, talihsiz rastlantı beni felce uğratmıştı. Ama bu nasılsa olacaktı, olacağı yer de burasıymış - New York'tan, New Jersey'den ve Philadelphia'dan gelen Atlantik aşırı yolcuların ve/veya ucuz yurtiçi uçuşların birleştiği bu dev gibi, ruhsuz Newark Uluslararası Havaalanı.

Beş saniye boyunca hiç hareket edemeden durdum ve beni görmeleri için dua ettim. Yavaş yavaş salonun kenarından ilerlemeye çalıştım, tüm alanın çevresini gözden geçirdim, yürüyen merdivene ulaşmanın bir yolu olmalı diye düşünüyordum, çantalarımı alıp kaçacaktım. Ama Bruce'un gözleri benimkilere kilitlendi. Artık çok geçti.

Eğildi, ben iyice bakamadan kafasını diğer tarafa çevirmiş olan kızı bir şeyler fısıldadı. Sonra kalabalığı geçerek bana doğru yürümeye başladı, yüzlerce kez sokulduğum kırmızı tişörtünü ve yüzlerce kez giyip çıkarttığını gördüğüm mavi şortunu giymişti. Garth'ın saç kesimi, yanık tenim, elmas küpelerim için şükrettim ve büyük, gösterişli elmas yüzüğün artık parmağımda olmamasına hayırlandım. Yüzeysel bir duygu olduğuna bile bile iyi göründüğümü ümit ettim. Hiç değilse, yedi buçuk aylık hamile olan biri altı saatlik bir uçuştan sonra ne kadar iyi görünebilirse o kadar.

Ve işte Bruce tam önümdeydi, solgun ve ciddi görünüyordu.

"Merhaba, Cannie," dedi. Gözleri müknaatıslı çekilmiş gibi vücudumun orta yerine kaydı. "Yani sen..."

"Doğru," dedim sakın sakın. "Hamileyim." Öylece duruyor ve Nifkin'in taşıma çantasını sıkı sıkı tutuyordum. Nifkin, tabii ki Bru-

ce'un kokusunu almıştı ve dışarı çıkıp onu selamlamaya çalışıyordu. Sızlanışını, kuyruğunu sallayışını duyabiliyordum.

Bruce, henüz geçtiğim kapının üzerindeki dijital ekrana baktı. "L.A.'den mi geliyorsun?" diye sordu, ayrı kaldığımızdan beri okuma yetisini kaybetmediğini göstererek.

Başımı salladım, dizlerimin berbat bir şekilde titrediğini söylememesini umuyordum. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

"Tatil," dedi. "Hafta sonu için Florida'ya gidiyoruz."

Biz, diye düşündüm acıyla, dikkatle ona bakıyordum. Aynı görünüyordu. Belki biraz daha zayıftı, atkuyruğunda birkaç tel beyaz daha vardı, ama hâlâ aynı, eski Bruce'du; kokusuna, gülümseyişine ve yarım yamalak bağlanmış basketbol ayakkabılarına kadar. "Senin adına sevindim," dedim.

Bruce aldırtış etmedi. "İş için mi L.A.'deydin?"

"Kıyı şeridinde toplantılarım vardı," dedim. Bunu hep birilerine söylemeyi istemiştim.

"Examiner'ın gönderdi?" diye sordu.

"Hayır, senaryomla ilgili toplantılarım vardı," dedim.

"Senaryonu sattın mı?" Benim için gerçekten sevinmiş görünüyordu. "Cannie, bu harika!"

Bir şey söyledimden ters ters baktım. Ondan istediklerimin -aşk, destek, para, var olduğuma, bebeğimizin var olduğuna dair yalın bir onay ve bütün bunların onun tarafından önemsenmesi- yanında, tebriği fazlasıyla önemsizdi.

"Ben... üzgünüm," dedi en sonunda. Böylelikle tepem iyice attı. Ne kadar rezil diye düşündüm, oğlan görünüşlü küçük bayanı tatile götürdüğü havaalanında karşıma çıkıyor, beş para etmez bir özürlü diliyordu, sanki aylarca süren sessizliğini, endişelerini, onu özlerken çektiğim acıyı yok edebilmiş, tek başıma bebeğe bakmama bir çözüm olabilirmiş gibi. Gönlünün rahat oluşu da ayrı bir öfke sebebiydi. Umursanmıyordu, ne beni ne bebeği. Asla aramamış, sormamış, asla ilgilenmemişti. Sadece beni -bizi- bırakıp gitmişti, yalnız başımda.

O anda biliyordum ki, öfkem sadece ona değildi. Elbette asıl

leyla_yy (ZeZe)

terk edene, güvensizliğimin ve korkularımın kaynağı babamaydı. Ama babam, benden üç bin mil uzaktaydı, bana sırtını ebediyen çevirmişti. Geriye bir adım atıp bakarsam, Bruce'un sadece herhangi bir adam olduğunu, atkuyruklu, işlerini yarım bırakan, uyuşuk, düzensiz hayatı, asla bitiremeyeceği tezi, asla kurmadığı kitap rafları ve asla temizlemediği banyo küvetiyle diğer binlerce erkekten biri olduğumu görecektim. Bruce gibi adamlar Wal-Mart'ta altılı paketlerde satılan pamuklu beyaz çoraplar gibiydiler ve eğer temiz değillerse tek yapman gereken bir Phish konserinde sergilemek için bir çift daha almak ve gülümsemekti.

Ama Bruce, babamın aksine buradaydı ve masum olmaktan çok uzaktı. Neticede, o da beni bırakmamış mıydı?

Nifkin'i yere koydum ve Bruce'a döndüm, korkunç bir öfke duyuyordum, yıllardır biriken öfke göğsümden boğazıma doğru yükseliyordu. "Üzgünsün, öyle mi?" dedim.

Geriye bir adım attı. "Özür dilerim," dedi ve sesi o kadar üzgün geliyordu ki, içi parçalanır gibiydi. "Seni aramam gerekiyordu biliyorum, ama... ben..."

Gözlerimi kıstım. Elleri iki yanına düştü. "Her şey üst üste geldi," dedi fısıltıyla. "Babam ve hepsi."

Bu özrüyle ilgili ne düşündüğümü göstermek ve Bernard Guberman'ın taze acısını ya da başka bir şeyi değiştirmeye çalışarak bırakmam için başımı çevirdim.

"Senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum," dedi. "İyi olacağını biliyordum."

"Elbette, öyle olmak zorundayım, değil mi Bruce? Bana fazla seçeneç bırakmadın."

"Özür dilerim," dedi tekrar, çok daha berbat görünüyordu. "Ben... umarım mutlu olursun."

"Senden buram buram yayılan iyi niyeti hissedebiliyorum," diye karşılık verdim sert sert. "Aa, dur bir saniye. Yanılmışım. Bu sadece esrar dumanıymış." Bir parçam vücudumdan kopup yere düşmüş de ortalık yerde sergilenen bu sahneyi dehşet içinde ve büyük bir üzü-

tüyle seyrediyormuş gibi hissettim. *Cannie, Cannie*, dedi küçük bir ses kederle, *kızgın olduğun kişi o değil*.

"Hem biliyor musun" diye başladım yeniden, "babam için üzgünüm, çünkü o iyi bir adamdı. Sen, sen ise koca ayaklı ve bakımlı saçları olan bir çocuktan başka bir şey değilsin ve asla başka bir şey olamazsın. İkinci sınıf bir dergide, üçüncü sınıf bir yazardan daha fazlası olamazsın ve yaşadıklarımızla ilgili hatıralarımızı artık pazarlayamaz hale geldiğinde Tanrı yardımcın olsun."

Kız arkadaşı sessizce yanına sokulup elini tuttu. Ben konuşmaya devam ediyordum. "Asla benim kadar iyi olamayacaksın ve hayatın boyunca sahip olabileceğin en iyi şeyin ben olduğumu göreceksin."

Kız arkadaşı bir şey söylemeye kalkıştı, ama durmaya niyetim yoktu.

"Sen her zaman karton ayakkabı kutuları içinde ses kayıt bantları taşıyan koca bir aptal olarak kalacaksın. Tomar edilmiş kâğıtları olan bir adam. Kaçak Greatful Dead taşıyan bir adam. İyi, yaşlı Bruce. Tıpkı yaşlanman gibi palavraların da eskikip yaşılanıyor. Gelişmiyor, tıpkı yazarlığın gibi. Biliyor musun?" Ona bir adım daha yaklaştım, böylece tam anlamıyla dip dibeydik. "Tezini *asla* bitiremeyeceksin. *Ve hep New Jersey'de yaşayacaksın*."

Bruce öylece duruyordu, afallamıştı. Ağzı gerçekten açık kalmıştı. İyi bir duruş değildi, güçsüz çenesini ve gözlerinin etrafındaki çizgileri ortaya çıkarıyordu.

Kız arkadaşı yüzüme baktı.

"Bizi rahat bırak," dedi bir kuşunki kadar cılız sesiyle. Yeni Manolo Blahnik ayakkabılarım bana fazladan üç beş santim daha kazandırmıştı ve bu küçük, ancak omuzlarıma kadar gelen yaratık karşısında kendimi Amazon kadını gibi güçlü ve tasasız hissediyordum. Yıllarca kardeşlerim üzerinde denediğim en iyi bakışımı attım, sesimi çıkarmadan. Acaba cımbız diye bir şeyin varlığından haberdar mıydı? Eminim o da bana bakarak, rejim ya da doğum kontrolü hakkında bilgim olup olmadığını merak ediyordu. Umursamadım.

"Sana bir şey demedim ben," dedim ve 1989'un bir şarkısı Take

leyla_yy (ZeZe)

Back the Night March'tan bir dize bulup ekledim: "Kurbanı suçlananın yararına inanmıyorum."

Bu Bruce'u gerçekliğe döndürdü. Kızın elini daha sıkı tutarak, "Onu rahat bırak," dedi.

"Aman Tanrım." İç çektim. "Sanki size bir şey yapan benmişim gibi. Haberin olsun," dedim kız arkadaşına dönüp, "hamile olduğumu anladığımda ona bir mektup yazdım. Tek bir mektup ve bunu bir daha yapmayacağım. Bol miktarda param ve sana bahsetmemiştir belki ama onunkinden daha iyi bir işim var ve keyfim yerinde. İkinci de mutluluklar dilerim." Nifkin'i kaldırdım, muhteşem saçlarımı salladım ve kolaylıkla güvenlikten geçtim. "Ben olsam onun bagajını araştırırdım," dedim, Bruce'un duyabileceği kadar yüksek sesle, "bir şey taşıyor olabilir."

Ardından, hâlâ hamile biri olarak, çişimi yapmak için tuvalete gittim.

Dizlerim su içindeydi, yanaklarım yanıyordu. Hıh, diye düşündüm. Hıh!

Durdum, yüzüm kızarmıştı, kapıyı açtım. İşte yeni kız arkadaşım oradaydı, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti.

"Buyur?" diye sordum kibarca. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

Ağzını oynattı. Bana biraz canı yanmış gibi geldi.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun," dedi. "Seni asla gerçekten sevmi. Bunu bana söyledi." Sesi gittikçe yükseliyordu. Cık cık, cık cık, cık cık. Sesi oyuncak hayvan sesi gibiydi, şu sığıtığında ses çıkartanlardandı.

"Oysa ki sen," dedim, "besbelli onun hayatının gerçek aşkısın." Kalbimin derininde biliyordum ki yaptığım şu kavgaya onunla değildi. Ama kendime engel olamıyordum.

Dudakları kıvrıldı, gerçekten, tıpkı tüylü oyuncaklarıyla oynadığımızda Nifkin'in yaptığı gibi.

"Neden bizi rahat bırakmıyorsun?" diye tısladı.

"Sizi rahat bırakmak mı?" diye tekrarlardım. "Sizi rahat bırakmak? Bak, yine aynı konuya dönüyorsun ve ben bunu anlamıyorum.

İkinize de bir şey yapmadım. Tanrı aşkına, Philadelphia'da yaşıyorum ve..."

Sonra yüzündeki o ifadeyi gördüm, bunun ne olduğunu biliyorum.

"Hâlâ benim hakkımda konuşuyor, değil mi?" diye sordum.

Bir şey söylemek için ağzını açtı. Orada kalıp bunu duymak istemediğime karar verdim. Aniden kendimi çok yorgun hissettim. Uyumak istiyordum, evimi, yatağımı istiyordum.

"Konuşmuyor," diye başladı.

"Bunun için vaktim yok," dedim, sözünü keserek. "Bir hayatım var." Yürüyüp onu geçmeye çalıştım, ama tam lavabonun yanında durmuştu ve geçmeme izin vermiyordu.

"Çekil," dedim.

"Hayır," dedi. "Hayır, beni dinle!" Ellerini omuzlarıma koydu, hâlâ beni tutmaya çalışıyordu, sonunda hafifçe itti. Önce ayaktaydım, onu geçmeye çalışıyordum, ama sonra yerdeki su birikintisinin üzerinde kaydım, ayak bileğim burkuldu ve yanlamasına düştüm, düşerken karnımı lavabonun sivri köşesine çarptım.

Keskin bir acı duydum, yerde sırtüstü yatıyordum, ayak bileğim kötü bir açıyla dönmüştü. O, ayakta durmuş, bir hayvan gibi sıkıkla nefes alıp veriyordu, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Doğrulamaya çalıştım, iki elimi de yere koydum ve lavaboya uzandığım anda birdenbire yırtıcı bir kramp hissettim. Aşağıya doğru baktığımda kanamam olduğunu gördüm. Çok değildi ama... İşte, yedinci ayınızın yarısındankey belinizin alt kısmında kan görmek pek tercih edeceğiniz bir şey değildi.

Her nasılsa kendimi hızla yukarı çekip ayağa kalktım. Ayak bileğim oldukça kötü incinmişti ve kanın bacaklarımdan aşağıya doğru aktığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi dikip ona baktım, o da gözlerini dikmiş kanın kalın damlalar halinde geldiği yere bakıyordu. Bir elini ağzına götürdü, arkasını döndü ve koşarak gitti.

Her şey bulanıklaşmaya ve acı karnıma doğru ilerlemeye başladı.

leyla_yy (ZeZe)

Bununla ilgili şeyler okumuştum. Bunun ne demek olduğunu biliyordum ve çok erken olduğunu, başımın dertte olduğunu da biliyordum. "Yardım edin," demeye çalıştım, ama beni duyabilecek kimse yoktu. "Yardım edin..." dedim tekrar ve sonra tüm dünya gri oldu, derken siyaha dönüştü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

JOY

Gözlerimi açtığımda, suyun altındaydım. Yüzme havuzunda mıydım? Yaz okulunda gölde mi? Okyanusta mı? Emin değildim. Yukarıdan süzülen ışığı görüyör, altımda beni çeken şeyi hissedebiliyordum, ne olduğunu bilmediğim karanlık derinliği.

Hayatımın büyük kısmını annemle birlikte havuzda geçirmiştım, ama küçükken yüzmeyi bana babam öğretmişti. Suyu gümüş bir dolar atar ve ben de parayı aşağıya doğru takip ederdim, nefesimi nasıl tutacağımı, sandığımdan daha derine nasıl gidebileceğimi, tekrar yukarıya nasıl çıkacağımı öğrenirdim. "Bat ya da yüz," derdi babam elim boş yukarı çıkıp, kekeleyerek su çok soğuk ya da derin olduğundan yapamadığım için şikâyet ettiğimde. Bat ya da yüz. Sonra tekrar suya girerdim. Gümüş doları isterdim, ama babamı memnun etmeyi daha çok isterdim.

Babam. Burada mıydı? Çılgınca çevreme bakındım, suda hareket ettim, kendimi ışığın geldiğini düşündüğüm yere doğru fırlatmaya çalıştım. Ama başım dönüyordu. Her şey etrafımda dönüyordu. Harekete devam etmek, suyun üzerinde durmak zordu, okyanusun dibini ben şiddetle aşağı çekiordu ve ben sadece kendimi bırakıp dibine inmenin, üzerinde deniz kabuklarının durduğu yumuşak kuma batmanın, uyumanın ne kadar güzel olabileceğini düşünüyordum...

Bat ya da yüz. Yaşa ya da öl.

Bir ses duydum, yüzeyden geliyordu.

Adın ne?

Beni rahat bırak, diye geçirdim aklımdan. Yorgunum. Çok yorgunum. Karanlığın beni çektiğini hissediyordum ve gitmek için can atıyordum.

leyla_yy (ZeZe)

Adın ne?

Parlak beyaz ışıktaki, kısarak baktığım gözlerimi açtım.

Cannie, diye mırıldandım. *Ben Cannie*, şimdi beni rahat bırak.

Bizimle kal Cannie, dedi ses. Başımı salladım. Burası her neresiyse, burada olmak istemiyordum. Görünmez olduğum, özgür olduğum sulara geri dönmek istiyordum. Tekrar yüzmek istiyordum. Gözlerimi yumdum. Gümüş dolar birden parladı ve güneş ışığında parlıtlar saçtı. Nefes alıp suya daldım ve onu takip ettim.

Tekrar gözlerimi yumduğumda yatağıma gördüm. Yumuşak mavi yorganlı, parlak, şık yastıkları olan Philadelphia'daki yatağım değil; küçük bir kızken yattığım, dar, derli toplu, üstüne kırmızı ve kahverengi ekoseli yün battaniye yayılmış ve altında kalın kapaklı kitaplar duran yatağımdı. Gözlerimi kırpınca yataktaki kıızı gördüm; yeşil gözülü, kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış, güçlü, ağırbaşlı bir kızdı. Yan yatmıştı, önünde bir kitap açıktı. Ben miydim? Kızım mı? Emin olamıyordum.

Küçük bir kızken sığındığım, genç kızken kendimi güvende hissettiğim tek yer olan bu yatağı hatırlıyordum ve babamın asla gelmediği zamanları. Üzerinde geçirdiğim zamanları, hafta sonları bir arkadaşıyla üstüne bağdaş kurup dondurma yediğimizi, erkeklerden, okuldan, gelecekten, hayatlarımızın nasıl olacağından söz ettiğimizi hatırlıyordum ve oraya gitmek istiyordum, çok istiyordum, her şeyin iyi olduğu, babamın bizi bırakmadığı, Bruce'un ihanet etmediği zamanlara.

Aşağıya doğru baktım ve yataktaki kız da kitaptan başını kaldırıp bana baktı, gözleri büyük ve ısl ıslıdı.

Kıza baktım, bana gülümsedi. *Anne*, dedi.

Cannie?

En güzel rüyamdan kalkmış gibi inledim ve tekrar gözlerimi araladım.

Beni duyabiliyorsan elimi sık Cannie.

Yavaşça sıktım. Mırıltılar, kan grubu, cenin denetimi hakkında bir şeyler duyabiliyordum. Belki bu bir rüyaydı ve gerçek olan yataktaki kızdı. Ya da su? Belki gerçekten yüzmeye gitmişim, belki çok uzağa yüzmüş, yorulmuşum, belki tam şu anda boğuluyordum ve yatağımın görüntüsü de son dakika eğlencesi olarak beynimden fırlayıp gelen küçük bir şakaydı.

Cannie? dedi ses tekrar, neredeyse çıldırmış gibiydi. *Bizimle kal!*

Ama orada olmak istemiyordum. Yatağa dönmek istiyordum.

Üçüncü kez gözlerimi kapattığımda babamı gördüm. Tekrar Kaliforniya'daki ofisindeydim, beyaz muayene yatağının üzerinde otuyordum. Parmağımdaki ve kulaklarımdaki elmasların ağırlığını hissedebiliyordum. Üzerimdeki bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum - yirmi yıl öncesinden hatırladığım gibi sıcak ve sevgi doluydu. Karşımda oturuyordu, üzerinde beyaz doktor önlüğü vardı, bana gülümsüyordu. *Anlat bakalım nasılsın?* dedi. *Anlat bakalım neler yaptın?*

Bebeğim olacak, dedim. Başımı onaylarcasına salladı. *Cannie*, bu mükemmel!

Bir gazetede muhabirim. Bir film yazdım, dedim. *Arkadaşlarım var... ve de bir köpeğim. Şehirde yaşıyorum*.

Gülümsüyordu. *Seninle gurur duyuyorum*.

Ona doğru uzandım, elimi tuttu. *Neden bana bunu daha önce söylemedin?* diye sordum. *Umursadığımı bilseydim, bu her şeyi değiştirebilirdi...*

Gülümsedi, kafası karışmış gibiydi, sanki İngilizce konuşmuyordum ya da beni anlamıyormuş gibi. Sonra ellerini çekti, ben de benimkileri açtım ve avucuma gümüş bir dolar koydu. *Bu senin*, dedi. *Onu buldun. Her zaman bulurdun. Her zaman bulabiliyordun*.

Arkasını dönüp giderken bir yandan da konuşuyordu.

Sana bir şey söylemek istiyorum, dedim. Kapıda duruyordu, ha-

leyla_yy (ZeZe)

tırladığım gibi eli kapının kolundaydı, ama bu kez döndü ve bana baktı.

Dikkatle ona baktım, boğazımın kuruduğunu hissediyordum, hiçbir şey söylemedim.

Nasıl yapabildin? Tek düşündüğüm buydu. Kendi çocuklarını nasıl terk edebildin? Lucy daha on beşindeydi, Josh da dokuzunda. Bunu nasıl yapabildin, nasıl gidebildin?

Gözyaşları usulca yüzümden kaydı. Babam bana doğru yürüdü. Mendilini her zaman taşıdığı yerden, gömleğinin cebinden özenle çıkardı. Hep sürdüğü limon kolonyası ve Çinli kuru temizlemecinin her seferinde yaptığı kola gibi kokuyordu. Dikkatlice eğildi ve göz yaşlarımı sildi.

Sonra tekrar altımda karanlık ve üzerimde aydınlık belirdi.

Bat ya da yüz, diye düşündüm üzüntüyle. Ya batmak istersem? Beni orada tutup yüzdürecek kimse var mıydı ki?

Babamın yanağımdaki elini düşündüm ve yataktaki kızın yeşil yeşil gözlerini. Uzun bir bisiklet gezisinden sonra alınan ılık bir duşun, sıcak bir yaz günü okyanusa atlamanın ne hissettirdiğini düşündüm. Maxi'yle manavdan aldığımız küçük çiçeklerin tadını düşündüm. Arkadaşlarımı ve Nifkin'i düşündüm. Kendi yatağımı düşündüm, kurutucuda yumuşatılmış pazen çarşafların üzerinde, yastıkta bir kitap, yanımda Nifkin. Ve Bruce'u düşündüm... Özellikle Bruce'u değil ama âşık olma, değerli olma hissini düşündüm. Maxi'nin *sen bir bazinesin*, dediğini duydum.

Tamam o zaman, diye düşündüm. İyi. Yüzeceğim. Kendim ve kızım için. Sevdığım her şey için ve beni seven herkes için.

Tekrar uyandığımda sesler duydum.

"Düzgün görünmüyor," dedi biri. "Doğru asıldığına emin misin?"

Annem, diye düşündüm. Başka kim olabilirdi ki?

"Bu sarı şey ne?" diye sordu başka bir ses, bu kez genç ve huy-

suz bir kadın sesiydi. Lucy. "Muhtemelen pudingdir."

"Puding değil," diyen kulak tırmalayıcı bir hırıltı duydum. Tanya. Sonra, "Lucy! Parmagını kız kardeşinin ögle yemeginden çek!" diye bağırdı.

"Bunu yiyemeyecek ki," dedi Lucy somurtarak.

"Hatta niye yemek getirdiklerini bile anlamadım," diye gürlledi Tanya.

"Biraz zencefilli bira bul," dedi annem. "Ve biraz da buz. Uyan-
dığında buz yiyebileceğini söylediler."

Annem bana doğru yaklaştı. Kokusunu alabiliyordum -Chloe, güneş kremi ve Pert şampuanının karışımı. "Cannie?" diye mırıldandı. Bu kez gerçekten gözlerimi açtığımda ne suyun altındaydım, ne eski yatak odamda ne de babamın ofisinde. Bir hastane yatağındaydım. Elimin üstünde serum iğnesi, bileğimde üzerinde adımın yazdığı plastik bir bileklik vardı, etrafımda makineler ötüyordu. Başımı kaldırdım, ayak parmaklarımı görebiliyordum, artık ayaklarımla yüzüm arasında yükselen bir karnım yoktu.

"Bebek," dedim. Sesim tuhaf ve tiz çıktı. Karanlığın arasından biri çıkageldi. Bruce.

"Merhaba, Cannie," dedi, sesi çekingendi, perişan ve çok mahcup görünüyordu.

Serum takılmamış elimi sallayarak gitmesini işaret ettim. "Sen değil," dedim. "Bebeğim."

"Doktoru çağırayım," dedi annem.

"Hayır, ben çağırırım," dedi Tanya. Birbirlerine baktılar, sonra ortak bir anlaşma yapmışlar gibi aceleyle odadan dışarı çıktılar. Lucy bana kısa bir bakış attı ve sonra o da arkalarından dışarı fırladı. Böylece Bruce ve ben yalnız kalmıştık.

"Ne oldu?" diye sordum.

Bruce güçlükle yutkundu. "Sanırım bunu doktor söylese daha iyi olur."

Şimdi hatırlamaya başlıyordum. Havaalanı, tuvalet, yeni kız arkadaş. Düşmüştüm... ve sonra kan.

leyla_yy (ZeZe)

Kalkmaya çalıştım. Eller beni tekrar yatağa itti.

"Ne oldu?" diye sordum, sesim gittikçe yükseliyordu. "Neredeyim? Bebeğim nerede? Ne oldu?"

Bir yüz bana doğru eğildi. Plastik yaka kartı, beyaz önlüğü ve stetoskobuyla şüphesiz bir doktordu.

"Uyanmışsın," dedi. Kaşlarımı çatarak baktım. "Adın ne?" dedi.

Derin bir nefes aldım, bir anda canımın acıdığını fark ettim, sanki karnım açılmış ve tekrar dikilmiş gibi hissediyordum. Ayak bileğim, kalp atışlarımla eş zamanlı olarak zonkluyordu. "Candace Shapiro," diye başladım, "ve hamileydim..." Sesim boğazımda düğümlendi. "Ne oldu?" dedim yalvarırcasına. "Bebeğim iyi mi?"

Doktor boğazını temizledi. "Plasenta ayrılması diye bilinen durum söz konusu," diye başladı. "Bu da plasenta rahimden ayrıldı anlamına geliyor. Kanamaya sebep olan buydu ve erken doğum yaptın."

"Yani bebeğim..." diye fısıldadım.

Doktor sıkıntılı görünüyordu.

"Seni buraya getirdiklerinde bebeğin hayatı tehlikedeydi. Sezaryen yaptık. Oksijensiz kalıp kalmadığını, kaldıysa ne kadar süre kaldığını bilmiyoruz."

Konuşmaya devam etti. Düşük kilolu doğum. Prematüre. Az gelişmiş akciğerler. Oksijen maskesi. Yeni doğanlar için yoğun bakım. Getirilirken rahmimin yırtıldığını söyledi, bu yüzden çok kanamam olmuştu ve "radikal önlem" almak zorunda kalmışlardı. Öyle ki, artık rahmim yoktu. "Bunu genç bayanlara yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyoruz," dedi ciddiyle, "ama koşullar bize başka seçenek bırakmadı."

Çığlık atıp boğazına sarılmama ramak kalmıştı. Artık umrunda olan tek sorunun cevabını vermesi için güç kullanmak istiyordum. O ise terapi, evlat edinme, çeşitli çocuk sahibi olma yöntemleri hakkında akıl vermeye devam ediyordu. Anneme baktım, dudaklarını dişliyordu ve ben kalkmaya çalıştığım sıra gözleri başka taraftaydı. Doktor beni tekrar yatırmaya çalışırken korkmuş gibiydi. Ama yatmayacaktım. "Bebeğim," dedim. "Erkek mi kız mı?"

"Kız," dedi, gönülsüzce söylemiş gibi geldi.

"Kız," diye tekrarladım ve ağlamaya başladım. Kızım, diye düşündüm, vaktinden önce dünyaya gelen, koruyamadığım zavallı kızım. Anneme baktım, geri gelmiş, duvara doğru eğilmiş burnunu çekiyordu. Bruce beceriksizce elini koluma koydu.

"Cannie," dedi, "üzgünüm."

"Git başımdan," dedim ağlayarak. "Git." Gözlerimi sildim, donuk, cansız saçlarımı kulağıma arkasına attım ve doktora baktım. "Bebeğimi görmek istiyorum."

Beni tekerlekli sandalyeye oturtular, karnımda dikişlerle aç içinde, her yerim ağrıyarak yoğun bakım ünitesine götürdüler. İçeri giremeyeceğimi ama onu camdan görebileceğimi söylediler. Bir hemşire "Orada," dedi, eliyle işaret ederek. Alnımı cama iyice yasladım. Çok küçüktü. Büzüşmüş, pembe bir greyfurt gibiydi. Kolları, bacakları serçe parmağımdan daha büyük değildi, elleri ayak tırnaklarım kadar, kafası küçük bir şeftali kadardı. Küçük gözlerini sımsıkı kapatmıştı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Başının üzerinde siyah, kısa tüylü bir şey ve onun üzerinde de tuhaf, bej bir şapka vardı. "Hemen hemen bir buçuk kilo," dedi hemşire, beni konuşturmaya çalışıyordu.

Bebek, diye fısıldadım ve parmaklarımı yumuşak bir ritimle cama vurdum. Kimildamıyordu, ama ben cama vurunca kollarını kimildattı. Bana el sallıyordu, diye hayal ettim. *Merhaba bebeğim*, dedim.

Hemşire beni yakından izliyordu. "İyi misin?"

"Daha iyi bir şapkaya ihtiyacı var," dedim. Boğazım acıyla düğümlendi ve gözümde yaşlar akmaya başladı, ama ağlamıyordum. Yaşlar kendi kendine akıyordu. O kadar üzgün ve tuhaf, o kadar umutsuzdum ki... "Evde, odasında, çocuk karyolası olan sarı odada, dolabın en üst çekmecesinde bir sürü bebek şapkası var. Annemde anahtarlar var ..."

Hemşire eğildi. "Seni geri götürmem gerekiyor," dedi.

"Lütfen daha güzel bir şapka takınlar," diye tekrarladım. Aptal ve inatçıydım. Aslında daha moda bir şapkaya değil, bir mucizeye ihtiyacı vardı ve bunu görebiliyordum.

leyla_yy (ZeZe)

Hemşire daha yakına geldi. "Adı ne olacak?" dedi. Yattığı fanusun kenarına bir kâğıt parçası yapıştırılmıştı. "BEBEK SHAPIRO," diye okudum.

Ağzımı açtım, ne diyeceğimi bilmiyordum, ama kelime ağzımdan çıktığında tüm kalbimle biliyordum ki bu doğruydı.

"Joy," dedim. "Adı, Joy."

Odaya döndüğümde Maxi oradaydı. Şekerleme dörtlüsü odanın kapısında toplanmıştı, yüzleri çiçek tomurcukları ya da bir araya getirilmiş balonlar gibi görünüyordu. Maxi yatağımın etrafına beyaz bir perde çekti. Şimdiye dek gördüğümünden çok daha sade giyinmişti. Siyah kot pantolon, siyah spor ayakkabılar, kapüşonlu bir kazak... ve elinde güller vardı. Saçma bir kucak dolusu gül, ödül kazanan bir atın boynuna takılan cinsten. Ya da tabutun kenarına konan, diye acımasızca düşündüm.

"Duyar duymaz geldim," dedi, suratı asıktı. "Annen ve kız kardeşin dışarıdalar. Sadece bir kişinin içeri girmesine izin veriyorlar."

Yanıma oturdu ve serum takılı olan elimi tuttu. Ona bakmadığımda, hatta elini sıkmadığımda bile korkmuş görünmedi. "Zavallı Cannie," dedi. "Bebeği gördün mü?"

Başımı evet anlamında salladım ve yanaklarımdaki yaşları sildim. "Çok küçük," dedim ve hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladım.

Maxi irkildi, çaresiz görünüyordu ve çaresiz olduğu için ümitsizliğe kapılmıştı.

"Bruce geldi," dedim, ağlayarak.

"Umarım cehenneme gitmesini söylemişsindir," dedi Maxi.

"Ona benzer bir şeyler söyledim," dedim. Serum takılı olmayan elimle yüzümü sildim ve içimden keşke yanımda kâğıt mendil olsaydı diye geçirdim. "Bu iğrenç," dedim ve hıçkırdım. "Bu gerçekten çok üzücü ve iğrenç."

Maxi eğildi, başımı koluna aldı. "Ah, Cannie," dedi üzüntüyle. Gözlerimi kapadım, benim için artık ne soracak bir şey ne de söyleyecek bir söz kalmıştı.

Maxi gittikten sonra bir süre uyudum. Rüya gördüysem bile hatırlamıyordum. Uyandığımda Bruce kapıda duruyordu.

Gözlerimi kırıştıtırıp dikkatle ona baktım.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Sadece baktım, hiçbir şey söylemedim. "Cannie?" dedi endişeyle.

"Yaklaş," dedim parmak işaretleriyle. "Merak etme ne ısıtırım ne de iterim," diye manidar bir şekilde ekledim.

Bruce yatağıma doğru yaklaştı, solgun ve stresli görünüyordu, belki de tekrar yanımda olduğu için mutsuzdu. Burnundaki siyah noktaları görebiliyordum. Duruşundan, ellerinin ceplerinde olduğundan, gözlerini yerden ayırmayışından çok gerildiğini, bu durumdan ötürü üzüldüğünü anlıyordum. İyi, diye düşündüm, göğsümden bir öfke dalgalanması hissettim. İyi. Bırakalım incisini.

Bir sandalye çekip yatağımın yanına oturdu. Kısacık hızlı bakışlarla bana bakıyordu. İdrar tüpleri çarşafımın altından sarkıyordu, serum tüpü yanımda sallanıyordu, umarım kendini kötü hissediyordur. Umarım korkuyordu.

"En son ne zaman konuştuğumuzu hatırlıyorum," dedim.

Bruce gözlerini kapadı.

"Yatak odanı, son birlikte olduğumuzda bana ne söylediğini hatırlıyorum."

Bana doğru uzandı, elimi dikkatsizce kavradı. "Cannie, lütfen," dedi. "Lütfen, çok üzgünüm." Kelimeleri ilk düşündüğümde anlamadım. Ağlamaya başladı. "Bunu asla istemezdim... Böyle olmasını asla istememiştim."

Ona baktım. Aşk ya da nefret hissetmiyordum. İliklerime kadar işlemler yorgunluk dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Sanki bir anda yüz yıl yaşlanmışım ve acımı bir çanta dolusu taş gibi sırtımda taşıyarak bir yüz yıl daha yaşamak zorundaydım.

Gözlerimi yumdum. İkimiz için artık çok geç olduğunu biliyordum. Çok fazla şey olmuştu ve bunların hiçbirini iyi şeyler değildi. İşleyen vücut, işlemeye devam eder. Her şeyi biraz ara vermek istediğimi söyleyerek başlatmışım. Ya da belki o ilk kez bana çıkma teklif

leyla_yy (ZeZe)

ederek başlatmıştı. Artık ne fark ederdi ki?

Yüzümü duvara doğru çevirdim. Bir süre sonra Bruce ağlamayı kesti ve ondan bir süre sonra da gittiğini duydum.

Ertesi sabah yüzüme vuran güneş ışıkları ile uyandım. Ansızın annem kapıdan içeri girdi ve yatağımın yanına bir sandalye çekti. Rahatsız görünüyordu. Espri yapmakta, bir şeylere gülmekte, destek vermekte iyiydi, ama gözyaşlarına hâkim olma konusunda hiç de iyi değildi.

"Nasılın?" diye sordu.

"Bok gibiyim!" diye haykırdım ve annem kendini hızla geri çekti, öyle ki tekerlekli sandalye odanın ortasına kadar kayd. Nutuğuma devam etmek için tekrar yanıma gelmesini beklemedim. "Nasıl olduğumu düşünüyorsunuz? Deneylik bir şey doğurdum, her yerim doğrandı ve incindim..."

Ellerimle yüzümü kapatıp hıçkırmaya başladım. "Yolunda gitmeyen şeyler var," diyerek ağladım. "Hatalıyım. Bırak öleyim..."

"Hayır, Cannie," dedi annem, "Cannie, böyle konuşma."

"Kimse beni sevmiyor," diyerek ağlamaya başladım. "Babam sevmedi, Bruce sevmedi..."

Annem saçlarını okşadı. "Böyle konuşma," diye tekrarladı. "Çok güzel bir bebeğin var, şimdilik biraz narin ama çok güzel." Boğazını temizledi, ayağa kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı, acı bir şey söylemek üzere olan tipik anne davranıştıydı bu.

"Otur," dedim halsizce. Oturdu, ama bir bacağının korkuyla titrediğini görebiliyordum.

"Bruce'la konuştum," dedi.

Of çıktım. Adımı bile duymak istemiyordum. Annem bunu yüzümden anlayabiliirdi, ama konuşmaya devam etti.

"Bruce'la," diye devam etti, "ve yeni kız arkadaşıyla."

"Fırsatçı'yla mı?" diye sordum, sesim yüksek, keskin ve kontrolsüzdü. "Onu gördün mü?"

"Kendini berbat hissediyor. Her ikisi de."

"Öyle hissetmeliler," dedim sinirli sinirli. "Hamile olduğum sürece içinde Bruce bir kez bile aramadı, sonra Fırsatçı da yapacağını yaptı..."

Annem sesimin tonuyla sersemlemiş gibiydi. "Doktorlar buna neyin sebep olduğuna emin değiller..."

"Fark etmez," dedim şikâyet ederek. "Ben onun sebep olduğuna inanıyorum ve umarım bu aptal kancığın da başına aynısı gelir."

Annem şok olmuştu. "Cannie..."

"Cannie ne? Onları affedeceğimi mi sanıyorsun? Onları asla affetmeyeceğim. Bebeğim neredeyse ölüyordu, ben neredeyse ölüyordum, bir daha bebeğim olmayacak ve şimdi sadece üzgün oldukları için, her şey yoluna girmiş mi olacak? Onları asla affetmeyeceğim. Asla."

Annem iç çekti. "Cannie," dedi nazikçe.

"Onların tarafını tuttuğuna inanamıyorum," diye haykırdım.

"Onların tarafını tutmuyorum Cannie, elbette tutmuyorum." dedi. "Senin tarafındayım. Sadece böyle sinirlenmenin senin için sağlıklı olmadığını söylüyorum."

"Joy neredeyse ölüyordu," dedim.

"Ama ölmedi," dedi annem. "Ölmedi ve iyileşecek..."

"Bunu bilemezsin," dedim öfkeyle.

"Cannie," dedi annem. "Biraz düşük kilolu ve akciğerleri biraz az gelişmiş..."

"Oksijensiz kalmış! Onları duymadın mı? Oksijensiz kalmış! Her şey kötüye gidebilir!"

"Tıptı senin bebekliğine benziyor," dedi annem sabırsızca. "İyi olacak. Bunu biliyorum."

"Sen elli altı yaşına gelene kadar lezbiyen olduğumu bile bilmiyordun," diye bağırdım. "Sana nasıl inanabilirim ki!"

Kapıyı işaret ettim. "Git buradan," dedim ve ağlamaya başladım. Annem başını hayır anlamında salladı. "Gitmiyorum," dedi.

"Konuş benimle."

"Ne duymak istiyorsun?" dedim, yüzümü silmeye ve normal ko-

leyla_yy (ZeZe)

nuşmaya çalışarak. "Kıçımın kenarı eski erkek arkadaşımın yeni aptal sevgilisi beni itti ve bebeğim neredeyse ölüyordu..."

Ama asıl yanlış olan -kendi kendime itiraf edemediğim gerçek- benim Joy'u korumayı beceremediğimdi. Babamı ya da Bruce'u hayatımda tutabilmek için yeterince iyi, yeterince hoş, yeterince zayıf olmamıştım. Şimdi de bebeğimi güvende tutma konusunda başarısız olmuştum. Annem tekrar yaklaştı ve beni kollarıyla sardı.

"Onu hak etmiyorum," diyerek ağladım. "Onu koruyamadım, incinmesine izin verdim..."

"Sana bu fikri kim verdi?" diye fışıldadı saçlarımın arasından. "Cannie, bu bir kazaydı. Senin hatan değildi. Harika bir anne olacaksın."

"Eğer o kadar harikaysam niye beni sevmeydi?" Tekrar ağlamaya başladım, kimden bahsettiğimden emin değildim. Bruce? Babam? "Hatam neydi?"

Annem ayağa kalktı. Duvardaki saate bakan gözlerini takip ettim, o da onu takip eden gözlerimi izledi ve dudaklarını ısırdı. "Üzgünüm," dedi sakince. "Ama birkaç dakika içinde gitmem gerekiyor."

Gözlerimi silerken, bana dediğini anlamaya çalışıyordum. "Ge-rek-iyor..."

"Tanya'yı kurstan almaya gitmem gerekiyor."

"Ne, Tanya araba sürmeyi mi unuttu?"

"Arabası tamirde."

"Peki bugün ne kursunda? Bugün hangi karakterini sergiliyor?" diye sordum. "Aralarında duygusal kopukluk olan anababanın muhtaç torunu mu?"

"Artık buna bir son ver, Cannie," diye bağırdı annem. Tekrar ağlamaya başlamayı bile düşünemeyecek kadar sersemlemiştim. "Onu sevmeyi biliyorum ve bunu duymaktan bıktım."

"Öyle mi? Ve bunu açıklamak için en iyi zamanın şu an olduğuna mı karar verdin? Torunun yoğun bakımdan çıkana kadar bekleyemez miydin?"

Annem dudaklarını büzdü. "Seninle sonra konuşacağız," dedi ve kapıdan dışarıya doğru yürüdü. Eli kapının kolundayken bir kez daha yüzünü bana doğru çevirdi. "İnanmadığımı biliyorum, ama iyi olacaksın. İhtiyacın olan her şeye sahipsin. Sadece buna tüm kalbinle inanman gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. *Kalpten inanmak.* Bu tam bir New Age saçmalığıydı, Tanya'nın şu aptal Acıları Dindirmek kitaplarından alınmış gibiydi.

"Tabii," diye seslendim arkasından. "Git! Arka planda kalmaya alıştım ne de olsa."

Arkasına bakmadı. İç çektim, battaniyeme bakıyor ve hemşirelerden birinin aramızda geçen bu üçüncü sınıf dizi diyalogunu duymamış olmasını umuyordum. Kendimi tamamıyla işe yaramaz hissediyordum. Sanki içim boşaltılmış ve geriye sadece siyah, boş bir çukur kalmıştı. Kendi anne ve babamı düşününce, iyi bir anne olacağıma inanmak nasıl mümkün olabilirdi ki?

İhtiyacın olan her şeye sahipsin, demişti. Ama ne demek istediğini bir anlam veremiyordum. Hayatıma şöyle bir baktığımda tek görebildiğim eksik olan şeylerdi: Baba, erkek arkadaş, kızımın sağlığı veya rahatlığı için bir güvence. İhtiyacım olan şey, diye düşündüm üzüntüyle gözlerimi yumarken, rüyamda tekrar yatağımı ya da o suyu görmek.

Bir saat sonra kapı tekrar açıldığında bakmadım bile.

"Tanya'ya söyle," dedim, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Çünkü ben artık bir şey duymak istemiyorum."

"Tabii, söylerim," dedi tanıdık, boğuk bir ses, "ama kibarlığıma alışkın olduğumu pek sanmıyorum, ayrıca henüz tanışmadık."

Başımı kaldırdım. Dr.K., bir elinde beyaz bir pasta kutusu, diğerele siyah kalın bir çantayla öylece duruyordu. Siyah çantayı zorlukla tutuyor gibi görünüyordu.

"Duyar duymaz geldim," diye başladı, annemin son günlerde işgal ettiği yere oturdu, kutuyu komedinin üzerine bıraktı ve siyah çan-

leyla_yy (ZeZe)

tayı da kucığına aldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," dedim. Dikkatle bana baktı. "Yani aslında berbat."

"Olanlardan sonra böyle hissetmekte haklısın. Şey nasıldır..."

"Joy," dedim. İsmi kullanmak tuhaf gelmişti... Bir şekilde haddimi bilmeyerek, kaderimi test ediyordum gibi. "Çok küçük, akciğerleri pek gelişmemiş ve oksijen maskesiyle nefes alabiliyor..." Duraksayıp elimi gözlerime götürdüm. "Ayrıca benim de rahmim alındı ve sürekli ağlıyorum."

Boğazını temizledi.

"Bu kadar bilgi fazla mı geldi?" diye sordum göz yaşları içinde.

Kafasını hayır anlamında salladı. "Önemli değil," dedi. "Benimle istediğin her şey hakkında konuşabilirsin."

Kucağındaki siyah çanta durmadan zıplıyordu.

O kadar komik gözüküyordu ki ister istemez gülümsedim, ama sanki yüzüm bunun nasıl yapılacağını unutmuş gibiydi. "Çantanda sürgit devinin makinesi mi var yoksa beni gördüğüne çok mu sevindin?"

Dr.K. omuzlarının üzerinden kapalı kapıya baktıktan sonra bana yaklaştı. "Bu riskli bir durum," diye fısıldadı, "ama ben düşün-düm ki..."

Çantayı yatağına üzerine kaldırdı ve fermuarını açtı. Nifkin'in önce burnu ve büyük kulaklarının ucu göründü, sonra da tüm vücudu.

"Nifkin!" dedim, Nifkin göğsüme doğru urmanıp bütün yüzümü yaladı. Bu arada Dr.K. onu çeşitli tüplerden ve bağlantılardan uzaklaştırmak için tutuyordu. "Onu nasıl... Neredeydi?"

"Arkadaşın Samantha'yla," diye açıkladı. "Dışarıda bekliyor."

"Teşekkür ederim," dedim, beni ne kadar mutlu ettiğini bu ke-limelerin açıklayamayacağını bilerek. "Çok teşekkür ederim."

"Sorum değil," dedi doktor. "İşte bak, birlikte alıştırmaya yapıyo-ruz." Nifkin'i kaldırdı ve yere koydu. "Görebiliyor musun?"

Dirseklerim üzerinde doğruldum ve başımı salladım.

"Nifkin... OTUR!" dedi Dr.K. Sesi James Earl Jones'un dünya-ya CNN'de olduğumuzu açıklarkenki boğuk ve otoriter sesine benzi-

yordu. Nifkin hızla yere oturdu ve üç kez kuyruğunu salladı. "Nif-kin... AŞAĞI!" ve Nifkin göbeğinin üzerine yattı, gözleri parlayarak Dr.K.'ya baktı, nefes alıp verdikçe pembe dili kıvrılıyordu. "Ve şimdi, final olarak... ÖLÜ TAKLİDİ YAP!" Nifkin vurulmuş gibi kendini yanlamasına yere attı.

"İnanılmaz," dedim. Gerçekten öyleydi.

"Çabuk öğreniyor," dedi Dr.K., yerde kıvrılıp bükülen teriyeri alıp siyah çantasına geri koyarken. Tekrar bana doğru eğildi. "Geç-miş olsun, Cannie," derken elini elimin üzerine koydu.

O çıkınca içeri giren Samantha hızla yatağına yanına geldi. Tam bir avukat kılığındaydı. Parlak siyah bir döpiyes, topuklu botlar, bir elinde krem rengi deri evrak çantası, bir elinde güneş gözlükleri ve araba anahtarları. "Cannie," dedi, "duyar..."

"...duymaz geldin," dedim.

"Nasıl hissediyorsun? Bebek nasıl?"

"Ben iyiyim, bebek de... Yani, bebek yoğun bakım ünitesinde. Bekleyip görmeleri gerekiyordum."

Samantha iç çekti. Gözlerimi yumdum. Bir anda kendimi tama-men tükenmiş ve aç hissettim.

Doğrulup arkama bir yastık daha koydum. "Saat kaç? Akşam ye-meği ne zaman? Çantanda muz falan yok mu?"

Samantha ayağa kalktı, harika diye düşündüm, yapabileceği bir şeyler var. "Gidip bir bakayım... Hey, o da ne?"

Dr.K.'nın bıraktığı pasta kutusunu işaret etti.

"Bilmiyorum," dedim. "Dr.K. getirdi. Aç bakalım."

Sam ipleri kopartıp kutuyu açtı. İçinden Pink Rose Pastanesi'n-den ekler pasta, Silk City'den çikolatalı puding, Le Bus kağıdına sa-ırlmış brownie ve yarım litre ahududu suyu çıktı.

"İnanılmaz," diye mırıldandım.

"Hmm!" dedi Samantha. "Ne sevdiğini nereden biliyor?"

"Ona söylemişim," dedim, hatırlamış olmasından etkilenerek.

"Şişmanlar Sınıfında en sevdiğimiz yiyecekleri yazmıştık." Sam bana bir dilim ekler verdi ama tadı toz ve taş gibi gelmişti. Kabalık etme-

leyla_yy (ZeZe)

mek için çiğnedim, biraz su içtim, sonra yorgun olduğumu ve uyumak istediğimi söyledim.

Joy serpilip güç kazanırken ben de bir sonraki haftayı hastanede geçirip kendimi toparladım.

Maxi bir hafta boyunca her sabah uğradı, yanımda oturup kendi anekdotlarını da eklediği *People*, *In Style* ve *Entertainment Weekly* dergilerinden yazılar okudu. Gün içinde gelen annem ve kardeşimle sohbet ettik. Samantha her gece işten sonra gelip benimle Philadelphia dedikodusu yaptı. Gabby'nin artık antika sınıfına giren eski starlarla yaptığı röportajlar, Nifkin'in yürürken bir anda durup evimin önünde dikilmesi ve yerinden kımlıdamaması hakkında konuşup eğlendik. Andy eşiyile birlikte geldi. Yanında dördüncü sokaktan aldığı bir kutu çikolatalı kurabiye ve üzerinde haber merkezindeki herkesin imzasının olduğu bir kart getirmişti. "En kısa zamanda iyileşmen dileğiyle," yazıyordu kartta. Bunun olacağını sanmıyordum, ama bir şey söylemedim.

"Senin için endişeleniyorlar," diye fısıldadı Lucy, annem kordorda hemşirelerle bir şeyler konuşurken.

Ona baktım ve omuzlarımı silktim.

"Bir psikiyatristle görüşmeni istiyorlar."

Hiçbir şey söylemedim. Lucy çok ciddi görünüyordu. "Adı Dr. Melbourne," dedi. "Çok az gördüm. Ama korkunç. Gülümseyip, bir şeyler anlatsan iyi olur, yoksa çocukluğun hakkında sorular sormaya başlayabilir."

"Cannie istemezse, konuşmak zorunda değil," dedi annem, kendine hiç kimsenin içmediği zencefilli biradan bir fincan aldı. Çiçeklerimi düzenledi, on dördüncü kez yastıklarımı kabarttı, oturdu, sonra tekrar kalktı, yapacak başka bir şeyler bakındı. "Cannie sadece dinlenmeli."

Üç gün sonra Joy oksijen maskesi olmadan ilk nefesini aldı.

Henüz dışarı çıkamaz, diye uyardı doktorlar. Bekleyip görece-

tik. Her şey olabilirdi ama muhtemelen iyileşecekti.

Onu kucağıma almama izin verdiler, sonunda bir kilo dokuz yüz yetmiş gramlık vücudunu kaldırıp kucağıma alabiliyor, parmaklarını ellerinin ve inanılmaz derecede küçük ve kusursuz tırnaklarının üzerinde gezdirebiliyordum. Kemiklerini, derisinin altında akan kanını hissedebiliyordum. *Kal*, dedim ona. *Burada kal, minik şey. Çoğu zaman dünya zor ama burada güzel şeyler de var. Ve ben seni seviyorum. Annen seni seviyor Joy bebek.*

Zorla yatağıma geri gönderilmeden önce açık ve net bir el yazısıyla doğum sertifikasını doldurdum. Ama daha önce onunla saatlerce oturdum. Joy Leah Shapiro. Leah, Bruce'un babasının ikinci adı Leonard içindi. Leah, Yakup'un evlenmek istemediği ikinci kız kardeş. Leah, babasının kılık değiştirip sinagogun koridoruna getirdiği hilekâr gelin.

Bahse girerim Leah'ın çok daha ilginç bir hayatı vardı, diye fısıldadım bebeğime. Elini tutuyordum, tekerlekli sandalyemde, kendimi tabut olarak görmemeye zorladığım cam fanus içinde benimleydi. Bahse girerim Leah kız arkadaşlarıyla uzun yürüyüşlere çıkmış, akşam yemeklerinde canının çektiğince gibi mısır yiyip margarita içmişti. Bahse girerim çırılçıplak yüzmüş ve yıldızlar altında uyumuştur. Rachel ise muhtemelen Celine Dion CD'leri ve Franklin Mint koleksiyon tabaklarından satın almıştı. Muhtemelen sıkıcı biriydi. Asla bir serüvene atılmamış, asla risk almamıştı. Ama sen ve ben, bebeğim, birlikte serüvenler yaşayacağız, Sana yüzmeyi öğreteceğim, yelkenli kullanmayı, ateş yakmayı... Annemin bana öğrettiği her şeyi ve öğrendiğim her şeyi. Sadece buradan çık, diye düşündüm. Eve gel, Joy, ikimiz de iyi olacağız.

İki gün sonra dileğimin bir kısmı gerçekleşti. Beni eve gönderdiler, ama Joy'un kalmasına karar verdiler. "Biraz hafta daha sadece," dedi doktor, eminim rahatlatmak içindi. "Akciğerlerinin geliştiğinden ve yeterli kiloya ulaştığından emin olmak istiyoruz."

İşte buna kahkahalarla gülmüştüm. "Eğer annesine çekmişse,"

leyla_yy (ZeZe)

dedim, "bu hiç sorun değil. Şampiyonlar gibi olacaktır."

Doktor, şüphesiz rahatlatıcı olacağını düşünerek omzuma vurdu. "Endişelenme," dedi. Her şey yoluna girecek."

Topallayarak hastaneden dışarı çıktım, ılık mayıs güneşine bakıp gözlerimi kırpıştırdım ve annemin arabasına bindim. Eve giderken yol boyunca sessizce oturdum. Yapraklara baktım, taze yeşil çimenlere, gıcır gıcır ekose elbiseler içindeki St. Peter's okulunun kız öğrencilerine. Bakıyor ama görmüyordum. Tüm dünya bana gri görünüyordu. İçimde öfke ve korku dışında hiçbir şeye yer yoktu.

Annem ve Lucy bavullarımı arabanın bagajından indirirken sonra beni apartmana doğru yürüttüler. Lucy bavullarımı taşıdı. Annem yavaşça yanımdan yürüdü ve Tanya huysuzlanarak arkamımdan geldi. Bacak kaslarım titriyordu. Dikişlerim sızlıyor, ayak bileğimin alçı içinde kalan yeri kaşınıyordu. Düştüğümde ayak bileğimi sadece burkmuştum, ama günlerce bacaklarıma bakmak kimsenin aklına gelmediği için ayak bükük kalmıştı ve sinirler zedelenmişti, bu da altı hafta boyunca alçıda kalması demekti.

El yordamıyla çantamı yokladım. Cüzdanım, yarıyı dolu bir sakız paketi, çatlak kremi ve başka bir hayattan kalıntıymış gibi görünen Star Bar'dan alınmış bir kutu kibrit. Lucy anahtarını giriş kapısının kilidinde soktuğunda anahtarlarımı arıyordum.

"Burada oturuyorum," dedim.

"Artık oturuyorsun," dedi Lucy. Bana gülümseyerek bakıyordu. Annem ve Tanya da.

Topallayarak kapı eşiğinden geçtim, bastıkça ayağımdaki alçı sert tahta döşemede takırdıyordu, adım adım ilerleyip içeriye göz attım.

Daire -tüm koyu renk ahşapları ve takriben 1970'ten kalma eşyalarıyla bana ait olan üçüncü kattaki dairenin tıpkısıydı- tamamen elden geçmişti.

Orada olmayan gün ışığı camlardan içeriye giriyor, bundan öncekinde ne yeni, ne cilâli, ne de akşaağaç olan yeni yer döşemesi üzerinde parlıyordu.

Yavaşça mutfağa doğru yürüdüm, sanki suda hareket ediyordum. Yeni dolaplar yonca balı rengine boyanmıştı. Oturma odasında yeni bir kanepe ve aşk koltuğu vardı, kabark ve rahattı, açık sarı kumaşla kaplanmıştı, güzel ve sağlamdı. Tembellikle geçen bir öğle sonrasında Maxi'ye *Martha Stewart Living*'in son sayısında beğendiğim şeyleri gösterdiğimi hatırladım. Yerde lâl rengi, koyu mavi ve altın sarısı renklerde güzel, dokuma bir halı vardı. Düz ekran bir televizyon ve köşede yepyeni bir müzik seti, raflarda yeni bebek kitapları duruyordu.

Lucy sevinçle dans ediyordu. "Buna inanabiliyor musun, Cannie? Şaşırtıcı değil mi?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim, koridorda ilerlerken. Bana tanınmayacak haldeydi. Carter iktidarı dönemine ait pastel duvar kâğıdı, işe yaramaz, çirkin, koyu renk ahşaplar, ucuz paslanmaz çelik eşyalar ve çatlamış klozet... hepsi gitmişti. Her yer altın sarısı ve lacivert desenli beyaz fayansla kaplıydı. Küvette, sanırım partnerimle birlikte düş almak istersem diye iki düş ahizesi vardı. Yeni cam kapaklı dolaplar, vazoda taze zambaklar, yeni raflarda bol miktarda havlu vardı. Bir köşede bebeği yıkamak için, içi çeşitli banyo oyuncakları, küçük hayvan şeklinde süngerler ve lastikten bir ördek ailesiyle dolu, beyaz, minik bir küvet duruyordu.

"Bebek odasını görene kadar bekle!" diye haykırdı Lucy.

Duvarlar tıpkı üst katta benim yaptığım gibi limon sarısına boyanmıştı ve Dr.K.'nın monte ettiği bebek karyolası da oradaydı. Ama geri kalan tüm mobilyalar yeniydi. Çok süslü bir alt değiştirme masası, şifonyer, beyaz ahşaptan sallanan bir sandalye vardı. "Antika," dedi Tanya, kalın parmaklarını uçuk pembeyle renklendirilmiş beyaz ahşap üzerinde gezdirirken. Duvarlarda çerçevelenmiş resimler asılıydı: Okyanusta yüzen denizkızı, yelkenli, ikiye ikiye yürüyen filler. Ve odanın köşesi de Toys'R'Us'un en küçük şubesi gibi görünüyordu. Şimdiye kadar gördüğüm tüm oyuncakların yanında birkaç tane de daha önce hiç görmediklerim vardı. Lego. Çıngıraklar. Toplar. Sıkıtgında ya da iplerini çektiğinde konuşan ya da havlayan ya da ağlayan

leyla_yy (ZeZe)

oyuncaklar. İki ay önce Santa Monica'daki dükkânda beğendiğim sallanan at. Bir sürü şey.

Bir metre boyundaki Paddington ayısının yanında, sallanan hareketli yıldızlar, bulutlar ve hilal şeklindeki ayın altında duran sarı kot kumaşından yapılmış aşk koltuğuna yavaşça oturdum.

"Daha bitmedi," dedi Lucy.

"Buna inanamayacaksn," dedi annem.

Yatak odasına doğru ilerledim. Gösterişsiz metal yatağım, gösterişli, dövme demirden yapılmış, cibinlikli bir yatakla, pembe nevresimlerin ise beyaz ve altın sarısı çizgili, üzerinde küçük pembe çiçekler olan harika nevresimlerle değiştirilmişti.

"Bu iki yüz lifli pamuk dokuma," dedi Lucy övünerek, yeni keten çarşaflarının değerini doğrularcasına yastıkları ve fırırları, yerdeki el dokuması halıyı (pembe güllerden bordürleri olan sarı bir halı) işaret etti. Pembe-beyaz, dokuz çekmeceli antika mobilyayı ve üzerindeki mavi vazoda harika fulyaların olduğu komodini göstermek için küçük bölmenin kapısını açtı.

"Perdeleri aç," dedi Lucy.

Açtım. Yatak odasının camının dışında yeni bir veranda vardı. İçinde sardunyalar ve petunyalar olan büyük bir sakı, piknik masası ve köşede de Volkswagen kaplumbağa büyüklüğünde gazlı ızgara duruyordu.

Yatağın üzerine oturdum, aslında yığıldım. Yastığın üzerinde çiçek buketlerinin yanına koyulan cinsten küçük bir kart vardı, kartı açtım.

Bir tarafında, "Evine Hoş geldin," yazıyordu. Diğer tarafında da, "Arkadaşların."

Annem, Lucy ve Tanya yan yana dizilmiş dikkatle bana bakıyor ve onaylamamı bekliyorlardı.

"Kim..." diye başladım. "Nasıl..."

"Arkadaşların," dedi Lucy sabırsızlanarak.

"Maxi mi?"

Üçünün de bakışları sinsî bir hal aldı.

"Hadi ama. Tüm bunları satın almaya gücü yetecek başka arkadaşım yok."

"Onu durduramadık," dedi Lucy.

"Gerçekten Cannie, bu doğru," dedi annem. "Cevabımızı bile beklemedi. Tüm müteahhitleri tanıyor... Bütün bunları bulmak için bir dekoratör kiraladı... Burası saat gibi çalışan insanlarla doluydu..."

"Komşular bundan çok hoşlanmıy olmalılar," dedim.

"Sen beğendin mi?" diye sordu Lucy.

"Bu..." Ellerimi kaldırdım ve tekrar kucağıma bıraktım. Kalbim çok hızlı atıyor ve vücudumun her yerine acı yayıyordu. İhtiyacım olan kelimeyi bulmaya çalıştım. "Bu inanılmaz," dedim sonunda.

"Peki, şimdi ne yapmak istersin?" diye sordu Lucy. "Akşam yemeği için Dimitri'ye gidebiliriz..."

"Ritz'de lezbizyenlerle ilgili bir belgesel var," dedi Tanya kulak tırmalayan sesiyle.

"Alışveriş?" diye sordu annem. "Belki hazır biz taşımaya yardım etmek için buradayken, marketten bir şeyler almak istersin."

Ayağa kalktım. "Sanırım yürüyüşe çıkmak istiyorum," dedim.

Annem, Lucy ve Tanya tuhaf tuhaf baktılar.

"Yürüyüş mü?" diye tekrarladı annem.

"Cannie," diye belirtti kız kardeşim, "ayağın hâlâ alçıda."

"Bu alçı yürüyüş için uygun bir alçı, öyle değil mi?" dedim bağırarak. "Ve yürümek istiyorum."

Ayağa kalktım. Sevinçten havalara uçmak istiyordum. Mutlu olmak istiyordum. Etrafım sevdiğim insanlarla çevrilmişti, çok güzel bir evim vardı. Ama yeni daireme sanki kirli bir aynadan bakar gibiydim, sanki gıcır gıcır pamuklu nevresimlere ve pelüş halılara kalın lastik eldivenlerle dokunuyor gibiydim. Sebebi Joy'du, Joy'suz olmamdı. Beğim eve gelene kadar hiçbir şey iyi gitmeyecek, diye düşündüm ve ansızın öyle çok sinirlendim ki bacaklarım ve kollarım öfkemin şiddetiyle güçsüz düştü, ellerimle ayaklarımı, yumruklamak ve tekmelemek arzusuyla ürperdi. Bruce, diye düşündüm, Bruce ve Allah'ın belası

leyla_yy (ZeZe)

Fırsatçı. Bruce ve yeni kız arkadaşı yüzünden bebeğim hastanede kalmaya devam ettiği sürece, ben nasıl mutlu olabiliyordum?

"İyi," dedi annem endişeyle. "Peki, yürüyelim."

"Hayır," dedim. "Yalnız. Yalnız kalmak istiyorum."

Kapıdan çıkarlarken üçü de şaşkın ve hatta endişeli görünüyorlardı.

"Beni ara," dedi annem. "Nifkin'in geri gelmesi için hazır olduğunda haber ver."

"Veririm," diye yalan söyledim. Dışarı çıkmalarını istiyordum, evimden dışarı, saçlarımdan, hayatımdan. Yanyordum sanki, hareket etmeliydim yoksa patlayacaktım. Hepsini arabaya binip gidene kadar camdan baktım. Sonra bir koşu sutyenimi, tişörtümü, şortumu, lastik ayakkabılarımı giydim ve evden dışarıya, sıcak yürüyüş yoluna çıktım. Babam, Bruce, bebeğim hakkında, hatta hiçbir şey hakkında düşünmemeye karar verdim. Sadece yürüyecektim. Sonra belki tekrar uyuyabiliyordum.

Mayıs, haziran'a dönmüştü ve günlerim Joy'la geçiyordu. Sabah ilk iş olarak hastaneye doğru yola çıkıyor, gün doğarken otuz blok ötedeki Philadelphia Çocuk Hastanesi'ne yürüyordum. Önlük, maske ve eldiven takıp, yoğun bakımdaki steril, sallanan sandalyede oturup onun minik ellerini tutuyor, parmak uçlarımla dudaklarını okşuyorum, aylar önce birlikte dans ettiğimiz şarkıları söylüyordum. İçimde ki öfkenin beni tüketmediği, nefes alabildiğim tek anlardı bunlar.

Öfkemin geri geldiğini, göğsümün sıkıştığını ve ellerimin bir şeylere vurmak istediğini hissettiğim anda yanından ayrılıyordum. Yerleri arşınlamak, göğsümü pompalamak, daha bir gün önce süpürüp sildiğim yerleri ve tezgâhı temizlemek için eve gidiyordum. Gittikçe kirlenen alçımın şehirde uzun, öfkeli yürüyüşlere çıkıyor, sarı ışıktaki yola atılıyor ve kavşağa yanaşmaya cüret eden her arabaya kötü bakışlar atıyordum.

Bruce'a sinirlenip onun doğru insan olmadığını sessizce mırıldanırken, yukarıdan beni izleyen belli belirsiz sese artık alışmıştım. Her

sabah, üstüme sıradan tişörtleri geçirip ayakkabılarımı bağlarken *neden?* diye soran sese alışmıştım. Annemden, kız kardeşimden, Maxi'den, Peter Krushelevansky'den, bütün arkadaşlarımdan gelen mesajları dinleyip, her birini aramadan silerken de *neden?* diye soruyordu. Paldır küldür Walnut Caddesi'ne yürürken ses, *çok üzgünsün*, diye mırıldanıyordu. Kahvaltıda arka arkaya koyu kahveleri aceleyle yudumlarken, *rahat ol*, diyordu ses. *Biriyle konuş*, diyordu. *Yardım etmelerine izin ver*. Duymazlıktan geliyordum. Bana şu anda kim yardım edebilirdi? Sokaklardan, hastaneden, sessiz dairemnden ve boş yatağımdan başka bana ne kalmıştı?

Teleskreterim mesajlarımı almaya devam etti. Postaneye bir sürelğine şehir dışında olacağımı, gelen postalarımı saklamalarını söyledim. Bilgisayarımı bırakım tozlandı. E-postalarımı bakmaktan vazgeçtim ve yürüyüşlerimden biri sırasında çağrı cihazımı Delaware Nehri'ne düşürdüm. Daha uzun yürüyüşlere çıkmaya başladım, dört saatlik, altı saatlik... Şehrin en kötü semtlerine yavaş yavaş ve amaçsız yürüyüşler yaptım, uyuşturucu satıcılarının, fahişelerin, suyollarındaki ölü güvercinlerin, yanmış araba iskeletlerinin yanından geçtim, hiçbirine bakmıyorum, hiçbirinden korkmuyordum. Ben zaten hep kaybeden biriydim, bunlar beni nasıl sarsabilirdi ki? Sokakta Samantha'yla karşılaştığımda, endişeli yüzünü görmemek için başımı yerden kaldırmadan ona duramayacak kadar yoğun olduğumu söyledim. Hazırlık yapıyorum, diye açıkladım. Bebek yakında eve geliyor.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu Sam.

Hemen başımı salladım. "Hazır değilim... Yani, hazır değil."

"Ne demek istiyorsun, Annie?" diye sordu Sam.

"Tibben hassas bir durumda," dedim, bebek yoğun bakım ünitesinde defalarca duyduğum bir laftı bu.

"Ben de dışarıda durur ve ona camdan bakarım," dedi Sam, kafası karışmış görünüyor. "Sonra gider kahvaltı yaparız. Kahvaltı ne demek hatırlıyor musun? En sevdiğin öğündü."

"Gitmem gerekiyor," dedim ters ters, onu geçmeye çalışarak. Samantha yerinden kıpırdamadı.

leyla_yy (ZeZe)

"Cannie, sana neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim, geçip gitmeye hazırlanarak, ayaklarım çoktan hareket etmeye başlamış, gözlerim çok uzaklara sabitlenmişti.

"Hiçbir şey, hiçbir şey, her şey yolunda."

ON DOKUZ

Yürüdüm, durmadan yürüdüm. Sanki Tanrı bana sadece kötü, üzücü şeyleri, şehirdeki acı ve ıstırapı, pencere önlerine dikilmiş çiçekler yerine köşelere atılmış çöpleri görebildiğim özel gözlükler vermişti. Öpüşen ya da el ele tutuşan değil, kavgaya karışmış çocukları görebiliyordum. Sokaklarda çalınan bisikletlerinin arkasından hakaretler savurup küfürler ederek koşan küçük çocukları ve sümükleri akarak kahvaltı ederken utanmadan azgın bakışlarla kadınlara bakan yetişkin adamları görebiliyordum. Yazın şehrin pis kokusunu duyabiliyordum: At pisliği, sıcak asfalt ve otobüslerden çıkan gri, hasta edici egzoz dumanlarının kokusu. Buhar sızdıran kanalizasyon kapakları, alttaki metrolardan sıcaklık püsküren yürüyüş yolları.

Baktığım her yerde tek gördüğüm boşluk, yalnızlık, camları kırılmış binalar, açık elleri ve ölü gözleriyle ayaklarını sürüyerek yürüyen bağımlılar, keder, pislik ve saçmalıklardı.

Zaman yaralarımı saracak ve yollar acımı dindirecek diye düşünüyordum.

Uyanır uyanmaz Bruce'un ve Fırsatçı'nın korkunç, tüyler ürperici ölümünü ya da daha kötüsü, bebeğimi, Joy'u kaybettiğimi düşünmeyeceğim bir sabahı bekliyordum.

Gün ağarıncı ve bazen daha önce hastaneye yürüyor, içeri girmek için yeterince sakinleşene kadar park alanının etrafında tur atıyordum. Kafeteryada oturup kahve üstüne kahve içiyor, gülümsemeye ve normal görünmeye çalışıyordum, ama aslında başım öfkeden fırl fırl dönüyordu, düşünüyordum: Bıçakla mı, silahla mı yapmalıydım? Yoksa araba kazası mı olmalıydı? Gülümsüyor ve merhaba diyordum insanlara, ama gerçekte kafamda intikam senaryoları dönüyordu.

leyla_yy (ZeZe)

Bruce'un birinci sınıf öğrencilerine İngilizce dersi verdiği üniversiteyi arayıp uyuşturucu kontrolünden litrelerce ılık su içerek geçtiğini söylemeyi düşündüm. Onlara işyerinde zil zurna sarhoş gezdiğini söyleyebilirdim, eskiden öyleydi, muhtemelen şimdi de öyledir ve eğer onu izlerlerse bunu görürler. Annesini ya da polisi arayabilir, onu tutuklatabilirdim.

Moxie'ye, yoğun bakımda biraz daha büyümüş ve güçlenmiş ol-
sa da hâlâ acınacak halde olan, tüplerle yaşayan, oksijen maskesiyle
nefes alan ve gelecekte kendisini beyin felci, öğrenme güçlüğü, kör-
lük, sağırılık, geri zekâlılık ve doktorun bahsetmediği bir dolu felaket
bekleyen Joy'un resmini de içeren bir yazı göndermeyi düşündüm.
Premmie.com gibi siteleri ziyaret edip çocukları ciddi hayatı tehlike
atlatan anne ve babaların birinci elden yazdıkları hikâyeleri okudum;
oksijen maskesiyle eve getirilen ya da uykuda nefes darlığı çeken ya
da boğazları delinerek nefes alması sağlanan, korkunç zararlar gör-
müş çocuklara dair hikâyeleri; ani hastalık nöbetleri geçirip asla yaşıt-
larıyla aynı düzeye gelemeyen, öğrenme güçlüğü çekerek büyümüş
çocuklar ve ölen bebekler hakkındaki yazıları okudum: doğumda, yo-
ğun bakımda, evde. "Değerli Meleğimiz" ya da "Sevgili Kızımız" di-
ye başlayan yazıları.

Bu yazıları Joy'un fotoğraflarıyla birlikte Fırsatçı'ya e-postayla
göndermek istedim. Ona kızımın fotoğraflarını göndermek istedim -
ne bir mektup, ne tek bir kelime, sadece Joy'un fotoğrafları. Evine,
okuluna, patronuna, bulabilirsem anne ve babasına, hepsine, ne yap-
tığını, neden sorumlu olduğunu göstermek istedim. Kendimi silah sa-
tan dükkânlara gitmek için plan yaparken buluyordum. Onların cam-
larına bakarken. Henüz içeriye girmemişim, ama sıradakinin bu ol-
duğunu biliyordum. Peki ya sonra?

Sorunun cevabını kendime veremedim. Kafamda canlandırdı-
ğım görüntüyü, resmi düşünmemeye çalıştım: Kapıyı açan Bruce'un
elimde bir silahla beni karşısında bulduğunda yüzünün ne hal alaca-
ğını; "Sana üzgün olmayı göstereceğim," dediğimde yüzünün aldığı
ifadeyi.

Sonra bir sabah, bir gazete bayiiinin önünden geçerken
Moxie'nin yeni sayısını gördüm, ağustos sayısını. Daha temmuzday-
dık halbuki. Hava çok sıcaktı, sokaklar güneşin altında yapış yapıştı.
Dergiyi raftan hızla çektim.

"Bayan, ödeme yapacak mısınız?"

"Hayır," dedim kızgınlıkla, "çalacağım." Tezgâha iki dolar at-
tum, para üstünü aldım ve ökeyle sayıları çevirmeye başladım, baş-
lığın ne olduğunu çok merak ediyordum. "Kızım Bitkisel Hayatta
mı?", "Eski Sevgilinizin Hayatını Nasıl Piç Edersiniz?"

Onun yerine şu iki kelimeyi gördüm, siyah, büyük harfler,
Moxie'nin can sıkıcı, uyumsuz, pastel ağırlıklı düzenlemesiyle: Yeni
Sorunlar

"'Hamileyim' yazıyordu mektupta ve daha fazlasını okuyama-
dım. Bu kelime beni yıkmış, ensemde buz gibi bir karıncalanmaya yol
açmış ve sanki beni felce uğratmıştı.

'Bunu söylemenin kolay bir yolunu bilmiyorum,' diye yazmıştı,
'bu yüzden dosdoğru söylüyorum: Hamileyim.'

On altı yıl önce, Short Hills'deki sinagogun koridorunda durup,
arkadaşlarımın ve akrabalarımın oluşturduğu kalabalığa şu onurlu
sözleri söylemişim, 'Bugün, ben artık bir adamım.' Şimdi mideme
koca bir taş oturmuştu, avuçlarım terliyordu ve gerçeği biliyordum:
Bugün, ben artık bir adamım. Bu kez, gerçekten."

"Sen öyle san," dedim, öyle yüksek sesle söylemişim ki kaldı-
rıldaki evsiz insanlar durup bana baktılar. Hiç de değilsin. Adam-
mış. Adam olsan beni arardın. En azından bir kart atardın! Tekrar
dikkatimi yazıya verdim.

"Ama ben adam değilim. Ortaya çıktı ki, ben aslında ödleğin te-
kiyim. Mektubu bir defterin arasında, defteri de masanın çekmecesine
koydum, çekmeceyi kilitletim ve anahtar kazaara kaybettim.

Derler ki -büyük filozoflar ya da *Seinfeld*'in oyuncular- bir işi-

leyla_yy (ZeZe)

kiyi bitirmek kola makinesinin düğmesine basmak gibidir. Sadece düğmeye basmak yetmez, makineyi harekete geçirmek için birkaç kez ileri geri sallaman gerekir. C. ve benim için böyle olmamıştı. Temiz ve hızlıydı -ani bir gök gürlemesi gibi. Şiddeti sonradan artıp berbat bir hal almıştı."

Yalancı, diye düşündüm. Seni yalancı. Bu bir gök gürlemesi değildi, hatta bir ayrılık bile değildi, sana sadece biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim!

"Ayrılığımızın üzerinden üç ay bile geçmeden babam öldü.

Bir elimde telefon, dolanıp durdum. Numarası hâlâ hızlı arama listemin başındaydı. Ara? Arama? O, eski sevgilim mi yoksa arkadaşım mı?

Sonunda arkadaşım olmasını yeğledim. Sonra, cenazeye gelen bir ev dolusu insan annemin mutfağından soğuk meze tepsilerini alırken, arkadaştaştan ötesi olmasını yeğledim.

Ve şimdi, üç ay sonra, hâlâ babamın yasını tutuyorum ve C.'nin tamamen ve kesinlikle bittiğini hissediyorum. Şimdi asıl üzüntünün ne olduğunu biliyorum. Dilini damağındaki boşluğa götürmeden duramayan diş düşmüş bir çocuk gibi, her gece bunu araştırabilirim, bir zamanlar dişin olduğu, yaralı, boş yeri.

Hamile olması dışında.

Beni kandırıp kandırmadığını ya da beni tuzağa düşürmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyorum, hatta baba ben miyim ve gerçekten hamile mi, onu da bilmiyorum."

"Bu, inanılmaz," diye bağırdım Broad Caddesi'nde. "Bu, inanılmaz!"

"Ve ben bunu soramayacak kadar korkağım.

Sessiz kalarak, sanırım bu senin seçimin demek istedim. Senin seslenişin, senin oyunun, senin hareketin. Bu seçimi nasıl yaptığını

bilmek isteyen, merak eden yarımı susturmayı başardım. Kanlar içindeki ölü bebeklerinin fotoğraflarıyla protesto yapan insanların yanından geçip Locust Caddesindeki kliniğe mi gitmişti? Testi evde mi yapmıştı, doktora mı gitmişti? Bir arkadaşıyla mı, yeni sevgiliyle mi yoksa yalnız mı gitmişti? Bebek isimleri kitabı ve deniz topu büyük-
lüğündeki karnıyla yürüyüş yapıyor muydu?

Ama sordum ya da aramadım. Mektup göndermedim, hatta kart bile atmadım. Yorgun, boş ve yavanım ve haykırıyorum. Bende onun için bir şey kalmadı, bebek için de, tabii eğer bir bebek varsa.

Bunu düşündüğümde kendime kızıyorum (nasıl böyle suskun kalabilirim?) ve ona kızıyorum (suskun kalmama nasıl izin verebilir?). Ama bunu fazla düşünmemeye çalışıyorum. Uyanıyorum, çalışıyorum, işe gidiyorum ve hayata katılıyorum, dilimin ucunu ağzımdaki boşluktan uzak tutmaya çalışıyorum. Ama aslında bunu çok fazla erteleyemeyeceğimi, hatta kaçınılmaz olanı bertaraf edemeyeceğimi biliyorum. Masamda bir yerde, bir defterin arasında, çekmeyeceği kilitlenmiş, üzerinde adımın yazdığı bir mektup var."

Hemşire beni görür görmez "Geç kaldın!" diye azarlayıp şaka yaptığını göstermek için gülümsedi. *Moxie* kıvrılmış olarak elimde duruyordu. "Al," dedim, uzattım. Kısa bir bakış attı. "Bunu okumuyorum," dedi. "Kötü bir dergi."

"Katılıyorum," diyerek çocuk odasına doğru yürümeye başladım.

"Seni görmek isteyen biri var," dedi.

Çocuk odasına geldiğimde, cam kenarında, Joy'un önünde bir kadının durduğundan yeterince emindim. Kısa, kusursuz gri saçlarını, şık siyah takımını, bileğindeki platin, elmas tenis bilekliğini görebiliyordum. Havada hafif bir Allure kokusu vardı, yeni boyanmış tırnakları floresan ışığının altında parlıyordu. Daima Zevkli Audrey, oğlunun gayrimeşru prematüre bebeğini görmek için tam takım giymişti.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

leyla_yy (ZeZe)

Audrey soluğunu tuttu ve geriye iki büyük adım attı. Yüzü Estee Lauder'in fondöteninden iki ton daha soluk olmuştu.

"Cannie!" dedi ve bir eyleye göğsüne bastırdı. "Ben... Beni korkuttun."

Gözlerini hayretler içinde üzerinde gezdirirken dikkatle ona baktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Çok zayıflamışsın," dedi sonunda.

Başımı eğdim ve ilgisizce bunun doğru olup olmadığına baktım. Tüm bu yürüyüşler, komplolar, tek yiyeceğim olan bir parça donut ya da muz ve içimde hissettiğim tadın aynı olan acı, koyu kahve. Buzdolabımda şişelerce süt vardı, o kadar. Son kez oturup yemek yediğim zamanı hatırlayamıyordum. Yüzümdeki kemikleri, dışarı fırlamış kalça kemiklerimi görebiliyordum. Profilden Jessica Rabbit'e benziyordum: Olmayan bir popo, düz bir karın, inanılmaz göğüsler -süt sağ olsun. Saçlarımın kirli ve mat olduğunun, gözlerimin altındaki büyük siyah halkaların ve en çok da kötü kokuğumun farkına varacak kadar yaklaşmadığımız sürece, fısıltı gibiydim.

Bu tam bir ironiydi: Saplantılarla, kalori hesaplamakla, diyetisyenlerle geçen bir ömürden sonra, istenmeyen kilolardan sonsuza dek kurtulmanın yolunu bulmuştum! Artık gevşek bir vücuttan ve selülitlerden uzaktım! Her zaman istediğim vücuda sahiptim! Bunu satışa çıkarmalıyım, diye düşündüm. Plasenta-Beklenmedik Acil Durum-Rahim Alınması-Prematüre ve Belki de Beyni Hasar Görmüş Bebek Diyeti. Bir servet elde edebilirdim.

Audrey, sinirleri bozulmuş bir halde bilekliğiyle oynuyordu. "Sanırım merak ediyorsundur..." diye başladı. Hiçbir şey söylemedim, bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Biliyordum ve ona kızmıyordum. Bir yanım onun rüzgârdan yıkılmayıp, konuşmak için çabalamasını istiyordu. Bir yanımsa acı çekmesini.

"Bruce onunla konuşmadığını söylüyor."

"Bruce benimle konuşabilme fırsatını tepti," dedim. "Ona mektup yazdım ve hamile olduğumu söyledim. Beni aramadı."

Dudakları titredi. "Bana da söylemedi," diye fısıldadı. "Cannie,

olanlar için çok üzgün."

Kahkaha attım, öyle yüksek sesli bir kahkahaydı ki bebekleri rahatsız ettim diye korktum.

Dudaklarını ısırdı, hızla bilekliğini döndürüyordu. "Doğru olanı yapmak istiyor."

"Neymiş o?" diye sordum. "Kız arkadaşının bebeğimin hayatına daha fazla müdahale etmesini mi sağlayacak?"

"Bunun bir kaza olduğunu söyledi," diye fısıldadı.

Başımı çevirdim.

"Doğru olanı yapmak istiyor," diye tekrarladı. "Yardım etmek istiyor..."

"Paraya ihtiyacım yok," dedim kaba kaba. "Ne senin parana ne de onunkine. Senaryomu sattım."

Yüzü aydınlandı, güzel bir konuya geçtiğimiz için memnundu. "Tatlım, bu harika!"

Konuşmadım, suskunluğumdan artık ayrı düştüğümüzü anlamasını umdum. Ama Audrey sandığımdan daha cesur çıkmıştı.

"Bebeği görebilir miyim?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim ve parmağımı cama dayadım. Joy çocuk odasının tam ortasında duruyordu. Belki hâlâ minik ve zayıf ve eskisi kadar sıklıkla olmasa da hâlâ oksijen maskesiyle nefes alıyordu, ama artık kavruk bir greyfırttan çok kokulu bir kavuna benziyordu. Cam karyolasının kenarında "Joy Leah Shapiro," yazıyordu. Üzerinde sadece çocuk bezi, pembe-beyaz çizgili çoraplar ve tepesinde ponpon olan minik pembe bir şapka vardı. Hemşirelere bütün eşyalarını getirmiştim, onlar da her sabah Joy'a değişik bir şapka takıyorlardı. Yoğun bakımın açık ara en şık bebeğiydi.

"Joy Leah," diye fısıldadı Audrey. "Ona... eşimin adını mı verdin?"

Başımı salladım, zorlukla yutkundum. Bu ona fazlaydı bile, diye düşündüm. Tüm olanlardan sonra, bana aldırış etmeyen, beni aramayan, düşmeme neden olan ve neredeyse bebeğimi kaybetmeme sebep olan o olmasa da.

leyla_yy (ZeZe)

"İyi olacak mı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Muhtemelen. Muhtemelen diyorlar. Hâlâ küçük ve büyümesi gerekiyor, akciğerlerinin kendi kendine nefes alabilecek kadar gelişmesi gerekiyor. Sonra eve gelebilecek."

Audrey çantasından çıkarttığı kâğıt mendille gözlerini sil-di. "Burada mı kalacaksın? Onu Philadelphia'da mı büyüteceksin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Gazetede mi kalırım, yoksa Kaliforniya'ya mı yerleşirim bilmiyorum. Orada arkadaşlarım var." Böyle söylesem de dediklerimin doğruluğundan emin değildim. Maxi'nin benim için yaptıklarına karşılık hissetmem gereken minnettarlığı ifade etmekten uzak, baştan savma bir teşekkür notu yazmış, bütün arkadaşlarıma yaptığım aynı sessiz ve haksız muameleyi ona da yapmış-tım. Ne düşündüğünü kim bilebilirdi, acaba hâlâ arkadaşım olmak istiyor muydu?

Audrey omuzlarını doğrulttu. "Ben onun büyükannesiyim," dedi dikkatle. "Bruce'la aranızda geçen her ne olursa olsun..."

"Aramızda geçen..." diye tekrarladım. "Bruce sana rahmimin alındığını söyledi mi? Bir daha asla bebeğim olmayacağını? Sana bundan bahsetti mi?"

"Üzgünüm, Cannie," dedi tekrar, sesi tiz, çaresiz ve hatta biraz korkmuş gibiydi. Gözlerimi yumdum, cam duvara yığılmasına yaslandım.

"Git," dedim. "Lütfen. Bunu başka zaman konuşuruz, ama şu anda değil. Çok yorgunum."

Elini omzuma koydu. "Sana yardım etmeme izin ver," dedi. "Sana bir şeyler getireyim mi? Biraz su ister misin?"

Başımı hayır anlamında sallayıp elini sıkarak başımı çevirdim. "Lütfen," dedim. "Git." Gözlerim hâlâ kapalıydı, arkamı döndüm, koridora doğru ilerleyen ayak seslerini duyana kadar öylece durdum. Yumruklarımı sıkıp duvara doğru eğilmiş ağlarken hemşire geldi.

"İyi misin?" diye sordu ve omzuma dokundu. Başımla onaylayarak kapıya döndüm.

"Birazdan dönerim," dedim. "Yürüyüşe çıkmak istiyorum."

O öğleden sonra saatlerce yürüdüm; sokaklar, kaldırımlar, binalar gri bir karaltıya dönüşene kadar. Bir yerlerden limonata aldığımı, birkaç saat sonra içmek için bir otobüs durağında durduğumu ve al-cıdaki ayağımın zonkladığını hatırlıyorum. Aldırış etmedim. Yürü-meye devam ettim. Güneye ve sonra doğuya yürüdüm, el arabaları-nın izinden, tuhaf semtlere doğru, yanmış uyuşturucu evlerinin, terk edilmiş fabrikaların yanından geçtim. Belki bir şekilde New Jersey'e kadar yürürdüm. Bruce'un yüksek apartmanının girişinde bir haya-let, bir suçlu, bir anda kanamaya başlayan bir yara gibi durur, bak, derdim. *Ne hale geldiğime bak.*

Yürüdüm, yürüdüm, ta ki garip, tanıdık olmayan bir duygu his-sedene kadar. Ayağımda bir acı. Başımı eğdim, sol ayağımı kaldırdım ve sessiz bir şaşkınlıkla kirli ayakkabımın sıyrılıp kopmak üzere olan tabanına baktım.

Sokağın karşı tarafında sahanlıkta oturan bir adam başıra başıra gültüyordu. Ben aptal aptal ayakkabının tabanına bakıp ne olduğunu anlamaya çalışırken, "Hey!" diye bağırdı. "Bebeğin yeni bir çift ayak-kabıya ihtiyacı var!"

Bebeğimin bir çift yeni akciğere ihtiyacı var, diye düşündüm, to-pallayarak etrafa bakarken. Neredeyim? Tanıdık bir semt değildi. So-kak isimlerinin hiçbirini bir şey çağırıştırmıyordu. Karanlık. Saatime baktım. 8.30, diyordu ve bir anda sabah mı akşam mı olduğunu bile-medim. Terli, neşesiz, yorgun ve kaybolmuştum.

Ceplerimi karıştırdım, bir cevap ya da en azından taksi parası bulmak için. Kâğıt beş dolar, bir avuç dolusu bozuk para ve bir par-ça sargı bezi buldum.

Bir işaret, ödemeli telefon, herhangi bir şey aradım.

"Merhaba," diye seslendim sahanlıktaki adama. "Neredeyim ben?"

Güldü, topuklarının üzerinde döndü. "Powelton Village! Powelton Village'desin bebek!"

leyla_yy (ZeZe)

Tamam öyleyse. Bu bir başlangıç.

"University City ne tarafta?" diye seslendim.

Başını salladı. "Kızım, sen kaybolmuşsun!" Sesi boğuk boğuk boğuk yankılanıyordu, güneşli gibiydi. Sahanlıktan kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. Beyaz bir atlet ve bej bir pantolon giymiş, orta yaşlı, siyah bir adamdı. Dikkatle yüzüme baktı. "Hasta mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sadece kayboldum," dedim.

"Üniversiteye mi gidiyorsun?" diye devam etti, tekrar başımı salladım. Daha da yaklaştı, yüz ifadesi giderek endişeli bir hal alıyordu.

"Sarhoş musun?" diye sordu, gülümsemedi.

"Hayır, gerçekten değilim," dedim. "Yürüyüşe çıkmıştım ve kayboldum."

"Peki, neyse ki bulundun," dedi. Bir an, İsa'dan söz etmeye başlayacağını sandım. Ama öyle yapmadı. Onun yerine uzun uzun tabanını düşmüş ayakkabılarına, yaralı, çürük incik kemiğine, kalçama inmesin diye belini iki kez kıvrıdığım şortuma, beş gündür giydiğim tişörtüme ve on yıldır ilk kez omuzlarıma kadar uzamış, yıkanmamış ve taranmamış saçlarına baktı.

"Yardıma ihtiyacın var," dedi sonunda.

Başımı eğdim ve evet anlamında salladım. Yardım. Bu doğrudu. Yardıma ihtiyacım vardı.

"Tanıdığın birileri var mı?"

"Var," dedim. "Bir bebeğim var," diye başladım ve sonra boğazım düğümlendi.

Elini kaldırıp işaret etti. "University City bu tarafta," dedi. "45. Sokak'ın köşesine git, otobüs seni doğruca oraya götürecektir." Ceplerini karıştırdı, biraz yırtık pırtık bir otobüs bileti buldu ve bana verdi. Sonra eğilip ayakkabıma baktı. "Bekle beni," dedi. Durdum, hiç hareket etmedim, kılımlı kıpırdıtmaya korkuyordum. Tam olarak neden korktuğumu bilmiyordum.

Adam elinde gümüş rengi bir bant rulosuyla geldi. Ayağımı kaldırdım, bandı ayağımın etrafında döndürüp, tabanı yerine oturttu.

"Dikkatli ol," dedi. "Artık bir annesin, dikkatli olman gerekiyor."

"Olurum," dedim. Gösterdiği köşeye doğru topallayarak yürümeye başladım.

Pis ve bantlı ayakkabılarım ve yaşlı gözlerime rağmen, otobüste kimse bana bakmadı. Herkes kendi âlemine dalmıştı -akşam yemeği, çocuklar, televizyon programları, normal yaşamlar. Otobüs yolunda seyretmeye devam etti. Her şey tekrar tanıdık gelmeye başlamıştı. Stadyumu, gökdelenleri, *Examiner*'in uzakta hafifçe parlayan beyaz yüksek binasını, ardından da Philadelphia Üniversitesi'nin milyonlarca yıl önce gittiğim Kilo ve Yeme Düzensizlikleri ofisini gördüm. O zamanlar tek endişem zayıflayamamaktı.

Bulunmak, diye düşündüm ve "İnecek Var" ipini öyle hızlı çektim ki bir an için yerinden söktüğümü zannettim. Yedinci kata çıkmak için asansöre bindim, bütün ışıkları kapalı ve tüm kapıları kilitli bulacağımı düşünürken neden bu zahmete girdiğimi de bilemiyordum.

Ama ışığı yanıyordu ve kapısı açıktı.

"Cannie!" dedi Dr. K. gülümseyerek. Ayağa kalkıp masanın diğer tarafına gelene ve kokumu duyana kadar gülümsemeye devam etti.

"Ben bir başarı öyküsüyüm," dedim ve gülümsemeye çalıştım. "Bak bana! Sadece birkaç ayda yirmi kilo verdim!" Elimi gözüme götürdüm. "Zayıfım," dedim ve ağlamaya başladım. "Bravo bana."

"Otur," deyip kapıyı örttü. Ellerini omzuma koydu ve beni kanepesine doğru götürdü, burnumu çekerek oturdu.

"Cannie, aman Tanrım, sana ne oldu?"

"Yürüyüşe çıkmıştım," diye başladım. Dilim kuruyup sertleşmiş, dudaklarım çatlamıştı. "Kayboldum," dedim. Sesim tuhaf ve çatlak çıkıyordu. "Yürüyüşe çıkmıştım ama kayboldum ve şimdi bulunmaya çalışıyorum."

Elini başıma koydu, yavaşça okşadı. "Seni eve götüreyim."

leyla_yy (ZeZe)

Beni asansöre götürmesine, kapıdan çıkartıp arabasına bindirmesine izin verdim. Yolda içecek makinesinin yanında durdu ve şoğuk bir kutu kola aldı. Sormadan kolayca elinden alıp bir dikişte içtim. Tek kelime etmedi, hatta gegendiminde bile. Bir dükkânın önünde kenara çekip durdu ve bir litrelik su ve portakallı buzlu şekerle geri geldi.

"Teşekkürler," dedim kulak tırmalayıcı bir sesle, "çok iyisin." Suyu içtim ve buzlu şekeri emmeye başladım.

"Sana ulaşmaya çalışıyorum," dedi. "Hem işten, hem evden."

"Çok yoğunum," dedim.

"Joy evde mi?"

Başımı hayır anlamında salladım.

Bana baktı. "İyi misin?"

Çatlak bir sesle, "Meşgulüm," dedim tekrar. Göğüslerim ağrıyordu. Başımı eğdim, V yaka tişörtümün üzerinde daire şeklinde iki leke görmek hiç de şaşırtıcı olmamıştı.

"Seni meşgul eden ne?" diye sordu.

Ağzımı kapattım. "Meşgul" olmak üzerine bir diyalog planlamamıştım.

Kırmızı ışık yandığında bana döndü, gözlerini dikip yüzüme baktı "İyi misin?"

Omuzlarımı silktim. Arkamızdaki araba kornaya bastı ama kırıp damadık. "Cannie," dedi nazikçe. Gözümden bir damla yaş yanıyordu. Silmek için uzandı. Aniden sanki yanmışım gibi geri çekildim.

"Hayır!" diye bağırdım. "Bana dokunma!"

"Cannie, aman Tanrım, sorun ne?"

Başımı salladım, kucağıma, erimiş buzlu şeker kalıntılarına baktım. Bir süre sessizce gittik, araba altımızda hırıltıyor, klimadan dizlerime ve omuzlarıma serin hava esiyordu.

Bir sonraki trafik ışıklarında, tekrar konuşmaya başladı. "Nifkin nasıl? Ona öğrettiğin şeyleri hatırlıyor mu?" Gülümsedi. "Seni ziyaret ettiğimizi hatırlıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Deli değilim," dedim. Ama bundan emin olup olmadığımı düşündüm. Deliler deli olduklarını bilirler miydi? Yoksa sürekli çılgınca şeyler yaparak, ayakkabılarının tabanını çıkarmış ve öfkeden kudurmuş halde, pislik içinde amaçsızca gezinirken tamamen normal olduklarını mı düşünürlerdi?

Sessizlik içinde birkaç blok daha ilerledik. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. Ona sormam gereken sorular, belirtmem gereken noktalar vardı, ama sanki kafam parazitli bir radyo gibi sürekli cızırtılarla doluydu.

"Nereye gidiyoruz?" demeyi becerdim sonunda. "Eve gitmeliyim ya da hastaneye. Oraya geri dönmeliyim."

Kırmızı ışıkta durduk. "Çalışıyor musun?" diye sordu. "Hiç adını görmüyorum..."

Biriyle böyle kokteyl-parti tarzı bir sohbet yapmayı çok uzun zaman olmuştu, doğru kelimeleri bulmam biraz zaman aldı. "İzindeyim."

"Düzenli yemek yiyor musun?" Karanlıkta bana yan yan bakıyordu. "Ya da belki şöyle sormalıyım, yemek yiyor musun?"

Omuzlarımı silktim. "Zor oluyor. Bebekle. Joy'la. Günde iki kez onu görmek için hastaneye gidiyorum ve evi hazırlıyorum... Çok yürüyorum," diye tamamladım.

"Bunu görebiliyorum," dedi.

Sessizlik içinde geçen bir iki blok, bir kırmızı ışık daha. "Hep seni düşündüm," dedi. "Uğramanı ya da aramanı umuyordum..."

"Ve yaptım, yapmadım mı?"

"Belki sinemaya gidebiliriz. Ya da yol kenarındaki küçük lokantaya."

O kadar tuhaf geldi ki neredeyse gülüyordum. Tek düşüncem bebeğim ve öfkemken, akşam yemeğine ya da sinemaya gitmeye hâlîm mi vardı?

"Kaybolduğunda nereye gidiyordun?"

"Yürüyüşe çıkmıştım," dedim sessizce. "Sadece yürüyüşe çıkmıştım."

leyla_yy (ZeZe)

Başını salladı, ama soru sormadı. "Neden bana gitmiyoruz? Sana akşam yemeği hazırlarım."

Düşündüm. "Hastaneyi yakın mı oturuyorsun?"

"Senden bile yakın. İstedğin zaman seni götürürüm."

Bir kez başımı salladım, teslim oluyordum.

Asansörle on altıncı kata çıkıp kapıyı açarken, dağınıklık için özür dileyip hâlâ tavuk sevip sevmediğimi ve birini aramak isteyip istemediğimi sorarken sessizliğimi bozmadım. Tavuk için evet, telefon için hayır anlamında başımı salladım ve yavaşça oturma odasına girdim, ellerimi kitaplarında gezdirdim, çerçevesiz aile fotoğraflarını inceledim, bakıyordum, ama aslında görmüyordum. Ortadan kayboldu ve sonra elindekilerle birlikte ortaya çıktı: Yumuşacık beyaz bir havlu, eşofman altıyla tişört, minik bir kalıp sabun ve New York'taki bir otelden alınmış şampuan.

"Yıkanmak ister misin?" diye önerdi.

Banyo büyük ve temizdi. Tişörtümü çıkarttum, sonra şortumu, steksizce ne zaman temiz olduklarını hatırlamaya çalıştım. Görüntüüne ve kokusuna bakılacak olursa, epey bir süre olmuştu. Katladım, tekrar katladım ve sonra çöpe atmaya karar verdim. Gözlerim kapalı, suyun yüzümde bıraktığı his dışında hiçbir şey düşünmeyerek uzun bir süre suyun altında durdum. *Bulunmak*, dedim kendi kendine. *Bulunmaya çalış.*

Giyinip, saçlarımı havluyla kuruttum. Banyodan çıktığımda, yemeleri masaya koyuyordu.

"Tekrar hoş geldin," diyerek gülümsedi. "Bu iyi mi?"

Salata, kızarmış piliç, yıllardır Hannukah dışında bir yerde görmediğim büyük gözlemeler. Oturdum. Yemek gerçekten güzel kokuyordu -uzun süredir bana güzel kokan ilk şey.

"Teşekkür ederim," dedim.

Tabağımı ağzına kadar doldurdu ve ben yerken hiç konuşmadı, ısrarla beni izledi. Ne zaman başımı kaldırıp baksam beni izlediğini görüyordum.

Sonunda tabağımı ileri doğru ittim. "Teşekkür ederim," dedim tekrar. "Bu gerçekten güzeldi."

Beni kanepeye götürdü ve seramik bir kâse içinde mango soslu, çikolatalı dondurma uzattı.

"Ben & Jerry's," dedi. Dikkatle ona baktım, başım hâlâ uğulduyordu, daha önce hastanedeyken de bana tatlı getirdiğini hatırladım. "Sınıfta dondurma hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Anlamsız, boş bakışlarla suratına baktım.

"Yemekler hakkında konuştuğumuzu?" diye sordu. Sonra hatırladım, milyonlarca yıl önce masanın etrafına oturmuş, sevdiğim yemekler hakkında konuşuyorduk. İnanılmaz bir şekilde her şeyi sevdiğimi hatırladım... Sıradan şeylerden zevk aldığımı. Yemek, arkadaşlar, yürüyüşe çıkmak ve sinema. Tekrar öyle bir hayatım olabilecek miydi acaba? Emin değildim, ama belki deneyebilirdim.

"Tüm hastalarının en sevdikleri yemeği hatırlar mısın?" diye sordum.

"Sadece en sevdiğim hastaların," dedi. Ben elimdekini yavaşça, tadına vararak yerken, o karşımdaki koltukta oturuyordu. Bitirdiğimde iç çektim. Adamakıllı bir yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu; bir şeylerin tadı uzun zamandır ilk defa güzel gelmişti.

Gırtlakımı temizledi. Bunu gitme zamanının geldiğine dair bir işaret olarak aldım. Muhtemelen gece için planları, bir randevusu vardı. Beynimi zorladım ve hatırlamaya çalıştım. Bugün günlerden neydi? Hafta sonu muydu?

Esnedim ve Dr. K. bana gülümsedi. "Yorgun görünüyorsun," dedi. "Neden biraz dinlenmiyorsun?"

Sesi çok sıcak ve sakinleştiriciydi. "Çay seversin ama kahveyle pek aran yok, doğru mu?" Başımla onayladım. "Hemen dönerim," dedi.

Mutfaka gitti, ayaklarını kanepeye uzattım, geri geldiğinde uyumak üzereydim. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı. Esnedim ve bana kupayı uzatırken, kalkmaya çalıştım.

"Bugün nereye gidiyordun?" diye sordu.

leyla_yy (ZeZe)

Başımı çevirdim, kanepenin sırtına serilmiş battaniyeye uzandım. "Sadece yürüyüşe çıkmıştım. Sanırım kayboldum ya da öyle bir şey. Ama iyiyim. Endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

"Değilsin," dedi, sesi kızgın gibiydi. "İyi olmadığın çok açık. Açıkta ölmek üzere bütün şehri yürüyorsun, işini bıraktın..."

"İzindeyim," diye düzelttim. "İyi niyetli bir izin."

"Yardım istemekten utanmana gerek yok."

"Yardıma ihtiyacım yok," dedim tepkisel olarak. Genç kızken ökleşmiş, yıllarla bilenmiş tepkindi bu benim. *Iyiyim. Bununla başa çıkabilirim. Ben iyiyim.* "Her şey kontrol altında. Ben iyiyim. Biz iyiyiz. Ben ve bebeğim. Biz iyiyiz."

Başımı salladı. "Nasıl iyisin? Mutlu değilsin..."

"Neden mutlu olmalıyım?" diye bağırdım. "Mutlu olmak için bir neden mi var?"

"Çok güzel bir bebeğin var..."

"Evet, başka kimseye teşekkürle gerek yok."

Gözlerini dikip bana baktı. Ben de ona baktım öfkeyle. Sonra ayırımı bıraktım ve ayağa kalktım.

"Gitmeliyim."

"Cannie..."

Çoraplarımı ve bantlanmış ayakkabılarımı aradım. "Beni eve bırakabilir misin?"

Üzgün görünüyordu. "Özür dilerim... Seni üzmemiştim."

"Beni üzmedin. Üzgün değilim. Sadece eve gitmek istiyorum."

İç çaktı ve başını önüne eğdi. "Ben düşünmüştüm ki..." diye mıldandı.

"Ne düşünmüştün?"

"Hiçbir şey."

"Ne düşünmüştün?" diye tekrar ettim, bu kez daha ısrarlı.

"Kötü bir fikirdi."

"Ne?" dedim tekrar.

"Buraya gelirsen rahatlarısın, diye düşünmüştüm." Başını salladı,

kendi umutlarıyla, kendi varsayımlarıyla sersemlemiş görünüyordu. "Belki konuşmak istersin, diye düşünmüştüm..."

"Gerçekten konuşacak bir şey yok," dedim, ama çok daha nazik bir şekilde. Bana akşam yemeği hazırlamış, temiz gıyecekler ve portakallı buzlu şeker vermişti. "İyiyim. Gerçekten. İyiyim."

Öylece durduk ve aramızda bir şeyler oldu, küçük huzur verici bir akım. Her iki ayağımdaki su kabarcıklarını hissedebiliyordum, yanaklarım güneşten gerilmiş ve acıyordu. Sırtımdaki serin, ince pamuklu tişörtünü hissedebiliyordum ve bu çok hoştu. Karnım iyi yemeklerle doluydu ve bu da çok hoştu. Ağrıyan göğüslerimi de hissedebiliyordum.

"Hey, süt pompan var mı?" diye sordum. Hastaneye yatırıldı-ğımdan beri yaptığım ilk espiydi.

Başımı hayır anlamında salladı. "Buz işe yarar mı?" diye sordu. Başımla onayladım ve tekrar kanepeye oturdum, havluya sarılmış buz getirdi. Ona arkamı döndüm ve buzlu tişörtümün altına soktum.

"Nifkin nasıl?" diye sordu tekrar.

Gözlerimi yumdum. "Annemde," diye mırıldandım. "Bir süreli-ğine ona verdim."

"Peki ama çok uzun kalmasına izin verme. Marifetlerini unuttur." Çayından bir yudum aldı. "Birlikte biraz daha zaman geçirebilseydik ona konuşmayı öğretecektim."

Başımı salladım. Gözkapaklarım tekrar ağırlaşmıştı.

"Belki başka bir zaman," dedi. Ben buzların yerini değiştirirken, nazikçe gözlerini kaçırdı. "Nifkin'i tekrar görmek isterim," dedi. Durdu ve boğazını temizledi. "Seni de görmek istiyorum, Cannie."

Ona baktım. "Niye?" Kaba bir soruydu, biliyorum, ama aslında değil kimseye iyi davranacak, konuşacak halim bile yoktu. "Beni niye?"

"Çünkü seni önemsiyorum."

"Niye?" diye sordum tekrar.

"Çünkü sen..." Son kelimesi havada asılı kaldı. Ona baktığımda, sanki sözcükleri havada yontarak biçimlendirmeye çalışıyormuş gibi

leyla_yy (ZeZe)

elini havada sallıyordu. "Özelsin."

Başımı sağa sola salladım.

"Öylesin."

Özel, diye düşündüm. Kendimi özel hissetmiyordum. Gerçekten kendimi gülünç hissediyordum. Enkaz halinde bir kadın, acıklı bir hikâye, bir ucube gibi hissediyordum. Gerçekten nasıl görünmeliydim? Gece sokaktaki halimi düşündüm, ayakkabım kopmuş, terli ve pistim, göğüslerimden süt sızıyordu. Fotoğrafımı çekip, posterimi her okula, kitapçılarda beyaz dizi romanlarının yanına, ayrıca ruh ikizini, hayat arkadaşını, gerçek aşkı bulmakla ilgili, kendine yetmekle ilgili kitapların yanına asmahlardı. Ben bir uyarı olabilir, genç kızların yazgılarını değiştirebilirdim.

Sonra uyuyakalmış olmalıyım, çünkü battaniye yanaklarıma kadar çekili ve bir havlu dolusu buz kucacımda erirken kendime geldim, o tam karşımda oturuyordu.

Gözlüklerini çıkartmıştı, bakışları yumuşaktı.

"Burada," dedi. Kollarında bir bebeği tutar gibi tuttuğu bir şey vardı. Yastıklar. Battaniye. "Senin için misafir odasını hazırladım."

Yorgunluktan her yerim ağrıyarak, sersemlemiş bir halde odaya gittim. Çarşaf lar serin ve yepyeni, yastıklar yumuşacıktı. Örtüyü açmasına, yatağa yatmama yardım etmesine, tekrar üzerime örtmesine, battaniyeyi omuzlarıma kadar çekmesine izin verdim. Karanlıkta, gözlükleri yokken yüzü çok daha sevecen görünüyordu.

Yatağın kenarına oturdu. "Neden bu kadar kızgın olduğunu söyler misin?" diye sordu.

Çok yorgundum ve dilim ağzımda zorla dönüyordu. Bu uyuşturucu almak ya da hipnotize edilmek gibiydi; suyun altında olmayı hayal etmek gibi. Belki de birine anlatmalıydım, hazır bunu soracak kadar yakınım gelmiş biri varken, anlatabilirdim. "Bruce'a kızıyorum. Beni iten o kız arkadaşına kızıyorum ve artık beni sevmediği için kızıyorum. Sanırım, babama kızıyorum."

Tek kaşını kaldırdı.

"Onu gördüm... Kaliforniya'da..." Esnemek, kelimeleri bulmak

için duraksadım. "Beni görmek istemedi." Ellerimi karnıma ya da bir zamanlar karnımın olduğu yere götürdüm. "Bebegi..." dedim, göz kapaklarım öylesine ağırlaşmıştı ki onları güçlükle açık tutabiliyordum, "görmek istemedi."

Elinin tersiyle yanağıma okşadı ve ben de bir kedi gibi, farkında olmadan ona doğru eğildim. "Çok üzgünüm," dedi. "Çok fazla üzücü olayla karşılaştın."

Nefes aldım, sonra nefesimi bıraktım ve bunun doğruluğunu tattım. "Bu yeni bir şey sayılmaz," dedim.

Gülümsedi. "Sadece bilmeni istiyorum," dedi, "seni görmek istedim, böylece sana..."

Karanlıkta gözlerimi kocaman açarak dikkatle ona baktım.

"Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin," dedi. "Seni önemseyen insanlar var. Sadece onların yardım etmelerine izin ver."

Oturdum. Örtü ve battaniye belime indi. "Hayır," dedim, "bu yanlış."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Sabırsızca başımı salladım. "Aşkın ne demek olduğunu biliyor musun?"

Soruyu iyice düşündü. "Sanırım bununla ilgili bir şarkı duymuştum."

"Aşk," dedim, "altından çekip aldıkları bir kilimdir. Aşk, Lucy'nin topu son saniyede kapması ve Charlie Brown'un kıcının üzerine düşmesidir. Aşk, her zaman inandığın bir şeydir ve öyle devam eder. Aşk, enayiler içindir ve ben bir daha asla enayi olmayacağım." Gözlerimi kapadığımda kendimi aylar önce, saçlarım gölgeli, yüzüm makyajlı, ayağımda pahalı ayakkabılar, parlak kıyafetler ve beni koruyamayan, kurdu kapımdan uzak tutamayan elmas küpelerle banyoda yere uzanmış olarak görebiliyordum.

"Zemini sert ağaçtan döşenmiş bir ev istiyorum," dedim, "ve başka kimsenin içeri girmesini istemiyorum."

Saçlarımı okşuyor, bir şeyler diyordu. "Cannie," diye tekrarladı.

Gözlerimi açtım.

leyla_yy (ZeZe)

"Böyle olmak zorunda değil."

Karanlıkta dikkatle ona baktım. "Başka nasıl olabilir?" diye sordum, gerçekten düşünerek.

Bana doğru eğildi ve beni öptü.

Beni öptü ve ben herhangi bir şey yapamayacak, hareket edemeyecek kadar çok şaşırmıştım. Orada otuyordum, kıpırdamadan ve dudakları benimkilere değiyordu.

Başını geri çekti. "Özür dilerim," dedi.

Ona doğru eğildim. "Sert ağaçtan düşemeler," diye fısıldadım ve ona kur yaptığımı, gülümsediğimi fark ettim, gülmeyle uzun zaman olmuştum.

"Sana elimden geleni vereceğim," dedi. Her nasılsa, bu mucizelerin mucizesiydi ve tüm bunları ciddiye aldığını ifade edercesine bana bakıyordu. Sonra beni tekrar öptü, örtüyü çeneme kadar çekti, sıcak elini başımın üzerine hafifçe bastırdı ve odamdan çıktı.

Kapının kapandığını, sonra uzun vücudunu kanepeye yerleştirdiğini duydum. Işığı kapatırdı ve düzenli nefes alıp vermeye başladığını duyana kadar dinledim. Battaniyeye, güvende olma hissine sıkıca sarılıp dinledim. Joy doğduğundan bu yana, ilk kez doğru dürüst düşündüm. Tam burada, karanlıkta, bu yabancı yataktaki karar verdim: Sonsuza dek korkabilir, yürümeye devam edebilir, sıcak ve ağır öfkemi yanımda, göğsümden taşıyabilirdim. Ama belki başka bir yol daha vardı. *İhtiyacın olan her şeye sahipsin*, demişti annem. Belki de ihtiyacım olan tek şey, yaslanacak birine ihtiyacım olduğunu itiraf etme cesaretiydi. Bunu başarabilirdim, iyi bir evlat ve iyi bir anne olabilirdim. Belki...

Yataktan indim. Çıplak ayağımın değdiği yer soğuktu. Karanlığın içinde usulca yürüdüm, odadan dışarıya çıktım, arkamdan kapıyı dikkatle kapattım. Parmaklarının altında duran kitabıyla uyuyakaldığı kanepenin yanına gittim. Yere oturdum ve ona doğru iyice eğildim, öyle ki dudaklarım neredeyse alına değiyordu. Sonra gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım ve suya daldım. "Yardım et," diye fısıldadım.

Sanki uyumuyormuş ya da bekliyormuş gibi, anında açtı gözlerini ve elini uzatıp avcunu yanağıma koydu.

"Yardım et," dedim tekrar, sanki bir bebekmişim, bu kelimeyi yeni öğrenmişim ve tekrar etmeden duramıyormuşum gibi. "Yardım et. Yardım."

İki hafta sonra Joy eve geldi. Sekiz haftalık ve üç kilo yüz elli gramdı, nihayet kendi kendine nefes alabiliyordu. "İyi olacaksın," demişti hemşireler bana. Ama kendi kendime kalmaya hazır olmadığımı karar verdim. Bebeğin haline içim acıyordu, hâlâ çok üzgündüm.

Samantha onunla birlikte kalmamızı önerdi. İşyerinden izin alabileceğini ve evini hazır hale getirmek için ne gerekirse yapacağını söyledi. Maxi gelmeyi ya da her ikimizi de *Buffalo Girls 2000* adlı, epik bir 'çoban kız' filminin çekimleri için bulunduğu Utah'a götürmeyi teklif etti. Peter, elbette, onunla kalabileceğimizi ya da eğer istersem bizimle kalabileceğini söyleyen ilk kişiydi.

"Unut bunu," dedim ona. "Sütü bedava verdiğin erkekten ineği satın almasını beklememeyi öğrendim ben."

Yüzü komik bir şekilde kızardı. "Cannie," diye başladı, "öyle demek istemedim..."

Ve sonra gülmeye başladım. Gülünce kendimi hâlâ iyi hissediyordum. Çok uzun zaman onsuz yaşamıştım. "Dalga geçiyorum," dedim ve kendime üzüntüyle şöyle bir baktım. "İnan bana, durumum bunu bir an bile düşünmeye uygun değil."

Sonunda eve gitmeye karar verdim, annemin ve korkunç Tanya'nın evine. Tanya bir süreliğine dokuma tezgahını depoya koymaya ve Eskiden Benim Olarak Bilinen Odayı benle Joy'a vermeye ikna olmuştu. Aslında, her ikisi de geldiğimiz için memnundu. "Tekrar bir bebeği kucağıma almak çok güzel!" dedi annem, uykuda nefes darlığı çeken ve çok sayıda sağlık sorunu olan, küçük, kıllı, hasta Joy'un bir büyükannenin hayalini kurduğu türden bir bebek olmadığı gerçeğini görmezden gelerek.

leyla_yy (ZeZe)

Bir iki haftalığına diye düşünmüştüm giderken. Hayatımı tekrar düzene sokmak, dinlenmek, bebek bakımına alışmak için bir fırsat. Sonuç olarak, üç ay kaldık, ben eski yatağında, Joy ise yanımda, bebek karyolasında.

Annem ve Tanya kapıma tepsiyile yiyecekler ve yatağıma bardak bardak çay taşıdılar. Evden CD'lerle birlikte yarım düzine kitap getirdiler. Tanya bana mor ve yeşil renklerle dokunmuş bir battaniye hediye etti. "Senin için," dedi çekinerek. "Olanlar için üzgünüm." Öyleydi gerçekten de. Üzgündü ve çabalıyordu, sigarayı bırakmayı bile başarmıştı. Annem bebek için yaptığını söyledi. Bu çok hoştu. "Teşekkürler," dedim ve sarıldım. Gülümsemesi güneşin doğuşu gibiydi.

"Rica ederim," dedi.

Samantha haftada birkaç kez geliyor, bana şehirden hoş sürprizler getiriyordu: Vietnam lokantasının tezgahından ızgarada kızartılmış asma yaprağı, New Jersey'deki bir tarladan taze erikler. Peter de ziyarete geliyor; bana kitaplar, gazeteler, dergiler (*Moxie* hariç, hatırladığı için memnun olmuştum) ve Joy'a minik hediyeler getiriyordu, içlerinde "Kızların Gücü" yazar minik bir tişört de vardı.

"Bu harika," dedim.

Peter gülümsedi ve çantasına uzandı. "Bir tane de senin için aldım," dedi.

"Teşekkürler," dedim.

Joy uykusunda kıpırdandı. Peter önce ona sonra bana baktı. "Gerçekten, nasılsın?"

Kollarımı başımın üstüne kaldırıp gerindim. Güneşte yürümekten epey yanımdım, ama bir şeyler değişmeye başlamıştı. Mesela ilk olarak, banyo yapıyordum. Bir diğer şey, yemek yiyordum. Kalçalarım ve göğüslerim eski haline dönmüştü ve böyle daha iyi hissediyordum... Kendimi yeniden tanıyormuşum gibiydi. Sanki sadece vücudumu iyileştirmiyordum, geride bıraktığım hayatı da iyileştiriyoordum ve oturup olanları düşündüğümde, o kadar da kötü bir hayat olmadığını görüyordum. Bazı şeyleri yitirdiğim doğrudu, beni bir daha sev-

meyecek insanların olduğu da... ama potansiyeller de vardı. Peter'a gülümsedim. "Daha iyi," dedim. "Sanırım artık daha iyiyim."

Sonra bir eylül sabahı uyandığımda yine yürümek istediğimi fark ettim.

"Eşlik etmemi ister misin?" dedi Tanya turlamayan sesiyle.

Başımı hayır anlamında salladım. Annem kollarını çatarak ayak kabımın bağcıklarını bağlamamı izledi. "Bebegi almak ister misin?" diye sordu.

Joy'a baktım. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Açık hava hoşuna gidebilir," dedi annem

"Sanmıyorum," dedim yavaşça.

"Merak etme bir şey olmaz," dedi annem.

"Olabilir," diye cevap verdim, gözlerimin dolduğunu hissederek. "Daha önce oluyordu."

"Bebekler onlara inandığını sürece güçlü olurlar," dedi. "Joy iyileşecek, onu sonsuza kadar içeride tutamazsın."

"Onun mürebbiyesi olup evde eğitmeye kalksam bile mi?" diye sordum. Annem sırtı ve kanguruyu uzattı. Beceriksizce göğsümün üzerine takarak Joy'u kaldırıp içine koydum.

Çok küçüktü, hâlâ çok küçüktü, önümde bir güz yaprağı gibi duruyordu. Nifkin bana bakıp bacağıma pati attı, hafifçe sızlanıyordu. Tasmaşını takip onu da yanıma aldım. Garaj yolunun kenarına kadar yavaşça yürüdük, sonra yola çıktık, salyangoz hızıyla yürüyorduk. Buraya geldiğimden ve arabalardan, insanlardan, her şeyden korkmaya başladığımdan beri ilk kez sokağa çıktığımı üzümlere fark ettim. Joy, göğsümde gözleri yumuk yatıyordu. Nifkin, düzenli adımlarla yanımdan yürüyor, geçen arabalara hırslıyordu. "Bak bebeğim," diye fısıldadım Joy'un yumuşak tüylü kafasına. "Dünyaya bak."

Sabah yürüyüşümüzden döndüğümüzde Peter'ın arabası garaj

leyla_yy (ZeZe)

yoluna park edilmişti. İçeride, annem, Tanya ve Peter mutfak masasının etrafında oturuyorlardı.

"Cannie!" dedi annem.

"Selam," dedi Peter.

"Biz de seni konuşuyorduk," dedi Tanya. Neredeyse iki aya yaktır sigara içmemesine rağmen, sesi hâlâ Marge Simpson'ın kız kardeşleri gibi çıkıyordu.

"Selam," dedim Peter'a, nazikçe elimi salladım, onu gördüğüm sevinmiştim. Sonra Joy'u indirdim, battaniyeye sardım ve kucama alarak oturdum. Joy gözlerini açmış dikkatle Peter'a bakarken, annem bana çay koydu. Daha önce buraya gelmişti tabii, ama o geldiğinde Joy hep uykuda oluyordu. Yani bu onların ilk gerçek tanışmalarıydı.

"Merhaba bebek," dedi Peter ciddiyetle. Joy yüzünü buruşturup ağlamaya başlayınca Peter kaygılandı.

"Özür dilerim," diye başladı.

"Endişelenme," diyerek Joy'u beni görmesi için kendime çevirdim ve ağlaması sızlanmaya, sonra hıçkırığa ve sonra sessizliğe dönene kadar yavaş yavaş salladım.

"Erkeklerle alışık değil," dedi Tanya. Buna verecek en az altı harız cevabım vardı, ama sustum.

"Sanırım bebekler benden korkuyorlar," dedi Peter, sesi hüzünlüydü. "Sanırım sesim yüzünden."

"Joy her çeşit sesi duyuyor," dedim ters ters. Annem kötü bir bakış attı. Tanya hiç oralı değildi.

"Korkmuyor," dedim. Çoktan uykuya dalmıştı. Dudakları hafif aralık, gözyaşlarının hâlâ kurumadığı pembe yanaklarına doğru uzanan kırpıkları koyu ve uzundu. "İşte," dedim, "gördün mü?"

Yüzünü sildim ve Joy'u ona doğru yaklaştırdım, böylece görebilirdi. Eğildi, ona bakıyordu. "Vay," dedi saygıyla. Uzun, ince parmağını uzattı ve nazikçe yanağına dokundu. Anında uyanıp Peter'a bakar bakmaz tekrar bas bas bağırmağa başlayan Joy'a içten ve sevimli bir bakış attım.

"Üstesinden gelecek," dedim. "Terbiyesiz bebek!" diye fısılda-dım kulağına.

"Belki karnı acıkmıştır," dedi Tanya.

"Bezi ıslanmıştır," diye işaret etti annem.

"Bir ABC akşam kuşağı dizisinden dolayı hayal kırıklığı yaşıyor-dur," dedim.

Peter gülmeye başladı.

"Sezgileri çok güçlü bir seyircidir," diyerek Joy'u omuzlarımın üzerine kaldırdım. "*Spor Gecesi*'ni gerçekten çok seviyor." Önce onu yerine yerleştirdim, sonra kendime çay doldurdum ve masanın ortasında duran çikolata parçacıklı kurabiyeden biraz aldım. Meyve tabağında bir elmayı da tabağıma koyup çalışmaya gittim.

Peter onaylayarak bana bakıyordu. "Çok daha iyi görünüyor-sun," dedi.

"Bunu beni her gördüğünde söylüyorsun," dedim.

"Ama öyle," dedi ısrarla. "Çok daha sağlıklısın."

Bu doğrudu. Günde üç öğün yemeğe ek olarak arada hafif yemeklerle eski Anna Nicole Smith ölçülerime hızla kavuşmuştum ve değişiklikleri memnuniyetle karşılamaya devam ediyordum. Şimdi kendimi çok farklı görebiliyordum. Bacaklarım hantal ve kalın değil, güçlü çevikti. Göğüslerimin kazaklarını germek ve bej rengi olmayan bir sütyen bulmayı zorlaştırmak dışında başka bir işlevi daha vardı artık. Belim ve kalçalarım gümüş gibi parlayan çatlaklarla delik deşik olmuş olsalar da bir kuvvet göstergesiydiler ve anlatıkları bir hikâye vardı. Sonunda, iri bir kız olabilirim ama bu dünyanın en kötü şeyi değil, diye kesip atmıştım. Ben güvenli bir liman ve dinlenmek için yumuşak bir yerdim. Konfor için yaratılmıştım, hız için değil. Kendime güldüm. Peter bana gülümsedi. "Çok daha sağlıklısın," dedi tekrar.

"Bana böyle söylediğin ortaya çıkarsa zayıflama merkezinden atarlar," dedim.

Önemsemiyormuş gibi omuzlarını silkti. "Güzel görüldüğünü düşünüyorum. Her zaman böyle düşündüm," dedi. Annem gülümsü-

leyla_yy (ZeZe)

lu. Ona bir kendi-işine-bak bakışı gönderdim ve Joy'u kucacıma m.

"Peki," dedim, "seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Aslında," dedi, "Joy'la birlikte araba gezintisine çıkmak ister niz diye soracaktım."

Tekrar göğsüm sıkışmıştı. Joy doğduğundan beri hastanedeki k kontrolleri dışında arabayla bir yere gitmemiştik. "Nereye?" sordum, sıradan bir soruymuş gibi davranmaya çalışarak.

"Sahile doğru," dedi, tipik Philadelphia cümle yapısını kullana- "Sadece küçük bir araba yolculuğu."

Kulağa hoş geliyordu. Aynı zamanda kesinlikle korkutucu. "Nin değilim," dedim üzüntüyle. "Onun hazır olduğuna emin de-"

"O mu hazır değil yoksa sen mi?" diye sordu yardımsever an- a. Ona çok daha hiddetli bir kendi-işine-bak bakışı gönderdim.

"Ben yanında olacağım," dedi Peter. "Böylece ihtiyaç duyduğun ırde tıbbi desteğin de olacak."

"Hadi, Cannie, git," dedi annem.

"Senin için iyi olur," diye ısrar etti Tanya.

Peter'a baktım. Gülümsedi. İç çektim, yenilmiştim. "Sadece kı- rir gezinti," dedim, başını salladı, küçük bir çocuk gibi sabırsız ve esliydi, yardım etmek için ayağa kalktı.

Çıkmak için hazır olmamız biraz zaman aldı tabii. Kırk beş daki- boyunca çocuk bezleriyle, şapkalarla, çoraplarla, kazaklarla, bibele- larla, battaniyelerle ve birtakım bebek alet edevatlarıyla dolu üç ta bagaja dolduruldu. Sonra Joy bebek koltuğuna yerleştirildi, de öndeki yolcu koltuğuna oturdum, Peter direksiyonun başına ti ve Jersey sahiline doğru hareket ettik.

Peter'la önce onun işi hakkında biraz lafladık... Sonra Lucy'den, xi'den, Philadelphia'nın on yıldır özellikle levrek çorbasıyla ün

salmış, eski ve ünlü balık lokantalarından birini acımasızca eleştiren Andy'nin nasıl ölümlü tehditlerinden aldığını konuştuk. Atlantik karayoluna dönünce Peter bana gülümseyip konsoldaki bir düğmeye dokundu ve başımızın üzerindeki tavan açılmaya başladı.

"Üstü açık!" dedim, hayranlıkla.

"Seveceğini düşündüm!" dedi arkaya doğru dönüp.

Ben de dönüp Joy'a baktım, bebek koltuğunun içine gömülmüş- tü. Rüzgâr fazla gelir mi diye düşündüm. Ama aslında bundan hoşla- nıyor gibiydi. Herkes onun kız olduğunu anlayabilirdi diye saçlarına bağladığım küçük pembe kurdele esintiyi sallanıyordu ve gözleri ko- caman açılmıştı.

Ventnor'a gittik ve sahile iki blok uzaklıkta bir yere park ettik. Ben Joy'u arabadan dışarıya çıkartıp battaniyeyle ılık bir eylül günü- nün gerektirdiğinden çok daha fazla sarıp sarmalarken, Peter da kar- maşık bebek arabasını açtı, Joy'u içine koyduk ve yavaşça denize doğ- ru yürüdük. Ben bebek arabasını iterken Peter yanımdan yürüyordu. Harika güneş ışığını omuzlarımda hissediyordum, saçlarıma kızılık veriyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

Omuzlarını siltti, utanarak baktı. "Hoşlandığına sevindim," de- di.

Yol boyunca yürüdük -yirmi dakika gidiş, yirmi dakika dönüş- Joy'un bir saatten fazla dışarıda kalmasını istemiyordum. Tuzlu hava onu rahatsız etmiş benzemiyordu. Hızla uykuya daldı, minik gül goncası dudakları sarkmış, pembe kurdelesini açılmıştı ve güzel kahve- rengi saçları yanaklarının yanında kıvrılmıştı. Nefesini duymak ve be- zini kontrol etmek için ona doğru eğildim. Keyfi yerindeydi.

Peter elinde bir battaniyeyle bana doğru döndü. "Sahilde otur- mak ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Battaniyeyi açtı, Joy'u çözdüm ve denize doğru yürüyüp oturduk, dalgaların kıyıya vurmasını izledik. Ayak parmakla- rımı sıcak kuma gömdüm, beyaz köpüklere, mavi-yeşil derinliklere, ufuktaki siyah çizgiye baktım ve görmediğim şeyleri düşündüm: Kö-

leyla_yy (ZeZe)

pekalıklarını, mavi lüferleri, deniz yıldızlarını, birbirlerine şarkı söyleyen binaları, asla öğrenemeyeceğim gizli yaşamları.

Peter üstüme başka bir battaniye örttü ve birkaç saniye elini omuzumda tuttu.

"Cannie," diye başladı. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

Cesaret verici olduğunu umarak gülümsedim.

"O gün Kelly Drive'da, sen ve Samantha yürürken," dedi ve boğazını temizledi.

"Evet," dedim. "Devam et."

"Aslında," dedi. "Ben, şey... Ben aslında koşucu değilim."

Ona baktım, aklım karışmıştı.

"Ben sadece... hani sınıfta orada bisiklet sürdüğünü ve yürüyüş yaptığını söylemiştin ya... ben de seni arayamayacağım için..."

"Koşmaya mı başladın?"

"Her gün," diye itiraf etti. "Sabah, akşam ve bazen öğlen yemeğinde. Seni görene kadar."

Kendini bu derece bu işe adanmış olması beni şaşırtmıştı. Ben birini ne kadar görmek istersem isteyeyim, bu koşuya başlamam için yeterli bir sebep olmazdı. "Şimdi, ee, bacaklarımda ağrı var," diye mırıldandım. Gülmeye başladım.

"İşe yararmış!" dedim. "Beni araman yeterliydi..."

"Ama aramadım," dedi. "her şeyden önce sen hastamdın..."

"Hastaydım," dedim.

"Ve, ee..."

"Başka bir adamın çocuğuna hamileydim," dedim.

"Bilmiyordun ki!" diye haykırdı. "Tamamen habersizdin! Bu en kötü kısmıydı! Ağrıyan bacaklarımla peşinde dolanıp durdum..."

Yine güldüm.

"Öncelikle, senin için doğru insan olmadığını bir türlü söyleyemediğim Bruce için üzülüydün..."

"Tarafsız değildin," dedim, ama cümlesini bitirmemişti.

"Sonra Kaliforniya'ya gittin ve bu da senin için doğru bir şey değildi..."

"Kaliforniya çok güzeldi," dedim, Kaliforniya'yı savunarak.

Yanıma oturup beni ve Joy'u kendisine doğru çekti. "Asla dönemeyeceksin sandım," dedi. "Buna dayanamazdım. Seni bir daha göremeyeceğimi sandım ve ne yapacağımı bilemiyordum."

Gülümsemedim, gözlerinin içine bakabilmek için ona doğru döndüm. Güneş batıyor, martılar dalgalar üzerinde bağışıyordu.

"Ama döndüm," dedim. "Gördün mü? Boşu boşuna bacak ağrısı çekmişsin."

"Memnunum," dedi. Batan güneş saçlarında ısladarken, sıcak kum ayaklarımdan altında uzanırken ve bebeğim, benim Joy'um kollarımda güvendenken ona yaslandım ve beni tutmasına izin verdim.

"Sanırım şu an karar vermem gereken şey," diye başladım, arabasına eve doğru gidiyorduk, "hayatımı ne şekilde yönlendirmem gerektiği."

Gözlerini yola çevirmeden önce sırtıttı. "Ben de akşam yemeği yemek ister misin diye soracaktım."

"Elbette," dedim. Joy bebek koltuğunda uyuyakalmıştı. Pembe kurdelesini bir yerlerde kaybetmiştik, ama çıplak ayağında parıldayan kumları görebiliyordum. "Şimdi gelelim değişmez konuya..."

"İşe dönmek istiyor musun?" diye sordu.

Düşündüm. "Sanırım," dedim. "Nihayet özledim." Bunu söylerken doğru olduğunu biliyordum. "Bu kadar uzun süre bir şey yazmadan devam edebileceğimi sanmıyorum. Tanrı yardımcım olsun, gelinlerimi bile özledim."

"Peki ne yazmak istiyorsun?" diye sordu. "Ne hakkında yazmak istiyorsun?"

Soruyu düşündüm.

"Gazete makaleleri mi?" diye sordu. "Başka bir senaryo mu? Kitap mı?"

"Kitap," dedim alay ederek. "Eğer olursa!"

"Olabilir," dedi.

"Benden bir kitap çıkacağını sanmıyorum," dedim.

leyla_yy (ZeZe)

"Eğer içinde varsa," dedi ciddiyetle, "tüm tıbbi eğitimimi onu dışarı çıkartmaya adanmış."

Kahkaha attım. Joy uyandı ve soru sorar gibi sesler çıkarttı. Ona dönüp el salladım. Dikkatle bana baktı, esnedi ve tekrar uykuya daldı.

"Belki bir kitap değil," dedim, "ama bunun hakkında bir şey yazmak istiyorum."

"Dergi makalesi mi?" diye önerdi.

"Olabilir," dedim.

"İyi," dedi, "görmek için sabırsızlanıyorum."

Ertesi sabah, Joy'la bir yürüyüşten sonra Tanya'yla kahvaltı yaptım, Samantha'yla telefonda konuştum, ertesi gece Peter'la görüşmek için plan yaptım ve nihayet bodrum katına gidip Princeton'da okuduğum dört sene boyunca kullandığım küçük Apple'ımı getirdim, toz içindeydi, pek umudum yoktu, ama fişini taktığımda çalışmaya başladı, bip sesi geldi ve açıldı. Klavyeyi tuhafsiyetsam da derin bir nefes alıp ekranın tozunu sildim ve yazmaya başladım.

İRİ BİR KADINI SEVMEK

YAZAN: Candace Shapiro

Beş yaşında okumayı öğrendim. Kitaplar benim için birer mucizeydi -beyaz sayfalar, siyah mürekkep, yeni kelimeler ve her birinde yeni arkadaşlar. Hemen kitabın kapakını açar, nereye gideceğimi ve içinde kimlerle tanışacağımı merakla beklemekten haz duyardım.

Sekiz yaşındayken bisiklet sürmeyi öğrendim. Bu da kendi kendime keşfe çıkabildiğim yeni bir dünyanın kapılarını açtı bana. İki sokak aşağıdaki boş araziye doğru akan dere, bir dolara ev yapımı külah satan dondurmacı, düşüp yerde yuvarlanan elmalarından elma şarabı gibi keskin kokular gelen golf kursunun yanındaki meyve bahçesi.

On iki yaşındayken şişman olduğumu öğrendim. Babam, tenis raketinin sapıyla uyluklarımın içlerini ve kollarımın altını işaret ederek söyledi bunu. Oyun oynuyorduk, hatırlıyorum, yanaklarım al al olmuş, ter içinde hareket etmenin neşesiyle kendimden geçmiştim. Dikkat etmen gerekiyor, dedi babam, raketin sapıyla beni dürttüğünde fazlalıklar sallandı. Erkekler şişman kadınları sevmeyizler.

Beni seven adamlar ve bana saygı duyan insanlar sayesinde bunun tamamen doğru olmadığı ortaya çıktıysa da bu cümleyi yetişkin olduğum zamanlara kadar bir kehanet gibi taşıdım, dünyayı vücudumun prizmasından ve babamın kehanetinden bakarak görüyordum.

Diyet yapmayı ve tabii diyetlerde hile yapmayı öğrendim. Mutsuz ve mahcup olmayı, erkeklerin bakışları ve aynalar karşısında iki büklüm olmayı, hep geleceğini sandığım aşağılamalar yüzünden gerilmeyi öğrendim: Diğer kızlar süt ve kurabiye yerken bana havuç veren Kız İzci grup lideri, jimnastik yapmayı düşünüp düşünmediğimi soran sağlık öğretmeni... Kendimi görünmez yapmak için bir düzine hile öğrendim: Plajda bele havlu sarmak (ama asla yüzmek), grup fotoğraflarında en arkaya geçmek (ve asla gülümsemek), gri, siyah ve kahverengi tonlarında giyinmek, camlarda ve aynalarda kendi yansımanı görmekten kaçınmak, kendimi sadece bir vücut olarak, daha da kötüsü korkunç, hoş olmayan, sevimsiz bir şey haline gelmiş bir vücut olarak düşünmek.

Beni tarif edecek binlerce kelime vardı; şık, eğlenceli, kibar, cömert. Ama benim seçtiğim ve tüm dünyanın benim için seçtiğine inandığım kelime *şişmandı*.

Yirmi iki yaşındayken görünmezlik zırhına bürünüp o hayatın içine girdim. Ateş altında olacağımı biliyordum, ama vurulmamaya kararlıyım. Harika bir işim vardı ve en sonunda hayatımın sonuna kadar beni seveceğini düşündüğüm bir adama âşık olmuştum. O beni sevmeyi ve sonra -kazayla- hamile kaldım. Kızım doğduğunda, hemen hemen iki ay önce, butlarınızı ya da kalçanızı sevmekten daha kötü şeyler olduğunu öğrendim. Üç katlı mağaza aynalarının önünde mayo denemekten daha korkunç şeyler vardı. Ona dokuna-

leyla_yy (ZeZe)

madığınız cam bir fanusun içinde nefes alma mücadelesi veren çocuğunuzu izlemenin verdiği korku gibi. Sağlıklı ya da güçlü olamayacağı bir geleceği düşünüp durmanın verdiği dehşet gibi.

En sonunda rahatlığı öğrendim. Sizi seven insanlara ulaşmanın rahatlığını, yardım istemenin rahatlığını.. Ve nihayet, asla kırk beden altına düşmeyecek olsam da, hikâyem büyüleyici prensin sonunda beni sevdiğine karar verdiği Hollywood'vari bir mutlu sonla bitmese de önemli olduğumu, değerli olduğumu, sevdiğimi anladım.

Gerçek buydu -ben böyle, olduğum gibi iyiydim. Her şeyimle iyiydim. Asla zayıf olmayacağım ama mutlu olacağım. Kendimi seveceğim, vücudumu da. Çünkü yük kaldıracak kadar, yürüyecek kadar, yokuş yukarı bisiklet süreceğim kadar, sevdiğim insanları kucaklayacak ve onlara sınıksız sarılıp bir canı büyütecek kadar güçlüyüm. Kendimi seveceğim, çünkü ben kuvvetliyim. Çünkü yıkılmadım, yıkılmayacağım.

Yemeklerin ve hayatımın tadını çıkaracağım ve beyaz atlı prensim hiç ortaya çıkmasa da veya daha kötüsü bana tepeden bakıp soğuk bir bakış fırlatarak çok güzel bir yüzüm olduğunu ama hiç diyet yapmayı düşünüp düşünmediğimi sorduktan sonra çekip gitse de huzurumu bozmayacağım.

Ve en önemlisi, nasıl olursa olsun kızımı seveceğim. Ona yüzmeyi, okumayı ve bisiklet sürmeyi öğreteceğim. Kaç beden olursa olsun mutlu, güçlü ve kendinden emin olabileceğini, arkadaşlar edineceğini, başarılı olacağını ve hatta aşkı bulacağını söyleyeceğim. O uyurken kulağına fısıldayacağım. Diyeceğim ki, bizim hayatımız olağanüstü olacak.

Yazıyı iki kere okuyup noktalama hatalarını düzelttim, birçok yazım hatası buldum. Sonra kalktım ve gerindim. Huysuz ve minyatür bir meyve-insan melezi benzemekten çıkıp gerçek bir insan yavrusuna dönüşmeye başlayan bebeğime, sonra da kendime baktım: Kalçalarım, göğüslerime, popoma, göbeğime, eskiden umutsuzluğa kapılmama sebep olan tüm sorunlu bölgelere, beni utandıran vücu-

duma baktım ve gülmüsdüm. Her şeye rağmen, iyi olacaktım.

"Her ikimiz de," dedim kıpırdamadan yatan Joy'a.

Danışmayı aradım, sonra da New York numarasını tuşladım. "Merhaba, *Moxie*," dedi genç, neşeli sekreter. Editörle görüşmek istediğimi söylerken sesim biraz olsun titrememişti.

"Neyle ilgili olduğumu sorabilir miyim?" diye şakıdı sekreter.

"Adım Candace Shapiro," diye başladım. "Yatakta İyi" köşenizin yazarının eski kız arkadaşıyım."

Hattın diğer ucundan ılık gibi bir nefes alma sesi geldi. "Siz C. misiniz?" dedi, sanki nefesi kesilmişti.

"Cannie," diye düzelttim.

"Aman Tanrım! Siz, gerçeksiniz!"

"Fazlasıyla," dedim. Bu eğlenceli bir hal almaya başlamıştı.

"Doğum yaptınız mı?" diye sordu kız.

"Yaptım," dedim. "Yanımda, uyuyor."

"Vay canına," dedi. "Neler olacağını merak ediyorduk."

"Ben de bu yüzden aramıştım," dedim.

Yahudi kız bebeklere isim verme törenlerinin iyi tarafı, belirli bir zamana bağlı olmamasıdır. Erkeklerde tören yedi gün içinde yapılmalıdır. Kızlardaysa altı hafta içinde, üç ay içinde, ne zaman olursa. Daha çağdaş bir hizmet anlayışı, azıcık daha özgür bir uygulama bu ve isim verme görevini yerine getiren yeni kuşak hahamlar da değişime açıklar.

Joy'un isim verme töreni 31 Aralık'ta soğuk, mükemmel bir kış sabahında Philadelphia'da yapıldı. Sabah on birde oldu ve töreni geç kahvaltı izledi.

Annem ilk gelenlerden biriydi. "Haniymiş benim kızım?" diye şakıdı, Joy'u karyolasından kaldırırken. "Kimmiş benim neşe kaynağım?" Joy kıkır kıkır güldü ve kollarını salladı. Benim güzel kızım, diye düşündüm, bu manzara karşısında boğazımın düğümlendiğini hissettim. Neredeyse sekiz aylık olmuştu ve hâlâ her gördüğümde onun bir mucize olduğunu düşünüyordum.

Yabancılar bile şeftali gibi cildine, kocaman gözlerine, tombul ve güçlü kollarıyla bacaklarına ve mutluluğuna bakıp onun mucizevi derecede güzel bir bebek olduğunu söylüyorlardı. Ona mükemmel bir isim vermiştim. Aç da olsa, bezi ıslak da olsa, Joy her zaman gülümser, kahkaha atar, kocaman, uyanık gözleriyle dünyayı dikkatle incelerdi. Tanıdığım en mutlu bebektir.

Annem uzanıp onu kucağına aldı ve sonra ikimize birden sarıldı. "Sizinle gurur duyuyorum," dedi.

Ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, ona küçük bir kızken beni sevdiği ve şimdi bir kadın olduğumda da sevmeye devam ettiği için teşekkür ettiğimi söylemeyi istedim. "Teşekkür

leyla_yy (ZeZe)

ederim," dedim tekrar. Annem son bir kez daha bana sarıldı ve Joy'u başından öptü.

Joy'un beyaz küvetini ılık suyla doldurup ona banyo yaptırdım. Üzerine su döküp bacaklarını, ayaklarını, parmaklarını, minik tatlı bebek poposunu yıkarken gıdıklanıp kıkırdadı. Sonra losyon sürüp pudraladım, beyaz yün elbisesini giydirdim ve kenarlarına güller işlenmiş beyaz şapkasını taktım. "Bebek," diye fısıldadım kulağına, "Joy bebek." Joy sanki dünyanın en minik şampiyon atletiymiş gibi yumruğunu havada salladı ve bazı sesler çıkarttı, sanki hiçbirimizin bilmediği bir dilde konuşuyordu.

"Anne diyebilir misin?" diye sordum.

"Ahh!" dedi Joy.

"Olmadı," dedim.

"Oo," dedi, her kelimeyi anlıyormuş gibi büyük, parlak gözleriyle bana bakıyordu.

Sonra onu Lucy'e verdim, ben de duş alıp, saçlarımı ve makyajımı yapmaya, günlerdir yazdığım konuşma üstünde çalışmaya gittim.

Kapı ziline çaldığını, kapının açılıp kapandığını, insanların içeriye girdiğini duydum. Önce yiyecek ve içecekler geldi, sonra gümüş rengi bir kâğıda sarılmış iki kutu ve bir buket güller Peter. "Senin için," dedi ve çiçekleri vazoya koydu. Ben düzenlemeyi bitirirken Nifkin'i yürüyüşe çıkarttı ve sonra bulaşık makinesini boşalttı.

"Ne tatlı," dedi yiyecek servisi asistanlarından biri. "Kocam bulaşık makinesinin yerini bile bilmez."

Değişini düzeltme zahmetine bile girmeden ona gülümsedim. Yabancıları açıklamak için oldukça karışık bir konuydu... Önce aşk gelirdi, sonra evlilik, sonra bebek arabası içinde bebek. Bunun böyle olacağını minicik çocuklar bile bilirdi. Ama ne yapabilirdim? Düşündüm. Olan olmuştu. Geçmiş söylemezdim ve bana Joy'u verdiğine göre, bunu istemezdim de.

Kucağımda Joy'la salona doğru yürüdüm. Maxi oradaydı, bana gülümseyip el salladı. Samantha yanında duruyordu, Sam'in yanında da annemle Tanya, Lucy ile Josh, Betsy, Andy, Andy'nin karısı, Ellen

ve hastanede Joy'a bakan iki hemşire vardı. Bir köşede de krem rengi, gıcır gıcır, muhteşem keten elbisesiyle Audrey duruyordu. Peter onun yanındaydı. Bütün arkadaşlarım buradaydı. Dudağımı ısırđım ve ağlamamak için başımı eğdim. Haham sessiz olunmasını rica etti ve sonra dört kişinin huppahı kenarlarından tutmak üzere öne çıkmasını istedi. Huppah büyükkannemindi, bu kaliteli, eski dantel örtüyü kuzenimin düğününden hatırlıyordum. Eğer her şey sırasıyla gitseydi, altında evleneceğim huppah olacaktı bu. İsim verme törenlerinde bebek ve karıkoca huppahın altına sığınır. Ama ben önceden ayarladığım için bu kez hahamın ricasıyla herkes huppahın altında toplandı. Bebeğimin bizi seven ve koruyan insanlarla çevriliyken isim almasına karar vermiştım, haham da bunun iyi bir fikir olduğunu söylemişti.

Joy uyanmış, dikkatle bakıyordu. İlgi odağı olduğunu biliyor ve istediği yerde bulunduğundan hiç kuşkusu yokmuş gibi içten ve sevimli bakışlarla gülümsüyordu. Nifkin uslu uslu yanımda duruyordu.

"Başlayabilir miyiz?" diye sordu haham. İsrail ve Yahudi geleneklerinden söz edip, bizlere İbrahim, İshak, Yakup, Sarah, Rebecca ve Leah'tan miras kalan dinimize Joy'un hoş geldiğiyle ilgili kısa bir konuşma yaptı. İlahi okudu, dua edenlere ekmek ve şarabı havaya kaldırmalarını söyledi, Manishevitz şarabını bir beze sürdü ve Joy'un dudaklarına bastırdı. "Ooh!" diyerek kahkaha attı Joy ve herkes güldü. "Ve şimdi," dedi haham, "Joy'un annesi Candace bize isim nasıl seçtiğini anlatacak."

Derin bir nefes aldım. Joy gözlerini kocaman açıp bana baktı. Nifkin hâlâ yanımdaydı. Cebimden bir not kâğıdı çıkarttum.

"Bu yıl çok şey öğrendim," diye başladım. Derin, titrek bir nefes aldım. *Ağlama*, dedim kendime. "İşlerin her zaman planladığınız gibi ya da olması gerektiği gibi gitmediğini öğrendim. Her zaman yerine oturmıyan bir şeyler olduğunu ve onları yeniden eski hallerine döndürmenin her zaman mümkün olmadığını öğrendim. Kızılan bazı şeylerin onarılmadığını öğrendim ve sizi seven insanlar olduğu sürece kötü zamanları geride bırakıp, daha iyilerine odaklanmaya devam edebileceğinizi öğrendim." Durdum ve elimle gözlerimi sildim.

leyla_yy (ZeZe)

"Bebegime neşe anlamına gelen Joy adını verdim çünkü o benim neşem," dedim, "ve Leah adını babasının babasından dolayı verdim. İkinci adı Leonard'dı ve mükemmel bir adamdı. Karısını ve oğlunu çok sevdi ve biliyorum ki Joy'u da çok sevecekti."

Hepsi bu. Ağlıyordum, Audrey de ağlıyordu, annem ve Tanya birbirlerine sarılmışlardı, üzücü olaylara karşı tepkisiz olan Lucy bile ("Prozac yüzünden," diye açıklamıştı) gözyaşlarını siliyordu. Haham olup biteni dikkatle inceliyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Pe-ki," dedi sonunda, "yemeğe başlayabilir miyiz?"

Donut'lardan, beyaz balık salatısından, tereyağlı kurabiyelerden, elmalı pastadan, Nifkin'in yüz gram Nova lox'u silip süpürüp hasta olmasından, hediyeleri açtıktan ve Maxi'ye en azından on sekizinci doğum gününe kadar Joy'un, mükemmel bebeğimin inciye ihtiyacı olmadığını anlatmak için on beş dakikamı harcadıktan, hediye paketlerini ve artmış yemekleri attıktan, bebek ve ben şekerleme yaptıktan sonra, Peter, Joy ve ben topluluğun dağılmasını beklemek üzere nehere yürüdük.

Joy'u arabasına koyarken, kendimi çok iyi hissediyordum. Filmin ön çekimleri başlıyordu. "İri Bir Kadını Sevmek," uyarlamam kasım ayının sonunda Bruce'un köşesinde yayımlanmıştı. Editörün söylediğine göre epey ilgi toplamıştı. Kendini çok büyük, çok küçük, çok çirkin, uygunsuz ya da sevimleye layık gören her kadın cinsareti- mi övmek, B.'nin bencilliğini yermek, Amerika'da hem şişman hem kadın olmakla ilgili kendi hikâyelerini paylaşmak ve bebek Joy'a en iyi dileklerini sunmak için yazıyordu.

"Böyle bir şey görmedim," dedi editör. *Moxie*'nin posta odasını dolduran mektup yığınlarını, bebek battaniyelerini, bebek kitaplarını, oyuncak ayıların ve çeşitli dini ve dini olmayan iyi şans ikonlarını anlattı. "Düzenli olarak bize yazmayı düşünür müsünüz?" Her şeyi hesaplamıştı; evlenmemiş bir anne olarak kendi cephemde ve Joy'un hayatında süregiden olaylara ilişkin gönderiler yazacağım. "Bize sizin bedeninizle sizin hayatınızı yaşamamanın -çalışmanın, biriyle flört etmenin, bir anne olarak yükümlülüklerinizle bekâr arkadaşlarınız ara-

sında denge kurmanın- nasıl bir şey olduğunu anlatmanızı istiyorum," dedi.

"Ya Bruce?" diye sordum. *Moxie*'de yazma fırsatı aklıma başımdan almıştı (ayrıca ücreti söylediklerinde daha da heyecanlanmışım), ama her ay makalemi Bruce'unkıyla yan yana görme düşüncesi; ben ıslak bebek bezlerinden ve sığabildiğim bir banyo küveti bulamadığımdan yakınırken, onun okuyuculara seks hayatından söz etmesini izleyecek olmak o kadar da heyecan verici değildi.

"Bruce'un sözleşmesi yenilenmeyecek," dedi hemen. Bana uya- çağını söyledim ve koşulları memnuniyetle kabul ettim.

Aralık ayını yeni daireme ve yeni hayatıma yerleşmekle geçirdim. Her şey kolaydı. Sabahları kalkıyor, giyiniyor, bebeği giydiriyor, Nifkin'e tasmağını takıyor, Joy'u bebek arabasına koyuyor, parka kadar yürüyor ve güneşin altında oturuyordum. Nifkin topunu gidip getiriyor, komşular Joy'un başına toplaşıyorlardı. Sonra kahve içmek için Samantha'yla buluşuyor ve halkın arasında dolaşıp, Joy'un beklenmedik doğumundan sonra korkmaya başladığım arabalara, otobüslere, yabancılara ve diğer yüz binlerce şeye almışmaya çalışıyordum.

Bu uğraşların arasında, bir de terapist buldum: Annemin yaşla- rında, rahatlatıcı, candan bir kadındı, ek olarak sınırsız kâğıt mendil veriyordu. Anlamlı bir şeyler söylemek yerine, ilk iki görüşmeyi durmaksızın ağlayarak geçirmiştim. Üçüncüsünde ise babamın beni ne kadar sevdiği ve gittiğinde ne kadar kıldığımı ilgili geçmiş zaman hikâyemi anlatmışım. Bütün bunlara rağmen dehşete düşmedim.

Editörüm Betsy'i arayıp yarı zamanlı çalışmak, bazı büyük pro- jelerde yer almak ve gerekirse evden çalışmak için anlaşma yaptım. Annemi aradım ve sabit bir buluşma günü kararlaştırdım: Cuma ge- celeri onun evindeki akşam yemeğinden sonra Joy ve ben orada kala- caktık. Böylece ertesi sabah Yahudi Merkezi'ndeki Minikler Yüzme Kursuna gidebilecektik. Joy suda küçük bir ördek gibiydi. Kollarını çırparken, "Böyle bir şey görmedim," diye hırıldadı Tanya. Küçük pembe poposu büzgünlü mayosunun içinde çok sevimli görünüyordu. "Bir balık gibi yüzecek!"

leyla_yy (ZeZe)

Audrey'i arayıp özür diledim. Tabii Bruce için durmaksızın özür dilemesinden fırsat bulup ne kadarını söyleyebilseyim. Bruce'un davranışlarından ve benim yanımda olmamasından dolayı üzgündü, en üzücü olanıysa durumdan habersiz olmasıydı, yoksa oğluna doğru olanı yaptırabilirdi. Ona bunun imkânsız olduğunu, yetişkin bir insana yapmak istemediği bir şeyi yaptıramayacağını söylemedim.

Eğer Joy'un hayatında bir rolü olursa bundan onur duyacağımı söyledim. Heyecanla, Joy'un hayatında Bruce'a da bir rol vermeye niyetim olup olmadığını sordu. Şimdilik olmadığını, ama her şey gibi bunun da değişebileceğini söyledim. Bir yıl önce kendimi bir bebekle hayal edemezdim. Yani kim bilebilir? Gelecek yıl belki Bruce kahvaltıya ya da bisiklet sürmeye gelir ve Joy ona baba, diye seslenir. Her şey mümkündür, değil mi?

Bruce'u aramadım. Bunu düşündüm, düşündüm, aklımdan defalarca geçirdim, olaya düşünebildiğim her açıdan baktım ve sonunda yapamayacağıma karar verdim. Öfkemin çoğundan kurtulabilirdim, ama hepsinden değil. Belki onun da zamanı gelecekti.

"Yani onunla hiç konuşmadın mı?" diye sordu Peter, bir eli Joy'un arabasında yanımdan yürürken.

"Bir kez bile."

"Onunla ilgili bir şey duymadın mı?"

"Onunla ilgili şeyler duydum. Bizans yöntemi. Audrey anıma söylemiş, o Tanya'ya, Tanya da bana her şeyi anlatan Lucy de dâhil tanıdığı herkes."

"Ne hissediyorsun peki?"

Sonunda tamamen kararın gökyüzünün altında ona gülümse-dim. "Psikiyatristim gibi konuştun." Derin bir nefes alıp verdim, ağzımdan çıkan dumanın gümüşü bir karaltıya dönüşüp dağılmasını seyrettim. "Önceleri korkunçtu, artık eskisi kadar değil."

Sesi oldukça nazikti. "Ama hâlâ korkunç öyle mi?"

Gülümsedim. "Neredeyse hiç," dedim. "En azından eskisi kadar değil." Elini tuttum, parmaklarımı sıkı. "Olan oldu, biliyorsun. Bu terapiden aldığım büyük bir ders. Olan oldu ve bunu tersine çevire-

mezsin. Geçmişçi silemez, saati geriye döndüremezsin, ama bunların olmasına katkılarını, seni ne ölçüde etkilemelerine izin verdiğin üzeri-ne düşünebilir ve tutumunu değiştirebilirsin."

"Peki sen ne ölçüde etkilemesine izin veriyorsun?"

Ona gülümsedim. "Çok inatçısin."

Bana ciddiyle baktı. "Gizli nedenlerim var."

"Ya?"

Peter boğazını temizledi. "Beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

Başımı eğdim. "Evde diyet danışmanı olarak mı?"

"Evde bir şey olarak," diye mırıldandı.

"Kaç yaşındasın?" dedim muzip bir tavırla. Kitapçılara, plaja ve Joy'la birlikte parka yaptığımız gezintiler sırasında asla değinmediğimiz bir konuydu bu.

"Sence kaç yaşındayım?"

Gerçek tahminimi beş yıl düşürdüm. "Kırk mı?"

İç çekti. "Otuz yedi yaşındayım."

O kadar şaşırmıştım ki bunu saklamaya çalışmanın bile bir anlamı yoktu. "Gerçekten mi?"

"Ehliyetimi görmek ister misin?"

"Hayır," dedim, "hayır, sana inanıyorum."

"Biliyorum," diye başladı, "hâlâ senin için çok yaşlı olduğumu ve muhtemelen beklediğin gibi biri olmadığımı biliyorum."

"Saçmalama..."

"Çekici ya da çok hareketli değilim." Başımı eğip bacaklarına baktı ve iç çekti. "Sanırım, bir çeşit entrikacıyım."

"Kadının Yazdığı Cinayet"teki komplocu gibi mi?"

Yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Hayır. Adım adım ve sin-sice ilerleyen anlamında."

"Özellikle şimdi bacak ağrılarıyla," diye mırıldandım.

"Yani... gerçekten..."

"Sunumun duygusal kısmına mı geldik?" diye sordum, hâlâ satış-maya devam ediyordum. "İri bir kadın olmama aldırıyor musun?"

leyla_yy (ZeZe)

Uzun parmaklarıyla bileğimi sardı. "Bence bir kraliçe gibi görünüyorsun," dedi beni şaşırtacak ve çok memnun edecek denli içtenlikle. "Sen şimdiye kadar tanıdığım en şaşırtıcı ve heyecan verici kadınsın. Çok hoşsun, eğlencelisin ve mükemmel bir kalbe sahipsin..." Duraksadı, güçlüğüle yutkundu. "Cannie." Ve sustu.

Orada oturmuş, bileğimi tutarken ve bir cevap beklerken gülümsedim; özel, hoşnutluk ifade den bir gülümseme. Bunun ne olduğunu biliyordum sanırım, ona bakıyordum, bana bakıyordu. Cevap, onu sevdiğimdi... Kibar, saygılı ve her zaman hayal ettiğim gibi bir adamdı. Sıcak bir kalbi vardı, nazik ve tatlıydı, hep birlikte serüven yaşayabiliydik. Ben, Peter ve Joy.

"Bu yüzyılda öptüğüm ilk adam olmak ister misin?" diye sordum.

Peter bana doğru eğildi. İlk nefesini yanağımda hissedebiliyordum. "Bu yüzyılda öptüğün tek adam olmak istiyorum," dedi üzerine basa basa. Dudaklarını boynumda gezdirdi... Sonra kulağımda... Sonra yanağımda. Beni susturmak için dudaklarını öpene kadar kırdı. Göğsüme doğru sokuldu, bebekle aramıza girdi, Joy bağırdı ve yumruğunu havada salladı.

"Cannie?" diye fısıldadı Peter, sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle ve bir eli ceketinin cebindeydi. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Şş," dedim, ne soracağını ve cevabımın ne olacağını biliyordum. *Evlendirim*, diye düşündüm, *evleneceğim*. "Şş," dedim, "başlıyorlar."

Başımızın üzerinde mükemmel renk ve desenlerde ıslıl ıslıl havai fişekler patlıyordu. Aşağıya gümüş kıvılcımlar yağıyor, nehre doğru akıyordu. Havai fişekler havaya atılıp, nehre düştükçe gece patlama sesleri ve çığlıklarla doluyordu. Başımı eğdim. Joy gözlerini kocaman açmış, can kulağıyla dinliyordu. Peter'a gülümsedim, parmağını tuttum ve bakışlarımla beklemesini söyledim. Ellerimi Joy'un koltukaltlarına koyup tuttum ve onunla birlikte ayağa kalkmaya çalıştım. "Önümden çekil!" ve "Hey Bayan, dikkatli ol!" gibi iyi niyetli bağ-

rışları duymazdan geldim. Kayanın üzerine çıktım ve bıraktım bardaktan boşanırcasına yağan soğuk ve aydınlık yağmur saçımı, yüzümü ve kızımı ıslatsın. Ellerimi başımın üzerine kaldırıp Joy'u ışığa doğru uzattım.